

A torontói magyar közösség emlékkönyve

1938 - 2011

History of Toronto's Hungarian Community

A TORONTÓI MAGYAR KÖZÖSSÉG EMLÉKKÖNYVE - 1938 - 2011

HISTORY OF TORONTO'S HUNGARIAN COMMUNITY - 1938 - 2011

A TORONTÓI MAGYAR KÖZÖSSÉG EMLÉKKÖNYVE

1938 - 2011

HISTORY OF TORONTO'S HUNGARIAN COMMUNITY

SZERKESZTETTE - EDITED BY

DANCS RÓZSA

BORÍTÓ - COVER

HORTHY NÁNDOR OLAJFESTMÉNYE
ORIGINAL ART WORK BY NÁNDOR HORTHY

PHOTO BY EVA BELL

AZ ANYAGGYŰJTÉS TÁMOGATÓI - CONTRIBUTIONS BY

BOZÓKY BARNA, GAÁL CSABA, JORDÁN EMŐKE, MÁTRAI GÉZA, SZABÓ KATALIN, TELCH GYÖRGY

SZÖVEGELLENŐRZÉS - PROOFREADING

TELCH GYÖRGY, TÓTH ÉVA

A RÉGI FOTÓK TÖBBSÉGE A MAGYAR HÁZ ARCHÍVUMÁBÓL KERÜLT ELŐ, AZ ÚJKORI KÉPEK NAGY RÉSZÉT
BOZÓKY BARNA, DANCS RÓZSA, KRALOVANSZKY BALÁZS FOTÓMŰVÉSZNÉ ÉS
TELCH GYÖRGY KÉSZÍTETTE

KALEIDOSCOPE PUBLISHING
TORONTO, ONTARIO

© COPYRIGHT 2012

Rozalia Dancs - Dancs Rózsa
TORONTO, ONT., CANADA
ALL RIGHTS RESERVED
MINDEN JOG FENNTARTVA

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical photocopying, recording, or otherwise, without the *prior written permission of the Author*. Any contravention is an infringement of the copyright law. Contact the Author directly or in the care of Kaleidoscope Publishing.

NATIONAL LIBRARY OF CANADA
Library and Archives Canada Cataloguing in Publication Data

Dancs, Rozalia, 1944-
A torontói magyar közösség emlékkönyve 1938-2011
History of Toronto's Hungarian Community 1938-2011 / Dancs Rózsa

Text in Hungarian and English.

ISBN 978-1-896991-31-3

- 1. Hungarian Canadians — Ontario — Toronto — History**
 - 2. Hungarians — Ontario — Toronto — History. I. Title.**
- II. Title: History of Toronto's Hungarian community 1938-2011.**

FC106.H95D35 2012 971.3'54100494511 C2012-901720-5

Kaleidoscope Publishing

Printed in Canada

2012

A TORONTÓI MAGYAR KÖZÖSSÉG EMLÉKKÖNYVE

1938 - 2011

HISTORY OF TORONTO'S HUNGARIAN COMMUNITY

SZERKESZTETTE - EDITED BY

DANCS RÓZSA

AZ ANYAGGYŰJTÉS TÁMOGATÓI - CONTRIBUTIONS BY

BOZÓKY BARNA, GAÁL CSABA, JORDÁN EMÓKE, SZABÓ KATALIN, TELCH GYÖRGY

**A RÉGI FOTÓK TÖBBSÉGE A MAGYAR HÁZ ARCHÍVUMÁBÓL KERÜLT ELŐ, AZ ÚJKORI KÉPEK NAGY
RÉSZÉT BOZÓKY BARNA, DANCS RÓZSA, KRALOVANSZKY BALÁZS FOTÓMŰVÉS Z É S
TELCH GYÖRGY KÉSZÍTETTE**

**Kaleidoscope Publishing
Toronto, Ontario**

Köszönettel a mindenkori önkénteseknek

Dedicated to all the volunteers

ELŐSZÓ

A földből gyökerestől kiszakított növény elpusztul. Különösen akkor kerül nagyon gyorsan szemétkosárba, ha nem tesszük vízbe vagy nem dugjuk jó minőségű talajba, hogy újból megkapaszkodjék. Nem mindegyiknek sikerül, elhal nagyon sok közülük.

Így vagyunk mi is, emberek. Amikor képzeletünk hamuba sült pogácsájával és talán még a remény szikrájától is megfosztva, elszántan nekivágtunk a világnak, otthagytuk mindent, ami és aki addig voltunk és a házat, amelyből anyánk gyenge karja nyúlt volna még utánunk, hogy marasztaljon, akkor a gyökértelenséget öltöttük magunkra. Menekülttáborokban bebizonyosodott, hogy a senki földjén nem volt semmi, ami addig emberré tett, meglazultak, sokszor eloldódtak az erkölcsi kötelékek - csak káosz volt, főleg a lelkekben. Ezért igyekeztünk valahova, ahol újra normális életformát alakíthatunk ki magunknak.

És megérkeztünk a szabad világba. Idegenbe. Ahol tudatosan, olykor ösztönösen, de azonnal keresni kezdtük az alkalmat, hogy magyarokkal találkozzunk. Honfitársakkal. Nyelvünket beszélő, dalainkat dúdoló, velünk együtt imádkozó embertársainkkal. Ez a belső kényszer vezette első lépéseinket a templomok felé, ezzel az igénnyel néztünk körül, hogy még hol lehetne... És ha nem volt, hát házat teremtettünk magunknak. Magyar házat.

A torontói magyarok is ezt tették. Már 1938-ban elhatározták, hogy vesznek egy kicsi házat. Amelynek az árát lázáros kincseikből adták össze. Mert nem voltak gazdagok. De kellett a Ház, mint a darab kenyér. A gyermekeiknek, az unokáiknak – és maguknak. Aztán nőtt a család, mert jött 1956 és jöttek a magyarok. Fogadni kellett őket, immáron nagyobb házban. És a St. Clair West megtelt magyar szellemmel. A szomszédságban volt Budapest vendéglő, Tüske csemegebolt és Rákóczi Villa – a Magyar Házban Mátyás Pince nyílt és Bartha Marika kávézója – és gyermekek tanultak, táncoltak, énekeltek, a felnőttek pedig itt beszéltek meg a világ dolgait, itt tartották ünnepeiket, itt néztek magyar filmeket, itt fogták meg egymás kezét, hogy minél könnyebbé váljék a gyökéresztés az újonnan érkezőknek...

És 2011-ben bezárt a Magyar Ház, mert az öreg épület fenntartása lehetetlenné vált, el kellett adni. Egyelőre nincs, amit magunkénak mondhatunk, de nem engedhetjük meg, hogy a hírét is elfújja a szél.

Emlékkönyvet állítottam össze az elmúlt 73 esztendőről – ami a mi múltunk, amit nem vehet el tőlünk senki, csak kalapot emelhet az emlékére.

Mint sajtóigazgató, a Kanadai Magyar Kultúrközpont utolsó éveinek minden eseményéről beszámoltam. Cikkeimben minden önkéntes munkát és munkást megdicsértem, ünnepeinket megörökítettem. A Magyar Ház 70. évfordulójára megjelentettem a Kalejdoszkóp c. folyóirat ünnepi számát, amelyben több kanadai hivatalos személyiség is értékelte a magyar közösség hozzájárulását Kanada soknemzetiségű társadalmának arculatához. Ezt a lapszámot szinte változatlanul belefoglaltam az emlékkönyvbe és kiegészítettem olyan adatokkal, amelyeket munka közben kaptam Bozóky Barnától, Gaál Csabától, Jordán Emókéától és Szabó Katalintól - ezúttal is köszönöm az anyaggyűjtésben nyújtott önzetlen támogatásukat. Felhasználtam a Kanadai Magyarságban, a Kalejdoszkópban és más kiadványokban közölt írásaimat és összeillesztettem azokat a 2007 óta általam szerkesztett negyedévi Értesítőket, amelyeket az előző évtizedek anyagával együtt archívumok is őriznek.

Mivel a hitelességre és teljességre törekedtem, a kötet néhol formailag egyenletlennek tűnhet, azonban őszinteségéhez nem férhet kétség, sem ahhoz a szerkesztői célhoz, hogy munkám ösztönözzön bennünket és az utánunk jövőket a további megmaradásra, a további közösségépítésre.

Mi, akik ezt a hetvenhárom évet végigéltük, végigküzdöttük, végigörvendeztük és végigszenvedtük, nem voltunk se jobbak, se rosszabbak, mint mások – csak emberek voltunk, Isten teremtményei.

Erre gondoljunk, amikor a Magyar Ház emlékkönyvét fellapozzuk.

*Dancs Rózsa
Toronto, ON., 2012. február*

FOREWORD

A plant torn out of the earth by its roots dies. It ends up in the wastebasket especially fast when it is not placed in water or it is not transplanted in good quality soil so that it could re-establish its roots. Not every plant is successful, many withers away.

We humans are just like that, when we leave our homes from which our mothers reach out their arms after us, when we become rootless wanderers, perhaps often the spark of hope is denied us. In the no man's land of the refugee camps there was nothing that helped to keep our humanity. The moral ties were loosened and often cut; only chaos existed, especially in the souls. That is why we struggled to arrive somewhere, where we could newly form a normal life.

And we arrived into the free world. A foreign unknown place. A place where, consciously, often instinctively, we started immediately to search for an opportunity to meet with fellow Hungarians; compatriots. People who spoke our language, hummed our songs and with whom we could pray together. This inner compulsion led our first steps toward the churches and we looked around with aspiration where else could we find cultural activities. And if there was no where else to turn to, we created a house. A Hungarian House. Continent-wide that is what happened and they are commonly called "Hungarian House."

Toronto's Hungarians, our forebearers, decided in 1938 to buy a small building. They bought one from their meagre earnings; they were not rich but they made the sacrifice; because they needed a House for their children, their grandchildren — and themselves.

Then the Hungarian family increased suddenly because of the refugees of the 1956 Revolution. In time the old House was outgrown and a larger building was needed.

A large building was found on St. Clair Ave. West. The neighbourhood was suddenly filled with Hungarian Spirit. Into its neighbourhood moved Budapest Diner, Tüske Delicatessen and Rákóczi Villa filled with Hungarian tenants. In the Hungarian House a restaurant the Mátyás Pince (Matthias Cellar) and Marika Bartha's Coffee House were opened. It was a lively community with children attending Heritage Language School, a Folk dance group and choir. Groups of adults gathered to discuss matters of mutual interest; they held their commemorative and cultural events, which eased the newcomers' efforts to set down new roots.

The Hungarian House closed, because of its continued deterioration its upkeep became prohibitively expensive and had to be sold. For the time being there is no place we can call our own. We cannot allow the past achievements and memory to lapse. I have assembled a memorial volume about the last 73 years of our past, which no one can take away from us, but only raise his hat.

As the Media Director of the HCCC, I wrote a report of every event held during my tenure. In my articles I have recorded every holiday and Hungarian National Commemorative event, which are sorrowful remembrances of tragic historical occurrences. Numerous articles appeared in the "Canadian Hungarians" ("Kanadai Magyarorság") weekly newspaper. For the HCCC's 70th Anniversary, I have published a commemorative issue of the "Kaleidoscope Magazine," in which a number of Canadian official personalities expressed their appreciation for the Hungarian Community's contribution to Canada's multifaceted society. This issue of the magazine is incorporated in this history book.

Additionally, I have incorporated material which I have received during the editing process from Csaba Gaál and Barna Bozóky, Emőke Jordán and Katalin Szabó. I wish to take this opportunity to thank them for their generous and selfless assistance in supporting my collection of the information.

Furthermore, I included material I have written not only in the various issues of "Kaleidoscope Magazine" but also in "Canadian Hungarians" ("Kanadai Magyarorság") and other publications.

I have joined together the above with the Quarterly Reports which I have written and edited faithfully since 2007, mirroring the programs, which were posted on the HCCC's website and mailed to the membership at large, and were lodged in archives

Therefore, the material is in the public domain.

This volume may appear to have some unevenness in the layout, but I strove to reproduce the authentic appearance of the original material and there can be no doubt about its honesty. Furthermore, it is hoped that this record will stimulate those who will follow us to continue to build a community and the survival of Hungarian Culture in Canada.

We, who for the past 73 years have fought, suffered and rejoiced in the results, we were not better or worse than others — we were just human, creatures of God. Let us think about this when we leaf through Commemorative book of Toronto's Hungarian Community.

Rózsa Dancs
Toronto, ON . , February, 2012

*Embassy of Hungary
Ambassade de Hongrie*

Köszöntő

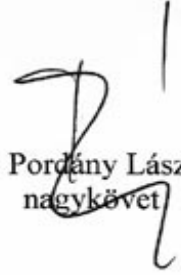
Tisztelt Olvasó,

Emberi sorsok és – óhazai perspektívából nézve – egy távolba szakadt magyar közösség, még hozzá nagy és fontos magyar közösség életének és sorsának a dokumentációját tartja a kezében. Dancs Rózsa a könyv összeállításával és szerkesztésével ugyanolyan maradandót alkotott, mint korábban a Ház sajtóigazgatójaként.

Két évvel ezelőtt Torontóban járván hallottam először, hogy a Torontói Magyar Ház a legnagyobb nyugati magyar központ a világon. Addig egy másik (más országban lévő) magyar központról véltem tudni ugyanezt, továbbá nem volt világos, hogy az épület méretéről vagy a tagság létszámáról van-e szó, esetleg mindkettőről, de az biztos, hogy Torontó mindkét szempontból és mindenképpen a legnagyobbak közé tartozott – akkor. Nagy szomorúság számunkra Magyarországon is, hogy múlt időről kell beszélnünk. De őszintén remélem, hogy ez a múlt idő nem végleges. Hittel, akarattal és elkötelezett nemzeti összefogással elérhető, hogy új korszak köszöntson a Magyar Ház-ra és Torontó magyarságára. Szívből kívánom Mindannyiuk, és általuk az egész magyarság gyarapodására.

Ottawa, 2012. február 24.

Dr. Pordány László
nagykövet

Councillor Joe Mihevc

Toronto City Hall
St. Paul's West
Ward 21

Dear Hungarian Canadian Cultural Centre,

As the City Councillor of Ward 21 St. Paul's West and as a neighbour to the Hungarian House I have had many opportunities to visit the Hungarian House at its location on St. Clair Ave. West. Over the years I have participated in events and programs held at the Hungarian House and have even held my own election campaign parties there on a number of occasions. Your presence here has been a wonderful asset to this community and you will be sorely missed by the neighbourhood.

Founded in 1938, the Canadian Hungarian Cultural Centre has a history of long and unselfish dedication to present Hungarian culture to the Canadian multicultural environment. Hungarians who have immigrated to Canada made significant contributions to community service, business endeavours and the arts. Your traditional dishes, goulash, langosh, cabbage rolls and the wonderful pastries served during the Hungarian Summer Festivals have attracted many other ethnic groups to our area as did your traditional folk dancing groups and other cultural programs.

The selling this building and looking forward to establishing a new one marks a milestone in your community's life, and it is an occasion to honour those community members, especially the volunteers, who have contributed greatly to the success of your 73 years.

I wish to take this opportunity to congratulate the Canadian Hungarian community of Toronto on publishing a record of achievements of this institution. This book will be an invaluable and colourful documentation of your compatriots' long lasting and devoted efforts to build up a strong community in Toronto and its surroundings for generations to enjoy.

I hope that you will find a new building near our office. Regardless of where you locate, I look forward to continuing to be part of your community.

I wish you all the best in your search and all future endeavours.

Sincerely,

A handwritten signature in black ink that reads 'Joe Mihevc'. The signature is written in a cursive, flowing style.

Councillor Joe Mihevc
Ward 21, St. Paul's West

Vancouver, B. C., 2012. február 26.

Tisztelt Honfitársaim!

Mint valamikori torontói lakos nagyon jól ismertem a több mint hetven évet jubiláló Kanadai Magyar Kultúrközpontot. Ez a nagyváros szívében lévő épület valóságos kis magyar sziget volt számunkra, ahol sok magyar honfitársunk nemcsak a rendezvényekre járt el rendszeresen, hanem szeretett ott lenni szabad idejében is.

Drága épület volt, ezt bizonyítja az a nagy összeg is, amelyért a múlt évben a jelen vezetőség eladta, de meglátásom szerint egy kulturális intézménynek semmi pénz nem pótolja az eszmei és erkölcsi értékét.

El tudom képzelni azoknak a magyaroknak az érzését, akikről ez a fordulat megvonta a találkozások, a közösségi élet lehetőségét. Különösen fájdalmasan érintheti ez az idősebb korosztály tagjait, akik keményen megdolgoztak a magyar kultúrház megteremtéséért, fenntartásáért és megmaradásáért.

Együtt érzek mindazokkal, akik hiányolják a létezését, és együtt bizakodom velük, hogy hamarosan ismét lesz Magyar Ház Torontóban is.

Itt is el kell mondanom, hogy 2011. november 17. nagy nap volt a magyarság életében, amelyre régóta vártunk: ekkor alakult meg ugyanis a Magyar Diaszpóra Tanács. Ezen a gyűlésen titkos szavazással engem választottak meg a Kanadai Diaszpóra elnökévé. Ez a megtisztelő feladat arra is felhatalmaz, hogy Kanada bármely pontján élő honfitársaim gondját, baját ismerjem és a lehetőségek szerint segítsek azok megoldásában. A Torontóban és környékén élő magyarsággal együtt gondolok a megélt háromnegyed évszázadnyi megvalósításokra és biztatom őket identitásunk további erősítésére, az összefogásra, mert csak így tudunk megmaradni, csak így tudjuk nemzetünk jó hírnevét öregbíteni.

Mi, a szétszórtságban élők határtalan magyarok vagyunk, és most hivatalosan lehetőséget kaptunk arra, hogy szorosabbá tegyük kapcsolatainkat az óhazával. Éljük ezekkel a lehetőségekkel, támogassuk egymást, hogy ezek a kapcsolatok minél élőbbé és gyümölcsözőbbé váljanak! Én vállaltam Budapesten és vállalom Önök előtt is a közvetítő szerepet - forduljanak bizalommal hozzám kéréseikkel, problémáikkal.

A Vancouver-i Magyar Kulturális Egyesület tagjai és a magam nevében köszöntöm az Emlékkönyvet, gratulálok a szerkesztőnek alapos, tárgyilagos, elfogultságmentes kötetéhez, amellyel örök emléket állít elődeink önfeláldozó munkájának.

Tisztelettel,

Ábrahám Tibor
a Kanadai Diaszpóra elnöke
a Magyar Kulturális Egyesület elnöke, Vancouver, B. C.

KALEJDOSZKÓP KALEIDOSCOPE

HUNGARIAN CANADIAN CULTURAL CENTRE

1938 - 2008

TISZTELET A 70 ÉVES
TORONTÓI MAGYAR HÁZNAK

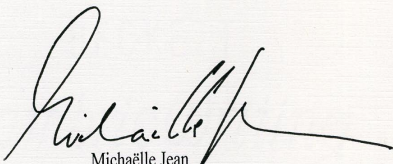
IDÉAU HALL
OTTAWA

A GOUVERNEUR GÉNÉRALE
THE GOVERNOR GENERAL

I congratulate the members and guests of the Hungarian Canadian Cultural Centre as you gather to celebrate the 70th anniversary of the founding of your club.

Over the years, friends have come together, families have gathered and bonds have been formed in clubs all over Canada. The members of the Hungarian Canadian Cultural Centre can be proud of their many accomplishments during the past 70 years. The commitment they have shown to the club and to the community are reasons to celebrate this milestone.

I hope this anniversary affirms the dedication all of you have shown to your community. I wish you all the best for the future.

Michaëlle Jean

April 2008

THE LIEUTENANT GOVERNOR OF ONTARIO
LE LIEUTENANT GOUVERNEUR DE L'ONTARIO

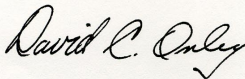
24 May 2008

I am pleased to extend greetings to the Hungarian Canadian Cultural Centre, as you gather for the President's Gala Ball, in celebration of your 70th anniversary.

Founded in 1938, your organization has a long and fruitful dedication to presenting Hungarian culture, and preserving your traditions within a Canadian context. Hungarians who have immigrated to Canada, have made an exceptional contribution to community service, business endeavours and the arts, and have enriched the fabric of Canadian society.

As you gather to celebrate this milestone anniversary, it is also a time to remember those community members, who contributed greatly to the success of the Centre, over the years.

As The Queen's representative in Ontario, please accept my best wishes for a memorable and successful evening.

David C. Onley

May 2008

Hungarian Canadian Cultural Centre

Warmest congratulations on celebrating your
70th Anniversary

The Hungarian Canadian Cultural Centre has been devoted to furthering the understanding and appreciation of the historical heritage and Hungarian culture in Canada. It also serves as a bridge between Canadian and Hungarian cultural traditions.

I look forward to the next 70 years.

Sincerely,
Andrew Telegdi
Hon. Andrew Telegdi, P.C., M.P.
Kitchener-Waterloo

On behalf of the Government of Ontario,
I am pleased to congratulate the members of

HUNGARIAN CANADIAN CULTURAL CENTRE

on the occasion of this organization's
70th Anniversary

Over the years, the commitment of the members of the Hungarian Canadian Cultural Centre has helped to make your community and our province a better place.

May the years ahead bring further accomplishments and many more happy anniversaries.

Legislative Building, Toronto
May 24, 2008

Dalton McGuinty

Dalton McGuinty
Premier

On behalf of myself and the
Legislative Assembly of Ontario,
I extend our sincere congratulations to

The Hungarian Canadian Cultural Centre

On celebrating
**70 Years of Service in
St. Paul's**

We offer our sincere thanks for the selfless contribution you have provided over the past 70 years and commend your dedication to our community of St. Paul's.

Dated this 24th day of May, 2008

M. J. Bryant
Michael Bryant, M.P.P.
St. Paul's

RUZSA JENŐ: A TORONTÓI MAGYAR HÁZ

Tulajdonképpen nem fejezi ki hüen a szervezet elnevezését, hanem inkább a szervezet munkájának egyik legfőbb célját nevezi meg a fenti cím. A Torontói Magyar Ház mozgalom első megbeszélése 1939. április hó 12-én lett megtartva, amely gyűlésen a következők jelentek meg egyházuk, vagy egyesületük képviselőiben: Hornyánszky Miklós és Ruzsa Jenő az evangélikus egyház, Nt. Steinmetz Károly a református egyház, Tiszt. Balla György és Nagy Gyula baptista egyház, a római katolikus egyház és kör megbízásából az evangélikus lelkész, Bódi József az egyesült egyház, Lizák István és Egyed Ferenc a Brantfordi B.S.E. torontói 8-ik osztálya, Gruber Géza és Kovács Lajos a Független Egységes Magyar Egylet képviselőiben.

A gyűlésen jelen voltak egyöntetűen megállapították a Torontói Magyar Ház közvagyonként való megépítésének szükségét, valamint a torontói magyarság egységének égető fontosságát, melyek megteremtéséhez minden erőt mozgósítani kell. Egy újabb gyűlésre meg lettek hívva a Demokratikus Bizottság és a Munkás Klub képviselői is, akikkel azonban eszmei különbözőségek miatt nem lehetett együtt munkálkodni.

1939. május hó 1-én a torontói összes egyházak és egyletek megjelent képviselői a katolikus kör helyiségében megtartott alakuló gyűlésen egyhangúlag határoztak és megalakították a Torontói Magyar Ház Bizottságot és a már kidolgozott tervek alapján megkezdte a munkát a szervezés terén. A bizottságban minden egyház és egylet három taggal volt képviselve s így összesen 24 tagból állott. Megválasztották az Igazgatóságot, amely intéző bizottsággént is működött.

Nagy harcok előzték meg az eredményes munkát, mert a kooperatív együttműködésből hibájuk miatt kimaradt szervezetek azonnal tiltakozást jelentettek be és nyilvános kiáltványban jogtalannak minősítették az egész mozgalmat. Minden rendelkezésükre álló eszközt felhasználtak arra, hogy csírájában megfojtsák, és teljesen eredménytelenné tegyék a bizottság nemes törekvéseit. Már a kezdet kezdetén elérték azt, hogy félreértést erőszakoltak ki a bizottság és a korábban csatlakozott Egyesült Egyház között, amelyet nagy munkájába került rendbe hozni a bizottság tagjainak. Ez lett volna azonban a kisebb baj. Annak dacára, hogy szépen haladt a munka és a tagok létszáma napról-napra növekedett, voltak szervezetek, amelyek látva a munka nehézségét, elkedvetlenedve várakozó álláspontra helyezkedtek akkor, amikor a legnagyobb szükség lett volna a megfeszített munkára. Sőt olyan is volt, amelyik egyenesen ellene dolgozott, mert saját érdekeit látta veszélyeztetve.

A legnagyobb baj az volt, hogy nem volt kellően előkészítve és oktatra Torontó magyarsága arra, hogy megértették volna a kitűzött cél szentségét és annak fontosságát. Egyes emberek tudatosan félremagyarázták a bizottság célkitűzéseit, hogy ezzel bizalmatlanságot szüljön a tömegekben. Nagyvonalú szervező munkára lett volna szükség, de maga a bizottság is sokszor tehetetlenül állott bizonyos problémák megoldásánál, mert nem volt meg a megfelelő gyakorlati tapasztalatuk. Lassan teljesen ellaposodott a nagy lelkesedéssel megindított munka, amely még inkább szeparálta a különböző egyházak és egyletek vezetőit és tagságát a közérdekű tevékenykedéstől.

A Független Egységes Magyar Egylet vezetősége és tagsága magáévá téve az egységesítő gondolatot, 1939 végén beszüntette működését és minden vagyonát a Magyar Ház Bizottsága tulajdonába utalva tagjai nagy részével tagjává vált a Magyar Háznak. A Magyar Ház Bizottság hivatalos helyiségeként átvette a Független Egységes Magyar Egylet helyiségét és most már sokkal lendületesebben kezdte meg munkálkodását olyan formában, hogy annak egyesületi jelleget adott, amelynek keretein belül gondolta megvalósíthatónak a célkitűzéseket. Mi sem természetesebb, mint hogy ennek következménye az lett, hogy még inkább eltávolodtak attól a lehetőségtől, hogy világosan megértessék a tagság, valamint Torontó összmagyarságával, hogy a gyakorlatban hogyan szeretné megoldani a Magyar Ház és a Magyar Egység kérdését.

Az egyházak és egyletek legtöbbször semmi mást nem látott benne, mert sok esetben nem is akart, mint egy új egyletet, amely egy csoport társadalmi és kultúrigényeit van hivatva kielégíteni és teljesen közömbössé váltak azzal a szent elkötelezéssel, amelynek jegyében az egész mozgalom elindult. Sőt, amikor a nehéz munkaviszonyok miatt mind több és több kötelezettség hárult a bizottság tagjaira, majd az új világháború

bekövetkezésével a magyarság melletti nyílt állásfoglalás is szükségszerűvé vált, a legtöbb egyház s egyeslet hivatalosan bejelentette kiválását a bizottságból. Úgy, hogy teljesen más alapokra kellett fektetni a működést. Az Igazgató Bizottság lemondott, helyét a tagság által megválasztott új tisztikar vette át teljes felelősséggel.

Magát a Magyar Ház megépítésének kérdését úgy a nehéz általános anyagi helyzet, valamint a megindult új világháború miatt függőbe kell tartani mindaddig, amíg a helyzet arra alkalmassá válik. A Magyar Ház tevékenysége a jelenben kulturális és társadalmi tevékenységekre szorítkozik. Nagyon szép előadásokkal, estélyekkel és társas összejövetelekkel igyeksenek új barátokat szerezni és a tagság igényeit a szükséghez mérten, kielégíteni s ezen a téren határozott eredményeket is értek el. Ifjúsági csoportja Breckner Sámuelné szakavatott vezetése mellett feledhetetlen előadásokkal gazdagította a torontói magyarság kultúrnívóját.

1939. júliusában megalakult a Magyar Ház keretein belül mint a Kanadai Vörös Kereszt Egyesület egyik osztálya, a Vörös Keresztet munkával segítő Női Csoport. Két esetben tartott nagyszabású koncertet ugyancsak a Vörös Kereszt Egyesület támogatására a Magyar Ház, melyek közül különösen az utóbbi úgy anyagilag, mint erkölcsileg fényesen sikerült és nagyban emelte a torontói magyarság jó hírnevét az angol közvélemény előtt. A koncert megrendezése Székely Erzsébetnek, a magyarság közkedvelt énekesnőjének a nevéhez fűződik, aki már sok esetben volt reprezentása a magyar énekművészetnek.

Amióta megindult az új világháború, a kitűzött célok érdekében nagyon keveset tehetnek, mert mint nemzetiségi csoport, amely kifejezte lojalitását fogadott új hazájával szemben, elsőrendű kötelessége, hogy minden anyagi és erkölcsi erejével azt támogassa óriási küzdelmében. A helyzet komolyságához mérten folytatja munkáját a kijelölt utakon, hogy ha már eredményesen nem is tud előre haladni, legalább azt tartsa meg, amit eddig épített. Jelenlegi taglétszáma közel 200.

Ruzsa Jenő evangélikus lelkész 1940-ben adta ki A kanadai magyarság története című könyvét. E könyvből idéztük a Torontói Magyar Házzal szóló fenti részletet. KRÓNKA, 1976. szeptember

A torontói Kultúrközpont Igazgatósága. — Ülő sor: Gál Eszter igazgató, Vass Ferenc Q.C. örökös díszelnök, Dr. vitéz Kostya Sándor alelnök, Csekő Miklós elnök, Kovács István főtitkár, Sárközy Ibolya, a közkapcsolatok igazgatója, Szöcs Klára, nevelésügyi igazgató. — Álló sor: Vágó Ede igazgató, Kósa István háznagy, Gábor József kulturális igazgató, Schuller Márton helyettes háznagy, Dr. Nagy György igazgató, Kasza Marton Lajos sajtó- és tájékoztató igazgató, Döbrenyi János igazgató, Csirik Regina pénztáros, Endes László igazgató, Kiss Mancika igazgató, Lami Kálmán ifjúsági és sportigazgató.

Toronto Hungarian House was founded as a meeting place for the Toronto independent United Hungarian Society in January 1938. One year later, the society was reorganized, and plans to purchase or build a Hungarian House came into being. The Toronto Hungarian House, located 245 College Street, was purchased in 1942. This was a relatively small building.

Agency worked out a plan to move the Hungarian House into a much larger building and expand its scope of operation. At a general meeting on March 28 new by-laws were accepted and the name Toronto Hungarian House was officially changed to Hungarian Canadian Cultural Centre — Hungarian House.

Plans to purchase a large Centre which would be the home of many different Hungarian organizations were approved following a fund raising meeting in April, which netted \$173,000 in donations and pledges. With this money, plus the \$300,000 proceeds from the old building, the present large three story complex was purchased for \$650,000. This is the largest community centre in the Hungarian diaspora.

The new building at 840 St. Clair Ave. West, brought in this 1974 quickly become a popular home of many cultural activities. Lajos Kay painted beautiful life size pictures to decorate the large Árpád Hall. In 1975 Mr. and Mrs. Balogh organized a *János Arany Hungarian School* for children from age 5 to 14 on weekends. In the same year the Cultural Centre started to publish a monthly journal, named *Krónika*. Among the regular contributors of this publication were the best known authors of the Hungarian diaspora, historians, writers, poets like Ferenc Fáy and Tamás Tűz. Among the notable visitors of the centre were scientists like: Edward Teller, and Eugen Wigner, writers like Albert Wass, Áron Gábor, and Tibor Tollas.

In 1977 the HCCC established the *Dr. János Halász Library* by agreeing to house, catalog and maintain the 24,000 volume private library of Dr. Halasz who died in the USA. Dr. József Berzy organized and led the library for the HCCC until it become a separate organization in 1996.

The upkeep costs, the large mortgage and the taxes on the building were too much to carry, so the Charter of the Centre was changed in 1984 from Non-Profit to Charitable Organization. This way the center become exempted from realty taxes and the donations to the Centre can be of some benefit of the donor by in terms of his/her taxation.

Boardmembers of the Hungarian House at the beginning

But even with the tax exempt status the Centre faced considerable difficulties to meet its obligations because several of the original supporters of the Centre withdrew their support. With hard work, however, the Centre was able to pay off the mortgage by 1988. But in the 90's a new financial crisis developed. To reduce cost they stopped publishing the *Krónika* in 1993 and introduced other cost reduction measures, still by 1998 the Centre's debt was \$90,000.

In 1998 new executives were elected. They managed to stop the losses, and revitalized the activities of the Center. In 1999 started publishing a new, less ambitious monthly publication, the *Értesítő* (Bulletin), and organized memorable activities, such as the visit of *Mária Wittner*, a hero of the 1956 Hungarian Revolution and *Viktor Orbán*, Hungary's Prime Minister. The financial status of the Center is shown in the attached diagram below. As can be Centre was operated without deficit from 1997 to 2001. Unfortunately in 2002 again the expenses exceeded the revenues by almost \$15,000. It seems that the donations and revenues generated by the events are not enough to cover the operating cost of the large centre. The executives made several appeals to the large (20 thousand plus) Hungarian community of the Toronto area for more support, but in spite of some generous donations the executives concluded that it is not possible to keep this large building. They have listed the property for sale in June 2003, with the hope that from the proceeds a smaller building can be bought, which would be easier to keep. However, no buyer was found until the end of October. In November new Executives were elected, with new hope that they will find a way to operate the Centre in the present building.

THE NEW HUNGARIAN HOUSE

*Ferenc Vass Q.C.
Honorary President until his death.*

*Laszlo Endes
Honorary President*

“The handsome building, a former synagogue of the Shaarei Shomayim congregation; is designed in a simplified, classically influenced modern style - it is not bound by tradition, yet it is a part of it. Its spacious horizontal feeling is responsive to the site, and to the people it was designed to serve. The tall, beautifully crafted artless windows (currently blocked to save on heat), and elegant classical columns, underscore its timeless attractiveness. The arched windows were designed to let light in the main hall for people praying and interacting together, and if restored to their former glory, could better serve them again. The majestic stairway to the main entrance draws people into the portal, and opens into a welcoming reception area: The main hall has an impressive, elegant domed ceiling.”

Public Notice, Fall 2002 Issue 2/ Volume 1.

MIT JELENT A TORONTÓI MAGYARSÁGNAK, HOGY VAN KÖZÖSSÉGI HÁZA?

M A G Y A R H Á Z . "

Oly egyszerű kis szó, mit naponta hallunk,
Ujságokban, Krónikában, sokszor olyashatunk.
Néhányan nagyritkán tan meg is latogatjuk,
De megérteni, hogy mit jelent, vajjon hányan tudjuk,

A legtöbb magyarnak, csak egy öreg nagy ház,
Valahol a St. Clair, északi oldalán,
Mások oda járnak néha vacsorázni,
Vagy telen a szép bálokra, kicsit mulatozni.

Higgyétek el bajtársaim, e szó többet jelent.
Nékünk, ki két szétszort a kegyetlen sors keze,
Idegenben élünk, honvágytól szenvedünk,
Kell, hogy a Magyarház otthont nyújtson nekünk.

Iskolába küldheted oda gyermekedet,
Hol önzetlen tanítók tanítják nyelvedet.
Kézimunkát, magyar táncot tanul az ifjuság,
Hálás lehetünk Mindnyájan, hogy miénk a Magyarház.

Sokan vannak közöttünk, kinek nincs senkije,
Oly egyedül állnak itt az idegenben,
Mily jó érzés számukra, hogy van hova menni,
Es az anyanyelvükön tudnak szórakozni.

S a sportolók, művészek s az öreg nyugdíjasok,
A Helikon ifjuság s a kicsi ovodások,
S Te is jóbarátom, ott szeretetre találsz,
Mert miértünk dolgozik, az öreg Magyarház.

Sajnos mi magyarok, mindig csak széthúzunk,
Pedig sokan vagyunk, s ha most összefogunk,
Hisz mindenünk megvan, s tudunk segíteni,
S a mi öreg otthonunkat széppé tudnánk tenni.

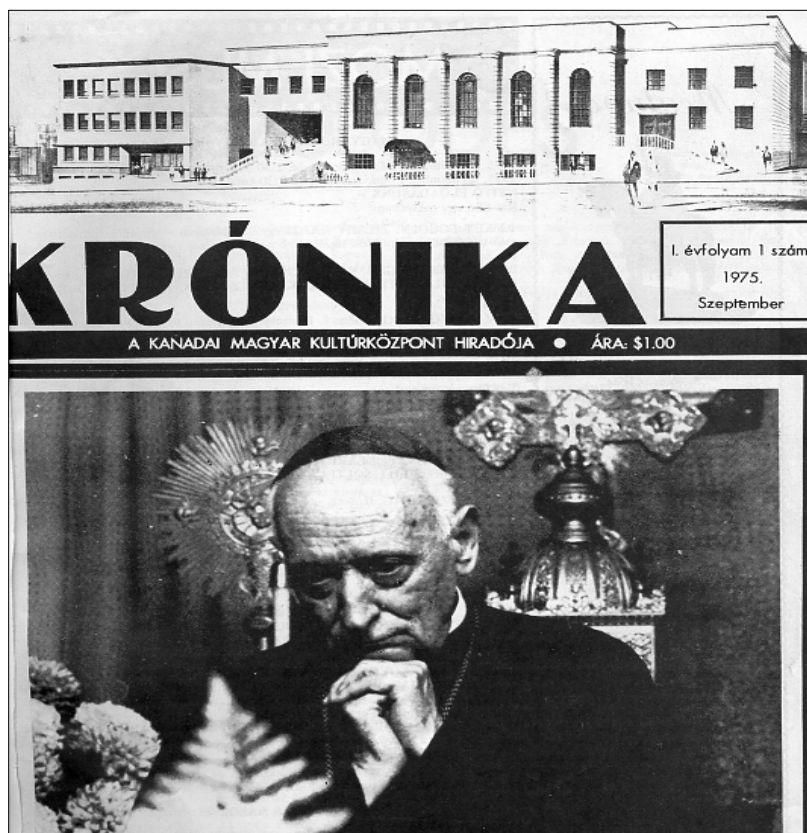
Ez nem is áldozat, hanem kötelesség,
S ne fordítsal háta, ha kell a segítség,
Az egész föld kerekén már magyarok élnek,
S jó hírnevet szereznek, a jövő nemzedéknek.

Vedd ki Te is részed, s boldoggá fog tenni,
Hisz nincs szebb a vilagon, mint szeretetben élni,
Lassa meg mindenki, hogy jó magyarok vagyunk,
Nem azért mert úgy születtünk, hanem úgy maradtunk.

S te, aki úgy érzed, hogy nem kell segítened,
Mert nem jársz oda soha, vagy nincsen gyermeked,
Gondolj a jövőre, a magyar ifjuságra,
S mikor mi már nem leszünk, ők büszkék lesznek rája.

S tudom a jó Isten majd visszafizet Neked,
Hogy nem zártad be szíved, mikor segíteni kellett,
S boldog lesz majd együtt az itteni magyarság,
Mert nekünk lesz a vilagon a legszebb Magyarház!

Hári Istváné verse.

A Magyar Ház - Kanadai Magyar Kultúrközpont vezetősége és igazgatói tanácsa nevében a KRÓNKA első számával szeretettel köszöntöm kedves Tagjainkat és Barátainkat!

E most induló és a jövőben havonta megjelenő lapban óhajtunk ismertetést adni a Kultúrközpont életéről...

A két háború között Kanadába vándorolt magyarok... megvásárolták a 245 College St. alatti épületet mint Torontói Magyar Házat. A második világháború és az 1956 utáni időkben Kanadába települt magyarok annyira megnövelték a torontói magyarság létszámát, hogy a Ház kicsinek bizonyult...

Az 1974. március 28-i közgyűlés a toronlói Magyar Ház nevét Magyar Ház - Kanadai Magyar Kultúrközpontra változtatta, ugyanakkor építési bizottságunk elnökének, Zsolt Endrének a javaslatára, az ő irányítása alatt kidolgozott új Alapszabályt jóváhagyta, és feltételesen meghatalmazta a vezetőséget a St. Clair-i épület megvételének tárgyalásával... A közgyűlés kikötése az volt, hogy csak akkor hajlandó beleegyezni a Magyar Ház eladásába és az új vásárlásba, ha Torontó és környéke magyarságától, egyesületeitől adakozásból összegyűlik 300 ezer dollár, vagyis ugyanannyi, amennyivel a Magyar Ház is a régi eladásával hozzájárul...

Április 19-re rendkívüli közgyűlést hívtam össze, amelyen szokatlanul nagy számban jelentek meg tagjaink. Itt ismertettem: az új épület megvásárlásának egyetlen módja, ha azt ma este elhatározzuk. Ez esetben május 9-én átvehetjük az épületet 100.000 dollár lefizetéssel, amiből levonható a 32.500 dollár ingatlanügynökségi jutalék, tehát csak 67.500 dollárra van szükség... A jelenlevők egy órán belül 173.000 dollár készpénzt, illetve fizetési kötelezettséget, adományt ajánlottak fel. E lelkesedés láttán Vass Ferenc díszelnökünk kérésére — aggodásait legyőzve — maga javasolta az új ház megvételét, amit a közgyűlés egyhangúlag megszavazott...

Az épület keleti szárnyán (a kotábbi Karate-iskola helyén) elkészült az új konyha, amely kitűnően ellátta az Árpád-termet a legutóbbi „CARAVAN” nemzetközi kiállítás alkalmával. Már három termet tudunk egyidőben konyhával használni, illetve bérbeadni...

A jelenlegi vezetőség úgy érzi, nemcsak a közgyűlésnek, hanem az örök magyarságnak, a kötelező ősi múltnak, a megpróbáltatással, szenvedéssel, nemzeti megaláztatással telített jelennek, a magyar jövőnek is felelősséggel tartozik. Szeretnénk, ha ezt a közös felelősséget az emigrációs magyarság jobban átérzné. Az eredményeink bizonyoságot tesznek eddigi munkánkról s azért indítjuk meg KRÓNIKÁNKAT, hogy elmondhassuk időnként a Kultúrközpont eseményeit, a feladatokat, az igényeket, az elodázhatatlan követelményeket, amelyek elöl nem térhetünk ki.

Befejezésül köszönettel tartozom a régi Magyar Ház alapítóinak, akik nélkül nem lett volna lehetséges, hogy a toronlói magyarságnak világviszonylatban is a legnagyobb méretű Kultúrközpontja legyen. De köszönettel tartozom az újabban bekapcsolódott tagjainknak is, akik segítettek a korábbi tervek kivitelezésében. Legyen ez az új Magyar Ház - Kanadai Magyar Kultúrközpont a magyar emigráció büszkesége, élniakarásának, erejének és összetartásának bizonyossága.

SZÜKSÉG VAN-E A KRÓNIKÁRA?

FÁY ISTVÁN

Folyóiratunk alapítása óta sokan feltették ezt a kérdést. Nemcsak a lap olvasói, hanem a Kultúrközpont vezetőségének egyes tagjai is. Újabban ismét akadnak, akik beszélnek erről, tehát szükségesnek láttam, hogy írjak a kérdésről. Nyugodt lelkiismerettel teszem ezt, mert semmi hivatalos kapcsolatom nincs az intézménnyel - még csak tagja sem vagyok -, kizárólag a lap egyszerű munkatársa. Ennek ellenére sem adok a kérdésre határozott igen vagy nem választ. Olvasóimra bízom, hogy az alábbiak tudatában maguk döntsék el lelkiismeretük szerint: van-e értelme a lap kiadásának vagy nincs.

Ha a háttérrel tisztán meg akarjuk ismerni, úgy vissza kell mennünk az alapításhoz. Torontóban a magyarok száma több mint 30 ezer, tehát a régi Magyar Ház szűknek bizonyult és a kultúránk jövőjét féltő felelős vezetők belátták, hogy ilyen nagyszámú testvérünk között sok száznak vagy talán ezernek feltételezhetően komoly szellemi igényei vannak. Ezért határozták el, hogy a régi épületet eladják és egy új, nagyobb, reprezentatív, komoly, kulturális életre alkalmas ingatlant vásárolnak. Megvették hát a St. Clair Avenue-n lévő nagy épületet és elkezdték a tervezést annak helyes felhasználására. Az új otthon neve Kanadai Magyar Kultúrközpont lett. Természetesen igen sokan akadtak, akik kézlegyintéssel intézték el az ügyet és megjósolták, hogy a nagy adósságot lehetetlen kifizetni, így az épületet egy-két éven belül elárverezik. Mint jól tudjuk, nem a kételkedőknek, hanem a jövőben hívó alapítóknak lett igazuk, mert azóta nemcsak kifizették, hanem teljesen renoválták, szinte újjáépítették. Berendezték a 25.000 kötetes könyvtárat, a Magyar Fegyveres Erők Múzeumát, mely páratlan az egész világon és a Központ kultúrmunkája már régen meghaladta a gálabálok, a töltött káposzta és a pálinka színvonalát. Nyugodtan merem állítani, hogy ma legmértöbb lenne rá a Kanadai Magyar Kultúrpalota elnevezés. Az alapító és a vásárlást kezdeményező elnök, Endes László jól tudta, hogy ennek a vállalkozásnak kizárólag akkor lehet jövője, ha a hatalmas épület, mely önmagában csak rideg falakat jelent, feltöltődik tartalommal, nemzeti hagyományaink és kultúránk értékeivel. Akik vállalták a kockázatos anyagi és erkölcsi felelősséget, azt is felmérték, hogy évi 10-12 előadás, irodalmi vagy műsoros est megrendezése - melyre vagy elmennek az emberek vagy nem - igen távol áll a magyar szellem ébrentartásának kijelölt céljától. (A banketteket és a táncos összejöveteleket nem számítottam ebbe.)

Így született meg Endes László kiváló ötlete, hogy folyóiratot kell alapítani, mely minden házhoz eljuthat. Nem sokkal ezután összehívta azokat, akik képesek voltak rá, hogy egy ilyen feladattal megbirkózzanak. Ezek közreműködésével, illetőleg megfontolt tanácsaik után alapították meg a Krónikát. Kis csoport volt ez, de szellemi életünk legjobbjai, akik vállalták az alapot lerakó munkát. Név szerint és alfabetikus sorrendben: Andrékovich Péter, Berzy József, Endes László, Fáy Ferenc és Zsigmond András. Tervüket az intézmény díszelnöke, Vass Ferenc királyi tanácsos teljes súlyával támogatta. (Éppen úgy, mint Endes László utódai az elnöki székben: Nagy György, Ormay József és ma Csekő Miklós.) Ismerve az erőviszonyokat, nem ringatták magukat színes álmokban és tudták, hogy az indulás nagyon nehéz lesz. Abban sem kételkedtek, hogy a lap, amíg az előfizetők és az olvasók tábort felépítik, a Kultúrközpontnak újabb megterhelést jelent. Mégis vállalták, mert tisztában voltak hézagpótló jelentőségével.

Indulásuk előtt alaposan átnézték a világszerte ismert, magas színvonalú magyar folyóiratokat, mert céljuk nem az volt, hogy tudományos nagyképűséggel megírt „akadémiai székfoglalókat” tukmáljanak az olvasókra. Semmi esetre sem akarták utánozni az egykori „Látóhatár” vagy az újabban megszűnt „Új Látóhatár” és az „Irodalmi Újság” szerkesztési módszerét, mely kizárólag egy szűk elit részére készült, de a „Katolikus Szemle” hangvételét sem találták megfelelőnek a helyi igényekhez. (Az Árkánium, a Szivárvány, vagy a Nyugati Magyarság későbbben indultak meg.) Ezek a folyóiratok elsősorban a magas intellektust igyekeztek több-kevesebb sikerrel képviselni, itt pedig az volt a cél, hogy a napi munkájukban elfáradt átlagolvasót, vagyis a magyarság túlnyomó többségét felemeljék a szürke hétköznapi sivatárságából.

Berzy József, aki 1975-től - a megalapítástól - tizenhárom éven át szerkesztette a lapot, nagy műveltségével, tárgyilagos magyarságával, hosszú évek szerkesztői rutinjával realizálta, hogy a folyóiratnak elsősorban a feladata az, hogy itt összekovacsolja a magyarságot. E célkitűzésében a fent említett alapítók teljes mértékben egyetértettek vele. Ennek értelmében a szerkesztési elv legszigorúbban kizárt mindennemű napi politikát és politikai szélsőséget. Világnézeti alapja: magyar és keresztény. Ezek a szellemi embereink

jól tudták, hogy a kultúra semmi más, mint reflex...

Tehát a Krónika egyedüli feladata: minden hontalanságban élő magyarnak az anyanyelvében való megtartása, mert ezáltal biztosítja a nemzeti öntudatot, műveli olvasóit és utódokat nevel, akik kétnyelvűségük ellenére is megtartják elődeik kultúráját, hagyományait és ezáltal képesek annak felismerésére, hogy magyarnak lenni rangot jelent. Gyönyörű cél ez, nemzetmentés, örökség-átadás, de megvalósítása rendkívüli feladat még az elhivatottak számára is, mert egész embert kívánó önzetlen áldozatvállalás. Ilyen alapról kiindulva rajzolódtak meg a vállalt feladat körvonalai. Legjobbaink ismerték az olvasókat, azok műveltségét, szellemi igényeit és - ami kivételes szerencse - egyetértettek abban, hogy a legbonyolultabb dolgokat is el lehet mondani olyan egyszerűen, hogy olvasásuk senkinek nem okozhat nehézséget. Ennek egyedüli feltétele az írástudók műveltsége, emberismerete, az anyanyelv tökéletes tudása, önfegyelem, hibátlan fogalmazás, főleg pedig az alázat, ami nélkül hiábavalóság lenne e feladatra vállalkozni. Az alapítás utáni első két esztendő pragmatikus időszaknak nevezhetjük, mert ki kellett kísérletezni, hogy a lap stílusa és nívója olyanná váljon, ahogy azt az olvasók igénye és a magasabb szellemi színvonalra való felemelkedés akarata megkövetelte. Vagyis "aurea mediocritast", arany középutat kellett teremteni.

Bátran elmondhatjuk, hogy sikerült ez, melyet a lap gazdag tartalma és sokoldalúsága bizonyít. Az egész világon egyedül a Krónika foglalkozik rendszeresen a következő témákkal: magyar őstörténet, történelem, irodalomtörténet, zene, képzőművészet, költészet, széppróza, természettudomány, recenziók és sport. Az első évek törekvését és következetességét látva, világszerte élő legjobbaink léptek munkatársaink sorába. Sajnos, valamennyinek a nevét lehetetlen felsorolni, de olvassuk el az alábbi névsort, mely önmagáért beszél, hogy az elmúlt másfél évtized szellemi munkáját feltérképezze: Andrák Péter, Baráth Tibor, Berzy József (A legtöbb név nélkül megjelent cikket ő írta), Bíró Béla, Bobula Ida, Csepelyi Rudolf, Domokos Sándor, Fáy Ferenc, Fáy István, Flórián Tibor, Heckenast Dezső, Kay Lajos, Kasza Marton Lajos, Kannás Alajos, S. Kósa Antal, Kostya Sándor, Légrády Tamás, Leskowsky Zoltán, Majláth István, Miska János, Mócsi Ferenc, Negyedi Szabó Margit, Nehéz Ferenc, Négyesy Irén, Németh Ernő, Oláh György, Oláh László, Ormay József, Saáry Éva, Sajgó Szabolcs, Seres József, Simándy Ágnes, Takács Balázs, Tapolczay Lukács, Tűz Tamás, Vitéz György, Wass Albert, Zsigmond András.

Mint olvasóink jól tudják, a lap évente 10 alkalommal jelenik meg, minden példány 40 oldal terjedelemben. Ebből 36 oldal tanítás, ismeretterjesztés, szépirodalom, nívós szórakoztatás és mindössze négy oldal jut az egyesületi híreknek, társadalmi eseményeknek és az örökös tagok névsorának. Ha az elmúlt 15 év eredményeit összeszámoljuk, az alábbi statisztikát kapják az érdeklődők: eddig 150 szám jelent meg, mely összesen 6000 oldalt tesz ki. Az egyes esztendők teljes anyagát izléses keménykötésben adta ki az intézmény. Ez kitűnő kézikönyv az olvasóknak, de legfontosabb, hogy a gazdag anyag eljut a magyar iskolákhoz és a cserkészethez, melynek tanítói és tanulói egyaránt nagy hasznát vehetik. Amikor a közelmúltban Berzy József tizenhárom év nagyszerű munkája után kénytelen volt visszavonulni hanyatló egészségére való tekintettel, helyét a világszerte nagy megbecsülésnek örvendő Kostya Sándor vette át 80 esztendő súlyával a vállain...

A szerkesztő változott, de a cél változatlan. Nevelni, tanítani akar a lap, szépet, értékeset adni az egész magyarságnak, most már szülőházánkban is. Első számú feladat a fiatal, eddig ismeretlen írók-költők felkutatása és szóhoz juttatása, amennyire az adott keretek lehetővé teszik ezt. Végül pedig beállítani egy ugyancsak fiatal, vagy közép-korosztályból kikerülő szerkesztőgárdát, akik átveszik tőlünk a további nemzetépítést és fenntartást, mert amit a lap végez; egyenlő ezzel. Nemcsak a hontalanságban, hanem szülőházánkban is jól ismerik, és magasra értékelik a folyóirat munkáját. Erről Szokolczay Lajos, neves irodalomtörténészünk, a Budapesten megjelenő "Kortárs" főszerkesztője - aki a nyugati magyar irodalomra specializálta magát - legutóbb egy tanulmányában... a következőket írta: „... Egyedül a Kanadai Magyar Kultúrközpont lapja, a Krónika merte vállalni a tanítás és az ismeretterjesztés nagy felelősséggel járó feladatát”...

Krónika, 1990. július- augusztus

CANADA'S HUNGARIAN COMMUNITIES A CENTURY AGO¹

... The first groups of Hungarian immigrants came to settle in Canada in the mid-1880s. Before then only individual or small parties of Hungarians strayed to Canada's shores. These pre-1880 arrivals were either visitors or were sojourners who did not intend to settle permanently in what before 1763 used to be known as New France, and after that year as British North America.

The Magyar newcomers who came in 1885 and 1886 were directed by Canadian authorities to the newly-opened Canadian West. We should remember that the Canadian Pacific Railway, Canada's first trans-continental transportation link, was completed just at that time. The Hungarians who came then were originally peasants or agricultural labourers and arrived from the United States where they had gone to work a few years earlier to the coal-mining regions of Pennsylvania and Ohio. They had been promised that on the Canadian Prairies they could get free land and could return to their original lifestyle of cultivating the soil...

The vast majority of Magyar newcomers at the time were peasants with little or no education. Learning another language was very difficult for them, especially since they worked on isolated farms or among other immigrants who spoke rudimentary English at best.

To overcome this problem of social isolation, Canada's Hungarian immigrants were left to their own devices. It was up to them to establish their Hungarian social circles and organizations. What Hungarian immigrants to Canada often missed most, both on the prairie farms and in their little immigrant colonies elsewhere in the country, was organized religious life. Not surprisingly, soon after their settlement in a Hungarian "ethnic island" on the Canadian Prairies they often tried to establish at least the rudiments of formal religious life for themselves. This meant that they strove to create parishes or congregations of their own or, at least, tried to arrange for the visits of priests or ministers to their little communities...

¹N. Nándor Dreisziger: *Hungarians from Ancient Times to 1956. Biographical and Historical Essays*. Legas, 2007, pp. 164-167

Géza Jeszenszky, former Ambassador of Hungary to USA with Miklós Csekő and László Endes, former presidents of the Canadian Hungarian Community Centre

Az első magyar személy, aki megfordult Észak-Amerikában, Budai Parmenius István volt. Budai 1583-ban az angol Sir Humphrey Gilbert expedíciójával utazott a mostani Kanada területére és New Foundland szigetén szállt partra. Mint tehetséges fiatal magyar íródeák és humanista, ő hagyta az utókorra az egyik legkorábbi és legrészletesebb leírást arról a területről, amely később Kanada néven vált ismertté. (Papp-Aykler Zsuzsa: Magyarok Kanadában)

The Hungarian connection to Canada can be traced back to 1583, when the English explorer Sir Humphrey Gilbert embarked on a search for the Northwest Passage that took him and his crew to the shores of Newfoundland. Enlisted as his chronicler was the well-known sixteenth-century Hungarian poet and humanist Stephen Parmenius of Buda, whose impressions of the New World were committed to posterity before he drowned off the coast of Newfoundland in August of that year.

It would be another three centuries before Hungarian migration to Canada began in significant numbers, particularly as temporary economic sojourners, and later permanent immigrants, travelled from across the Austro-Hungarian Empire to populate the far reaches of Canada...

In Europe, the Hungarian presence goes back more than a thousand years, with the original tribes settling in the late ninth century. Led by Arpád, the founder of the earliest indigenous Hungarian monarchical line, the Magyars came to flourish in Central Europe, despite repeated attacks, victories and defeat at the hands of surrounding aggressors.

By the eighteenth century, the Hungarians, like many Central European nationalities, found themselves under the rule of one of the large European dynasties. Under the Habsburgs, Magyar nobles and Hungarian nationalists opposed Germanization efforts. After suffering a crushing blow in the abortive revolution attempts of 1848, the Hungarians succeeded in securing a compromise, or *Ausgleich*, from Emperor Franz Joseph, who created the dual-state known as Austria-Hungary in 1867¹.

The Hungarian Canadian Cultural Centre, located at 840 St. Clair Avenue West, is the “largest Hungarian community centre outside of Hungary.”[3] Longstanding members of the community recall when the “Hungarian House” was originally located at College and Spadina, before the location became too small to continue serving the existing needs of the organization and its community.

According to a report researched and compiled by Professor George Telch, Publisher and President of Kaleidoscope Publishing, and his wife Róza (Rose) Dancs, Chief Editor at Kaleidoscope Publishing, numerous organizations have been formed by members of the HCCC, including folksong circles, heritage museums, heritage language schools and myriad social and cultural organizations and associations. Its many musical events and plays, as well as regular Saturday night dinners and dances draw energetic members of the community. Frequently, Hungarian House welcomes performers from Hungary...²

Tibor Lukács, a retired Toronto schoolteacher, arrived in Canada in September of 1958. “1956 was a turning point in Hungarian history,” said Mr. Lukács, Director of the Rákoczi Foundation’s Oral History Project to commemorate the 50th anniversary of the 1956 Revolution. “Between 1948 and 1955-56, it was absolutely hell in communist Hungary...You lived in fear and trusted no one.”

The exhibit’s main point is to demonstrate [that] Canadians opened their arms and hearts to Hungarian refugees and [that] it changed the way that Canada looked at similar and later waves of refugees,” said Ms. Papp-Aykler. The oral history project is significant not only for the Hungarian community but for its wider impact in Canadian history. “Canada opened its doors to the first non-English, non-French-speaking penniless refugees who came with the clothes on their backs,” she stated.

Nick Balega, owner of the Blue Danube Sausage House in Etobicoke, recalled the area from College to Dundas - one of the hubs of the community - as almost 80% Hungarian.

When asked what he thought was important to share about the Hungarian community with Torontonians, Mr. Lukács said, “Let them know that we took a shared part in Toronto and in the vibrancy [of the city] and what it is today. We are part of that. We try hard to fit in, in a way that doesn’t say, ‘I’m

Hungarian and that's all there is to it.' We are involved on numerous levels and we try to do our best everywhere, not just for Hungarians. We want Torontonians to get to know us more." And, indeed, the Hungarian community in the city welcomes both Hungarians and non-Hungarians alike.³

¹Krystyna Cap: *Toronto's Hungarian Community. Story Intro: How a revolution created a rich cultural community in our city. Heritage Toronto*

²Krystyna Cap. *Ibid.*

³Krystyna Cap. *Ibid.*

Hungarian veterans of the 1956 Revolution at the flag raising in front of Toronto's City Hall

KARAVÁN - BUDAPEST PAVILON

VITKOVSKY LÁSZLÓ

KARAVÁN '75

A Magyar Kultúrközpont impozáns épületének falai mögött sokkal, de sokkal több a férőhely, mint a régi magyar házban. S ami még ennél is többet jelent: e falak mögött az egyik legfontosabb feladatnak a magyar nyelv, a népművészet, hagyományaink ápolását, fenntartását és terjesztését tartják... Mintegy húszezeren csodálták meg a szebbnél szebb kiállított tárgyakat.

Az ízlésesen elrendezett kiállítás az alsó termekben kezdődött, ahol a nevesebb kanadai magyar festőművészek művei mellett a történelmi kiállításban gyönyörködhetek a látogatók. Egy másik teremben híres magyar és magyar származású tudósok, színészek sportolók képeit láthattuk, köztük Róbert András bevándorlásügyi miniszter arcképét is... Kissé odébb 1848 és 1956 dicső és tragikus eseményeit mutattuk be. Ebben a környezetben helyeztük el Mindszenty József hercegprímás nagyméretű fényképét... A felső termekben szinte egy kis Magyarországot varázsoltunk a nézők elé: porcelánok, festett kalocsai falak, terítők, szőnyegek, különféle népművészeti tárgyak és ruhák, az öreg barkácsolók szépen faragott munkái fogadták a látogatót, sőt még régi búboskemence is volt az egyik sarokban. A Kodály Együttes egy külön szobában állította ki működésük dicső éveinek emlékeit. A felső nagyteremben képek és könyvek várták a látogatókat, akik a népművészeti tárgyakkal együtt vásárolhattak is belőlük.

A híres Árpád-teremben magyar zene, tánc és izletes konyha várta a vendégeket. A Kodály Együttes táncosai nagy sikert arattak... Polgármesterünk, Joó Sándor Miss Budapest társaságában több pavilont is meglátogatott... Nálunk járt a Caravan központi rendezősege Mr. és Mrs. Kossar vezetésével, a TV, a sajtó - még a New-Foundland-i polgármester is eljött hozzánk. A politikusok közül Mr. és Mrs. Nixon, Mrs. Campbell, Tony O' Donnohue, Alderman Boychuk June Marks, a Toronto Star riporterének kíséretében látogatta meg pavilonunkat és mindannyian nagy elismeréssel nyilatkoztak rólunk... *Krónika, 1975. szept.*

Karaván 1976 - jobb szélén Endes Erika, a Magyar Ház egykori elnökének felesége

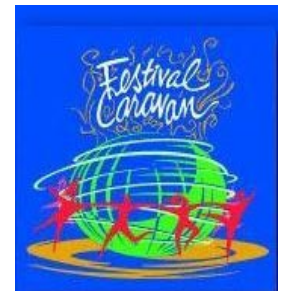

A Karaván polgármestere a Kodály-táncosokkal

Somogyi Krisztina, Miss Budapest Turóczi Katinkával

**FESTIVAL CARAVAN
BUDAPEST PAVILION**

For one week within the month of June, various communities around the city set up Pavilions showcasing their respective countries with local food, drink and entertainment. Visiting these spots require a pre-purchased "Passport", which you have to have stamped upon arrival. It's a great way to "taste" the world without leaving your doorstep.

Goulash -- yes, there are lots of other things to eat, shows to watch, crafts to admire, history to learn about. But for many that is all a bonus. The real reason to visit is the goulash, according to many visitors' empty stomachs. Budapest missed Caravan last year. Welcome back.

There's a Miss Caravan photo exhibit, a magic show, and Hungarian dance groups from Welland and Kitchener.

VISSZAPILLANTÁS

Mátray Rózsa 1995 és 1997 között volt elnöke a Magyar Háznak. Ebben az időben még élő mozgalom volt a Karaván, a Ház pedig hangos volt a fiatalok kacagásától, folytak a táncpróbák, klubestek és különböző összejövetelek színhelye volt, ahova jó volt betérni.

Fotók:

1. Mátray Rózsa és férje, Géza
2. Mátray Rózsa kanadai politikusokkal
3. Jeszenszky Géza, a Magyar Atlanti Tanács elnöke a Mátyás Pincében

Nagy veszteség érte a Torontói Magyar Házat. 1990. október 21-én elhunyt Vass Ferenc Q. C. örökös díszelnökünk...

“Nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róma 9:16)

Akar és fut. Ez a két szó fejezi ki az emberi életnek természetét, lüktető lényegét.

Mint ahogy a szív csak addig szív, amíg hajtja önmagát és az egész testet, mihelyt megáll, nem egyéb, mint foszló húsdarab, vagy csipetnyi por, az élet is csak eddig élet, amíg akar: többet, teljesebbet, minden erővel. Mert ha megszűnik az akarat, elhallgat, megszűnik maga az ember. Ennek az életnek legnagyobb lendítője a vágy. Abból bontakozik ki az élet nagyszerű ritmusa, az, hogy az ember újra és újra terveket készít, amit aztán folyton épít egész életében. Családjában, pályája alakításában, közéleti szolgálatában.

Így támad a bölcs, a hős, így alakul az igazi ember és így szövődik maga a történelem.

Vass Ferenc életében is ez látszik. Nem azért, mintha ő különösképpen futó, akaró ember lett volna. Talán éppen az ellenkezője volt! Tudott sorban állni, türelmesen, szemrebbenés nélkül várni. Ki vette volna észre, hogy így elfáradt ez a mindig fiatal, mindig mosolygó, szelíd arcú barát, akit mi Vass Ferencnek ismertünk és akit mindnyájan őszintén szerettünk. Az igazi élet olyan, mint a láng. Különös, rejtelmes. Elfogyasztja önmagát, amíg másoknak fényt ad. Úgy szolgál másoknak, hogy önmaga elég. Vass Ferenc élete folyton égő láng volt. A magyar puszták pásztortüzének lángja, mely messze világított, és sokaknak szolgált fényével.

76 évvel ezelőtt gyúlt ez az életláng, a magyar alföldön, Békésen, mint a *“nagy magyar télben picike tüzek”* egyike. 11 éves volt, mikor kivándorló szüleivel Winnipegre, a puszták városába jött. Ő is végigélte a nagy depresszió kegyetlen éveit. Aztán levergődött Hamiltonba, elvégezte az egyetemet, az Osgoode-on ügyvédi diplomát szerzett. 44 évvel ezelőtt megnősült, feleségül vette Zsófikát. Torontóban ügyvédi praxist kezdett, amely a Vass-Mitchell-Kerényi hármásban teljesedett ki.

Aztán... óh, de sokat kellene még mondani róla! El kell mondani azt, hogy milyen megbecsült, tisztelt és tiszteletreméltó ember volt. 20 évvel ezelőtt elnyerte a Queen's Council megtiszteltetést. Nemcsak a Torontói Magyar Háznak volt oszlopos tagja, vezető egyénisége, bölcs tanácsadója, patrónusa, majd díszelnöke, hanem a Central Kórháznak kezdettől, az indulásától fogva szintén motorja, egyik legnagyobb segítője, sőt névadója, igazgatóságának tagja, elnöke. Azonkívül minden magyar ügynek jószívű és bőkezű támogatója...

Templomos ember is volt Vass Ferenc és szenvedélyes utazó, világgjáró ember. A Himalája-tövi Dardzsilingból, Kőrösi Csoma Sándor síremlékétől hazatérve megalapította a hasonló nevű Történelmi Társaságot. Bejárta szinte az egész világot, az Antarktiszról Egyiptom piramisáig mindenütt megfordult feleségével. De haza is járt újra meg újra, Magyarországra, Erdélybe, a Felvidékre. És mily jó volt látni a képeket, hallani a beszámolóit Kolozsvárról, Aradról, Érsekújvárról!

Zarándokhely volt számára a magyar föld. A magyar puszták és a magyar bérc.

A templomokban és a Magyar Házban sokszor tartott vetített képes előadást útiélményeiről.

Ady híres sorai éppen Vass Ferenc életére érvényesek: *“Föl-föl dobott kő, földedre hullva, kicsi országom, újra meg újra hazajön a fiad... Messze tornyokat látogat sorba, szédül, elbúsong s lehull a porba, amelyből vétetett.”*

Mindig, “újra meg újra” csak haza, hazament legszívesebben a “magyar rónák” fia.

Vass Ferenc “egy igazán jó magyar ember” volt, aki élte a magyarságát, s aki hitt a magyar jövőben. Aki nagyon szerette mindazt, aki és ami magyar.

Elkészült a kép! Befejezést nyert egy alkotás, amely minden alkotás között a legértékesebb, mert emberi élet! A befejezés pillanatában felragyog előttünk minden szépsége, tartalma, értéke.

A könyörülő Isten ölelje át irgalmával Vass Ferenc atyánkfiát!

DR. KOSTYA SÁNDOR
(1910-1994)

Őszinte szomorúsággal vettük a gyász hírt, hogy Dr. Kostya Sándor, a magyar emigráció fáradhatatlan munkása és kultúránk egyik vezető egyénisége, 1994. november 24-én visszaadta lelkét Teremtőjének. A sors iróniája, hogy legújabb művének, a Szent Erzsébet Római Katolikus Egyház és Plébánia történetének első példányát másnap szándékozott átadni neki kórházi ágyán a Vörösváry Publishing Company főmunkatársa. Sajnos, nem érte már meg, amire annyira várt.

Kassa szülötte, aki ott végezte középiskolai tanulmányait és ott szívta magába a Felvidék történelmét sugárzó levegőt. Ezzel magyarázható, hogy hosszú élete folyamán minden erejével harcolt szülőföldje igazságának bizonyításáért és a színmagyar országrész lakosságának jogaiért, mert hitt abban, hogy legalább az 1938-ban történt Bécsi Döntés által visszaitélt területeket újra Magyarországhoz csatolják.

Ezt a szellem erejével folytatott küzdelmét, igazságunk és jogaink tudományos eszközökkel való bizonyítását tekintette élete céljának.

A kiváló pedagógus és író évtizedeken át történelmet tanított Magyarországon és Kanadában. Befogadó hazájában alapította meg a napi politika fölé emelkedő Magyar Tanárok Munkaközösségét, mely igyekezett keresztény-nemzeti szellemben biztosítani pedagógusaink együttműködését tapasztalatcserék által.

Mindezen felül az utóbbi években a *Krónika* felelős szerkesztőjeként, másfél évtizeden át közölt sorozatában bemutatta olvasóinak szülőföldje történelmét sugárzó várait, városait, amelyek mindegyike a magyar kultúra és a felvidéki polgárosodás sok évszázados szentélye. E tanító szándékkal publikált sorozatot követte 1984-ben a minden részletet, történelmi és etnikai kérdéseket megvilágító munkája, *“Ősi földünk a Felvidék”* címmel. Könyvének átütő sikere ösztönözte arra, hogy az idegenek tárgyilagos felvilágosítására, bővített formában kiadja angol nyelven és ellássa vele az angolszász világ valamennyi számottevő könyvtárát, azonkívül a tudományos intézményeket. Ez a műve tanulmányosorozat, amelynek címe: *“Northern Hungary”*, 1992-ben jelent meg az emigráns Magyar Tanárok Munkaközössége kiadásában.

Ő volt az, aki ismerte a félrevezető és szinte művészi fokra emelt cseh propaganda-gépezet destronáló erejét, ezért minden lehetőséget felhasználva ezt igyekezett ellensúlyozni írásaiban hűvös tárgyilagossággal, hiteles történelmi forrásokra támaszkodva.

1993-ban vonult nyugalomba, mint a *Krónika* főszerkesztője. De ez a nyugalomba vonulás nem a televízióhoz kötöttséget jelentette. Ugyanolyan ütemben végezte tanító munkáját, mint 60 éven át. Tartotta magas színvonalú, a magyar szellemi értékeket és hagyományokat átmenteni igyekvő előadásait. Közben minden adatot felkutatva és azok hitelességét ellenőrizve, megírta a torontói Szent Erzsébet Római Katolikus Egyház és Plébánia történetét, aminek első megjelent példányát nem tarthatta már a kezében, hogy gazdag életének megkoronázását láthassa.

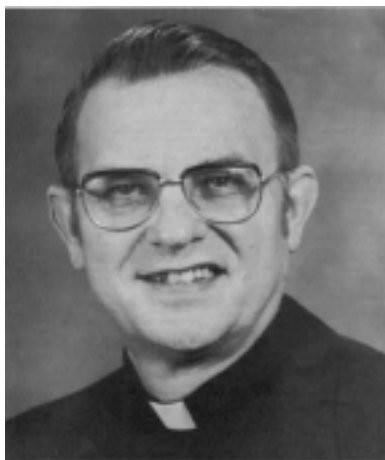
Távozása nagy veszteség nemcsak Torontó és Kanada, hanem a világban szétszórt emigráció, sőt - művei tudományos értékénél fogva - az egyetemes magyarságnak is. Követte évekkel ezelőtt elhunyt, mindnyájunk által tisztelt és szeretett feleségét, Tóvizy Irént, a Magyar Állami Operaház művésznőjét.

Most nemcsak olvasótáborunk, barátai, tisztelői, hanem az egész magyarság nevében búcsúzom a példát mutató tudóstól, nemzeti kultúránk kiemelkedő, önzetlen, fáradságot nem ismerő vezetőjétől és tanítójától:

”Requiem aeternam dona eis Domine, et lux perpetua luceat eis”.

Adj, Uram, örök nyugalmat neki és az örök világosság fényeskedjék neki.

Kanadai Magyarság, 1994. december 3.

P. Miklósházy Attila S.J.

Váratlanul ért bennünket a hír, hogy a Szentatya augusztus 12-én kinevezte P. Miklósházy Attilát az emigráns magyarok püspökévé. Öröm és megtiszteltetés számunkra ez a hír, ugyanakkor veszteség a magyar jezsuita rendtartománynak. Örömhír, hogy a Szentatya gondoskodása folytán az emigráns magyarok nem maradnak főpásztor nélkül. Megtiszteltetés, hogy a magyar jezsuiták közül választott püspököt a Szentatya. Veszteség a magyar rendtartománynak, mert a kinevezéssel egy jól képzett, de mégis szerény, áldozatos, de mégis józan munkatársat és rendtartományi tanácsost veszítettünk el.

Miklósházy Attilát több mint 40 éve személyesen ismerem. 1949 augusztusában találkoztam vele először mint új novíciussal a budapesti Manrézában. Kivált a többiek közül 192 cm magas, imponáló alakjával, méltóságteljes, de mesterkéletlen mozgásával, könnyen mosolygó, egyszerű vidámságával, kellemes orgánumával. Később tudtam meg, hogy a középiskolák országos szavalóversenyén első díjat nyert.

Miklósházy Attila 1931. április 5-én született Diósgyőrt. Középiskolai tanulmányait a miskolci Fráter György gimnáziumban és a kalocsai Szent István gimnáziumban végzi. 1949-ben belép a Jézus Társaságába. A szerzetesek szétszórátása után 1950 és 1952 között filozófiai és teológiai tanulmányokat kezd a Budapesti Hittudományi Akadémián. Később két évig munkaszolgálatos katona, majd műtős a budapesti Szent István kórházban. Ebben a minőségben több halálveszélyben forgó emberpalántát keresztel meg.

1956-ban elhagyja Magyarországot és Németországban, valamint Torontóban fejezi be filozófiai és teológiai tanulmányait. MacGuigan bíboros, torontói érsek szenteli pappá 1961. június 18-án. Pár évvel később Rómában a Gergely Egyetemen doktori fokozatot szerez teológiából. Disszertációja a kelet-szír eucharisztikus pneumatológiával foglalkozik. Ünnepeles jezsuita fogadalmait 1966. augusztus 15-én teszi le Rómában a Gesu templom Szent Ignác oltáránál. 1967-től 1974-ig a torontói Regis College-ban, 1974-től 1984-ig ugyancsak Torontóban a Szent Mihály egyetemen tanít teológiát. 1984-ben Carter bíboros kinevezi a főegyházmegye Szent Ágoston Szemináriumába a teológiai fakultás dékánjává, valamint a szisztematikus teológia és liturgika tanárává. Nemcsak a latin, hanem a keleti rítusú szentmise bemutatására is van engedélye... Magyarul megjelent könyve *Benedicamus Domino* (Eisenstadt, Prugg Verlag, 1984) a liturgikus megújulás teológiai alapjairól tárgyal. Egy ideig tagja a kanadai anglikán-római katolikus teológiai dialógusnak...

P. Miklósházy kinevezéséről a magyar sajtón kívül *The Globe and Mail* és a *Toronto Star* is hírt adott, sőt az utóbbi kettőben interjú jelent meg augusztus 15-én az újonnan kinevezett püspökről. Ezek egyikében P. Miklósházy progresszív konzervatívnak nevezte magát a szónak vallásos és nem politikai értelmében. Kétségtelen, hogy személyében a magyar emigráció egy teljesen Krisztusnak és a magyarságnak elkötelezett, a Szentatyához és az Egyházhoz lojális, a hívek irányában áldozatos, a szélsőséges elemek által nem befolyásolható, okos és körültekintő főpásztort kap, aki távol áll minden kicsinyes veszekedéstől, pártoskodástól és megoszlást okozó intrikától. Biztos vagyok abban, hogy új püspökünk Isten szeretetében akar egyesíteni minket, hogy egy szívvel, egy lélekkel járjuk a Szent István által mutatott utat. Erre utal címerének jellegje is: COR UNUM ET ANIMA UNA.

Miklósházy Attila püspökszentelése november 4-én, d.e. 10 órakor kezdődik a torontói Szent Mihály katedrálisban, ahol Carter bíboros Ambrosic Alajos és Kada Lajos érsekek segédletével szenteli püspökké. ... Az új püspök szentmisét mutat be a torontói Szent Erzsébet templomban d.e. 11 órakor, és a mise után fogadja a hívek gratulációit a templom dísztermében. Új püspökünk lakhelye továbbra is a torontói Szent Ágoston Szeminárium lesz, de megbízatása bizonyára elviszi őt a világ minden tájára, ahol magyarok élnek... Isten áldja és tartsa meg új főpásztorunkat a magyarság javára és mindannyiunk örömére!

Krónika, 1989. október

ÖRÖKSÉGÜNK - A KODÁLY EGYÜTTES

Az együttest 1960-ban Zadubán György zeneszerző, karmester alapította, aki Kodály Zoltán tanítványa volt. Az ezt követő néhány év alatt az együttes fejlődött és vegyeskarrá, zenekarrá valamint 1963-ban táncsoporttá növekedett. Az alapító tagok legtöbbször az 1956-os magyar forradalom idején hagyták el Magyarországot.

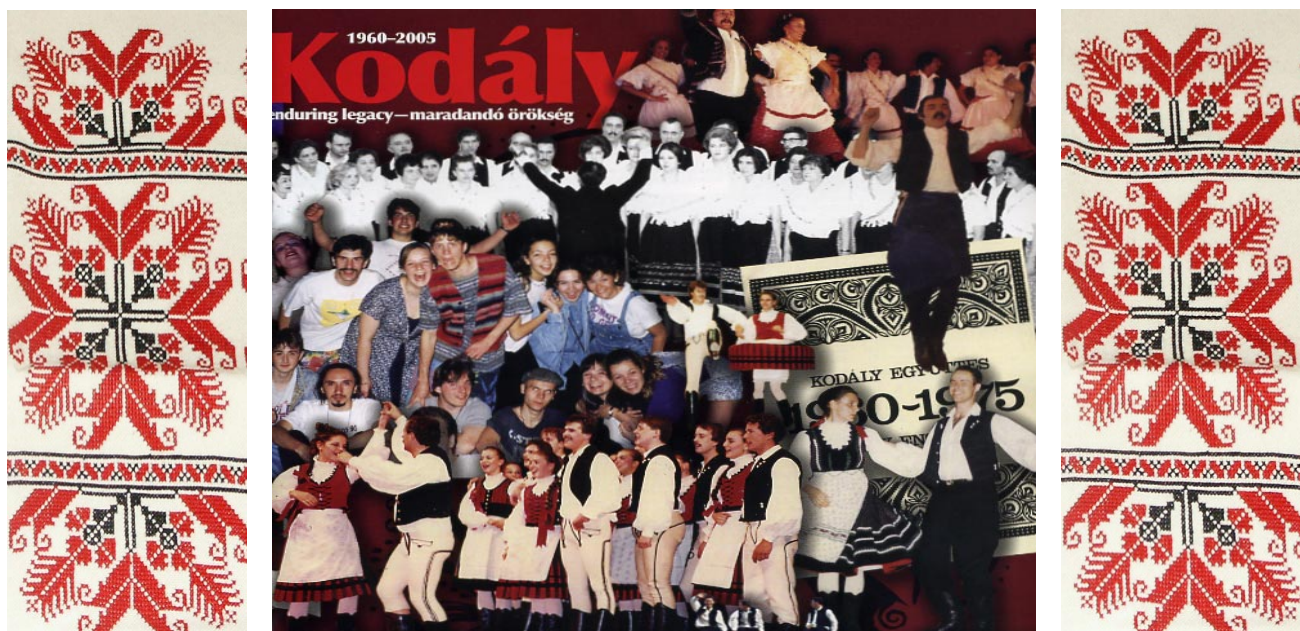
Az énekkar műsorában magyar népdalok, klasszikus művek - Mozart, Schubert - és számos angol zeneszerző művei szerepeltek. A változatosságuk és eredményeik egyik jele, hogy a Kanadai Operatársaság 2 évadra az Aida és a Turandot előadásain való szereplésre kérte fel. A táncsoport hasonló sikereket ért el, amely nagyban Prommer Gyulának köszönhető, az együttes alapító koreográfusának, tánctanárának. Az O'Keefe Centre-ben tartott European Holidays műsorban tartott bemutató előadástól kezdve a 67-es Expon át, egész Észak-Amerikában az együttes fellépéseivel mind a sajtó, mind a közönség által nagy sikereket ért el.

Az 1970-es évek közepére az együttes alapító táncosai visszavonultak és egy újabb nemzedék vette át a fáklyát. Közöttük volt Dreisziger Kálmán tánctanár és koreográfus, a magyar néptánc lelkes követője. Az együttes 1950-es évek stílusú koreográfiái idejüket múlták. Dreisziger figyelmét Magyarország felé fordította, hogy új ötleteket merítsen. Az együttes újabb virágkorát élte. Fellépések és turnék követték egymást Dreisziger nem elégedett meg egy virágzó együttesel, elkezdett a táncművelés növekedésén dolgozni. Ő hozta létre az első ifjúsági és gyerek csoportot, hogy biztosítsa a visszavonuló táncosok utánpótlását. Aktívan el kezdett dolgozni különböző közösségekkel egész Kelet-Kanadában, több táncost és tanárt biztosítva együtteseiknek.

A táncsoport folyamatos sikereivel párhuzamosan a kórus is újjászületett a 80-as években. Szerencsések voltunk, hogy Zydron Margit személyében az együttes tehetséges új vezetőre talált, aki a Magyar Állami Népi Együttes kórusának a szólistája volt. 1980 és 1985 között vállalta el a kórus vezetését, újjáélesztve az együttes kórusának identitását, amely az izgalmas és emlékezetes 25. évfordulóra rendezett koncerten tetőzött.

A 90-es évek újabb változásokat hoztak. Az együttes új művészeti vezetője Dobi Gábor lett, ő volt az első abból a generációból, akik a táncművelésben nőttek fel. Az együttes egyre inkább az addig félresöpört helyi dialektusokra koncentrált. Kihasználva a fennmaradt rengeteg archív anyagot, teljesen az autentikus táncokra összpontosítottak visszamenve a falvak szintjére. Az együttes repertoárja egyre inkább eredetibb és kidolgozottabb lett.

OUR HERITAGE - THE KODÁLY ENSEMBLE

The Ensemble was founded in 1960 by Mr. George Zadubán, composer, conductor and a former pupil of Zoltán Kodaly. Over the following years the Ensemble gradually developed and grew to include a mixed choir, an orchestra and in 1962 a dance group. The model for the Ensemble was the Hungarian State Folk Ensemble. The founding members of the Ensemble were new immigrants to Canada, most of whom had left their homeland in 1956 during the Hungarian Revolution. They were a talented and dedicated company, and included a number of professional musicians and dancers.

The Choir's repertoire apart from Hungarian folk and classical music also included works by Mozart, Schubert, and several English Choral composers. An indication of their diversity and level of achievement was their appearance with the Canadian Opera Company for two seasons, in *Aida* and *Turandot*. The dance group was similarly successful, due in part to the efforts of Mr. Julius Prommer, the founding choreographer and dance teacher of the Ensemble. From its inaugural appearance in the first European Holidays program at O'Keefe Centre, to representing Canada at Expo 67, and concert appearances all over North America, the dance group received the highest acclaim by press and audiences.

By the Mid 1970's a new generation had taken up the torch led by Kálmán Dreisziger, dance teacher, choreographer, and avid student of Hungarian folk dance. The Kodaly Ensemble under the leadership of Kálmán Dreisziger quickly joined the "Dance-house" movement and enjoyed a steady stream of teachers and choreographers from Hungary, including Károly Falvay, Zoltán Zsuráfszki, and many others.

The Ensemble flourished, and once again, concerts and tours brought critical acclaim. Dreisziger established junior, then children's dance groups to ensure a steady replenishment for retiring dancers. He then began to actively encourage communities across Canada, providing them with teachers from the Ensemble.

Parallel to the dance group's continued successes, the Choir similarly enjoyed a resurgence in the 80s. Margit Zydron (former soloist of the Hungarian State Folk Ensemble) assumed the leadership of the Choir between 1980 and 1985 and was instrumental in reawakening the choral identity of the Ensemble, which culminated in the exciting and memorable 25th anniversary concert.

The 90's brought about another change and a new artistic director, Gábor Dobi who grew up exclusively within the "dance-house" movement. The focus of the Ensemble was on authentic dances right down to the village level. The Ensemble's repertoire grew increasingly more original and detailed, and another generation of dancers were swept up in the awesome intricacies of this living folklore.

 Her Majesty the Queen
 The Government of Canada

18 June 2001

Cherishing all the hopes and dreams of the Kodály Ensemble as well as its great friends, as you mark its 40th anniversary.

As Canadians, we are very proud of our cultural diversity and of the freedom of expression that we enjoy in our society. One of our defining features is our ability to celebrate the richness of our individual traditions and to share those with friends and neighbours. We also value the talents to take part in their celebrations and to learn about their origins and significance.

Over the past 40 years, the Kodály Ensemble has grown as the province of enjoying Hungarian music and dance folkloric. Your talented group has done well promoting the songs, the songs, the instruments and the spirit celebrated these previous generations. You have also achieved a diverse track of your own creativity for the benefit of independence of all ages. Together with the public, you have kept building on an enduring legacy.

I wish all of you a wonderful gift.

 Michael Chabon

June 2001

 The Government of Ontario
 18 June 2001

I am happy to extend greetings to everyone gathered at the 40th Anniversary celebration of the Kodály Ensemble.

Founded in 1960 by George Zoltan and named in honour of his great teacher, Zoltan Kodály, the Ensemble's founding members were new immigrants to Canada, many of whom had their homeland in 1956. From the beginning, emphasis was placed on sharing Hungarian traditions and culture with the broader community. Over four decades later, many members are third generation Hungarian-Canadian and some are even third generation Ensemble members. I commend these talented artists for keeping this unique part of their heritage alive and flourishing.

As The Queen's representative in Ontario, I wish everyone a memorable, enjoyable and exciting evening of Hungarian music, song and dance.

Cordially!

 James K. Bartleman

OFFICE OF THE QUEEN'S REPRESENTATIVE IN ONTARIO

 PRIME MINISTER - PREMIER MINISTRE

I am delighted to convey my warmest greetings to everyone attending the Kodály Ensemble's 40th anniversary concert, "Dancing Capricio."

For 40 years, the Kodály Ensemble has played an important role in preserving and promoting Hungarian heritage through traditional folk music and dance. This special concert offers a chance to celebrate the richness of Hungarian culture, while honoring the contributions Canadians of Hungarian descent have made to the strength and vitality of our nation.

Please accept my best wishes for a most memorable anniversary celebration, and for every success in the years ahead.

 Paul Martin

OTTAWA
 2001

 DAVID MILLER

A Message from the Mayor

It is with pleasure that I extend greetings and warm wishes to everyone attending the 40th anniversary concert presented by the Kodály Ensemble Hungarian folk music group.

In Toronto, the fusion of many ethnic cultures offers a kaleidoscope of rich customs and traditions that reflect our diversity. Music and dance transcend nationality and language. They captivate us and are great expressions of the human spirit that touch our hearts and enrich our lives.

Toronto's audience is privileged to share and celebrate Hungarian heritage culture as the beautiful Magyar dances offer with colorful costumes and superb performance by talented and accomplished artists of the Kodály Ensemble who all have passion and insight you.

On behalf of Toronto City Council, I congratulate and thank the performers and all those involved in this exciting cultural event and what you experienced tonight. To everyone I offer my best wishes for an enjoyable and memorable evening.

Thank you!

 Mayor David Miller

THE CITY OF TORONTO
 100 KING STREET WEST, TORONTO, ONTARIO M5X 1C2
 TEL: 416-392-3100 FAX: 416-392-3101

Kodály Együttes

A MAGYAR HÁZ PROGRAMJAI 2000-2004 KÖZÖTT

2000

- ◆ Lobby Bál. - Lipták Béla volt az ünnepi szónok
- ◆ 2000. 2. 17. Matyas Pince was closed - A vezetőség bezárta a Mátyás Pincét.
- ◆ 2000. 3. 19. Celebration of the Anniversary of the 1848 Revolution. Guest speaker Dr. László Kövér - Az 1848. március 15-i forradalom Emlékünnepélye. Ünnepi szónok: Dr. Kövér László.
- ◆ 2000. 4.16. Theatrical Presentation: Süt a nap (A sunny day). Színelőadás - Zilahi Lajos: Süt a Nap
- ◆ 2000. 5. 7. Millennium days. Four days of festivities with a group of 18 visitors from Hungary provided exceptional entertainment - Millenniumi Magyar napok
- ◆ 2000. 5. 28. Memorial Day - Hősök napja
- ◆ 2000. 6. 23. Caravan - Karaván - Budapest Pavilon
- ◆ 2000. 8. 1. A visit by a bicycle group from Budapest - Vendégeink a budapesti kerékpáros gyerekek
- ◆ 2000. 8. 20. St. Stephen's Day - Szent István napi ünnepély
- ◆ 2000. 10. 2. Katalin Bogyay, Director General of the Hungarian Cultural Centre of London, U.K. Bogyay Katalin előadása és Józsa Judit kiállítása
- ◆ 2000. 10. 26. The Choir of the Members of Hungarian Parliament, The Szenátorok - Vendégünk a Szenátorok, a magyar országgyűlés 40 tagú kórusa
- ◆ 2000. 10. 29. Celebration of the 1956 Revolution. Guest speaker Attila Várhegyi, member of the Hungarian Parliament - Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc Emlékünnepélye. Ünnepi szónok Várhegyi Attila, magyar FIDESZ politikus.
- ◆ 2000. 11. 11. Silent Action with celebrity guest Dr. Beres from Hungary - Csendes árverés hazai és helyi művészek fellépésével, díszvendég: Dr. Béres József.
- ◆ 2000. 12. 3. General Meeting - Közgyűlés

2001

- ◆ 2001. 1. 21. Reception for Elemér Bogyay, retiring President of HCCC - Fogadás a Mátyás Pincében a leköszönő elnök, Bogyay Elemér tiszteletére.
- ◆ 2001. 1. 20. Reception for the Hungarian Foreign Minister, Dr. János Martonyi - Fogadás Dr. Martonyi János tiszteletére. de Pédery-Hunt Dora kitüntetésére.
- ◆ 2001. 3. 18. Celebration of the Anniversary of the 1848 Revolution - Az 1848. március 15-i forradalom emlékünnepélye. Ünnepi szónok: Tempfli József nagyváradai r.k. püspök

- ◆ 2001. 3. 25. General Meeting - Közgyűlés
 - ◆ 2001. 4. 21. Miss Budapest Ball. This year's winner of the Miss Budapest title was Barbara Kincses' Miss Budapest Bál. Miss Budapest 2001: Kincses Barbara
 - ◆ 2001. 4. 22. Theatrical Presentation: Nagymama (Grandmother) by Gergely í- Színelőadás - Csíky Gergely: Nagymama
 - ◆ 2001. 5. 5. Choir of the Hungarian Christian University of Partium - A Partiumi Keresztény Egyetem kórusa, Tőkés László ref. és Tempfli József r.k. püspökök kíséretével
 - ◆ 2001. 5. 27. Memorial Day - Hősök napja. Az MHBK bemutatta a 'Végtisztesség' című TV filmet.
 - ◆ 2001. 6. 15. Hungarian - Polish Festival - Magyar-Lengyel napok
 - ◆ 2001. 8. 19. St. Stephen's Day - Szent István napi ünnepély
 - ◆ 2001. 9. 30. Laszlo Petri's Show -Petri László rendezvénye magyarországi művészekkel
 - ◆ 2001. 10. 21. Celebration of the 1956 Revolution. Guest speaker dr Sándor Szakály - Az 1956-os forradalom emlékünnepélye. Ünnepi szónok Dr. Szakály Sándor történész Budapestről
 - ◆ 2001. 11. 4. General and Election Meeting - Választói közgyűlés. Wappel Róbert ügyvéd vezetésével.
 - ◆ 2001. 11. 26. An Evening with Pál Lakatos and Mrs. István Töttösy - Lakatos Pál és Töttösy Istvánné előadása
 - ◆ 2001. 12. 8. Gala Ball - Gála Bál
- ### 2002
- ◆ 2002. 2. 24. Kossuth in America. A presentation by Steve Beszedits - Kossuth Amerikában. Beszedits István előadása.
 - ◆ 2002. 3. 3. Hungarian Officers in the American Civil War. Presentation' by Steve Beszedits - Az Amerikai Polgárháború Magyar Hősei. Beszedits István előadása.
 - ◆ 2002. 3. 10. Laszlo Petri's Show - Petri László rendezvénye magyarországi művészekkel
 - ◆ 2002. 3. 17. Celebration of the Anniversary of the March 15, 1848 - Az 1848. március 15-i forradalom Emlékünnepélye. Ünnepi szónok Nt. Vass Zoltán
 - ◆ 2002. 4. 13. The Hungarian Theatre of New York - A New Yorki Magyar Színház vendégszereplése
 - ◆ 2002. 4. 14. Theatrical Presentation: Balkáni Gerle Színelőadás - Sütő András: Balkáni Gerle

- ◆ 2002. 4. 20. Miss Budapest Ball - Miss Budapest Választó Bál
 - ◆ 2002. 4. 28. Anna Szinyei Merse the Chief curator of the National Gallery of Budapest - Szinyei Merse Anna művészettörténész előadása
 - ◆ 2002. 5. 5. Borbás Károly: Cardinal Mindszenty - Megemlékezés Mindszenty bíborosról
 - ◆ 2002. 5. 22. A csángók eredete, nyelve és kultúrája
 - ◆ 2002. 5. 26. Memorial day celebration - Magyar Hősök Emlékünnepélye
 - ◆ 2002. 6. 19. Caravan - Karaván - Budapest Pavilion
 - ◆ 2002. 7. 13. - Anna Ball - Anna Bál Witkowsky Gizella balerina felléptével
 - ◆ 2002. 8. 24. Hungarian Festival at the CNE - Magyar Fesztivál a Kanadai Nemzeti Vásáron
 - ◆ 2002. 8. 25. St. Stephen's Day and Hungarian Heritage Festival - Szent István napi ünnepély és Magyar Örökség Nap
 - ◆ 2002. 9. 25. - Special meeting about the future of the Hungarian House - Rendkívüli közgyűlés
 - ◆ 2002. 10. 6. László Petri's Cabaret Show - Petri-koncert. A komáromi (Komárno) Jókai Magyar Színház vendégszereplése
 - ◆ 2002. 10. 22. Celebration of the Hungarian Revolution - Megemlékezés az 1956-os forradalomról. Ünnepi szónok: Vanek Béla
 - ◆ 2002. 11. 3. General Meeting - Közgyűlés
 - ◆ 2002. 11. 24. Traditional Hungarian music and dance - A Magyar Népi Kultúra Gyöngyszemei. Ormay Gabriella rendezvénye
 - ◆ 2002. 12. 1. Christmas in the Matyas of the Hungarian Students' Association - Magyar Egyetemista Társaság karácsonyi összejövetele a Mátyás Pincében
 - ◆ 2002. 12. 7. Gala Ball - Gála Bál. Vendég Lázár Krisztina operaénekesnő
 - ◆ 2002. 12. 15. The Arany János Hungarian School's Christmas Party - Az Arany János Magyar Iskola karácsonyi ünnepély
- 2003**
- ◆ 2003. 1. 16. Presentation by Gyula Geonczeol, President of the Slovakian National Council of the World Federation of Hungarians - Geonczeol Gyula, az MVSz Szlovákiai Országos Tanácsának elnökének történelmi előadása
 - ◆ 2003. 2. 15. The Valentine Day's Ball. Distinguished guest Art Eggleton, MP - Bálint napi bál. Díszvendégünk Art Eggleton parlamenti képviselő
 - ◆ 2003. 3-0. 9. Variety show: "One Night in Budapest" - Egy éjszaka Budapesten. Petri László rendezésében vidám énekes-táncos kabaré
 - ◆ 2003. 3. 16. The Celebration of the March 15th, 1848 Revolution - Az 1848. március 15-i forradalom emlékünnepélye. Ünnepi szónok: Dávid Ibolya
 - ◆ 2003. 3. 2. The Pearls of Hungarian Culture - A magyar kultúra gyöngyszemei helyi művészek közreműködésével, rendezte Ormay Gabriella
 - ◆ 2003. 4. 6. Afternoon Tea with local artists - Művészeti teadélután Nt. Horváth Loránd és a Körösi Csoma Sándor Történelmi társaság rendezésében
 - ◆ 2003. 4. 26. The Miss Budapest contest - Miss Budapest bál. Gábris Ibolya lett Miss Budapest 2003
 - ◆ 2003. 5. 10. Benefit concert for Kamilla Devai Nagy's Hungarian Kronikásének School of Music - Krónikásének a Szeretetről. Koncert Dévai Nagy Kamilla és Igriceci, Magyar Róbert és a Kodály Együttes részvételével
 - ◆ 2003. 5. 25. Memorial Day celebration. Emőke Jordan delivered the Memorial Day Address written by Josef Hertelendy - Magyar hősök emlékünnepélye. Megemlékezés: Hertelendy József, előadta Jordán Emőke
 - ◆ 2003. 6. 21. Caravan - Budapest Pavilion - Karaván - Budapest Pavilion
 - ◆ 2003. 7. The executives listed the HCCC building for sale with CB Richard Ellis Ltd. for sale - A Vezetőség felkért egy ingatlanközvetítő irodát a Magyar Ház épületének eladására
 - ◆ 2003. 7. 12. The Anna Ball, with guest appearances of Gergely Szokolay and the Choir of the Royal Canada Opera Co. - Anna Bál Szokolay Gergely és a Royal Opera Canada Kórus tagjai közreműködésével
 - ◆ 2003. 8. 22. St. Stephen's Day and a three days Hungarian Heritage Festival - Szent István napi ünnepély és Magyar búcsú. Három napos ünnepségsorozat
 - ◆ 2003. 9. 20. Harvest Ball - Szüreti Mulatság
 - ◆ 2003. 10. 26. The celebration of the 1956 Hungarian Revolution. Flag raising ceremony at the City Hall - Az 1956-os forradalom emlékünnepélye. Ünnepi szónok: Ugray Tamás
 - ◆ 2003. 11. 9. General Meeting. The executives have resigned effective Nov. 9, 2003 - Választó közgyűlés. Az új elnök Forray Tamás.
 - ◆ 2003. 12. 6. Gala Ball and a Folk Dance Night - Gála Bál és Táncház

◆ 2003. 12. 11. The Pensioner's Club held its Christmas Party and their monthly Birthday Party - A Magyar Nyugdíjasok Klubja születésnapj és karácsonyi ünnepéje. Zene: Balla Irénke
2004

◆ 2004. 3. 14. The Celebration of the March 15th, 1848 Revolution - Az 1848. március 15-i forradalom emlékünnepe

◆ 2004. 4. 18. Hungarian-Canadian Authors' program - A Kanadai Magyar Írószövetség rendezvénye

◆ 2004. 5. 30. Hungarian Veterans Memorial Celebration - Magyar Hősök emlékünnepe

◆ 2004. 7. 9. Presentations by Andrew Telegdi, MP KitchenerWaterloo and Mr. Borys Wrzesnewskyj MP, Etobicoke Centre - Králik György meghívta Telegdi András kanadai parlamenti képviselőt, aki a kanadai állampolgárság megvonását szabályozó törvény módosításáért harcol. Ukrán származású kollégájával együtt tartott előadást.

◆ 2004. 10. 24. The celebration of the 1956 Hungarian Revolution - Az 1956-os forradalom emlékünnepe.

Józsa Judit: Magyar nő. Kerámia

**„Ki mit tud?”
Fiatal tehetségek délutánja**

Április 13-án, vasárnap délután a torontói Kultúrközpontban, a Művelődési Szakosztály rendezésében került sor a „Fiatal tehetségek délutánja” idei második rendezvényére, amelynek során szavalatok, szindarab-részletek, jelenetek, ének- és zeneszámok hangzottak el, sőt még képzőművészeti tehetségüket is bemutatták — kiállítás keretében — a fiatalok.

A változatos műsort **Andrékóvics Péter**, a Művelődési Szakosztály vezetője vezette. Bevezető szavaiban örömeinek adott kifejezést, hogy úgy a jelentkezők, mint a közönség számának növekedése a januári első kísérlettel szemben azt bizonyítja, hogy a fiatal tehetségek kutatásának terve életképes gondolat, amelyet úgy a fiatalok, mint a torontói közönség felkarolt. Ezért a jövőben is folytatják az akciót — rendezvények és főleg koncertek keretében —, hogy így még nagyobb lehetőséget nyújthassanak a fiataloknak, tehetségük bizonyítására a nagy nyilvánosság előtt.

A zsüri értékes könyvjutalmakkal és diplomával jutalmazta a fiatal tehetségeket, valamint tanácsokat adott előadásukra vonatkozóan. E jótanácsokat **Dr. Légrády Tamás** zeneszerző írásban nyújtotta át a „fiatal művészeknek”.

Nehéz volna felsorolni valamennyi fiatal tehetséget, akik a délután folyamán felléptek. Mindenesetre meg kell említenünk a „Keresztény-magyar ifjúsági zenekar” előadását, amelyet egy lelkes, zeneszerető édesapa: **Iván Elemér** hozott létre. A zenekar tagjai együtti és külön-külön is (mint szólóisták) nagy reményre jogosultak. Ilyen tehetséges, fiatal zenészeket eddig még nem láttunk, hallottunk a tehetségkutató előadások során! Nagyszerűen megválasztották zeneszámaikat is: a hazai, elnyomott kereszténység hangja szólalt meg énekükben, hangszereiken. Minden bizonnyal a jövőben kibővítik műsorukat a már-már felejtett régi magyar népdal-motívumok tolmácsolásával is. Kívánunk további sikereket!

Zs. A.

Tóth Ilona emlékszobra, amelyhez a torontói magyar Ház is hozzájárult

Három év telt el azóta, hogy a Magyar Ház elnökévé választottak. Három év rövid idő a Magyar Ház életében, mégis nagyon sok minden zajlott le ez alatt rövid néhány év alatt. Az első évben a jelszó az volt, hogy „Mentsük meg a Magyar Házat!” Megtettük! A második évben azt kértük, hogy „Tartsuk meg a Magyar Házat!” Ezt is megtettük, sőt az örökölt adósságot az utolsó centig kifizettük. Ebben az évben pedig a jelszavunk az volt, hogy „Virágoztassuk fel a Magyar Házat!” Sajnos ez nem sikerült úgy, ahogy szeretnénk volna. Nehéz virágnak nőni, ha vannak, akik sós vízzel öntözik! A kudarcokért személyesen vállalom a felelősséget! Sokan felrótták, hogy ígéretem és akaratom ellenére újra elvállaltam az elnökséget, holott azt három évvel ezelőtt csak egy terminusra vállaltam. Sós víz ide vagy oda, azért mégis volt egy pár fontos beruházás, amit az Önök segítségével végrehajtottunk. Itt először is az új kazánra és a tűzbiztonsági berendezések felújítására gondolok. A munkálatok komoly összegbe kerültek.

A Magyar Házban sokan jogosan mondják, nem csak az anyagi dolgokkal kellene foglalkozni, hanem a Ház kulturális életét is fel kellene lendíteni. Azt hiszem, ebben is megtettük a kötelességünket. Néhány emlékezetes rendezvény az elmúlt év műsorából: Lobby Bá1, Lipták Béla előadása, vendégünk volt Bencsik András, a Demokrata újság főszerkesztője és felesége, Beregszászi Olga színésznő, „Süt a Nap”, irodalmi előadás; Árverési vacsora, amikor a bevétel 20%-át a Tóth Ilona-emlékszobor felállítására ajánlottuk fel; Budapesti Esték; Magyar Napok; Millenniumi koncert; Hősök napja; Karaván, négy első díjat kaptunk, Szent István ünnepség, Beregszászi Olga; „Hídteremtés a Magyar kultúra és a világ között”, Bogyay Katalin előadása; „Szená-torok” a Magyar Parlament kórusának műsora; Dr. Béres József, a Béres cseppek feltalálójának előadása, Trianon visszhangja a magyar irodalomban, Mátyás Király vacsora. A fiatalságnak az elmúlt héten volt egy nagyszerű „Táncháza”, és jövő héten is lesz újra... A célunk az, hogy minél többen használják a Magyar Házat. Hangsúlyozom, használják, és ne kihasználják!...

Szeretném megköszönni mindenkinek, akik támogatják a Magyar Házat, annak is, aki 30,000 dollárt adott és annak is, aki a nyugdíjából havonta

100 dollárt adott, és azoknak, akik önzetlenül segítenek a munkájukkal.

Kérek mindenkit, hogy tekintsék ezt a Házat a sajátjuknak, és amivel tudják, segítsék. A jövőre javasolom, legyen a jelszó: „Népesítsük be a Magyar Házat!” Ehhez kérem mindenki segítségét!

Bogyay Elemér, elnök

Értesítő, 2001

Bogyay Elemér a beszámolója elmondása után bejelentette, hogy családi okok miatt lemond tisztségéről, mert a jövőben nem tud annyi időt szentelni erre a munkára, amennyi szükséges az elnöki feladatok ellátásához. Az Alapszabály értelmében az alelnök Gaál Csaba vette át az elnöki tisztséget, és felkérte Császár Pált, a Ház volt pénztárosát, az alelnöki teendők ellátására, aki a felkérésnek eleget tett. Az Igazgatóság 2001. január 5-én jóváhagyta Császár Pál ügyvezető alelnökké való kinevezését.

ELNÖKI BESZÉD - 2002. március 17.

Hölgyeim és Uraim! Kedves Honfitársaim! Szeretettel üdvözlöm Önöket a magyarság eme szép ünnepén, melyet már 153. alkalommal ünnepelünk meg. A külföldre szakadt magyarság is megünnepli ezt az évfordulót, a torontóiak már 27 éve teszik ezt ebben az épületben. Azonban most nem erről akarok beszélni, hagyom a szép szavakat igazgatótársamra, Nt. Vass Zoltánra, aki méltatni fogja nemsokára a 154 évvel ezelőtt történt eseményeket.

Amiről én szeretnék néhány szót szólni az, hogy milyen szép, amikor itt, az Árpád teremben, a Kanadai Magyar Kultúrközpontban ennyi magyar összejön. Itt tartjuk hazánk évfordulóinak legtöbb ünnepségét, március 15-ét, a Hősök napját, Október 23-át, hogy csak néhányat említsek. Ez Torontóban a legnagyobb épület, ahol ennyi magyar kényelmesen elfér. Ez az a épület, melyet elődeink biztosítottak számunkra, amit az utókorra hagytak, hogy legyen hol találkozniuk a magyaroknak egymással. Sok munkába, nagyon sok pénzbe került mindez. Kemény erőfeszítésekkel kifizettük e házat már régen, sőt, a sok kölcsönt is, melyeket korábbi vezetőségek elég felelőtlenül felvettek a Házra. De a Ház immár 1999 óta ismét fekete tintával jegyzi a bankkönyvét. Mint a “régi jó időkben”. Sajnos azonban azok, akik egykor ezt a Házat lehetővé tették számunkra,

legtöbbjük már nincs közöttünk. Azok, akik még élnek, csak néhányszor egy évben tudnak esetleg eljönni e falak közé. A Ház azonban olyan, mint egy éhes ember, etetni kell, ruházni kell, melyhez pénz szükséges. Mint azt már minden jelenlévő látja, az utóbbi években komoly befektetéseket végeztünk, szépítettük, renováltuk ezt az épületet. Mindig csak annyit, amennyire pénzünk volt és amit feltétlenül el kellett végezni. Ennek érdekében felhívásokat tettünk közzé, rendezvényeket, bálakat, ebédeket és vacsorákat rendeztünk, hogy megfelelő bevételt biztosítsunk a Ház további fennmaradására. A költségeket a csontig lefaragtuk, de sajnos mindez nem elég arra, hogy összehozzuk az évi minimum 150 ezer dollárt, amely szükséges a Ház zavartalan működéséhez.

Fűteni, takarítani kell, a villanyszámlákat, gázsámlákat, telefont, a személyzetet fizetnünk kell.

Négy évvel ezelőtt találkoztunk a Magyar Házban működő csoportokkal, akik elvileg azért használják termeinket, hogy segítsenek nekünk megteremteni az anyagi bázist, amely biztosítja nekik is azt, hogy tető legyen a fejük felett. Azóta sok biztatást, tanácsot, sőt ellenszenvet is kaptunk tőlük - mindent, csak pénzt nem. Kivéve egyszer, a kertészektől. Egy fecske azonban nem csinál nyarat. Legutóbb másfél hónappal ezelőtt kaptunk tőlük „tanácsokat”, ígéretet a segítségre, kaptunk sok, mondjuk ki, buta, át nem gondolt tanácsot is, sőt sértegetéseket is, de eddig egyik csoporttól sem kaptuk meg azt, amit kértünk: állandó anyagi segítséget. Egyesek azután, miután mindenkitől visszavontuk az italárusítási engedély jogát, máshová mentek bálozni, mások ugyanezzel fenyegetőznek. Igaz, ha visszatekintek az elmúlt öt évre, ami alatt rész vettem a Ház igazgatásában, a csoportoktól csak melldöngetést, de nagyon kevés mást kaptunk. Valahogyan azonban, néhány nagyon bőkezű mecénástól kaptunk annyit, hogy a Házat működtetni tudjuk. Idén elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor alig vannak már az öreg tagokból - ha valaki figyelmes, gyakran láthatja a fekete zászlót lengeni a Ház bejáratánál, amely valamely tagunk elhalálását jelzi - a fiatalabb tagokból pedig nincs annyi, és főleg nincs olyan bőkezű, mondjuk ki: „befutott” magyar, aki mélyen a zsebébe nyúlna, hogy segítse a Házat.

A Ház eljutott egy veszélyzónába, amikor megkongatjuk a vészharangot, mert meg kell kongatnunk a vészharangot. Kérem önöket, azok, akik úgy érzik, hogy segíteni tudnak a jobb anyagi helyzetünk kiépítésében, lépjenek be a Tagság sorába. No nem, a tagsági díj nem lesz elég arra, hogy csodákat tegyen, de remélem, Önök, egyenként is, anyagi felajánlásokkal segíteni fognak, mert sajnos a Magyar Házban működő csoportokra a példák szerint nemigen számíthatunk. Ők csak használják a Házat, de semmit, vagy nagyon keveset áldoznak rá. Itt kell megjegyezni, hogy a fiatal tagok valahogy úgy fogják fel ezt a házat, hogy van, ezért azt lehet használni, mint otthon Magyarországon egy Kultúrházat. Elfelejtik sajnos, hogy otthon az „állambácsi” tartotta fenn a házat, az fizette a számlákat. Itt nincs állam-bácsi, nekünk kell megteremteni minden nap a Ház működésére az alapot. Sajnos magyaros melldöngetéssel nem lehet számlákat kifizetni, erre ők valami kifürkészhetetlen okból nem akarnak rájönni, vagy ha tudják, nem akarnak a terhekből részt vállalni. Azt hiszem, mindnyájan tudjuk, hogy ez az út hová vezet.

Akkor, amikor első alkalommal elnök lettem, megválasztásomkor megígértem, hogy mindent meg fogok tenni, hogy ez a Ház továbbra is fennmaradjon és megmaradjon unokáinknak. Az utóbbit csak akkor tudom megvalósítani, ha az előbbit a vezetőséggel együtt létrehozom. Ehhez a munkához azonban szükségünk van az Önök segítségére, megértésére és jóindulatára. Kérem, segítsenek bennünket, a legjobb belátásuk szerint, ami valószínűleg több lesz, mint amennyi segítséget kapunk saját, régóta itt működő csoportjainktól.

Kérem, ne haragudjanak, hogy ezzel a kéréssel nyitottam meg az idei márciusi ünnepséget, de félek, ha nem teszünk most a Ház érdekében, akkor nemsokára idegeneknél, talán az utcán tarthatjuk összejöveteleinket. Ennek pedig nem szabad bekövetkeznie!

Hölgyeim és uraim! Én hiszek a Magyar Házban, hiszek abban, hogy szükség van rá... Kérem, segítsenek, mert ha van igaz magyar érdek Kanadában, a Magyar Ház fenntartása az. Köszönöm figyelmüket és támogatásukat.

Gaál Csaba, elnök

Értesítő, 2002

DÍJAZOTT BUDAPEST PAVILON - KARAVÁN 2002. JÚN. 19 - 23.

Pintér Etelka

Németh Mónika

Bíró Zsuzsanna - Miss Budapest 2002

Kincses Barbara - Miss Budapest 2001

Sikeresen végződött az ötnapos Karaván ünnepség a Magyar Házban.

A nemzetközi fesztivál szervezői a legszebb népművészet, Llegjobb népzene és a vendéglátás kategóriákban első díjjal, a legszebb pavilon csoportban pedig második díjjal tüntették ki a Budapest pavilont. A fesztivál anyagi bevételét a szervezők a Magyar Ház javára ajánlották fel. A Karaván támogatói a magyar egyesületek voltak: Ferencváros Sport Club; Körösi Csoma Sándor Történelmi Társaság, Kodály Együttes, Orbán Balázs Társaság, Vadász Egyesület és Varga István kertész csapata voltak.

A díjnyertes népművészeti kiállítást a Magyar Ház Hargita Köre és Német Mónika rendezte. A zenét Horváth Zsolt zenekara szolgáltatta. A vendéglátásban elért sikerünket nagyrészt Jánosi Guszti főszakácsnak köszönhetjük és természetesen a kitűnő műsornak, amit Miss Budapest, Bíró Zsuzsanna és a pavilon polgármestere, Magyar Bálint konferált. A műsorban fellépett a Kodály táncsoport, a Kecseszem Együttes, Erdélyi Rózsa, Szűcs Béla és még sokan mások. A kiállítók között szerepelt Nagy szervezési munkát Szabó Katalin és Endes Erika végezte...

B. K. Értesítő, 2002

VÖRÖSVÁRY IRÉN

MISS BUDAPEST BÁL

Kitűnően sikerült a Miss Budapest bál a torontói Magyar Kultúrközpontban, amelynek a fénypontja a „Miss Budapest” választás volt. A ragyogóan feldíszített Árpád teremben csodásan megterített asztalok várták a vendégeket, akik időre meg is érkeztek.

A kiváló, ízletes vacsorát ezúttal is Bojtos József, az egykori Korona vendéglő kitűnő szakácsa készítette...

Vacsora után következett a Miss Budapest választás. Az idén öt jelentkező volt. Valamennyien virágcsokrot kaptak, amelyek a mindig segítőkész Ballay házaspár ajándéka volt, de valamennyien még pénzjutalomban is részesültek, amit az est főrendezője Darvasi Éva nyújtott át a lányoknak. Darvasi Évának köszönhetjük tulajdonképpen a bál sikerét. Ezután történt a szavazás. Miss Budapest 2002 Bíró Zsuzsa lett, aki a Malév ajándékjegyet is egyben megkapta...

A bál illusztris vendégei között láthattuk dr. Simák Pál kanadai kereskedelmi főkonzult és kedves feleségét, Júliát, vendégüket, a New York-ból érkezett Hámori Jenőt, az Amerikai Magyar Turizmus igazgatóját és bájos feleségét, Zsuzsannát és sokan másokat.

Elmondhatjuk, hogy kitűnő volt a hölgyek felszolgálása és nem utolsó sorban a Szinkron Zenekar kiváló zenészei Bíró Sándor, Attila és Krisztina, akik ugyancsak lelkesen húzták a talpalávalót, amire a fiatalok és idősebbek egyaránt táncoltak.

Értesítő, 2002

“HULLATJA LEVELÉT AZ IDŐ VÉN FÁJA...”

DR. BERZY JÓZSEF (1914 - 2003)

E cím alatt jelentek meg méltatások, emlékezések a torontói Magyar Ház Berzy József által szerkesztett, Krónika című lapjában, az emigrációs magyarság közel két évtizedig megjelenő és azt méltón képviselő folyóiratában. Most az ő koporsójánál állva akaratlanul is egy örök igazú és sarkalatos magyar közmondás tolakszik előtérbe és módosított értelemmel. Nevezetesen, hogy a napot nem csak nyugtával dicsérhetjük immár, de tudhatjuk, hogy az idő e része, számunkra oly fontos folyamata minden részében, minden percében ígéretet és reményt tartogat számunkra. Nem dugdosva, valamilyen alkalomra, ünnepre, meglepetésként tartogatja azt, de várva a mi időben való érettségünk eljöttét, amikor nyitottá válnak a fülek, az idegek érzékenyen figyelmeznak. Rájöhetünk, hogy az emberi bölcsesség nem Isten közvetlen adománya, de a tőle kapott ajándékok, képességek helyes „sáfarkodás” útján létrejött eredménye, s mint ilyen összekötő híd az Isten és teremtménye, az ember között.

Most ilyen, egész emberi életen át tartó, állapotokhoz és esetlegességekhez többé nem simuló, azokat el nem fogadó, el nem könyvelő tudatról van most szó, viszonyról, ahol ember és történés, történés és nemzet, az egész magyar lét kap értelmet, melyet büszkén magáénak tudhat. Forrása semmire nem tart igényt, ami tőle idegen - ez álláspontból nézve minden emberi közelségbe kerül és ismertté lesz. Mondhatnók, hogy nincs oly ember, aki számára idegen, érthetetlen dolgok, történések ne lennének, ne sorakoznának fel élete folyamán.

Berzy József szemléletén, álláspontján keresztül ismertté és otthonossá válnak, sőt előre kigondolt és átfontolt választ kaphatnak ezek a „rejtélyek”.

Berzy József 1914-ben született, - ez volt az első, igazán háborús nemzedék - ez időtől senki nem tudja megmondani többé, hogy mi az, ami életünk része lehetne, vagy lehetett volna. A megbomlott emberi világ, ahol Dosztojevszkij médium-szerepe, Ady tiszta öröksége még csak sejtették azt a változást és hanyatlást, amit a fegyverműves kezében izzó penge tesz meg mielőtt belemerülne a minden keresztény által ismert, szívet-lelket megedző közegbe - a vízbe.

A huszadik század, amiről emlékezünk most és benne az emberről, arról, aki életével és munkásságával méltán képviselheti nemzeti örökségünk, magyarságunk. Dr. Berzy József soha nem élt semmilyen tetszetősnek elfogadott és talán elszigetelt világban, de tette, sőt példát mutatott abban: miként teheti valaki a lét egyszerű természetességével az örök jót. Ember, aki szerényen bár, de oly magaslaton állt közöttünk, ahonnan szíves segítségével megláthattuk életünk értelmét, reményünk igazát.

Úgy tűnhet, hogy kicsit talán rendhagyó ez emlékezés, de annak kell lennie, mert igazában nem búcsúzunk most itt; hiszen a lényeg csakúgy velünk marad, mint létezésünk, lélegzésünk és szívünk dobbanása. Közel három évtizede volt szerencsém megismerni őt és e több mint negyedszázadra terjedő időben megmaradt szilárd alapnak, bölcsessége által összekötő hídnak ember és Isten között.

Mi kritikusak és részleteknél megakadók vagyunk és talán ilyennek is kell lennünk, de egy Berzy József általi magaslatról szemlélve a dolgok eltörpülnek és közelebb kerülnek egymáshoz. Természetes, hogy neki keserősége is és öröme is ennek értelmében juthatott kifejezésre, - az idősödő korában néha elérzékenyülő ember szó nélkül is tudatta velünk bizalmát és szeretetét.

Berzy József történész, író, lapszerkesztő, könyvtáros 1914. augusztus 7.-én született Pándon (Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye). Apja Berzy József megyei tisztviselő, anyja született vasvári Kovács Éva.

Tanulmányait 1937-ben fejezte be, doktorátust szerzett a Pázmány Péter Tudományegyetem filozófia szakán.

Beszélgetéseinkből kitűnt, hogy hazáját, népét, családját és a természetet szerető ember volt. Fiatalkorában hallhatta, tanulhatta, — később egész életén át tapasztalhatta is a Trianon-i tragédiát. Kiutat és lehetséges megoldást keresett, nem fanatikusan, de igazában bízó hittel fordult nemzete problémáihoz. Már 1934-ben, tehát húsz éves korában, megjelentette KÖZÉPEURÓPA (irodalmi és kritikai folyóirat) című lapját. Ugyanez időben részt vett egy országos verspályázaton, ahol második díjat nyert. Érdemes megemlíteni, hogy az első díjat talán legvirtuózabb költőnk, Weöres Sándor kapta. Lassú, belső tűz emésztette nemzete sorsa miatt, életútját a tenni, de nem kérni; elvárni és akarni; remélni és hinni filozófia határolják.

Tanulmányai befejeztével a Gamma Optikai Műveknél és annak vezetésében kapott állást. Mint szerkesztővel itt találkozunk vele először, - a cég GAMMA ÉLET című, évente megjelenő kiadványát szerkesztette 1943-44-ben. 1941-ben befejezett egy kéziratot, amely így kettős évszámmal került nyomdába — kézirat: 1941; másolat: 2002. A könyv címe HONPOLGÁRSÁG ÉS HONVÉDELEM. A kötetben a KÖZÉPEURÓPA teljes anyaggal szerepel, a szerző még megélte ennek magyarországi kiadását.

E kitérő után a II. világháború orosz frontján találjuk, hitem szerint, mint a borzalmakon enyhíteni igyekvő humanistát. Többször megsebesült s egy ilyen alkalommal, hátországi kórházban történő lábadozása idején volt egyik ápolója Laurencsik Irénke, akivel 1945-ben összeházasodtak. Még ez évben Ausztriába menekültek, ahol egyetlen gyermekük született, Mária-Sarolta-Klára.

Ausztriában, Stájerországban “BÉTA CO.” néven mechanikai céget alapított, majd 1949-ben kivándorolt családjával Argentínába, ahol 1952 végéig egy általa indított gyár kereskedelmi igazgatója volt. 1961 januárjában a braziliai Sao Pauloba, majd 1967 decemberében a kanadai Torontóba költözött családjával.

1958-tól 1961-ig a dél-amerikai MAGYAR EGYSÉG című lap, 1968-71 között a torontói MAGYAR ÉLET szerkesztője, majd 1975-89 közötti időszakban a kanadai KRÓNKA felelős szerkesztője volt.

A JÖVŐ SZOLGÁLATÁBAN címmel 1957-ben könyve jelent meg Buenos Aires-ben, amelyet 1966-ban ugyanott megjelent könyve, az EURÓPA FELSZABADÍTÁSA - Gondolatok és irányelvek a páneurópai mozgalom elindításának negyvenedik évfordulója alkalmából – követett a Danubio Nyomda kiadásában. E munkáját Cleveland-ban, az Árpád Akadémia VI. találkozóján aranyéremmel tüntette ki a bíráló bizottság. Öregdiákként is, könyvtárosként is tartózkodott a University of Waterloo-on (Canada), ahol további tanulmányokat folytatott és mesteri fokozatot szerzett 1971-ben. Itt gyűjtött tapasztalatait felhasználva egyik főszerzője, majd 1976-89 között vezetője volt a Dr. Halász János Könyvtárnak.

Berzy József életének és munkásságának a lelkiismeretesség a legfontosabb jellemzője, amellyel egész életén át törődött nemzetével. Berzy József életére és munkásságára emlékezve együtt forduljunk a minket talán akarunk ellenére is összetartó erőhöz, Istenhez.

Fájdalmas volt az apám halála,
újra gyászolok, hisz apánk voltál -
kérdéssé nem tettél sohasem
s bölintottál helyeselhető szónál.
Láttatod: hogyan s mért nem halandó
a születéstől mért földi élet -
így aki gondos és igazán ért,
jót tesz, alkot, megért és szerény lett.

Wass Albert fia, Huba is volt a Magyar Ház vendége

CANADIAN HUNGARIAN VISUAL ARTS

Throughout history and in all cultures visual artists have played a major role in reflecting the world in which they live. In Canada, some artists of Hungarian origin have given expression to their immigrant experience; others have so completely integrated into the Canadian art scene that you might be surprised to discover that they hail from Hungary. Many Canadian artists are attempting to enrich their art through explorations of their Hungarian roots. On this section of our site we will attempt, over time, to showcase and display the works of as many artists (well-known and less well-known) and as many disciplines as we can. Our problem is one of overabundance, an *embarras de richesses*: we could not decide which ones to select first.

The Canadian Hungarian Artists Collective (CHAC) has attempted to bring together under one umbrella a number of artists for whom their Hungarian heritage is meaningful. We are grateful to them, their President Andrea Blanar, and their members for their willingness to share their work and their stories with us. We start with a small selection here but will feature different artists throughout the year.

For more information about them, visit the *CHAC website*.

In virtually all major collections across Canada one can find artists of Hungarian origin working in diverse media including new media. Those interested might start with the database of the National Gallery of Canada / Musée des beaux arts du Canada, Cybermuse or that of the Centre for Contemporary Canadian Art / Centre de l'art contemporain canadien (CCCA) or the Sculptors Society of Canada.

HUVAC Members, 2008

CHAC Members, 2008

HuVAC: “Our association consists of a group of artists who joined together to promote their work, interest and participation in contemporary visual arts, to encourage each other and to hold exhibitions in Canada and abroad.

Among our members are painters, sculptors and photographers who work in various media. Some are professionals who make their living from their art; others have occupations unrelated to art and for them, it is solely an activity of love. For all of them, the brush, the chisel or the camera are means to express their ideas and feelings or to record their unique personal observations. We believe that art builds bridges between people, generations and nationalities. It serves as a common denominator among economic groups. Art opens people’s minds to new possibilities, provides a foundation for shared experience.

The beginning of Hungarian Visual Artists of Canada was the millennium celebration of the foundation of the state of Hungary in the year 2000. As part of a series of events held in Toronto area, thirty artists of Hungarian background staged three successful exhibitions, two in Toronto and region and one in Budapest. Later, it was decided that a permanent organization should be established. At the same time, non artists were welcomed into the association as supporting members.” (*HUVAC website*)

THE ARANY JÁNOS HUNGARIAN WEEK-END SCHOOL

This school was established in 1975 by Tamás Balogh and his wife Erzsike. The school began with 40 children in September, and by the end of the first school year it had expanded to 75 students from Grade 1-8. In the following years attendance grew to 140 students and curriculum expanded as well. Regular subjects taught in the morning were followed by cultural activities in the afternoon. These included choir, music, embroidery, egg painting, pottery, folk dancing, and practices to perform at various celebrations.

There was a change in leadership in 1983 when László Domonkos became the principal. In order to alleviate financial problems he established the annual School Ball. Patrons of the Ball helped to defray costs. The zither band was established at this time in the early 80's.

In the spring term of the 1985-86 school year, Klara Szócs took over the leadership and is presently still principal. She started a language class for non-Hungarian speaking spouses (parents), which only lasted a couple of years due to weak attendance. She continued the organization of the School Ball, which by then had welcomed 400-450 guests on average. Attendance at the school at this time was around 120 students.

In 1990 the federal government withdrew support from foreign language programs, and an alternative solution was sought out through the Toronto School Board, allowing the classes to continue. Afternoon classes at this time included choir, folk dancing, and zither. The Farsangi Mulatság (Carneval) was also established. Zither classes ceased around the end of the nineties due to lack of interest; however, poetry recitation and reading competitions became an annual event. Annual events include the Christmas Concert, Farsangi Mulatság (Carneval), poetry and reading competitions, egg painting, the Graduation and Closing Ceremonies, and a year end picnic.

In the 1970's, students came mostly from new immigrant families. Today we have second and third generation children, children of mixed marriages, and children of refugee families, as well as some New Canadians.

Family circle

Built on rich traditions, the Arany János Hungarian School was established in 1975. Our little community exemplifies an intimate family atmosphere. Klara Szócs, the principal has provided the incentive for fresh ideas to take root and grow. Her hard work, undaunted by fatigue, sets an example for parents and staff alike. She works together with the nine teaching staff and the Parents' Association to organize activities and prepare our children for the various celebrations. Our teachers, all trained in Hungary, use the most up-to-date techniques and materials to teach children from Kindergarten to Grade 8. Since September 2000, we have expanded our programs with the use of computers being added to other subjects, such as Grammar, Geography, History, Literature, and Science. Students are eager to take part in our Choir and Folk Dance Group, performing at national holiday celebrations, annual seniors' events, and Caravan.

Every year the children entertain the parents by preparing a Christmas Concert around a meticulously decorated tree, singing, dancing, reciting poetry, and putting on plays of the holiday season.

The long winter season takes a breather when we organize our annual Farsangi Mulatság (Carneval). Food and goodies are provided. Costumes are made by the parents, and prizes are given in the various age categories. The children can also take part in games and folk dancing. Lessons in traditional egg painting highlight the Easter season. Children learn to draw traditional designs on the eggs using hot wax.

Our closing ceremonies are part of the Mothers' Day celebration for which all children prepare with great enthusiasm. Parents sit with tears in their eyes at hearing their children perform so charmingly. All the guests are invited for snacks, and each mother receives a carnation. The final event of the year is the annual picnic where organized games alternate with snacks and barbeques.

We hope that this little community will flourish for a long time to come and provide continuity to our heritage. We encourage anyone interested to enroll their child in the Arany János Hungarian School.

ARANY JÁNOS ISKOLA ÉLETÉBŐL

1. Joós Tamással (2007)
2. Tojásfestés
3. Huzella Péter budapesti művésszel
4. Farsang
5. Barsi Ernő néprajztudós

MIKULÁS KICSIKNEK ÉS SZÜLŐKNEK

Minden közösségi intézmény fő célja, hogy a fiatal nemzedékek számára lehetőséget nyújtson a találkozásokra, közös szórakozásokra, tanulásra. Csak így töltheti be igazán küldetését, az anyanyelvünk megőrzését, hagyományaink ápolását, a nemzeti gyökereinkhez való ragaszkodást.

A Kanadai Magyar Kultúrközpontban jó és felemelő érzés magyarnak lenni, nemzeti imádságunkat együtt énekelni gyermekeinkkel, barátainkkal.

A mókáiról ismert Hertelendy Józsi bácsi bűvészműtávjával hagyományt teremtve szokta meglepni a Mikulás-ünnepség résztvevőit. Ügyesen, majdnem észrevétlenül vonta bele mindig a gyermekeket és velük a szülőket a csalafintaságokba, tréfálta meg őket, amit a kicsik óriási, hangos tetszésnyilvánítása követett.

De volt egészen újfajta műsorszám is pl. 2006-ban, amit eddig nem láttak az itteni apróságok:

Lábadí Éva bábjátéka. A felcsigázott gyerekek csilingelő kacagásától, kiabálásától visszhangzott a Ház. Szinte életre keltek, táncoltak az ódon falak is. A bábművész előbementője osztatlan sikert aratott!

A vidámságot, jókedvet mindig tovább fokozta a Mikulás érkezése. Segítője, a csintalan krampusz, óriási zsákban vonszolta be az ajándékokat, és a gyermekek által írt leveleket. Természetesen minden levelet és kérést felolvastak, és minden egyes gyerek megkapta a várva várt csomagocskát.

Emlékszünk 2007 csillagszórós decemberére is, amikor Kilyén Ilka marosvásárhelyi színművész hozta el Erdélyből az adventi üzenetet és vele érkeztek meg a Mikulás-csomagok is.

*Éj mélyből fölzenő
Csing-ling-ling száncsengő
Száncsengő csing-ling-ling
Tél csendjén halkán ring*

Weöres Sándor: Száncsengő

ÜNNEPEINK

Március 15. és október 23. - a magyar nemzet két legszentebb napja. Ezeken a napokon minden évben fejet hajtunk hőseink emléke előtt.

1993. március 15-én is Petőfi szellemét idézték a Magyar Házban a hétvégi magyar iskola tanulói, ifj. Faragó György, Turóczy Katinka és Turóczy Tamás is.

2007. március 15-én a torontói Szent Erzsébet Templom Scola Cantorum Kórusával együtt énekelte a közönség nemzeti imádságunkat, a Himnusz, majd az ünnepi szónok Pajna Zoltán, Debrecen város alpolgármestere emelkedett szólásra. "A Szent Korona alatt, a szép Árpád-teremben nagyszerű érzés 1848 szellemét idézni," mondta.

Ezután Dánielfy Zsolt debreceni és Kelemen Zsolt egri színművész lépett a színpadra. A többnyire Petőfi-versekből összeállított műsorukat a közönség több alkalommal is felállva, vastappsal jutalmazta.

Pajna Zoltán

Talpra magyar! Hí' a haza!

Itt az idő, most, vagy soha!

Rabok legyünk, vagy szabadok?

Ez a kérdés, választatok!

Miután A nép nevében fenyegetésétől az Ó, szabadság, hadd nézzünk szemedbe lelkesedésén át eljutottak az Európa csendes, újra csendes keserőségéig, Wass Albert lírai üzenetével és Juhász Ferenc megzenésített Himnusz-töredékével zárták szereplésüket:

“Emeld föl fejedet büszke nép,
Viseled a világ szégyenét,
Emelkedj magasba, kis haza,
Te, az elnyomatás iszonya
Emeld föl fejedet, nemzetem,
Lángoljon a világegyetem.”

2008. március 15-én Lélek, légy szabad c. színdarabbal ünnepelt a Magyar Kultúrközpont.

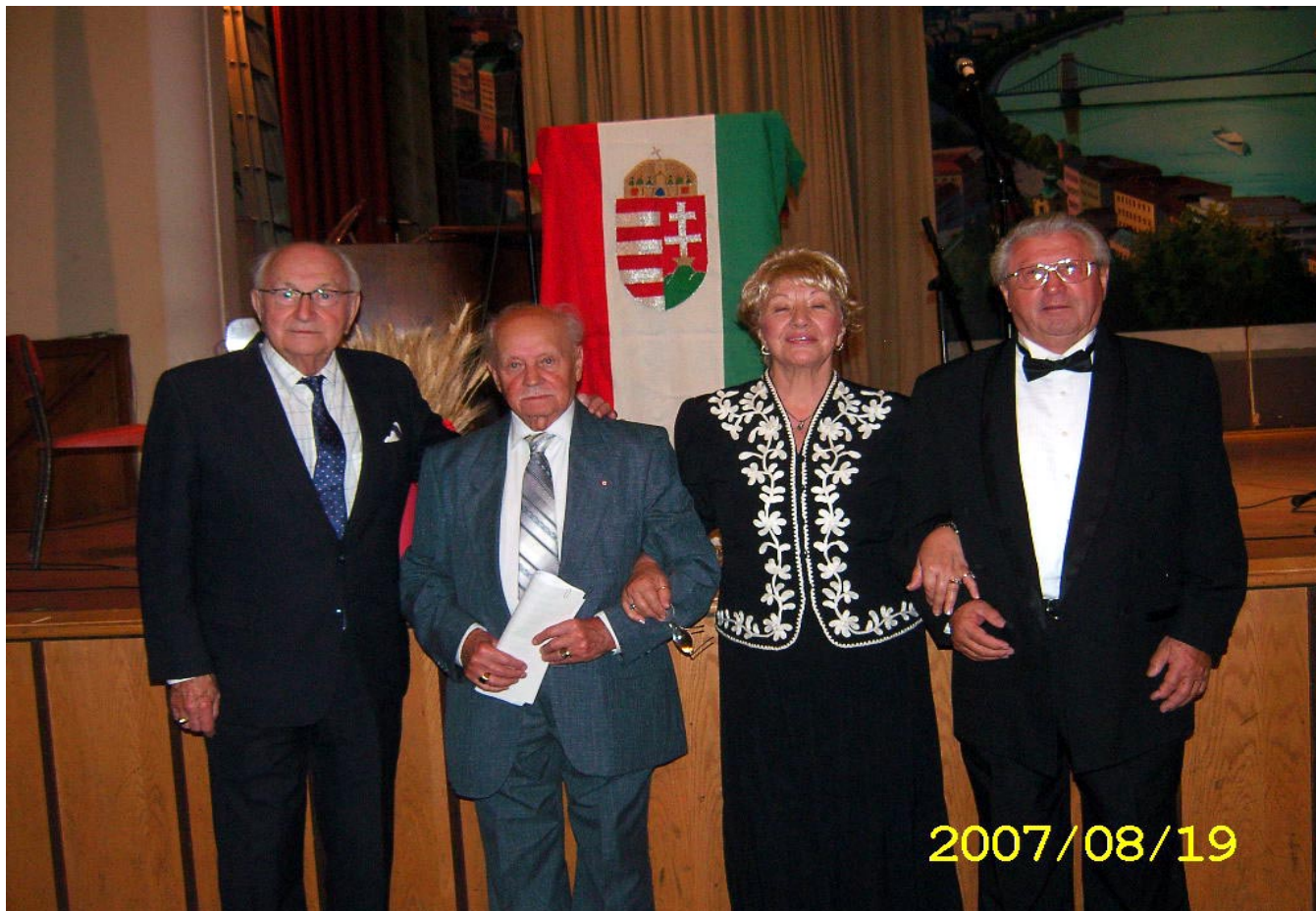
Máté P. Gábor mint Arany János

*Szokolay Péter Petőfi Sándor szerepében
és Fejes Kitty*

1956

“October 23, 1956, is a day that will live forever in the annals of free men and nations. It was a day of courage, conscience and triumph. No other day since history began has shown more clearly the eternal unquenchability of man’s desire to be free, whatever the odds against success, whatever the sacrifice required.” - John F. Kennedy, on the first anniversary of the Hungarian Revolution.

Akiket a szabadság eszméje mindig összetartott: Hertelendy József, Syentiványi György, Vámos Marika és Szücs Béla. Ünnepi műsorukat a hősök emlékének szentelték.

Dr. Szakály Sándor budapesti történész beszédében hangsúlyozta, hogy „1956 az 51. évfordulón még mindig üzenetértékkel bír mind a határon belül, mind a határon túli magyarság számára.

A magyar nemzet ezeréves történelme során nem mindig irányította úgy a sorsát, ahogy szeretne volna. De a XX. században mégis volt egy olyan pillanat, amikor saját akaratából döntött. 1956. október 23. volt ez a pillanat... van-e szebb és felemelőbb érzés annál, ha az emberek képesek vallási, világnézeti, s ha van ilyen, faji különbségek fölé emelkedni és egységesen, egyként, magyarként remélni azt, hogy létrejöhet egy független, demokratikus Magyarország? Mert ez volt az alapgondolata 1956-nak.

Október 23-án a torontói Városháza előtt szerény létszámú résztvevő jelenlétében került sor a Magyar Köztársaság zászlajának a felvonására. A zászlófelvonás előtt Vaski Gábor, Dr. Beer Sándor főkonzul és Joe Mihevc, Toronto város képviselője mondott beszédet. A déli ünnepség koszorúzással ért véget a Budapest Parkban. Este a Paraméter Klubban folytatódott a forradalom és szabadságharcra való ünnepi megemlékezés, ahol Joós Tamás művészetében gyönyörködhetek a hallgatók.

HŐSÖK NAPJA

Minden évben, május utolsó hétvégén ünnepeljük a hősök napját. Ennek a napnak külön története van. Először 1917-ben mondták ki, hogy „Nemzetünk hősi halottainak kegyelemteljes tiszteletét megfelelő módon kifejezésre kell juttatni, és az utókor számára meg kell örökíteni.” Az 1924. évi XIV. törvényben újból szabályozták a hősök emlékünnepének megrendezését. Később, 1942-ben a hősi halottak fogalma kibővült az 1938 után elesettekre is. 1945-től háttérbe szorult a hősökre való emlékezés, csak az emberek lelkében élt tovább. A rendszerváltást követő időszakban a történelmi igazságszolgáltatás jegyében a Semmelweis Orvostudományi Egyetem 1992-ben a katonaeorvosok emlékművénél, a szobor felállításának ötvenedik évfordulója alkalmából megszervezte első ünnepségét a hősi halált halt katonaeorvosok emlékére. Egy évvel később már a Ludovika előtt is állt a korábban szétbontott, és különböző helyeken tárolt emlékmű: „Hungaria anya siratja fiait.” A torontói hősök napjának szervezője Borbás Károly, a Magyar Veterán Szövetség elnöke.

GÁLABÁL-2007

„A csúcs a cél”, hirdette meg a 2007-es gálabál jelszavát Vaski Gábor elnök, ami azt jelenti, hogy az est bevételének teljes összegét a Ház tetőzetének a javítására irányították. Koszó Mihály mint házigazda irányította az eseményeket és bemutatta a vendégeket, támogatókat: Gaál Csabát, a Magyar Kultúrközpont volt elnökét, Aykler Papp Zsuzsát, a Rákóczi Alapítvány elnökét, Borbás Károlyt, a Magyar Veterán Szövetség elnökét, Perlaky Lovrics Andreát, a Magyar Helikon Társaság volt elnökét, Forrai Zsuzsát, a Zrínyi Ilona Vigalmi Csoport elnökét, Kázmér Miklóst, a Magyar Halász-Vadász Szövetség elnökét, Kirec Lászlót, a Kodály Táncsoport vezetőjét, Majtényi Lászlót, a Vitézi Rend elnökét, Mudlic Katalint, a Bácska Bánát Egyesület elnökét, Stadler Kinga Imolát, a Magyar Kanadai Mérnökegyesület elnökét, Vörös Verát, a Mississauga-i Magyarok Első Magyar Klubja titkárát.

A rendezvény főszponzora Dr. Beer Sándor, a Magyar Köztársaság torontói főkonzulja volt, aki – mint kiemelte – első alkalommal szólhatott nyilvánosan az itteni magyarokhoz. Megköszönte a Magyar Kultúrközpont segítségét, amelyet Dr. Sólyom László magyar köztársasági elnök kanadai látogatásakor nyújtott, és értékelte mindazok munkáját, akik a magyarságtudat és a magyar nyelv megőrzéséért fáradoznak.

BÁCSKA-BÁNÁTI BÁL

“Duna-parti éjszakák,/ Zombori rózsafák,
Ne sárgulj,/ Maradj zöld, fűzfaág!” -
Mártonffy Miklós

A Bácska Bánáti Kör minden évben megtartja hagyományos évi bálját, amely egyben anyáknap ünnepség is. Többnyire zsúfolásig megtelt, ízlésesen feldíszített teremben mindig öröm látni, hogy az asztalok körül nemcsak a közép- és aranykorú délvidéki magyarok foglalnak helyet, hanem nagyon sok fiatal is. Ilyenkor érezzük igazán, hogy mennyire a közös anyanyelv tartja össze az itt élőket, mennyire nem számítanak a történelem által ránk kényszerített határvonalak.

A délvidékiek immár félhivatalos indulójuknak tekintik Mártonffy Miklós *Piros vér, fehér hó, zöld levél* c. dalát, amelyet az est folyamán a Hungaria többször el szokott játszani. A bácska-bánátiak báljának főszervezői, Mudlic Kató és János, valamint a sok önkéntes a legapróbb részletekre is odafigyeltek, gondoskodva arról, hogy a vendégek a jól érezzék magukat. A jól sikerült, hangulatos rendezvényt tombola és mini-árverés egészítette ki.

VADÁSZBÁL - A RANGOS TORONTÓI MAGYAR TÁRSASÁGI ESEMÉNY

A torontói és környékbeli magyarok egyik legösszetartóbb egyesülete, a volt Magyar Ház legrégebbi bérője a Halász-Vadász Társaság. Aki az évek során betévedt csütörtökön este az épületbe, találkozhatott egyik-másik vadással, hiszen havi rendszerességgel a Kodály terem felé vezető folyosó egyik termében tartották a gyűléseiket. De nemcsak a gyűlésekkel voltak kiszámíthatóan pontosak, hanem az évente megrendezett vadászbállal is. Minden november második felében sor került arra az eseményre, amelyet már hirdetni sem kellett, mert megelőzte jó hírneve, amelyre a jegyek már hónapokkal előbb elkelték. Csak azon kóstolhattuk meg a legfinomabb és legkülönlegesebb vadász ételkülönlegességeket, a speciális páclében érlelt medvesültet, a jávorszarvas pörköltet, a vadasmártásban felszolgált őzgerincet. A vadászbál igazi társasági rangra tett szert, amelyre nemcsak magyarok, hanem más nemzetiségű vendégek is szívesen részt vettek.

A Vadásztársaság tagjai az évenkénti Karaván egy-egy napján szolgálatot teljesítenek

Telch György, Dancs Rózsa, Király Ibolya és Király Sándor a kanadai televízió kedvenc "Weather Man"-jével, David Duvallal

Vidám fiatalok, Turóczi Katinka és Simon Lajos a vadászbállon

A MAGYAR HÁZ TÖRTÉNELMÉNEK TANÚI

Ezer emberrel
ezer sorban
vagyok megkötve
nagy napokban,
görnyedő háttal,

feszes kötéssel,
munkában növő
emberiséggel,
rangom: a nép
és tisztem a beszéd,

ülni emberek
ünnepét,
roskadni le,
haladni föl,
nem hagyni

végezetlenül
semmilyen munkát,
utcakövekben
növekedni
s az emberekben,

amíg nem lesznek
mind teli.
Egy dolgom van:
segíteni.

(Gyurkovics Tibor: Ezer emberrel)

VOLUNTEERS IN ACTION - ÖNKÉNTESEK A MAGYAR HÁZBAN

Akik nélkül nem ismerné meg kanadai látogató a lángost, a gulyást, a töltött káposztát: a konyha szorgos munkásai

+Bukovecz Dávid

Elek Rozina

Pauzer Magdolna

Lángossütés

1999-es év tavaszán azon törtem a fejem, hogymilyen formában tudnánk rendszeresen segíteni a Magyar Házon. Akkor is avillany- és gázszámlák nagyon magasak voltak. A Házban már működött egy női csoport, amit a 90-es évek közepéig Darvas Éva, majd Szeles Erzsébet sikeresen vezetett, ám lassan a tagok leépítődtek, elköltöztek, megöregedtek, kihaltak.

Szóltam akkor Darvas Évának, hogy legyen segítségemre, amíg elindulunk. Beleegyezett, és az első töltöttkáposzta- és süteményvásárt már együtt bonyolítottuk le. Az eredeti tervekben a két nemzeti ünnep, március 15. és október 23. szerepelt. Aztán kezdtünk süteményt, kávé árulni a kisebb rendezvényeken is.

Ezzel kezdődött el a mai Zrínyi Ilona Vigalmi Csoport élete. Létszámunk lassan növekedett és a főbb munkanapok alkalmából 13-14 emberünk is szorgoskodott. Az első 5 évben minden bevételünket, ami öthatezer dollár volt évente, azonnal leadtuk a Háznak, jelezve, hogy mit szeretnénk tenni, mit szeretnénk rendbe hozatni azzal. A begyűlt pénzt azonban azonnal felszippantották a magas számlák. Ezt látva elhatároztuk, hogy ezentúl mi döntjük el, hogy mire fordítjuk a nehezen megkeresett pénzünket.

Azóta sok mindent rendbe tettünk: többek között az Árpád terem szintjén lévő női és férfi illemhelyet varázsoltuk újjá, a nagy konyhát kifestettük, a kályhákat megtisztítottuk, ablakokat cseréltünk, a konyhai mosdót is felújítottuk. Mindenről pontos könyvelést vezetünk és időnként beszámolunk a Magyar Ház vezetőségének a tevékenységükről és a további terveinkről. A csoportban mindenki bérmentesen dolgozik, senki nem kap fizetést. A korábbi Karaván helyett vannak a júniusi Magyar Napok és a Szent István búcsú, ahol kis csapatunk derekasán helytáll, kiveszi részét a temérdek munkából. Példát akarunk mutatni önkéntes és önzetlen munkánkkal, hívunk és várunk minden ráéró vagy nyugdíjas magyart, aki hozzánk hasonlóan tenni akar a magyarságért, mert csak összefogva tudunk eredményesen dolgozni és hozzájárulni gyönyörű Magyar Házunk fennmaradásához.

A 2007-es Magyar Fesztiválon történt, hogy Vaski Gábor, a Kanadai Magyar Kultúrközpont elnöke és Szabó Katalin alelnök asszony a mikrofonhoz szólította az önkénteseket megajándékozva őket egy-egy csokor virággal. A könyvstandot felügyelő Magdika és Elek Babi éppúgy virágot kapott, mint a konyhai csoport tagjai, Molnár Erzsébet, Borbás Erzsébet, Enyedi Erzsébet, Gizike, Olajos Ica, Debrődi Anna, Moldvay Hilda, Panni néni, akik kidolgozták a lelküket, hogy a torontóiak megismerjék az igazi magyar ízeket.

Az ételek kiszolgálásánál a Bácska-Bánáti Társaság képviseltette magát a legnagyobb számban. Ez Mudlic Kató jó szervezőmunkájának az eredménye. Mátrai Géza a könyvstandnál, Hosszú János a felszolgálóknál segítkezett. Dóra, a Halász János Könyvtár könyvtárosa és Júlika, a Könyvtár önkéntese is köszönetet és virágcsokrot kapott a vezetőktől. Mindenki jókedvűen és elégedetten távozott a fesztiválról.

TÖRTÉNELMI PILLANATOK A MAGYAR HÁZBAN

Az 1989-es temesvári események hőseinek, Tőkés Lászlónak a kanadai látogatását nagy izgalom előzte meg. Azon a napon érkezett Torontóba, amikor az 1990-es marosvásárhelyi fekete márciusi események zajlottak. Mint tudjuk, a magyar irodalom egyik legnagyobb képviselőjét, Sütő Andrást akkor vakította meg a felbérelt, részeg csőcselék.

A Magyar Kultúrközpont történetében talán először és egyetlen alkalommal gyűlt össze akkora tömeg, mint akkor, Tőkés László és családja fogadására.

Tőkés László református lelkipásztor, temesvári hős, a romániai forradalmi események szikrája, az Árpádteremben 1990 márciusában

A félszemére megvakított Sütő András bostoni gyógykezélése után Torontóba is ellátogatott.

A Magyar Kultúrközpont irodájában közös gondjainkat beszéljük meg. Az író és Walter István figyelmesen hallgatja Dancs Rózsát, aki a magyar közösség levelét olvassa fel.

EZ IS TÖRTÉNELEM

Orbán Viktor magyar miniszterelnök

“Orbán Viktor magyar miniszterelnök Jean Chrétien kanadai kormányfő meghívására 1999. október 27-31. között küldöttség élén hivatalos látogatást tett Kanadában. Személyében első alkalommal látogatott magyar miniszterelnök az észak-amerikai országba. Útjára több vezető bankár és üzletember is elkísérte.

A magyar kormányfő Chrétien miniszterelnökkel elsősorban a gazdasági és kulturális együttműködés fejlesztéséről, valamint a délkelet-európai régió stabilitásáról folytatott tárgyalásokat.” *(Korabeli közlemény)*

*Martonyi János külügyminiszter, Papp Sándor
nagykövet és Zadubán György karnagy*

*de Pédery-Hunt Dórának, a kanadai
éremművészet megteremtőjének
magasrangú kitüntetést nyújtott át
Martonyi János külügyminiszter*

“... 2001 februárjában Martonyi János külügyminiszter viszonzta a hivatalos látogatást Kanadában. Partnerével, John Manley külügyminiszterrel folytatott tárgyalásai mellett találkozott Herb Grey miniszterelnökhelyetessel, Peter Milliken képviselőházi elnökkel és Elinor Caplan állampolgársági és bevándorlási miniszterrel.” *(Korabeli közlemény)*

DR. SÓLYOM LÁSZLÓ MAGYAR KÖZTÁRSASÁGI ELNÖK LÁTOGATÁSA

*A magyar államfő Kanada fő kormányzója,
Jean Michaëlle társaságában*

*Kanada miniszterelnöke, Stephen Harper és
Dr. Sólyom László, a Magyar Köztársaság elnöke*

Dr. Sólyom László, a Magyar Köztársaság elnöke hivatalos kanadai látogatásának első állomása Toronto, Ontario tartomány fővárosa volt. A reggeli órákban az elnök felkereste az Ontario tó partján fekvő Budapest Parkot, és koszorút helyezett el az 1956-os Szabadság- emlékműnél, amelyet a torontói magyarság 1966-ban, az 1956-os forradalom tizedik évfordulóján emelt. A magyar államfő itt találkozott a Kanadai Magyar Kultúrközpont elnökével, Vaski Gáborral, alelnökével, Szabó Katalin asszonnyal, 56-os harcosokkal, valamint magyar cserkészekkel.

Délben a torontói Empire Club látta vendégül az elnököt, ahol a kanadai és a magyar kormányzati és diplomáciai személyiségek társaságában együtt ebédelt a kanadaimagyar szervezetek és üzleti élet képviselőivel. Itt elmondott beszédében a következőt emelte ki: „Mostani látogatásomra egy olyan esemény, az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc 50. évfordulójának megünneplését követően kerül sor, amely a két ország közötti emberi kapcsolatokat már egy fél évszázaddal ezelőtt szorosra vonta. Magyarország hálás Kanadának, mert 1956-ot követően mintegy negyvenezer magyar menekültet fogadott be, akik a kommunista diktatúra miatt hagyták el hazájukat... Külön köszönet illeti John Pickersgillt, az akkori bevándorlásügyi minisztert, mert nagyrészt az ő személyes közbenjárásának és áldozatos, kitartó kormányzati munkájának köszönhető, hogy Kanada a magyar menekülteket legnagyobb számban befogadó államok egyikévé vált.”

A köztársasági elnök este háromnegyed hatkor érkezett meg kíséretével a Magyar Kultúrközpontba. Itt a helybeli média képviselőivel elbeszélgetett a kanadai magyar emigráció és az óhaza viszonyáról, minduntalan hangsúlyozva, hogy “a magyar nemzet mint kulturális nemzet, egységet alkot”... “A nyugati magyarságot is a nemzet részének tekintem, és szorgalmazom az együttműködést” - jelentette ki.

A közönség az elnöki fogadáson

A Kultúrközpont földszintjén, a Mátyás Pincében pezsgős fogadás közben az elnök üdvözölhette nemcsak a kanadai magyar közösség tagjait, hanem egy több évtizede elveszített közeli rokonát is, majd állami kitüntetést adott át Weiss Arthur hamiltoni üzletembernek.

A megindultágtól sem mentes fogadás ünnepi hangulatát Budai Izabella fuvolaművész és Teresa Zaleski zenéje emelte.

A Kultúrközpont pompásan díszített Árpád-termébe bevonuló hivatalos vendégeket – köztük Magyarország kanadai nagykövetét, Vastagh Pált, Kanada állampolgársági és bevándorlási miniszterét, Diane Finley-t, – a Weber András vezette Weber Quartet zenéje fogadta.

A torontói Budapest Parkban cserkészek zászlófelvonással fogadták a köztársasági elnököt

A Mátyás Pincében nagy szeretettel várta a közönség a köztársasági elnök megérkezését

Díszvacsora az Árpád-teremben 2007. április 24-én. Az asztalnál Dr. Vastagh Pál nagykövet, Diane Finlay, Kanada bevándorlási és állampolgársági minisztere és Dr. Sólyom László, köztársasági elnök

A Weber Quartet

A díszvacsorát megelőzően Sólyom László köztársasági elnök ünnepi beszédében beszámolt látogatásának céljáról. Elsősorban „köszönetünket fejezzük ki Kanadának, az államnak és polgárainak mindazért, amit 1956-os forradalmunk kapcsán, és a magyar menekültek befogadásáért tett,” mondta...

“Végül szeretnék köszönetet mondani Önöknek, hogy megőrizték magyarságukat! Szintén fontosnak tartom feleleveníteni, hogy a rendszerváltozás előtti évtizedekben a nyugati magyarság, s ezen belül is a kanadai magyarok milyen sokat tettek a Kárpátmedencében élő magyarok támogatásáért. Akkor az anyagi segítség nem az anyaországból érkezett, elsősorban Önök viselték lelkükön a kisebbségi sorba szorult honfitársaink nehéz helyzetét. A kedvező változások ellenére ma is fájdalmasan sok gondjuk és nehézségük van a határon túli magyaroknak...”, hangsúlyozta a köztársasági elnök, kiemelve a további együttműködés szükségességét.

A magyar államfő a torontói Budapest Parkban megkoszorúzza az 56-os emlékművet

A Magyar Ház előtt Vaski Gábor elnök és Szabó Katalin alelnök fogadja a magasrangú vendéget

A Mátyás Pincében tartott fogadáson

A díszvacsora vendégei

IRODALMI RENDEZVÉNYSOROZAT TORONTÓBAN

„Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.”
(Wass Albert: Látható az Isten)

A torontói Magyar Kultúrközpont április 11-től 16-ig négy rendkívül sikeres rendezvény színhelye volt. A Magyar Költészet Napjára Zorkóczy Zenóbia erdélyi előadóművész hozta el a Székelyek c. műsorát, ezzel adózva a tragikus sorsú József Attila emlékének, aki „dadogó krisztusként” vallotta, hogy „Anyám kún volt, apám félig székely...”

Székelyek. Történelmi alaposság nélkül, csupán a tájékoztatás igényével hadd helyezzük be az össznemzeti képbe a magyarságnak ezt a csoportját.

A székelyek nagy része a Kárpát-medence keleti és délkeleti részében lakik. Hazájuk a Kárpátok koszorúzza magyar medence keleti zuga, ahol magas hegyektől övezett völgyekben és medencékben laknak, de élnek e törzstől elszakadt székely csoportok is pl. a Vajdaságban és a Nyugat-Dunántúlon. Akárhol éljenek, magyarságukat soha nem tagadták meg. Nevük latinus “sicul” szó formájában először a XI. század végén, magyar formájában - székely, zekel - pedig csak a 1334-től ismert. A helytörténeti adatok arra utalnak, hogy a székelység a XI-XII. században a nyugati és a keleti gyepük védelmét látta el. Krónikáink és a székely néphagyomány szerint a székelyek Attila hun népének Csaba királyfi vezetésével a Kárpát-medencébe - a mezőségi Csigla-mezőre - visszatért utódai. “A székelyek, akik előbb Attila népe volt” – Anonymus szerint, Kézai Simon pedig ezt írja: “3000 hun visszatért Pannóniába... és Árpád idejéig a Csiglamezőn (Mezőségben) maradtak és ott magukat nem hunoknak, hanem székelyeknek nevezték”. A székelyek a honfoglaló magyaroknak felajánlották szolgálataikat, tehát nem meghódított, hanem szövetséges nép voltak, akik egyezményrel csatolták magukat a honfoglaló magyarsághoz.

Az erdélyi – ezen belül, a székelyföldi - irodalom különösen a trianoni nemzetcsönkítés után helyi sajátosságainak erős jegyeivel, de mindig az egyetemes magyar irodalom részeként fejlődött, gazdagodott. A kommunista agymosáson nevelkedett anyaországi magyarok jelentős tömegének azonban nem volt alkalma megismerni sem a két világháború közötti romániai magyar irodalom klasszikusait, sem a jelenkorikat.

Zorkóczy Zenóbia

Fotók: Kralovánszky Balázs

Zorkóczy Zenóbia irodalmi összeállítását Petőfi Sándor A székelyek c. költeményének refrénjére építette, “Csak nem fajult el még a székely vér!/ Minden kis cseppje drágagyöngyöt ér.” Ezután Kriza Jánostól Benedek Eleken és Sík Sándor A székely pap c. versén át eljutott az újkor, illetőleg a kortársirodalom nagy képviselőinek a bemutatásáig. Tompa László Lófürösztés c. versében a székely népnek a tragikus nemzeti sorssal szembeforduló dacos elszántsága sűrűsödik jelképpé: “Imre szorítja, Áron pedig, Áron nem hagyja magát.” (A versszereplők a székelyföldi kultúra klasszikus képviselői, a zsögödi Nagy Imre festőművész és a farkaslaki Tamás Áron író.) A művésznő olyan őszinte átéléssel tolmácsolta Kányádi Sándor, Magyarai Lajos, Farkas Árpád, Páll Lajos lírai üzeneteit, hogy nemcsak könnyeket csalt a hallgatóság szemébe, hanem optimista jövőbe látásra is biztatott: jöhet özönvíz, dúlhatnak viharok, a magányos fenyő jelképezte székely nép gyökereit semmi nem tépheti ki.

Zorkóczy Zenóbia Székelyudvarhelyen született 1971-ben. A Kolozsvári Színművészeti Főiskola elvégzése után a Temesvári Állami Magyar Színház szerződtette. 1999-től önálló műsorokkal, monodrámákkal lépett fel előadóként Erdélyben, Magyarországon, Ausztriában, Németországban, Svájcban, Franciaországban, Belgiumban és Hollandiában.

Csabai János

Zorkóczy Zenóbia

Április 12-én, szombaton kezdődött a Wass Albert-émlékrendezvény. Az est első részében Zorkóczy Dalol a honvagy c. műsorát hallhattuk. Az Elmegyek, elmegyek kezdetű ismert népdal hangulatilag előkészítette a Wass Albert-versek befogadását. A Nagypénteki sirató, Ki a magyar?, Mikor a bujdosó Istennel beszél, a Levél, Dalol a honvagy, a Záróvers, a Láthatatlan lobogó és a közkedvelt Üzenet haza a szülőföldre utolsó leheletéig ragaszkodó, népét minden körülmények között szolgáló, a manapság legtöbbet olvasott írófejedelem szellemét idézte meg. A gyönyörű énekhanggal megáldott színésznő népdal- és egyházi dalbetétekkel fokozta az előadás lírai hangulatát.

Zorkóczy műsorát Csabai János Wass Albert-díjas színész-rendező bemutatkozása és előadása követte. Csabai itt is elmondta, amit a rangos díj átvételkor Budapesten hangsúlyozott: hogy egy nemzet, ha rombolják előbb népé, majd lakosságá, végül fogyasztóvá válik. „Wass Albert szellemisége segít abban, hogy ez a folyamat visszaforduljon, és újra nemzeté váljunk” – mondta. Csabai János 1950-ben Miskolcon született, 1973-tól 17 éven keresztül a Miskolci Nemzeti Színház tagja volt. Ott nevelődött színésszé. 1990-ben szülővárosában önálló társulatot, gyermek- és ifjúsági színházat szervezett. Négy évig bírta sikerekkal a közönség felé és küzdelmekkel az önkormányzat és a pénzvilág adakozni nem kívánó vezetőivel szemben. Budapestre költözése után ismét önálló társulatot szervezett, ahol kiváló színészek segítettek irodalmi adaptációinak színre vitelét. 2004 szeptemberében megrázó sikert aratott Wass Albert: Ember az országút szélén című művének adaptációjával a pilisszántói sziklabarlang 1000 főnél népesebb közönsége előtt. „Wass Albert művei közül először a Hagyaték került a kezembe, ami olyan hatással volt rám, hogy azóta is az erdélyi írófejedelem műveinek rajongója vagyok, lehetőségeim és képességeim szerint további közkinccseket készítek a már közkinccsé vált könyveiből, azok tartalmából.” – vallja meghatározó élményéről a rendező. Torontói szereplése egy rendkívül őszinte, nemzeti elkötelezettségű művészt mutatott be. Wass Albert munkásságának egy-egy kiragadott

részletével olyan drámai helyzetet teremtett, amelyet sokáig nem felejt el a néző. Adjátok vissza a hegyeimet szinte imádságként hatott Csabai tolmácsolásában, a Hagyatékot is ezután csak az ő hangján fogjuk hallani. Zenei és szövegbejátszások tették teljessé a műsorát. Különleges ajándéknak tekinthetjük, hogy két ilyen kiváló színész közvetítette számunkra Wass Albert szellemi örökségét.

Vasárnap este került sor a Koltay Gábor rendezte Adjátok vissza a hegyeimet c. film vetítésére, amelyet szinte lélegzetvisszafojtva nézett végig a közönség.

2008. április 16-án a Mátyás Pincében a Kalejdoszkóp c. kétnyelvű kulturális folyóirat zenés-irodalmi rendezvénye következett. Dancs Rózsa főszerkesztő-műsorvezető bemutatta a művészeket, Balatoni Sárika fiatal torontói énekest, aki gyönyörű hangjával elbűvölte a hallgatóságot, Csabai János piliscségi színész-rendezőt, akinek saját írásai, politikai paródiái telitalálatként hatottak, Farkas András korondi születésű, torontói népdalénekest, aki előbb zongorán Zorkóczy Zenóbia sanzonjait, kupléit kísérte, majd tréfás dalokat és a közönség kedvenc nótáiból énekelt egy csokorralalót. Fias Attila torontói zongoraművész saját szerzeményeit, dzsesszesített magyar dalokat adott elő csodálatos virtuozitással. Zorkóczy Zenóbia nagy derűtség közepette szavalte el székely nyelvjárásban Sánta Attila versét és olvasta fel az Apám lakodalma c. tréfásmesét.

A két órás vidám műsor után a zsűfólásig megtelt Mátyás Pincét csak azután volt hajlandó elhagyni a közönség, miután ígéretet kaptak alulírottól, hogy ezután is megszervezi a Kalejdoszkóp-rendezvényeket.

A KULTURÁLIS ÉLET RENESZÁNSZA A MAGYAR KULTÚRKÖZPONTBAN

HEGEDŰS ENDRE ZONGORAHANGVERSENYE TORONTÓBAN

A világ egyik legjobb Liszt-játékosaként számon tartott Hegedűs Endre torontói repertoárjának zömét Liszt- és Chopin-számok alkották, de megajándékozta hallgatóit Bartók *Régi táncdalok*, *Este a székelyeknél* és *Allegro barbaro* c. darabjaival is.

Mintha nem is a kéz játszott volna a Reményi-ház kölcsönöztes remek zongora billentyűin, hanem Isten lelke, amely áthatotta az egész előadást. Hegedűs Endre játékát nemcsak élmény volt hallgatni, hanem az élet ritka ajándéka, felejthetetlen és egyszeri. Liszt darabjának címével, Isten áldása volt a magányban, az anyanyelvünk éltető melegétől messze, felemelő és mindennapjainkat lélekkel és érzéssel feltöltő áldás.

SZABÓ SÁNDOR AKUSZTKUS GITÁRMŰVÉSZ ELKÁPRÁZTATTA JÁTÉKÁVAL A HALLGATÓIT

Halk szavú, szerény ember Szabó Sándor, aki legutolsó torontói látogatására a magyar népdalok gitárra hangolt CD-jét is elhozta. A kellemes hangulatú, hatalmas fák lombját árnyékoló kerti partin, amelyre dr. Magyar Tamásék portáján gyűltünk össze,

mindenről szó esett: egészséges étkezésről, gyaloglásról, Hamvas Béla filozófiájáról, családról, irodalomról, szobrokról-képekről, csak a zenéről nem. Mintha csak az esti házi koncertre spóroltunk volna, visszafogottan, udvariasan, titkolt izgalommal vártuk a pillanatot, hogy végre körbeülhessük a Mestert. Megtörtént. És egy szűk órára megszűnt a világ minden prózaisága, csak a dallam élt, a gitár intim, “csak-nekem-értem-szóló” hangja. Szabó Sándort legjellemzőbben a honlapjáról vett idézettel mutathatjuk be az olvasónak: “Muzsikájában, a klasszikus kompozíciós módok, a keleti meditatív előadásmód és hangzás, a modern jazz-ből hozott improvizáció mind megtalálható. Az évek alatt kialakult sajátos, időnként meditatív, finoman részletező dallamvilága, a diatónikus és atonális világ között lebegő, azokat átszövő harmóniavilága. Zenéje nehezen sorolható be egy-egy kategóriába. A klasszikus gitár polifóniáját, az amerikai fingerstyle akusztikus gitárjáték technikáját és a keleti zenék díszítésmódját ötvözte egybe. Mindehhez párosul a jazzből örökölt improvizációs készsége.” A torontói Magyar Kultúrközpontban szervezett koncertje előtt beszélgettünk a nemzetközileg nagyra becsült akusztikusgitár-művésszel a Bayview Village kávézójának teraszán.

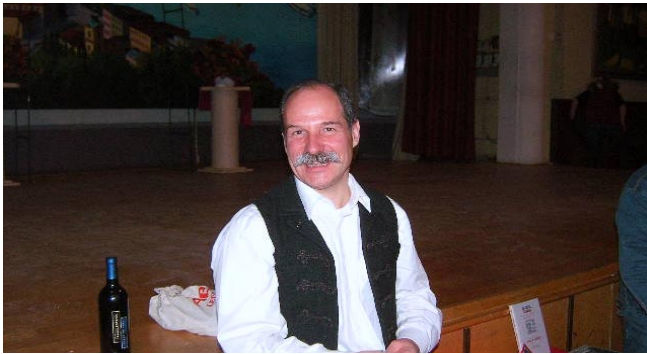
SÁNDOR SZABÓ - GUITAR ARTIST, IMPROVISER, COMPOSER

Born in 1956 in Törökszentmiklos, Hungary, Sandor started his studies with a private teacher of classical guitar. After trying different styles from the middle of the seventies, he began to focus on jazz and improvisation. In the beginning of the eighties Sandor continued his studies in Budapest in the Jazz Faculty of Bela Bartok Music Conservatory as a guest student. His career started in 1980. Sandor was the first to play solo acoustic guitar music in Hungary. His records have been released in England, USA and Germany. Sandor's playing can be heard in the three SzaMaBa trio albums released in Hungary. In the eighties, he often invited musicians from other countries to play together, while in the nineties he met Massimo De Mattia, the Italian flutist. They played several tours in Italy and in Hungary, and their collaboration can be heard on the first album of SzaMaBa, “Hypnos”. The SzaMaBa trio disbanded in 1996, and since then Sandor has concentrated on his solo career.

THE RENAISSANCE OF CULTURAL ACTIVITIES OF THE HCCC

András Berecz made his name as a singer with the *Ökrös* and *Egyszólam* groups but he has now become even more famous as a story teller. His programme *Sinka Songs* features verses by the shepherd poet István Sinka, set to music, plus folk songs and children's tales from the Sinka area.

The shepherds of this region often came together on the famous meadows and from under their heavy coats, emerged the sound of song, or their shepherd's staff. Man and song, polished together... From these meetings evolved the art of István Sinka and much of the melodic world of the Sinka Song.

Berecz András Torontóban 2007 februárjában

A Kanadai Magyar Kultúrközpont egyre több nagynevű, tehetséges magyar művészt lát vendégül, amióta a Bede Fazekas Zsolt a kulturális igazgatója. Berecz Andrást is ő ismertette meg velünk. Előző alkalommal nemcsak a csuvasz népköltészetet mutatta be *Rokonok söre* címmel, hanem a *Kő kertben lilium* c. műsorát is, amikor történelmi-nemzeti "túlélésünk, megmaradásunk, felelőtlenségünk egy-egy pillanatát és elágazó utait" énekelte-mesélte el nagy sikerrel. Az életéről, pályájáról a következőket árulta el:

"Én 50 esztendősen leszek októberben, de televízióval még egy fedél alatt nem éltem. Ennek veszem hasznát mai napig, mert mint kései gyermek édesanyám meséin nevelkedtem. Azoknak nem volt vetélytársuk. Édesanyám feltátotta a száját, s abban a pillanatban megtelt hőrozsokkal a levegő. Ezek mind rokonok voltak, kúnhegyesiek. Tanka Gábor például, aki mikor tizedik esztendősen volt, már a tizedik istállóban lakott, és volt, hogy egy lyukas zsák volt a csizmája, mert azt tekerte a lábára. Ez az én nagyapám volt, aki utálta, hogy mindig elaludt a templomban

istentisztelet alatt, s a kopasz feje olyan hatalmasat koppant a padon, hogy visszhangzott tőle az egész templom. Nagyapám mindig reggelig kocsmázott. Ebédre is mindig úgy hívta édesanyám, hogy az Ónodiban kezdte, majd Cseredi Ipartestület -, ez is egy kocsmá volt, nagy neve volt, de egy összeroskadt kis korcsoma volt -, a Tibuc, na, ott aztán aki kiment, nem biztos, hogy bejött. Ott aztán amikor a kálvinista keresztet egymás fejére eresztették - az ólmosbotot - akkor szerencse volt, hogy a piros vért vörös borral cserélték fel.

A mesegyűjtésnél nagyobb öröm nem létezik számomra. Bennem van az a vágy, hogy érdekes és fordulatos beszédű embereket hallhassak, ismerhessek meg. Tanítómesterem, Zsúke Gergely András, aki miután felhajtotta a talponállóban a második kupicával is, odaszólt a kisasszonynak - akinek olyan jó formás vastag bokája volt, hogy azt mondta rá, egy laborban nem tudott lábot mosni, s aki amit kihozott, az ki volt hozva -, és azt a pohárt kérte, amit ő még nem ivott meg. S miután megitta azt is, elmentünk az állatkertbe. Kíváncsi voltam, hogy viselkedik ott az a Zsúke Gergely András, aki ugyanabban a ruhában van tavasztól ősziig, azon ő nem lazít, hogy a legnagyobb melegben is a kucsmát úgy kell leparancsolni róla, és a legnagyobb hidegben is kigombolt inggel jár, az sem baj, ha a hó bever rajta, mert nem a ruha, hanem az idő dolga, hogy változzék. Kíváncsi voltam, hogy abban a trópusi forróságban, a Kós Károlytól megálmódott madárházban ő hogy mutat. Betereltem szépen, s olyan engedelmesen ment, mert tudta, hogy a világon minden nagyon szép, csak úgy kell ránézni. S akkor megállottunk a bagoly előtt, mert az előtt is meg lehet ám állni, nemcsak a kondorkeselyű előtt. Megálltunk, s a bagolynak istencsüdája szokása, hogy a mejjével nézi a népet, a szemével pedig undorral a hátsó falat, azt a rusnya málló falat. De fizettem, és a bagolynak kutya kötelessége azt a nagy szemit felmutatni a népnek. András bácsi kivárta, s aztán el kezdett cincogni, mint az egér. Abban a szempillantásban a bagoly megtalálta Andris bácsit, nem kellett bemutatnom őket egymásnak. Kalotaszegi, nagy nótafa. Amikor felszállt recsegő csizmában a Budapesten villamosra, az eseményszámba ment..."

Mózsi Ferenc utolsó könyvét dedikálja 2007 elején

1970. szeptember 1-én egy szál fürdőnadrágban úszott át a szabad világba, s “azóta kinn vagyok a vízből. Ettől fogva hívnak engem ‘szívárványos ember’-nek”, mondta kevés idővel halála előtt a Magyar Ház Petőfi-termében olvasóinak. barátainak. Egy olyan szívárványos ábrándról beszélt, amely soha nem teljesült be egészen. “Mi még mindig ezzel a nagyon is fontos poggyással járjuk a világot, avagy próbálunk élni és megélni”, vallotta. “1980-ban a magyar Amerika közepén, Chicagóban egy olyan közegre találtam, amelyben úgy éreztem, hogy abban már gyökeret is ereszthetek. Akkor már látszódott, hogy az álmainkból valamit meg lehet valósítani. Nem tudtam volna elviselni a saját botcsinálta üzletemberségemet, ha nem tudom összekapcsolni egy olyan kihívással, amelyiket ott, a félmagyarországnyi Illinois Államban megoldottam.”

Nagy mesélő volt Mózsi, a szavakkal való játék költészetének egyik legjellemzőbb vonása. Életéről sok érdekes mozzanatot villantott fel, ami sajnos mára már irodalomtörténeti adalék lett.

AUTHOR PABLO URBANYI IN TORONTO PABLO URBÁNYI SZERZŐI ESTJE

Pablo Urbanyi was born in Hungary and grew up in Argentina, where he worked as a journalist before immigrating to Canada and settling in Ottawa. He is the author of five novels and four collections of short stories. His work is enthusiastically received in Argentina and has been translated into English and French in Canada. Known for his acerbic humour and incisive questioning of established norms, in *Sunset* Urbanyi examines one of the most controversial and widely debated issues in society today: the ethical and moral questions involved in choosing the right to live or the right to die. Urbanyi’s novel, however, takes the debate a step further: it examines the possibility of death as a moral duty in order to provide a better

quality of life not only for a deformed child, but for his parents and future brothers and sisters as well. In ancient Greece, the Spartans would hurl misshapen children from the heights of Mount Taygetus...

“Besides all the dyes, perfumes, and makeup items she could buy here, she had misguidedly thought she would stand out in her profession. But the West, the Free World, with its laws of supply and demand, had many more and much younger prostitutes than she had expected. Thanks to Argentina’s contribution to Western democracy, she’d been allowed entry to the land of promises and opportunities that my country still was in those days, via the shadow of a dream. Now, though, just to practise her profession and make a living, she had to travel continually all over the country, especially in the South, where she had gotten as far as Tierra del Fuego, the last place El Dorado had ever been imagined. Luckily, she had also learned a few dance steps in her youth, which stood her well down in the miserable nightclubs and bars of Patagonia, where she could shake a little this and a little that and earn enough pesos to keep from opening her legs all the time. She didn’t know what fate had in store for her. Soon she wouldn’t even be able to work in the whorehouses that serviced army bases. I bought her a drink and, before leaving, found out everything I could from her about the South. It was four in the morning when I got back to the hospital. I heard someone moaning as I walked down the corridor. Ana was sleeping. I lay down on one of the beds fully clothed and fell asleep immediately.” (*A Summer’s Night in Buenos Aires*)

A legnehezebb élethelyzetben találjuk Pablo Urbányi szereplőit a *Napnyugta szimptóma* c. könyvében: gyermekük sorsáról kell dönteniük. Az embererőt szinte meghaladó feladat alkalmat nyújt arra, hogy számba vegye és átértékelje mindazokat a kérdéseket, amelyek fontosak, amelyekkel életében szembesül.

Mint írói megoldás, ötletes a kartotékozás, mert így minden lapra rávetíthet egy-egy, létét meghatározó kulcskérdést. Megjelennek a gyökerek, a szülőktől örökölt családi körülmények, a mindenkori, hazát és szívet változtató, Eldorádó nyomába eredő emigránsok...

Kati Rékai

WE CANNOT FORGET 1956

I remember our anxiety as we listened to the radio broadcasts, read the newspapers, watched television reports, but mostly waited for news directly from our Hungarian relatives and friends. Fortunately those news soon came! The first telephone call we received was from a surgeon who had worked with my husband at the Saint Rokus Hospital in Budapest.

“Kann ich zu Dir kommen?”, he asked in German. (“May I join you?”)

“Of course”, my husband replied. The federal immigration Minister, Jack Pickersgill was already working on arranging the immigration to Canada of Hungarian refugees who had escaped to Austria and Germany.

A few days later, at 4:00 o'clock in the morning, an exciting telephone call came from my brother, Dr. Michael Elek. He was calling from Toronto's Malton Airport where he had arrived on a flight from Vienna with his wife, Dr. Susan Baan-Elek and their two year-old daughter, Marika. He told us that despite the fact that most of the Hungarian refugee passengers were bound for Toronto and Montreal, they were not allowed to disembark because their flight was scheduled to go to Winnipeg. He advised us not to go out to the airport because they would soon be leaving.

As soon as my brother hung up, my husband called “Information” asked for Minister Pickersgill's home telephone number, which he received with no problem, and placed the call. The Minister himself answered, somewhat confusedly, as it was very early in the morning and said that there was nothing he could do about the airport situation. Hoping to reach

my brother and his family before they departed, as I had not seen them for 8 years, my young daughter still in her pyjamas and I drove out to Malton at break-neck speed.

To my great surprise and incredible pleasure, a crowd of Hungarian-speaking passengers were coming out the doors when we arrived, including my brother and his family. As it turned out, Minister Pickersgill had, in fact, called Malton Airport following his conversation with my husband, and asked the officials to release the passengers.

This was at the time that my husband, Dr. John Rékai C.M. And his brother, Dr. Paul Rékai C.M. had begun the founding of Central Hospital in Toronto, the first multilingual hospital in Canada. Many of the Hungarian doctors who were sponsored by the Rékai brothers to come to Canada worked there after they had completed their two years of medical internships and passed their examinations for licenses to practise in Canada...

A most memorable instance came with the call from “Mihály bácsi” (Mr. Michael), who had worked as a surgical assistant at Saint Rokus Hospital when my husband was a resident surgeon there. “Mihály bácsi” had managed to escape from Hungary with his wife and children and, after mere days of his arrival in Toronto, without missing a beat, he took up those same hospital duties with Dr. John at Central Hospital. My brother and his wife interned in the same Kitchener-Waterloo hospital as my husband had in 1950, following our arrival in Canada.

Canada Post has issued a Commemorative envelope in honour of the 50th Anniversary of the 1956 Hungarian Revolution.

A TORONTÓI MAGYAR HÁZ VOLT ELNÖKEI

1938 - 1974

Vajda Ferenc

Tóth Pál

Zsolt Endre

Vass Ferenc

1975 - 2011

Endes László - 1975 - 1980

Nagy György - 1980 - 1984

Ormay József - 1985 - 1986

Endes László - 1987 - 1988

Csekő Miklós - 1989 - 1990

Török Imre - 1990 - 1993

Nagy György - 1993 - 1993 dec.

Gábor József - 1993 - 1994

Szendy Lajos - 1995

Mátray Rózsa - 1995 - 1997

Bogyay Elemér - 1998 - 1999

Gaál Csaba - 2000-2003

Forray Zoltán - 2003-2004

Vaski Gábor - 2005-2008

Szabó Katalin - 2008-2011

Szöcs Klára - 2011 -

VEZETŐSÉG

2
0
0
6

SZABÓ KATALIN
alelnök-elnök

2
0
1
1

Vaski Gábor
elnök-alelnök

Tóth Éva
pénztáros

Dancs Rózsa
sajtóigazgató

Mudlic Katalin
főtitkár

Stadler Tímea
közkapcsolatok igazgatója

Bede Fazakas Zsolt
kultúrigazgató

Székely Flynn Kinga
nevelésügyi igazgató

Ilyés Lehel
ifjúsági és sportigazgató

Szőcs Klára
nevelésügyi igazgató

Mudlic János
háznagy

HUNGAROLÓGIA MÚZEUM A MAGYAR HÁZBAN

JORDÁN EMŐKE

1985-ben ünnepélyes keretek között nyílt meg a M. KIR. FEGYVERES ERŐK MÚZEUMA a Kanadai Magyar Kultúrközpontban. A bejáratnál két csendőr állt őrt fogadva a kanadai dignitáriusokat.

Az erről készült fényképek egy vitrinben láthatók a múzeumban, amelyet egy 40 ezer dolláros állami adományból rendeztek be. Az a pótolhatatlan gyűjtemény került kiállításra, amelyet elhunyt vitéz Szathmáry Károly saját lakásán őrzött. Helyszűke miatt került az anyag ideiglenesen a Kultúrközpontba.

Szathmáry végrendeletében úgy rendelkezett, hogy a gyűjteményét Magyarországra kell eljuttatni akkor, amikor az orosz megszállók elhagyják az országot. Hosszas tárgyalások foyamán elhunyt Dr.Koroknay Imre, a Múzeum elnöke és Dr.Szakály Sándor, a Hadtörténeti Múzeum Igazgatója megkötötte azt a szerződést, amely lehetővé tette, hogy négy muzeológus Torontóba látogasson. Feladatuk az volt, hogy leltározzák és szállításra előkészítsék, becsomagolják a II. világháborúban elesett katonák ereklyeként őrzött kitüntetéseit, egyenruháit és minden tőlük származó értékes hagyatékot. A gyűjteményben az összes fegyvernemet megtalálhattuk.

Páratlan hozzáértéssel, költséget nem kímélve restaurálták a tárgyakat Budapesten, és 2000. május 16-án megnyílt a TORONTO szoba a Budavári Hadtörténeti Múzeumban, ahol a hazatért kollekciónak tündöklött. A kiállítást Csoóri Sándor, a Magyarok Világszövetségének elnöke nyitotta meg, és jelen volt a Múzeum felelős képviselője és Torontóból a meghívott Múzeum vezetősége.

Ezeknek a fejleményeknek volt eredménye az, hogy a Kultúrközpontban helyet kapott Múzeum Prof. Dr. Koroknay javaslatára új nevet kapott és azóta mint Hungarológia Múzeum, illetve Hungarian Heritage Museum működik. Dr. Koroknay Jordán Emőkét kinevezte a Múzeum kurátorának.

Komoly feladat volt az üres vitrineket újra megtölteni az adakozók jóvoltából, valamint a hagyatékokból, és a múzeum feladata lassan átalakult: a környék magyar művészei alkotásainak otthonává vált. Önkéntesek szorgalmának köszönhetően sor került a Hungarológia Múzeum megnyitására 2005. január 22-én. Emri István magyar főkonzul vágta el a szalagot a bejáratnál. Ettől kezdve rendszeresen volt nyitva a Múzeum: vasárnap délutánonként a Kodály teremben történt mozielőadások alatt és után, kívánságra rendezvények alatt is.

Az épület romlandó állapota sajnos a Múzeum szerepét is komolyan befolyásolta. Kénytelenek voltunk

ZÁSZLÓINK

A Hungarológiai Múzeum hivatalos felavatása. Emri István főkonzul elvágja a szalagot Jordán Emőke, Bordás Károly, Hertelendy József, Emri Istvánné és Mátrai Géza jelenlétében

a beázott könyvtár legértékesebb könyveit menteni, amelyeket a Múzeumba vittünk át. Doboz számra tároltuk a nedves könyveket addig, amíg megépült a Kodály teremben egy sokkal kisebb helység, amely csak a kölcsönkönyvtár követelményeit tudta ellátni. A tudakozó könyvállomány zöme a Múzeumban maradt. Ilyen körülmények között a nyitvatartás majdnem lehetetlenné vált.

Jelenleg a Múzeum tárgyai raktárban vannak. A privát helyeken elhejezett tárgyakon kívül 90 dobozban szakszerűen csomagolva bérelt raktárban várjuk hogy, új helyet kapjunk, ahol kiállíthatjuk értékeinket.

Utolsó eseményként októberben vendégül láttuk a Helikon Credit tanfolyam diákjait, akik megtekintették a kiállított szépségeket, a történelmi tárgyakat és természetesen az 56-os eseményeket ábrázoló kéпкиállítást. Az iskolások látogatását Ormay Gabriella előadásával kötöttük össze, aki 1956 eseményeiről beszélt.

A hivatalosan meghívott csoportok a következő témákból választhattak:

- * Az 1956 és 1848 szabadságharcok
- * Körösi Csoma Sándor
- * Magyar kézimunkák, hímzések, faragások
- * Rovásírás eredet
- * Domján- fametszetek

A múzeum óra magyaros ebéddel fejeződött be a Mátyás pincében.

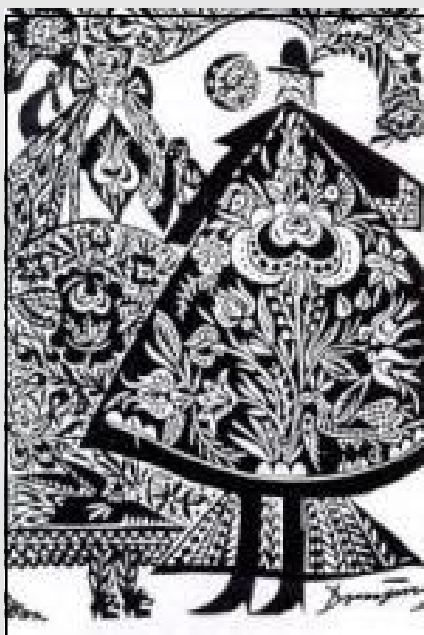

RUHAGYŰJTEMÉNYŰNKBŐL

DOMJÁN-GYŰJTEMÉNYÜNK VILÁGHÍRŰ

Domján József (Budapest, 1907 – New York, USA, 1992) a huszadik század egyik leghíresebb, színes fametsző művésze. Az 1956-os forradalom után, mint elismert Kossuth és Munkácsy díjas művész emigrált; New York közelében telepedett le. A művész az Újvilágban is megőrizte a magyar hagyományból táplálkozó szemléletét. Művészetében vizuálisan megvalósul a “Bartóki modell” – a természet és a hagyomány szintézise, amely mindig és mindenhol örökérvényű értékeket hordoz. Sajátos stílusa széles körben ismertté tette; amerikai munkássága során nagy sikereket ért el; munkái több mint 500 kiállításon kerültek bemutatásra és fametszetei megtalálhatók fontos nyugati múzeumok gyűjteményeiben. (www.domjanart.hu)

A TORONTÓI “HALÁSZ JÁNOS” KÖNYVTÁR

Ez a könyvgyűjtemény a magyar emigráció egyik legnagyobb és tartalmi összetételében is egyik legértékesebb könyvtára, amelyet a torontói Kanadai Magyar Kultúrközpont székházának alagsorában rendeztünk be. Hivatalosan bejegyzett korporáció, mindenkor a magyar nemzeti és a kanadai kultúra szolgálatában áll.

Az egészzet a saját hazájukban üldözötté vált és ezért más országokba emigrált magyar értelmiségiek kultúraigénye hozta létre. De hasonló sors hordozójának tekinthetjük a Halász Könyvtár sok megmentett kötetét is, amelyeknek otthon maradt példányait Magyarországon, illetőleg Európa keleti felében a második világháború után a könyvtárakból eltávolították és elpusztították.

A könyvtár törzsanyagát névadójának, dr. Halász Jánosnak hagyatéka képezi. Ezt az értékes hagyatékot 1976 nyarán dr. Benyó Dezső adta át a torontói magyar közösségnek. Rövid időn belül ezt a könyvadományt továbbiak követték. Az újabb adományozók korábbi közéleti személyiségek vagy azok családtagjai, továbbá írók, költők és könyvgyűjtők voltak. Az összegyűlt anyagot Berzy József és Seres József szakszerű osztályozással rendezte, és számos hozzáértő önkéntes munkatársuk áldozatos segítségével a létesítményt hatóságilag bejegyzett kutató-könyvtárrá, majd regisztrált karitatív kulturális létesítménnyé fejlesztette. A könyvtárépítés munkáját két évtized óta még ma is folytatják, és az előző évekhez hasonlóan ma is vannak szorgalmas önkéntes munkatársaik.

A Halász János Könyvtár vezetősége egyik legfontosabb feladatának tekinti, hogy összegyűjtse és védett helyen őrizze a külföldi országokban megjelent magyar nyelvű vagy más nyelven írott, de magyar vonatkozású könyveket, valamint azokat is, amelyek ma már könyvritkaságnak számítanak.

Az emigráció magyar történészei, jeles tudósai, írói és költői közül sokan önként küldték el műveiket, miután hírt kaptak a könyvtár megalapításáról. Sőt, többen voltak közöttük olyan szerzők is, akik irodalmi

munkásságukon kívül a könyvtárépítés szakmai és adminisztrációs feladataiba jónéhányszor cselekvőlegesen is bekapcsolódtak. Íme, néhány név a még élők és a már elköltözöttek közül: Badinyi Jós Ferenc, dr.Baráth Tibor, Fáy Ferenc, Fáy István, Gábor Áron, dr.Kostya Sándor, dr. Kövér János, Leskowsky Zoltán, Miska János, dr.Ormay József, Seres József, Tapolczay Lukács, Telek József, Tűz Tamás és Wass Albert.

A könyvtár belső ellenőrzéséről, fenntartásáról és folytatólagos fejlesztéséről tíztagú igazgatóság gondoskodik.

Az utóbbi években a könyvtár állami támogatásban nem részesült. Költségvetésének fedezetét olvasóinak, valamint régi és új támogatóinak önkéntes adományai eddig még mindig biztosították. Mint karitatív kulturális intézmény, az adományokról hivatalos értékű adónyugtát ad.

A Halász János Könyvtár a könyvkölcsönzési részlegét már 1977 áprilisában megnyitotta. Jelenleg a kölcsönző könyvtáros feladatát Oswald Irén végzi. - Mind a referencia anyag, mind a kölcsönzés könyvei több nyelvűek, elsősorban magyar és angol, de szép számmal vannak francia, német és spanyol könyvek is. A referencia részleg mellett 19 tárgycsoport határozza meg a belső elrendezés kereteit, és a polcokon e keretekbe foglalva a könyvek ezrei sorakoznak.

A nyitvatartás órarendje minden héten a következő: kedden és pénteken: 14 órától 18 óráig.

Olvasói díj egy évre felnőtteknek 25, nyugdíjasoknak 15 kanadai dollár.

A Halász János Könyvtár várja és szívesen fogadja régi és új olvasóinak minél gyakoribb látogatását.

Berzy József
1998, december.

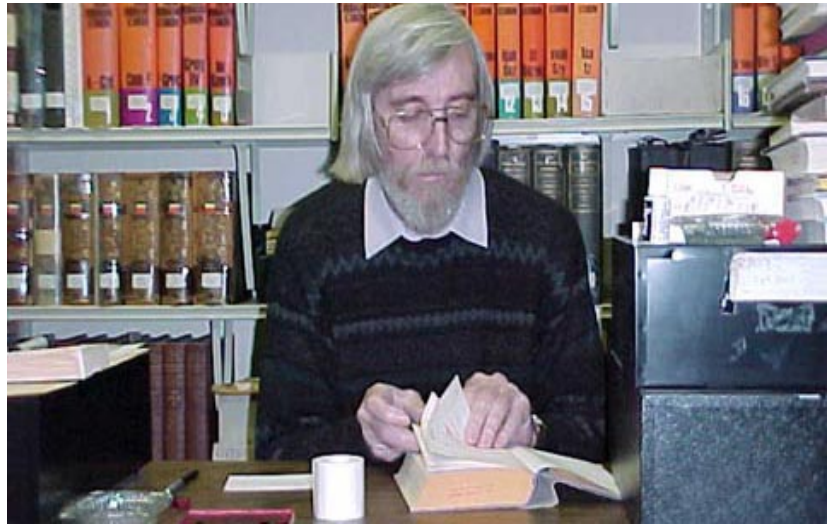
A könyvtár alapításáról a Krónika 1977. szeptemberi számában olvashatunk bővebben.

2001 január elején jelentős esemény zajlott le a Magyar Kultúrközpont épületében működő Dr. Halász János Könyvtár falai között. Megkezdődött a könyvtár anyaga jelentős részének az anyaországba való szállítása. Több mint 80 doboznyi könyv kerül a Károli Gáspár Református Egyetem újonnan alapított könyvtárába. Erről bővebben az Értesítő 2001. januári számában olvashatunk

A mellékelt kép a könyvtárban látható szoborról, a könyvtár névadóját ábrázolja. A szobor Tóth István szobrászművész műve és ajándéka.

Tóth István: Dr. Halász János

Seres József

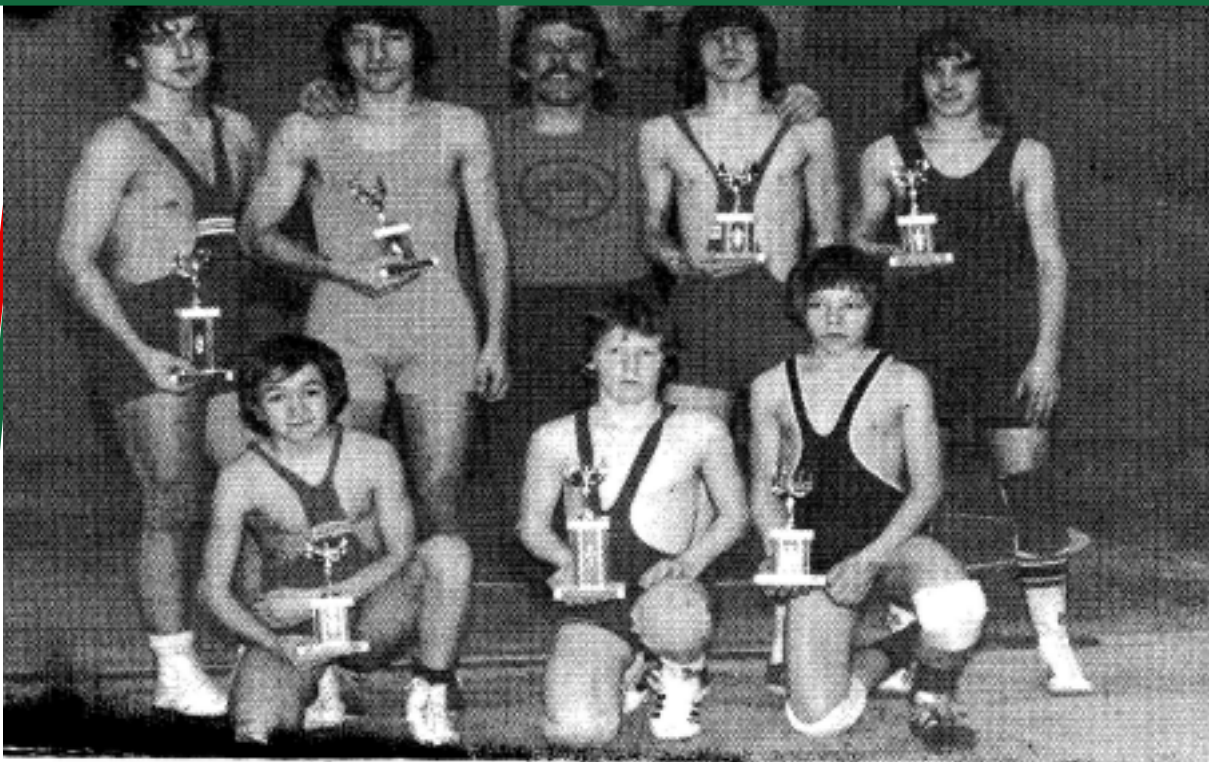

2011 novemberének végén a Halász János Könyvtár állományát a vezető testület új igazgatója, Szabó Katalin becsomagoltatta, témakörök szerint különböző színekkel jelöltette meg a dobozokat és elszállította egy légkondicionált bérelt helyre. Itt a Múzeum anyagával együtt tárolják a Könyvtár anyagát mindaddig, amíg nem sikerül megfelelő helységet találni, ahol ismét az olvasóközönség és múzeumlátogatók rendelkezésére bocsájthatják a gyűjteményt.

Közben kapcsolatot teremtettünk az Széchenyi Könyvtárral és a Hadtörténeti Múzeummal, amelyek figyelemmel kísérik nemzeti értékeink sorsát.

A régi épület beázása miatt veszélybe került a Könyvtár is

Megszerezték az első bajnokságot a Magyar Kultúrközpont ifjúsági birkózói

Február 7-én az ifjúsági birkózóink nagy sikert arattak az 1975-76 évi Ontario görög-római birkózó bajnokságon. A benevezett 8 versenyzőnk kivétel nélkül mind szerzett helyezést, sőt két ifink bajnokságot nyert. Bajnokságot nyert: Really István a legkisebb súlycsoportban és Nagy Edward a félnehéz súlyban. II. helyet szereztek Vitéz Róbert, Ian Greighton és Mike Nunno, míg III. helyezést nyertek; Dongó Pál, Vitéz Csaba és Rod Smith. Ezek az ifi birkózók mindössze 3-4 hónapos edzés után érték el ezeket a nagyszerű eredményeket és ez még jobban kiemeli elért eredményeiket. Nagyban hozzájárult a sikerhez Kramm Kády edző (volt magyar válogatott) munkája, akinek a keze alatt egyre jobban fejlődnek birkózóink.

Nagy magyar siker a kanadai görög—római birkózó bajnokságon

Montreálban rendezték meg március 14-én az 1976 évi Görög-római Kanada birkózó bajnokságot, ahol nagyszerűen szerepeltek a Magyar Kultúrközpont birkózói.

Iszabó László Ontario bajnoka és kanadai bajnokság 4. helyezette a Görög—Római birkózásban

A nagyon erős mezőnyben, ahol többszörös kanadai bajnokok és Olimpiai kerettagok vettek részt, s ebben a mezőnyben magyar fiúk kiváló formában irkóztak, főleg Szommer István, aki a súlycsoportjában

Ő is bejutott volna a 2., vagy a 3. helyre.

A negyedik versenyzőnk Kövesdi Béla szintén 4. lett az élete első nagy versenyén, s több edzéssel Ő is jobb eredményt érhet el a jövőben.

Meg kell említeni még egy nagyszerű ifjúsági magyar birkózót Kallós Gábert, aki jelenleg Thunder Bay-ben a University csapatában indult és mint a szabad, mint a görög-római fogásban bajnokságot nyert. Ő egyébként Budapesten született és ott tanult birkózni, s csak néhány éve van szüleivel együtt Thunder Bay-ben. Ő is egyik reményes a bajnokságon.

Meg kell említeni még egy másik birkózót is, aki a riportunkban is említettük, hogy a magyar birkózók főleg a görög-római fogásban jobbak és eredményesebbek. Ennek ellenére nem számítottunk ilyen szép sikerekre, mert a kanadai olimpiai keret tagjai az elmúlt hetekben nagy nemzetközi versenyen vettek részt és ott legyőzték a szovjet, iráni, mongol és Amerika legjobb birkózóit.

Itt kell megemlítenem, hogy a magyar közönség és a sport

Szommer István Ontario és Kanada bajnoka. Görög—Római birkózásban

rajongók itt láthatják ezeket a kiemelkedő birkózókat a Magyar Kultúrközpontban, április 25-én az ifjúsági bajnokságon, és május 16-án a görög-római Senior-versenyen. A Veréb Győző emlékversenyeen, aki kiváló birkózója volt a magyar csapatnak és tragikus hirtelenséggel meghalt Kanadában. Ezen a versenyen a teljes kanadai olimpiai csapat is részt vesz és az amerikai bajnokok is.

Nagy Sándor Szak. Vezető

Szabó "... turned 53 on Aug. 22, but wasn't in a festive mood while preparing for the championships. Szabo competed in the 50-54 age category and in the 82 -kilogram." *The Toronto Star, September 2, 1993*

Szabó László a pódiumon

Szabó László Ontario bajnoka, a kanadai bajnokság 4. helyezette a Görög-Római birkózásban 1976-ban.

Szabó 1993-ban ezüst érmet nyert a torontói bajnokságon 53 éves korában.

Szabó László, a Magyar Ház csapatának tagja

A MAGYAR KÉZIMUNKA KANADAI SIKERE

A hajdani Karaván idején a Budapest Pavilon legszínesebb, leggazdagabb kiállítását a Magyar Ház Hargita Körének a munkái alkották. Még emlékszünk Kovásznai Kövér Jánosné, a kedves Matyi néni lelkeségére, aki megszervezte a Kört, összetartotta az asszonyokat. A szebbnél szebb kézimunkák nagy Magyarország minden tájegységének a jellegzetes népi motívumait felsorakoztatták.

A kézimunkakiállítások kiemelkedő résztvevője Németh Mónika volt, aki hosszú éveken át újabb és újabb csodaszép darabbal várta a látogatókat.

Mónika a munkáival az Ottawaban 2005. máj. 1-én Esther Brian által meghirdetett Quilt of Belonging in the Canadian Museum of Civilization in Getineau etnikai kézimunka kiállításon díjat nyert.

A díjátadó ünnepségen a Magyar Ház elnöke, Szabó Katalin és a magyar közösség fáradhatatlan önkéntese, Elek Rozina is jelen volt.

Az alábbi, 36 méter hosszú, 263 darabból álló faliképének címe Canada Diversity and Multiculturalism bejárta Észak-Amerika nagyobb városait.

2009. október 16- tól a torontói Metro Convention Center-ben láthatta a helybeli közönség a díjazott szép munkát.

Elek Rozina

Szabó Katalin

Németh Mónika

VENDÉGÜNK TOLCSVAY BÉLA BUDAPESTRŐL

Tolcsvay Béla és Telch György a Niagara vízésésnél

Tolcsvay Béla 1946-ban született, hat éves korától zenél, 21 évesen alapította meg a Tolcsvay Triót, amely Kubától-Ausztráliáig bejárta a földet, választott “szakmája” énekmondó. Ha bárki valaha hallotta zenéjét, látta a művészt előadás közben, az tudja, érti és érzi, hogy itt nem egy mindennapi zenei életútról, művésztől és művészetéről van szó. Tolcsvay Béla - zenéjében a népi elemeket tudatosan alkalmazva - egyike azon kevés felbecsülhetetlen értékű kulturális kincsünknek, aki a maga választotta módon és stílusában ezeket az értékeket nemcsak képviseli, hanem művészetén keresztül át is adja!

Tolcsvay Béla zenéjének a mai értékvesztett világban nélkülözhetetlen értékmegőrző szerepe van. “Minden művész a fényt hirdeti! A Naphérosz - a Napfényfia - az égből született ebbe az anyagi világba. Minden művész saját karmája szerint éli meg a maga valóságát és mint közvetítő - ég és föld között - hírt ad és hoz a követendő útról. Nemcsak a művész, hanem minden ember útkereső, de csak önmagán keresztül vezet az út a megtisztulásig. Addig nem tudja megtalálni élete célját senki sem, míg nem fogadja el önmagát. Ha le tudja győzni saját rossz tulajdonságait, akkor élheti életét boldogan” - vallja Tolcsvay Béla A NAPFÉNYFIA című művében. “Az égig érő fa meséje által ihletett mű mondanivalójának kifejezőmódjában erősen kötődik a hagyományokhoz. A nép, a múlt élő hagyományaiból táplálkozva, önmagán keresztül próbál, a jelenben élve a jövőben bízni.”

“Hat éves koromtól csellózni tanultam. 1961-ben először tánciskolában, majd saját együttesemben, gitáros énekesként muzsikáltam. 1967-ben megalakítottam a TOLCSVAY-TRIO-t testvéremmel, Lászlóval és Balázs Gábor bőgőssel. 1968-ban megnyertük a “Ki mit tud?” versenyt a TV-ben. A népzenei elemek felhasználása ettől kezdve tudatosult bennem. 1970-73-ig Tolcsvayék és a Trio néven szerepeltünk. Tagja lettünk a “KITT-egyletnek”, amely 1973-ig működött. (Illés, Koncz Zsuzsa, TOLCSVAY) 1973 júniusában megszerveztem és megrendeztem AZ ELSŐ MAGYAR POPFESZTIVÁLT Miskolcon.

1973 végén újjáalakult a TOLCSVAY TRIO, és azóta a mai napig muzsikál. Emellett önállóan is fellépek mint énekmondó. 1976-ban Latinovits Zoltán előadóestjein közreműködtünk. 1968-ban a budapesti Bem rakparton megalakítottam a FOLK-BEAT KLUBOT, 1972-ben a KÉK-KLUBOT, 1981-ben a POMÁZI-TOLCSVAY TANYÁT, 1994-ben a HUNYADI KLUBOT, 1998-ban a mai napig is működő THÖKÖLY KLUBOT. Önálló műsoraimmal járom az országot és a világot. A határon túli magyarsággal szoros művészi kapcsolatot tartok. A dalaim szövegét és zenéjét magam írom. Számos verset is megzenésítettem. Színpadai művekhez kísérezzenét szereztem.”

DAJTULAJDONOS DINNYÉS JÓZSEF TORONTÓBAN

Szondi két apródjának XXI. századi utódeként pengeti hangszerét és mondja a magáét, akárhova kanyarodik az útja. Mintha nem is érdekelné Dinnyés Józsefet egyéb, mint a szó, a szárnyaló, a bíborba vagy a gyászba öltözött, a végtelen időben költészetté nemesült édes anyai szó. Nemzetmentő szerepet vállalt magára, aki nem tud és nem is akar elmenni orra buktatott emlékeink, szellemi és tárgyi értékeink mellett. Lehajol hozzájuk, leporolja azokat és beteszi tarsolyába. Onnan pedig mindenkinek szétosztogatja.

Kanadai útján Torontóba is hozott ezekből a kincsekből. Neve, hangja ismerősen cseng az ontariói magyarok fülében, hiszen már jó ideje irodalmi rovatot vezet a Torontói Magyar Rádióban a főszerkesztő, Bede Fazekas Zsolt felkérésére. A személyes találkozás azonban, tudjuk, más, meghittebb és élményszerűbb, mint az éterben szétáradó hang.

A Márczius örökködike című CD anyagára épített irodalmi műsor eltért az itt szokásos repertoártól, kitágította az irodalmi horizontokat, mert nemcsak a mindenki által ismert Petőfi-, legjobb esetben Ady-versek megzenésített változatait hallhatták, hanem a későbbi korok legjobb és legjobb verseit is. „A mosti Márczius” köszöntésére többek között olyan költőket szólított meg – hadd idézzük: „Hozz egy szál virágot” –, mint Döbrentei Kornél, Király László, Kartal Zsuzsa, Utassy József, Vári Fábrián László.

Dinnyés József

Művészi hivatásai:

“Nem képzelem magam szakértő irodalmárnak, de azt gondolom, a jó versnek már eleve köze van a zenéhez - a költészet születése óta. A költők talán azért kapkodnak mindig új nyelvi eszközök után, mert nincs megfelelő kapcsolat író és olvasó között. A költő nem találja olvasóját, az olvasó szinte nem is keresi a költőjét. Főlnött egy olyan nemzedék, amely meg van győződve, hogy csak halott költők vannak... Mert élő költészetről az iskolában alig esik szó. Én azért is teszem, amit teszek, hogy kedvet csináljak az embereknek ahhoz, hogy visszaszokjanak az olvasásra.”

“Költők között zenész, zenészek között költő vagyok. Népem egyharmada szülőföldjétől megfosztottan, más népek fennhatósága alatt él. Önmagam veszteném el, ha a világízlést képviselném és elfutnék nemzeti hagyományaim elől. A Balkán zenei stílusa nem szolgálja, az angolszász muzsika prozódiaja megtöri nyelvünk ritmusát. Az utóbbi 300 évben a német zene, értékeivel együtt, elvetette, átigazította még népdalainkat is. A liturgikus egyházi latin zene, Istennek köszönhetően, csak a költészetre hatott, az ősi zenét meghagyta a népnek.

Megmaradni magyarnak, hogy felismerjen az erre járó kíváncsi kultúrember, többszörös energiát igényel. Múltunkat átírták és tönkretették. Jövőnket a környező népek elpusztításra ítélték. Megmaradnunk Európában csak következetes munkával lehetséges.

Önmagunkat kell felmutatnunk az idő szentháromságának jegyében. Múlt - Jelen - Jövő - ezért élek és dolgozom. Gondolkodom költőként a zenészek között és írok zenét a költők között.”

Márió és Postás Józsi

Torontói Magyar Kultúrközpont

840 St. Clair Ave. W.

március 18 este 7:00

vacsora, tánc hajnalig

info/jegyrendelés

416-654-4926

NON-STOP MULATÓS

A MAGYAR HÁZ alelnöke, Szabó Katalin és a torontói magyar közösség egyik fáradhatatlan szervezője, Elek Rozina is utazott a Rákóczi hajón megtapasztalva a Kárpát-medence fiataljainak boldogságát, hogy részt vehettek a Magyarságismereti Mozgótáborban

A Rákóczi Mozgótábor záróünnepélye 2006-ban Budapesten a Rákóczy hajón

A Magyarságismereti Mozgótábort először 1994-ben rendezte meg a kanadai Rákóczi Ferenc Alapítvány, és azóta is minden évben töretlenül megszervezik. A Mozgótábor ötlete Ayklerné Papp Zsuzsától származik, aki férjével 1994-ben 80 fiatalot hívott meg Magyarországra a Kárpát-medencéből. Azóta a program kiforrotta magát, 2002-ben létrejött a II. Rákóczi Ferenc Alapítvány a Kárpát-medencei Fiatalokért, mely az ötletgazdákkal szorosán együttműködve, a Kanadai Rákóczi Alapítvány szervezte táborokban képzésben részesült fiatalok közreműködésével, önkéntes munkájuk által tevékenykedik.

A Rákóczi Mozgótábor minden évben 135 főt fogad Erdélyből, Felvidékről, Kárpátaljáról és Délvidékről (Szerbiából és Horvátországból egyaránt). Az elmúlt 18 év alatt mintegy 2300 fiatal vett részt a programban.

A Rákóczi Családi kört jelenleg mintegy 2300 Kárpát-medencei fiatal alkotja, akik az elmúlt 18 évben részt vettek az alapítvány Magyarságismereti Mozgótáborában. Anyagi segítyt nyújt az Alapítvány azoknak a diákoknak, akik középiskola után tovább szeretnének tanulni, de anyagilag erre nincs lehetőségük.

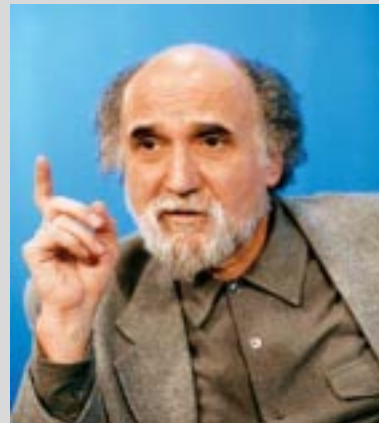
Eljutottak már Kassára, Marosvásárhelyre, Szabadkára, Komáromba, Beregszászra is.

A II. Rákóczi Ferenc Alapítvány rangos nemzetközi kitüntetést kapott 2008. április 29-én. Az Európai Parlament által meghirdetett Ifjúsági Károly Díjat olyan már működő európai uniós tagállami kezdeményezések pályázhatták meg, melyek az európai identitást, illetve az európai integráció gondolatát fejezik ki, illetve ezen eszmékért tevékenykednek.

Sándor György

humoralista

a Mátyás Pincében

A magyar humor egyik fura fazonja Sándor György, Sándorgyuri, humorista, moralista, ahogy ő összevonta: humoralista. Az idősebbek önálló előadóestjeiről emlékezhetnek rá, a kevésbé idősebbek tv-s szerepléseiről, jellemzően, ismertebb nevén a Burda jelenetről, ahol kötésminta alapján próbálta útba igazítani magát a Blaha Lujza téri aluljáróban. A fiatalok szinte sehogy. 1938. április 4-én született, a sors furcsa fintoraként. (Már hogy ezen a napon. És hogy ő.) Zsidó család sarjaként. Apjának 1942-ben munkaszolgálatra kellett bevonulnia, soha nem tért vissza, valószínűleg Voronyezs környékén halt meg.

Vonzódott a színjátszáshoz, középiskolai szinten már szavalóversenyt nyert, ami azért is érdekes, mivel veleszületetten hebeg. Kivéve, ha szaval, előad vagy énekel. A gimnázium harmadik évében, 1957-ben Kaposvárra megy (szökik) az ottani színházba játszani. 1958-ban felveszik a Színművészeti Főiskolára, 1959-ben kirúgják. Elmegy az egri Gárdonyi Géza Színházba bútorosnak, állítása szerint azért, hogy alulról kezdve felfelé járja végig és tanulja meg a szakmát. Szinetár Miklós, volt osztályfőnöke aztán 1960-ban átszerződte a Petőfi Színházba, majd 1963-ban átmegy a Thália Színházba, ahol kiegészítő, öltöztető, segédszínész és jelenség.

Első előadóestje szerinte 1965-ben, a Wikipédia szerint 1964-ben volt, de mindenképp az Egyetemi Színpadon „Emlékszem még nagyanyámra” címmel. (Ebből lett később kibővítve az „Én egy an(alfa)béta vagyok” című, hivatalosan is első műsora.) Innentől kezdve lett Sándorgyuri, aki, ha egy kifejezésen lehet egyet tekerni, akkor teker kettőt. A szópantomim Mórckája, akinek mindenről eszébe jut ugyanannak az ellenkezője. Az elmúlt 40 évben legalább 13 önálló műsoros estje futott viszonylag rendszeresen (Én egy an(alfa)béta vagyok, Bokszykesztyű és rózsá, Nézeteltérítés, Egyvégtére két vágta, Lyukasóra, Horog, Hintópor, Micimackómédia, Máglyarakás, Fakitermelés, A legvidámabb barakk, Több örült naplója, A Semmittudás Egyeteme). Olyankor is idézzük (sőt, egyre inkább) mikor nem tudjuk, hogy őt idézzük.

Világlátása sokat változott az idők alatt. A felszabadító szovjet csapatok a nyilasok elől bujkáló zsidóknak valóban elhozták a szabadságot (noha később kamatostul vették vissza). Nevelkedett a Rákosi Mátyás Gyermekegthonban, tanult a Gorkij Orosz Iskolában, '56-ban még kommunista plakátot ragasztott, '57-ben még oroszul tanult, tagja volt a Braun Éva KISZ szervezetnek, 1965-re viszont már jelenthettek estjeiről. Meg is tették. Már aki értette a célzást. (ügyes húzás okosabbnak lenni a besúgónál). Zsidó létére 1978-ban kikeresztelkedett, azóta tartja magát öntudatos zsidónak.

A nyolcvanas évek végén bukkan fel a televízióban, korát megelőzve, mint médiahack, fapofával teremt idétlen helyzeteket, azok számára is sztár lesz, akik eddig alig hallottak róla. 1988-ban Jászai Mari díjat kap.

A rendszerváltás nem feltétlenül tesz jót neki. Eltűnedezik a médiából. Később aktívan politizál, illetve közéleti szereplője lesz a jobboldalnak. Publikál a Magyar Nemzetben, az Új Magyarországnak. Ugyanakkor nem kóser neki, hogy az egyik oldalon állás automatikusan egyenlő a másik oldal zsigeri gyűlöletével, próbál hidat verni, rendszeresen jelennek meg cikkei Farkasházy Tivadar Hócipójében. 2003-ban neki ítélik a Karinthy gyűrűt. 2009-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét a csillaggal. Több könyve jelent meg, előadóestjei írásos formában, gondolatai, illetve 2007-ben Furcsa pár-beszéd címmel egyfajta oda-vissza riportkönyv Nagy Bandó Andrással. (*közösségi network.hu*)

Dancs Rózsa Raffay Ernővel Torontóban

A győztesek tanácsa 1920. június 4-én nemzetközi jogi szempontból is szentesítette az addig már megtörténtekeket: aláírták Magyarországgal a trianoni békeparancsot. Nem gondoltak azonban arra, hogy a diktátumnak milyen súlyos hatásai lesznek (mind a mai napig) az egész közép-európai térségre. Magyarországon ugyanis senki sem fogadta el ezt a diktátumot. A két világháború közötti magyar külpolitika legfontosabb célja az elvesztett területek visszaszerzése lett. Az utódállamok külpolitikájának legfontosabb célkitűzésévé pedig a magyaroktól elvett hatalmas és értékes területek megtartása vált...

Megindult a diplomáciai és katonai küzdelem. Az utódállamok létrehozták a kisantant nevű, magyarellenes katonai szövetséget, amivel elérték, hogy a húszas évek végén egyetlen, gyöngén fölfegyverzett magyar katonára 16, jól fölfegyverzett román, szerb és cseh katona jutott. Diplomáciában azonban a magyarok voltak a jobbak: 1938 – 1941 között létrejött a négyszeres területi revízió. Magyarország bebizonyította, hogy egységes, célratörő, szövetségest kereső külpolitikával változtatni tud a trianoni határokon. 1941-ben azonban megbicsaklott a magyar külpolitika: a Bárdossy-kormány belépett a világháborúba. Ez az újabb katonai vereséghez és a visszavett területek elvesztéséhez vezetett. Az 1947-es párizsi béke Magyarország 1938 január 1-i, azaz az első területi revízió előtti, trianoni határait állította vissza...

1945 és 1990 között fölmérhetetlen veszteségek érték a kárpátmedencei magyarságot.

A kommunista csonkaországban a sok rossz közül itt csak a nemzeti tudat tönkretételét és a kisebbségi magyarsággal való társadalmi szolidaritás kiirtását említem. 1989-1990-ben a térségben ismét két történelmi folyamat kezdődött, mindegyik országban fölbomlott és megszűnt az erkölcsileg már 1956-ban összeomlott kommunizmus, és megindult a trianoni rendszer fölbomlása. Jugoszlávia és Csehszlovákia darabokra hullott szét.

E történelmi processzus során a mindenkori magyar kormányok előtt nagyon komoly diplomáciai és katonai lehetőségek nyíltak arra nézve, hogy a trianoni rendszert és súlyos következményeit megtámadhassák, sőt, visszaállíthassák az eredeti, igazságos állapotot. A lehetőségek a romániai Ceausescu-rendszer 1989 decemberi összeomlásával kezdődtek. A budapesti Németh-kormány ebben a kiélezett helyzetben nem az ottani magyarok érdekében lépett föl, hanem a magyar katonai hírszerzés adataival a román hadsereget segítette ennek a securitate elleni esetleges harca esetére.

Amikor 1991-ben Jugoszlávia fölbomlása már

megkezdődött, a szerb hadsereg megtámadta a függetlenségét kikiáltó Horvátországot. A Jugoszláv Néphadseregbe tömegesen hívták be a szerbek a délvidéki magyar fiatalokat, s kiképzés nélkül a horvát harctérre vitték őket. Egy adat szerint közülük sokkal nagyobb arányban estek el, mint a magyarok szerbiai arányszáma. Ekkor a magyar kormány – a magyar alkotmányban kötelezően megszabottak szerint – közbe kellett volna lépnie, akár diplomáciai, akár (legvégső esetben) fegyveres erővel a végveszélybe jutott magyarok érdekében. A beavatkozás elmaradt, ez a lehetőség kihasználatlanul maradt. Hasonló volt a helyzet 1995-ben is, amikor a Horvát Hadsereg az „Oluja” (Vihar) fedőnevű hadműveletben kiverte a szerb csapatokat a történelmi Horvátország területéről. Ekkor a menekülő szerbek a magyar délvidékre mentek, ahol sok magyart kiűldöztek a házukból. Az akkori magyar kormány, bár tudott ezekről a súlyos atrocitásokról, semmit nem tett. Az alapvető emberi jogok talán nem vonatkoznak a kisebbségi magyar népcsoportokra? A Délvidéken (Bácska, Bánság) mind a mai napig kegyetlenül bántanak a magyarokkal.

A következő lehetőség a déli végeken 1999-ben jött el, amikor az Egyesült Államok légierije bombázta Jugoszláviát. A bombázás idején a Magyar Honvédség bizonyos módon támogatta az amerikai haderőt. A légi háború után azonban elmaradt a szárazföldi hadművelet Szerbia ellen. 2000-ben tudtuk meg, mi volt ennek az oka.

Az akkori magyar miniszterelnök a Magyar Nemzet című napilapban mondotta el, hogy ő beszélte le az amerikai elnököt a szárazföldi támadásról, annak ellenére, hogy elő voltak készítve a amerikai csapatok.

A lehetőség akkor abban állt, hogy a magyar csapatok, mondjuk békefenntartóként bemehettek volna a Délvidékre az amerikai alakulatok után.

Ha csapataink a világ több mint húsz országában működnek békefenntartóként, miért nem lehetnének egyszer ott, ahol kisebbségi magyarok vannak végveszélyben? Közben, a kilencvenes évek elején a Trianonban megalkotott (összetákolt) Csehszlovákia is fölbomlott. 1992 nyara és 1993 nyara között, amikor csehek és szlovákok fölosztották egymás között a csehszlovák hadsereg fegyverzetét, egy teljes év állt a magyar kormány rendelkezésére,

amikor valamilyen módon beavatkozhatott volna a felvidéki magyarok érdekében. A Meciar vezette Szlovákiának ugyanis ekkor nem volt hadserege, tehát a magyar kormány mind diplomáciai, mind katonai téren keményebben beszélhetett volna a szlovák vezetéssel. Nem tette. Helyette a magyar kormány tehetetlen külügyminisztere elismerte Szlovákiát független államnak.

Ezután Meciarék több, az ottani magyarságot súlyosan érintő törvényt hoztak (pl. a szlovák államnyelv védelméről, illetve Szlovákia új közigazgatási fölosztásáról szóló törvényeket).

Csak röviden említem a Szovjetunió fölbomlásakor keletkezett lehetőséget. Azt, amikor a függetlenedő Ukrajna súlyos ellentétbe került Oroszországgal a Fekete-tengeri flottabázisok és az Ukrajnában maradt atomfegyverek kapcsán. Ekkor Ukrajna közeledett Magyarországhoz, amiben komoly lehetőség volt a kárpátaljai magyarok helyzetének javítására. A budapesti kormány azonban alapszerződést kötött ezzel az országgal. Azóta egyes ukrán sovinszták azt gondolják, hogy mindent megtehetnek az ottani magyarok ellen.

Lehetőség volt a kisebbségi magyarok sorsának javítására az 2004 decemberi hazai népszavazás a kettős állampolgárság bevezetéséről. Ezt a lehetőséget nem a nemzetközi politika alakította ki, mi, otthoni magyarok szabadon dönthettünk e súlyos kérdésben. A kormányfő és a két kormánypárt (MSZP, SZDSZ) elnökei azonban a média nagy nyilvánossága előtt szólították föl az ország népét, hogy szavazzanak nemmel a kisebbségi magyarok állampolgárságára. Az az igazság, hogy nem kellett nagyon biztatni az állampolgárokat: az 1948 és 2004 között kimosott agyú, nemzeti tudatától megfosztott magyarok milliói vagy el sem mentek a szavazásra, vagy elmentek s nemmel szavaztak. A nyolcmillió választópolgár közül csak jó másfél millióan adták volna meg az állampolgárságot az idegen megszállás alatt élő magyaroknak. Nos, minden nép olyan kormányt érdemel, amilyen ő maga.

Végül a legutóbbi lehetőség. Néhány hete a crnogorai nép nagy része kimondta az elszakadást Szerbiától. A koszovói albánok azonnal bejelentették, hogy ők is dönteni akarnak saját sorsukról. A magyar külügyminisztérium azonban hallgat a délvidéki magyarokról.

MAGYAR FESZTIVÁL TORONTÓBAN

A Kanadai Magyar Kultúrközpont hagyományos évi Fesztiváljára 2006. június 21-24. között került sor. A torontói St. Clair Ave. West magyar zenétől volt hangos napokon keresztül, miközben a Magyar Ház előtt sorakozó lacikonyhák ontották magukból a finomabbnál finomabb hagyományos ételeket, a gulyást, a cigánypecsenyét, a rántott húst és a lángost meg a rétest.

A tűző nap hevétől napernyők védték a falatozókat, akik között több volt a más nemzetiségű, mint a magyar vendég. Nemcsak az ínycsiklandó falatok állították meg a vendégeket rövidebb-hosszabb ideig, hanem a magyaros hímzések, cserepek, magyar könyvek kínálata is.

A zene kezelője maga a kultúrigazgató, Bede-Fazekas Zsolt volt, aki a Ház elnökével, Vaski Gáborral és a vezetőséggel együtt hosszú heteken át dolgozott azért, hogy a soknemzetiségű megváros figyelmét felhívják a magyar közösség létezésére.

Az idei Fesztivál szerdán este félhétkor kezdődött szabadtéri, Kultúr-kóstolónak nevezett programmal, amelynek keretében fellépett a budapesti Rozsdamaró népzenekar, a Budapest Néptáncegyüttes tagjaiként a Zsuráfszky-páros, valamint a helybéli Kodály-táncegyüttes. A kultúrműsor után került sor a kiállítások megnyitására. Bede-Fazekas kultúrigazgató a kanadai multikulturalizmus jegyében szervezte be azokat az alkotókat, akik többségéről eddig még az itteni magyarok sem tudtak sokat.

A Torontói Magyar Képzőművészek csoportos tárlatán kívül helyi roma művészek munkái töltötték meg a termeket, ezek közül két murál - "Loki Gili - A bánat dala, A remény dala" - a Toronto Városházában is megfordult. Külön helyet kaptak Vincze Mária Romani Traje néven meghirdetett festményei, valamint a roma gyerekek fotói, amelyeket a Lencsevégen Kanadában név fogott egybe.

Sharon Asher Andrászt nevezhetnők akár vendég-, akár vándorfotósnak. Fényképkiállítását Jeruzsálem címmel hirdették meg a rendezők. Keresztény feleségével tizenhárom éve Izraelben élő tatabányai Sharon András elmondta, hogy fotóin a keresztények, a zsidók és a muzulmánok békés együttélését akarta bemutatni - egy városban. Legalább egy kiállítás erejéig megmutatni az izraeli mindennapokat, ahol együtt, politikailag ugyan nem egyetértésben, de békében élnek a különböző vallást gyakorló népek. Egységesen lélegzik a város, Tel-Aviv vagy Jeruzsálem, ahol naponta még véget sem ér a zsidók reggeli imája, amikor déli tizenkettőkor megszólalnak a keresztény templomok harangjai és felhangzik a minaretből az Allah Akbar.

Mint minden más országban, a terrortámadásoknak ott is ugyanúgy vannak ártatlan zsidó, mohamedán és keresztény áldozatai is. Chanuka és a karácsony náluk közös családi ünnep, mint nagyon sok más izraeli családban, amelyek vegyes házasságon alapulnak. Sharon Asher képei, amelyekről árad a személyes tapasztalat és a különbözőségek megértése, érdekes világot mutatnak be egy távoli ország mindennapjairól és ünnepeiről.

Csütörtökön folytatódott a szerdán megkezdett programsorozat. Az este fénypontját Dara Vilmos és barátainak előadása jelentette, akik Budapestről érkeztek Versek éneke c. műsorukkal. A nagyszerű énekszámok között szerepelt Szécsi Margit-, Karácsondi Imre-, József Attila-, Kövesdi Károly-, Juhász Gyula-, Szentmihályi Szabó Péter-, Birtalan Ferenc-, valamint Székely Gábor-vers. "Szél szabdalta köpenyem ollóval", mutatkoztak be, hogy aztán hirdessék, "Egész napos a bíbicvisongás" és "Öt világrész szórta rám minden kis csodáját". és arra kerestek választ, hogy "Mi lesz, ha már megálmodtam minden álmot?", s mi lesz, ha a törött tükör már csak arcunk vonalát tudja sejtetni? Dara Vilmosék torontói fellépése a Magyar Házban az idei évad egyik legértékesebb mozzanatát jelentette.

A néptáncosoknak a Rozsdamaró és a Fekete Föld együttes húzta a talpalávalót. Pénteken és szombaton táncszínpaddal zárták a napot a résztvevők, a mozikedvelők pedig magyar filmeket néztek. Szombaton zajlott le az Észak-Amerika legkülönbözőbb területeiről összesereglett népi táncscsoportok pontozója is.

A "Magyar Fesztivál 2006" sikeresen pótolja az előző években szokásos Karaván-hagyományt, és egyre szélesebb tömegekhez juttatja el a magyar kulturális örökség értékeit.

KÖZLEMÉNY

Október 13, péntek este 7:00 (Parameter-Mozzi)
 • Oly távol, messze van hazám
 • Harminckét sor - 1956

Október 15, vasárnap du. 3:00 (Kulturközpont-Mozzi)
 • Semmisnek kell tekinteni
 • Deportáltak a Szovjetunióba - 1956

Október 20, péntek este 7:00 (Parameter-Mozzi)
 • Forró ősz a hidegháborúban
 • 12 voltam 56-ban

Október 21, szombat este 7:00 (Kulturközpont)
 • Koncert
 • Scékely Műhely zenekar (Magyarország)
 • az követően "Nosztaglia-dísznótáros, 50-es évek"
 • közben "Legvágjuk Dezsőt" részletek a Tanú című
 • filmből. Korabeli, édes tánczene!

Október 22, vasárnap
 du. 1:30 (Budapest Park, Lakeshore Blvd.)
 Katona! tiszteletadás; sortűz - koszorúzás
 du. 3:00 (Kulturközpont)
 • Ünnepi megemlékezés, hangverseny
 • (Szovjetunióba deportáltak)
 • Bobbie Kalman (Kanada)
 • Dr. M. Kiss Sándor (Magyarország)
 • Felkai Ferenc és Kulcsár Ervin (Kanada)

Október 22, vasárnap
 • Havas Judit előadóművész (Magyarország)
 • Lábadí Éva báb, pantomím művész (Kanada)
 • Liszt Ferenc Zeneakadémia zenekara (Magyarország)
 • Scola Cantorum kórus (Kanada)
 este 7:00 (Kulturközpont)
 • Hangverseny
 • Liszt Ferenc Zeneakadémia zenészei valamint
 • Maczkó Mária, Székács Illdikó és Szegedi Csaba
 • énekművészek (Magyarország) Bartók, Erkel,
 • Kodály, Liszt, Hubay művek, népdalok, történelmi dalok

Október 23, hétfő
 du. 8:30 (Burlington-City Hall)
 du. 10:00 (Brampton-City Hall)
 • Ünnepélyes zászlófelvonás, megemlékezés

SZÍNHÁZ
 "56 gyerekszemmel" báb -áryjáték, pantomím
 Csics Gyula 56-os naplója alapján
 Lábadí Éva báb, pantomím művész (Kanada)
KIÁLLÍTÁS (Kulturközpont, Néprajzi Múzeum)
 • az 56-os Intézet 1956-os témájú könyvei
 • Domján József 56-os fametszései
 • 56-os dokumentumok, fényképek

FILM
Az 56-os Intézet dokumentumfilmjei
 • 12 voltam 56-ban animációs dokumentumfilm
 • A naplót írta: Csics Gyula
 • Rendezte: Edvy Boglárka és Silló Sándor
 • Forró ősz a hidegháborúban-Magyarország 1956
 • Ismeretterjesztő dokumentumfilm
 • Rendezte: Kóthy Judit és Topits Judit
 • Oly távol, messze van hazám dokumentumfilm
 • Rendezte: Góczin Flórián
 • A jugoszláv kapcsolat dokumentumfilm
 • Rendezte: Góczin Flórián
 • Harminckét sor - 1956 dokumentumfilm
 • Rendezte: Mérei Anna

Gulyás János dokumentumfilmjei
 • Ismeretlenek "Jogunk van megemlékezni a mártirokról..."
 • "Kárpótlásra az jogosult..." 46 év a Szovjetunióban
 • Portréfilm Dr. Pákh Tiborról
 • I. rész Egy deklarációt pert akartak összehozni...
 • II. rész A történelem igazolt...
 • Szamizdatos évek I.-II. rész
 • Az előkor hajlamos elfelejkezni a kökatonákról
 • Semmisnek kell tekinteni
 • Deportáltak a Szovjetunióba - 1956
 • Málénkij robot I.-II. (Gulyás János-Gulyás Gyula)
 • Bemutató november végén a Parameterben
 • Törvénytörés nélkül I.-II. (Gulyás János-Gulyás Gyula)
 • Filmszociográfia a hortobágyi deportáltakokról (1950-53)
 • Bemutató decemberben, a Parameterben

Magyar Kulturközpont: 840 St. Clair Ave. W.
 Információ, jegyrendelés: 416-654-4926
 Parameter: 695 Coxwell Ave. 6. em.
 Információ, jegyrendelés: 416-693-8312
 www.hccc.org • www.magyarradio.ca

Október 23, hétfő este 7:00 (Kulturközpont)
 • "Emlékezünk a hősökre!" Hangverseny
 • Hegedűs Endre zongoraművész (Magyarország)
 • Toronto Wind Orchestra (Kanada)
 • Bartók, Erkel, Chopin, Liszt, Gerstlein ...

Október 27, péntek este 7:00 (Parameter)
 • Ismeretlenek (Gulyás János filmje)
 • "Jogunk van megemlékezni a mártirokról..."

Október 29, vasárnap du. 3:00 (Kulturközpont)
 • Kárpótlásra az jogosult... (Gulyás János filmje)
 • 46 év a Szovjetunióban

Október 29, vasárnap este 8:00 (Kulturközpont)
 • A Magyar Fórum szervezésében:
 • "Thank you Canada" (ünnepi vacsora)

November 3, péntek este 7:00 (Parameter)
 • Köszöntjük a 60 éves Gulyás János filmrendezőt!
 • SZAMIZDATOS ÉVEK Gulyás János filmje I.-II. rész
 • A Beszélő című szamizdat folyóirat
 • Vendégünk: Gulyás János filmrendező és
 • Modor Ádám történész (Magyarország)

November 4, szombat
 • este 8:30 (Budapest Park)
 • gyertyagyújtás és emlékezés a ferradalom
 • halottaira (Mátrai Géza, Vaski Gábor)
 • este 7:30 (Kulturközpont) Freedom "56
 • Scarlett Antalóczy könyvbemutatója
 • (km.: az Antalóczy trio és Erdélyi Sándor)
 kb. 8:30 Koncert
 • Szabó Sándor gitárművész (Magyarország)

November 5, vasárnap du. 6:00 (Kulturközpont)
 • Vendégünk Gulyás János filmrendező és
 • Modor Ádám történész, egykori szamizdatos
 • A TITOK MEG A NYITJA Modor Ádám könyve
 • Előadás: a Szamizdat, a III/III-as ügyosztály,
 • a besúgók és az ügytörők Magyarországon
 • Közreműködik a Corvina Consort rögzítve együttes

November 10, péntek este 7:00 (Parameter)
 • Portréfilm Dr. Pákh Tiborról (Gulyás János filmje)
 • I. rész Egy deklarációt pert akartak összehozni...
 • II. rész A történelem igazolt

2007. VOL. 1, No.1 - ÉRTESÍTŐ - BULLETIN - VOL. 1, No. 1, 2007

PUBLISHER - KIADÓ: VASKI GÁBOR
EDITOR - SZERKESZTŐ: DANCS TELCH RÓZSA
ISSN 1913-2360

ELNÖKI BESZÁMOLÓ - PRESIDENT'S REPORT

MERRE TOVÁBB, KULTÚRKÖZPONT?

„...összetévesztettük a nemzetiséget a nyelvvel, a magyarságot a magyarul csevegéssel, a halhatatlan lelket a mulandó, színét váltó külsővel. Vétünk a legsúlyosabb, mert az Ige, a Lélek ellen való...”
Gróf Széchenyi István

Ígéretünkhöz híven, a két éves vezetés leteltével, vezetőségi választó közgyűlést hívnak össze április 15-én, vasárnap. Ezúton is kérek mindenkit, jöjjön el, hogy közös dolgainkat személyesen megbeszélhessük.

MIT TETT A JELENLEGI VEZETÉS AZ ELMÚLT KÉT ÉVBEN?

Mielőtt erre a kérdésre érdemben válaszolnék, menjünk kicsit vissza a múltba és nézzük meg, mit kaptunk örökül elődeinktől. Itt elsősorban nem csak az épület elhanyagoltságára gondolok, hanem arra a morális állapotra, ami a Házat akkor jellemezte.

Már a legelső vezetőségi megbeszéléseken kiderült, hogy sok a Magyar Kultúrközpontból kizárt és megsértett ember. Ez nem volt meglepetés, mert a jelenlegi elnök és a kulturális igazgató is a kizártak között szerepelt annak idején. Úgy gondoltuk, jó lenne, ha mindenki visszajönne közénk, mert közös erővel és lendülettel haladhatunk előre. Hittük és hisszük, hogy a megosztottság és a viszály nemcsak gátol a munkánkban, hanem az ifjúság számára is rossz példát jelent, pedig fiatalok nélkül elképzelhetetlen a jövő.

Ennek szellemében visszavettünk a korábban kizárt tagjainkat, amire sokan élesen reagáltak. Minden jogos kritikát megfogadunk, de vannak elvek, melyekből nem engedhetünk. Ezek közül a legfontosabb annak hangsúlyozása, hogy a csökkenő és egyre idősödő létszámú magyarság körében már nincs idő a marakodásra és az egymásra mutogatásra, mert a végén azt vesszük észre, hogy nem maradt magyar, aki összetarthatná a közösséget és összetartozna.

A múltban gyökerező, ki nem beszélt és meg nem oldott erkölcsi problémáknak a máig érezhető, negatív hatásai vannak. Torontóban megtalálható minden anyaországi és az elszakított területekről származó magyar. Itt kell példát mutatnunk, hogy mi, a magyar nemzet tagjai, képesek vagyunk együtt megcselekedni a jót egymásért!

A vezetőségen belül is voltak, akik nehezen fogadták el a múltbeli tévedéseknek a megnevezését, amiért elnézést kell kérni a megbántottaktól. Nem hallgathatjuk el, hogy miközben mi a fogalmazással voltunk elfoglalva, az újságban megjelent egy olyan nyilatkozat, melynek szellemiségével egyetértünk, de annak stílusával és módjával nem.

A múltat le kell zárunk, de mint történelmet mindig elő kell vennünk, hogy tanuljunk belőle. Figyelmünket és erőnket a jelenre, de különösen a jövő felé kell fordítanunk. Felelősek vagyunk az itt felnövekvő magyar nemzedékekért is, így egyre inkább erre kell erőnket és figyelmünket fordítanunk.

Mit tettünk tehát?

Rendszeresítettük az összejöveteleinket, valamint megbeszéléseinket a helyi és ontariói szervezetekkel. Közösen tájékoztatjuk egymást a meglévő problémákról és segítünk egymásnak azok megoldásában. Ennek szellemében bekerült a házba a meglévő szervezetek mellé a Bácska-Bánát-i csoport, valamint a Közösségi Szolgálat. A Körösi Csoma Társasággal és az Orbán Balázs Társasággal tárgyalások folynak a közös teremhasználatról.

A népszerű Kodály-terem rendbehozatala után végre a nyugdíjasok számára is lehetőség adódott az

összejövetelek kulturáltabb megrendezésére. Ugyanitt a fiatalok péntekenként összejöhetnek táncolni és beszélgetni. Az újonnan megnyílt Mátyás Pince sok szép programnak ad otthont, nem beszélve a jóízű ételekről, amelyek ismét kaphatók ott. Az alapszabály átdolgozásán is dolgozik egy bizottság, míg a legutóbbi közgyűlésen kapott felhatalmazás alapján, a Házbizottság is munkálkodik azon, hogy a jövőben jobb lehetőségeket nyújthassunk az itt élő magyaroknak.

A beszámolómat követő lista a tavalyi események rövid összefoglalását tartalmazza.

Fontos megjegyezni, hogy mi sem dolgozunk hiba nélkül. Biztos, aki akar, tud találni hibát a munkánkban. Sokan szóvá is teszik ezeket, amiket nagyon köszönünk. Ugyanakkor a forma is nagyon fontos. Szeretnénk azt érezni, hogy a bizalmon kívül a jóindulat és a jobbtét szándéka vezeti a vélemény kimondókat.

Közös elkötelezettség, a jó szándék, egymás megbecsülése és az ebben való hit adhat csak erőt ennek a közösségnek. Mi, a Kultúrközpont vezetői elköteleztük híveit vagyunk ennek az elvnek.

Hisszük, hogy sok kiaknázatlan lehetőség áll még a rendelkezésünkre, amelyek megtalálása és a közösség javára való fordítása ismét visszaadja a HÁZ régi hírnevét, amely a rendezvényei révén ismét a magyarok fellegvára lehet. Bízunk Önök is ebben és segítsenek bennünket!

Szívélyes üdvözlettel,

Vaski Gábor
Elnök, KMKK

Mátyás Pince

WHERE TO FROM HERE HUNGARIAN CULTURAL CENTRE?

„...we confused nationality with language, hungarian identity with hungarian chit-chat, the immortal spirit with the transient, everchanging exterior. Our sin is most onerous, as the Verb, as opposed to the Spirit is righteous...” Count István Széchenyi

As promised, with the end of our two year mandate close at hand, we would would like to announce the General Assembly and elections for the board of directors to be held Sunday, April 15th. We ask all members to attend in person in order to maximize participation.

WHAT ARE THE ACHIEVEMENTS OF THIS PAST ADMINISTRATION?

Before I answer this question, let us look back and briefly examine the state of this institution at the time we took on it's leadership, taking into consideration both the physical as well as moral neglect which characterized the situation at the time.

Already, at the first meeting of the officers, it became apparent that there were many people who felt slighted and had been excluded from our community. Perhaps it is enough to cite as an example the current President and Cultural Director who both endured a five year suspension of their membership. Thus, we felt it would be a good idea to bring everyone back, because it is only with the strength of all of us working together that we can achieve our common goals. We believed and still believe that division and dissension will not help us to acheive our common goals or provide positive role models for our youth.

It was in this spirit that we acted when we re-admitted all those who had been excluded in the past and it was to this philosophy of acceptance that certain individuals reacted rather sharply. It is important to acknowledge all forms of legitimate criticism. It is equally important not to compromise on certain principles. The most important of these is to recognise that the aging and diminishing Hungarian population leaves little time or room for bickering and finger pointing as in the end we will realize all too late that there are none of us left holding or to hold together.

The never discussed and unresolved moral challenges rooted in our past continue to impose their

influence on us today.. We Hungarians are capable of working together for the common good!...One of our priorities has been regular meetings and open discussion with our member organizations as well as many other organizations within the province of Ontario. We endeavor to keep each other informed of both successes and problems in order to assist each other in finding solutions to the challenges we all face together. In this spirit we are proud to say that two more organizations, the Bácska-Bánát and the Hungarian Community and Social Services have added their names to the list of member organizations who make the HCCC their permanent home. The renovation of the Kodály hall has given the Seniors Club opportunity for a more expanded range of activities in a much more attractive and comfortable environment. At the same time, our folk dance ensemble continues to thrive and young people have the opportunity to meet and enjoy themselves at the regularly scheduled disco nights. The recently reopened Matthias Cellar gives a home to many cultural and social events as well as the opportunity to enjoy a traditional Hungarian meal and glass of fine Hungarian vin-

tage wine.

A By-Laws Committee has invested a tremendous amount of time in reviewing and updating our By-Laws, a draft copy of which was and made available at the most recently held general assembly. The Building Committee also received a mandate to begin working on a long term strategy to ensure the future of a Hungarian Cultural Center for our community..

We, the directors of the Cultural Centre are committed to the belief that common goals, good intentions and mutual respect are what will strengthen the Hungarian diaspora. Many unexplored opportunities await us, whose discovery and development for the benefit of our community will add to returning to the Hungarian House it's good name and reputation as the centre of Hungarian culture and fellowship in North America. We ask you to share in this belief and support us in our endeavors.

Sincerely,

Gábor Vaski President

A Mátyás Pincében Joe Mihvec torontói képviselő, Kósa Lajos, Rácz Róbert Debrecenből és Bede Fazakas Zsolt

**IRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ
ELŐADÁSOK, KONCERTEK**

<i>Jan. 7.</i>	Balázs Fecó-koncert	<i>Jún. 3.</i>	Mozart-jubileumi koncert
<i>Jan. 13.</i>	Dr. Barsi Ernő néprajzkutató előadása	<i>Jún. 3.</i>	Üzenet Erdélyből: Trianoni irodalmi műsor
<i>Jan. 20.</i>	Hegedűs Endre zongorakoncertje	<i>Jún. 4.</i>	Trianoni megemlékezés a Budapest Parkban
<i>Febr. 3.</i>	Új Klub-előadás: Vaski Gábor: RRSP	<i>Jún. 4.</i>	Trianon-filmvetítés, Dr. Raffay Ernő előadása
<i>Febr. 5.</i>	MH Baráti Köre Irodalmi teadélutánja	<i>Jún. 21-24.</i>	Magyar Fesztivál
<i>Febr. 10.</i>	Sándor György humoralista előadása	<i>Aug. 18-20.</i>	Szent István-napi búcsú
<i>Febr. 12.</i>	Valentin-napi házibuli	<i>Szept. 15.</i>	Tolcsvay Béla-koncert
<i>Márc. 3.</i>	Új Klub-előadás: Komjáthy Árpád: Mortgage	<i>Okt. 13.</i>	Paraméter mozielőadás: 56-os filmek
<i>Márc. 4.</i>	Club Night: Disco	<i>Okt. 15.</i>	MH - 1956-os filmek
<i>Márc. 10-12.</i>	Töltött káposzta- és süteményvásár	<i>Okt. 20.</i>	Paraméter mozielőadás: 56-os filmek
<i>Márc. 12.</i>	Március 15-i ünnepi műsor	<i>Okt. 21.</i>	Székely Műhely-koncert
<i>Márc. 12.</i>	Szokolay Balázs és Szokolay Gergely zongorahangversenye	<i>Okt. 22.</i>	Megemlékezés 1956-ról. Budapest Park, MH, koncert
<i>Márc. 17.</i>	Dinnyés József daltulajdonos irodalmi estje	<i>Okt. 23.</i>	Hegedűs Endre zongoraművész emlékkoncertje
<i>Ápr. 7.</i>	Új Klub-előadás: Ingatlan Adásvétel	<i>Okt. 27.</i>	Gulyás János: Ismeretlenek - filmvetítés
<i>Ápr. 8.</i>	Ünnepi könyv- és képvásár	<i>Nov. 3.</i>	Szamizdatos évek, Gulyás János filmje
<i>Ápr. 14.</i>	Michel Montanaro magyar-francia trubadúr koncertje	<i>Nov. 4.</i>	Budapest Park: 1956 - Gyertyagyújtás
<i>Máj. 28.</i>	Hősök-napi ünnepség	<i>Nov. 4.</i>	Antalóczi 1956-os könyvbemutatója, majd koncert
		<i>Nov. 5.</i>	Közgyűlés. Beszélgetés Gulyás János filmrendezővel és Modor Ádám történésszel
		<i>Nov. 10.</i>	Paraméter mozielőadás: 56-os filmek

BÁLOK, VACSORÁK., ÖSSZEJÖVETELEK

- Febr. 23. Farsangi bál
- Feb. 25. Jelmezbál
- Márc. 11. Székely Autonómiáért
- Márc. 18. Márió és Postás Józsi
- Márc. 25. Tavaszi bál
- Ápr. 29. Borkóstoló a Mátyás Pincében
- Máj. 6. Bácska-Bánati bál
- Máj. 7. Anyák-napi ebéd
- Máj. 27. President's Gála
- Jún. 11. Apák-napi ebéd a Mátyás Pincében
- Szept. 23. Szüreti Bál
- Okt. 14. Bácska-Bánati bál
- Okt. 28. Sportbál
- Okt. 29. Thank You Canada, FORUM-műsor
- Nov. 25. Vadászbál

A Székely Műhely
a Kultúrközpontban

ÁLLANDÓ PROGRAMOK, KLUBOK, INTÉZMÉNYEK

- * Alapfokú számítástechnikai tanfolyam
- * Angol nyelvtanfolyam
- * Internet tanfolyam
- * Iskola
- * Jogatanfolyam
- * Képzéskiallítás a múzeumban és a Petőfi-teremben
- * Fametszetkiállítás a múzeumban
- * Kerámia tanfolyam
- * Könyvtár
- * Közösségi Szolgálat
- * Magyar nyelvtanfolyam
- * Mátyás Pince
- * Mozi
- * Múzeum
- * Nyugdíjas Klub

Domján József
fametszete

Montanaro's website:

“Nowadays Miquéu is playing with his son, Baltazár. Their duo is a musical conversation between father and son about old and new music, a dialogue, where two people think together, move together and pass the baton. Two musical worlds meet there – the set music of the composer Miqueu and Baltazar’s improvisation.

Miquéu Montanaro is a French Occitan wandering musician. The world-famous musician, who is sometimes called Provençal Troubadour, is a whole concert experience alone, with his virtuoso drum-flute play. However being friendly, open and playing several instruments Montanaro likes participating in jamming as well.

Baltazar Montanaro's mother is a Hungarian fine arts artist; his father Miquéu Montanaro is a French-Occitan ethno musician, widely popular in Hungary and in the Mediawave festival. Baltazar following in his father's footsteps ventures into jazz, ethno music and Hungarian and Occitan cultural impacts. An other field of his experiments is redefining contemporary music.

MIKULÁS-CSOMAGBAN ÉRKEZETT A REMÉNYKEDÉS

2006. december 3-án délután, a Kultúrközpont szépen felújított Petőfi-termében 67 magyar gyermek gyűlt össze nagy izgalommal várva a Mikulást. Kimondhatatlanul jó érzés volt számomra látni az öreg falak között a sok kipirult, kedves gyermekarcot a fiatal szülők kíséretében. Eszembe jutott, ahogy 15 évvel ezelőtt én ültem gyermekeimmel egy-egy hasonló programon.

A mókáiról ismert Hertelendy Józsi bácsi bűvészműtáncműveivel indult a műsor. Űgyesen, szinte észrevétlenül vonta bele a gyerekeket a csalafintaságokba, tréfálta meg őket, amivel óriási tetszést aratott.

Aztán következett valami egészen újfajta műsorszám, amit eddig nem láttak az itteni gyermekek: Lábadi Éva bábjátéka. A felcsigázott gyerekek csilingelő kacagásától, kiabálásától visszhangzott a Ház. Szinte életre keltek, táncoltak az ódon falak is.

A bábművésznő bemutatója osztatlan sikert aratott!

A vidámságot, jókedvet csak tovább fokozta a Mikulás érkezése. Segítője, a csintalan krampusz, óriási zsákban vonszolta be az ajándékokat, és a gyermekek által írt leveleket. Mert nagyon sokan írtak a Mikulásnak! Természetesen minden levelet, kérését felolvastak, és minden egyes gyerekrésztvevő megkapta a csomagocskát.

Az utókor számára is meg kellett örökítenünk az eseményt. Kattogtak, villogtak a fényképezőgépek! A gyerekek Mikulás bácsival és bábos Évivel fényképezkedtek.

A vidám és felejthetetlen eseményről kicsik és nagyok egyaránt káprázatos élményekkel, és persze, kellemesen elfáradva mentek haza.

A legcsodálatosabb érzéssel azonban én magam távoztam. Mert végre sikerült valami, amiért oly sokat dolgoztunk az elmúlt időszakban: otthont tudtunk adni az óhazai kedves Mikulás-esték hangulatát felelevenítő rendezvényen az itt élő magyarság minden korosztályának, kielégítve mindenki igényét. Még a legkisebbeket is! Itt két generáció töltött együtt

felejthetetlen órákat ezen az estén. Remélhetőleg, ennek lesz folytatása. A szülők a felnőtt rendezvényekre, a gyermekek pedig a nekik rendezendő programokra fognak eljárni ettől arrafelé.

Itt említem meg, hogy a Kultúrközpontban működő Kodály-táncsoportnak 40 (negyven) gyerek- és ifjúsági tagja van, ami reménykedésre ad alkalmat a közösség jövőjét illetően.

Már szervezzük az újabb bábéledásokat. Március, április hónapban minden magyar gyermeket visszavárunk a Kultúrközpont Bábszínházába! Kérjük, hogy figyeljék eseménynaptárunkat!

Szabó Katalin alelnök

Megérkezett a Mikulás!

GÁL KINGA, AZ EURÓPAI PARLAMENT KÉPVISELŐJE A MAGYAR KULTÚRKÖZPONTBAN

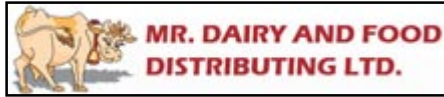

2007. január 27-én este a torontói Magyar Házban Gál Kinga, az Európai Parlament képviselője találkozott az itteni magyarokkal. Noha a szokásosnál később érkezett tél elég keményen tartotta magát, az utak sárosak, a látási viszonyok gyengék voltak, sokan érkeztek többszáz kilométeres távolságokról is, hogy meghallgassák az otthoni viszonyok jogi szakértőjét, aki az Első Magyar Református Egyház emlékvacsorájának ünnepi szónoka volt. A kislányos külsejű, bájos képviselőasszony bemutatkozással kezdte mondandóját. Megtudtuk tőle, hogy Kolozsvárontt született, a gyermekkorát Nagyváradon töltötte, ugyanakkor a Székelyföldre is vérségi kötelékek kapcsolják, hiszen édesapja gyergyói származású.

Középiskolásként mint az irodalmi olimpiák országos első helyezettje felhívta magára a titkosszolgálat figyelmét. Anekdotaszámba mehetne, ha nem kegyetlen valóságra alapulna, hogy tizennégy éves korában azért nem akarták megadni neki a személyazonossági igazolványt a román hatóságok, mert megállapították, hogy Kinga név nem létezik. Vannak megalázások az ember életében, amelyeket nem felejt el. A gyermekkori incidens ilyenféle, amely a ma már nemzetközi tekintélyű szakembert mindig emlékezteti a jogtiprások fájdalmára. A kamaszkori felismeréshez tartozott az is, hogy a szocializmusnak csak a köntöse volt más határon innen és határon túl, a lényeg, amit takart, ugyanolyan brutális volt. Az agymosott anyaországi magyar társadalom is kitermelte a maga eszközeit, amelyekkel gyilkos sebeket tudott ejteni a határon túlra vettett magyarokban. Ha az amerikai féltéken valaki négernek nevezi a fekete embert, annak azonnal kinyílik a bicska a zsebében, és vág, mondta. Ugyanúgy robban haragra, mint ahogy a székely is, amikor bozognak csúfolják saját szülőföldjén. Hasonló sértéssel ér föl a mellének szegezett budapesti kérdés is, hogy “te honnan tudsz ilyen jól magyarul?”

Gál Kinga 1983-ban - miután családja áttelepedett Magyarországra - tapasztalta meg azt a különbséget, amit a magyar és magyar közé épített a kommunista eszméktől megfertőzött butaság. Talán ezért is választotta élete hivatásául a kisebbségvédelmet, az emberi jogok érvényesítéséért való küzdelmet. Nemzetközi jogásként ma már tudja, hol és hogyan kell ráirányítani nemzeti-nemzetiségi problémákra Európa figyelmét.

**AKI SOHA NEM MONDOTT NEMET
WHO NEVER SAID NO TO OUR REQUESTS**

Szabó Árpád sorsa nemcsak azzal kapcsolódik a Magyar Házhoz, hogy valamikor esküvőjét is ott tartotta (még az első, kicsi, College utcai épületben), hanem azzal is, hogy soha nem feledkezett meg a magyar közösségről. Még akkor sem, amikor vállalkozása országos tekintélyt szerzett neki. Ma már nincsen Kanadában, sőt egész Észak-Amerikában egyetlen ház, étterem, közösségi otthon, ahol ne lenne mindennapos a Mr. Dairy-termék.

A Magyar Napok és más rendezvények örökös és nagylelkű adományozója volt Szabó Árpád, aki nyaranta megrendezi farmján az ú. n. Cornroast pikniket, amelyen mindig hatalmas tömeg élvezi a természetet és a házigazda vendégszeretét.

Mr. Dairy and Food Distributing Ltd. is a family business with roots in the milk delivery business for over 45 years, dating back to the days of home milk deliveries. In the early 1960s, one of the founders of Mr. Dairy, Arpad Szabo Sr., took a job to be a milkman. At the time, Arpad never would have dreamt that he would still be involved in the milk industry in the new millennium. In fact, his passion for the milk industry grew his business from a one truck home delivery Sealtest milk route in Rosedale to a fleet of over twenty trucks that deliver dairy products across the Greater Toronto Area. Of course Arpad Sr. did not do this alone. In the 1990s Arpad Sr. got his son-in-law Mark Geertsema and his son Arpad Szabo Jr involved in the milk business and together, they created Mr. Dairy & Food Distributing Ltd. Mark and Arpad Jr. became the president and the vice-president respectively. In 2001, Margie Kneeshaw, Arpad Sr.'s daughter, joined the team to run the family business alongside her other family members. Since its incorporation in 1995, Mr. Dairy and Food Distributing Ltd. has grown from a business primarily concerned with milk deliveries, to a distribution business that encompasses all dairy products like butter, cheese, yogurt and ice cream but also many kinds of water and a vast line of assorted beverages. Currently Mr. Dairy carries over 1200 products and has a customer base of over 1500 clients.

MICHEL MONTANARO-KONCERT: “BALLADA AZ ÉNEKLŐ TENGERHEZ”

2007. április 20-án este 7:00 órakor lép fel Torontóban a Magyar Házban Michel Montanaro okcitán zenész, énekes, zeneszerző. “Michel Montanaro a színpadon a legendás provanszi sárkányhoz hasonlít, minden mozdulatot zenei gesztussá formál, három szájával polifonikus szomját akarja oltani. Egyben oroszlán is, aki négy dobverőt forgategyszerre oly virtuózan, hogy jó kis provanszi dobja is alig bírja követni.” Yves Rousguisto

Miqueu (Michel) MONTANARO “Szaxofonos volt mielőtt megtalálta igazi világát a provance-i népzeneben, ahová gyökerei is kötik. Parasztnépzésként - mint hagyományos dob-furulya játékos - fordult érdeklődése a kortárs zene és a jazz felé. Azoknak ajánljuk Montanarot, akik zenei csemegére vágynak. Egy előadóművész, aki ötvözi a mediterrán és keleti zenéket.

2007. MÁJUS 4-ÉN ESTE 7:30 ÓRAKOR TÓTH JÁNOS RUDOLF ZENESZERZŐ, BLUES GITÁROS, ÉNEKES ÉS MÓZSI FERENC KÖLTŐ “ELFELEJTETT NYELVEK DALLAMA”

Mózsai verseire Tóth János Rudolf írta a zenét és “duo” formációban mutatják be a dalokat ToMoSound néven. Az est második részében Tóth János Rudolf megidézte a régi legendákat: Jimi Hendrixet, Ginger Bakert, Eric Burbont, Willy Dixont, John Lennont, Stevie Winwoodot.

“LE CHAJEM BUDAPEST” - BUDAPEST KLEZMER BAND ESTJE 2007. MÁJUS 6-ÁN ESTE 7:00 ÓRAKOR

Zenei átiratokat játszanak, amelyeket az együttes alapítója és vezetője, Jávori Ferenc komponált. Ezek a dallamok Közép-Kelet-Európa azon területéről származnak, ahol a zsidó zenei kultúra egykor virágzó volt. A Budapest Klezmer Band Európában és Amerikában egyaránt ismert és kedvelt.

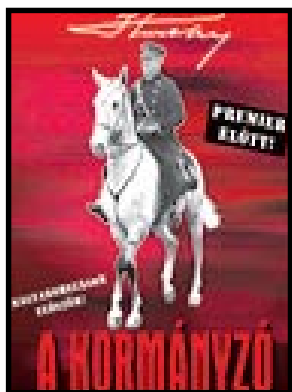
HŐSÖK NAPJÁRA EMLÉKEZTEK A MAGYAR KULTÚRKÖZPONTBAN

Ebben az évben, május utolsó hétvége kettős ünnep volt számunkra: pünkösdvasárnapja és a hősök napja. Pünkösdkor az egyház tanítása szerint Krisztus mennybemenetelét követő ötvenedik napon az apostolok összegyűltek, majd hatalmas zúgás, szélvihar támadt, s a szentlélek lángnyelvek alakjában leszállt a tanítványokra. „És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Szellem adta nékik szólniuk”. (Csel 2:14)

A hősök napjának külön története van.

Először 1917-ben mondták ki, hogy „Nemzetünk hősi halottainak kegyelemteljes tiszteletét megfelelő módon kifejezésre kell juttatni, és az utókor számára meg kell örökíteni.” Az 1924. évi XIV. törvényben újból szabályozták a hősök emlékünnepének megrendezését. „Később, 1942-ben a hősi halottak fogalma kibővült az 1938 után elesettekre is. 1945-től háttérbe szorult a hősökre való emlékezés, csak az emberek lelkében élt tovább. A rendszerváltást követő időszakban a történelmi igazságszolgáltatás jegyében a Semmelweis Orvostudományi Egyetem 1992-ben a katonáorvosok emlékművénél, a szobor felállításának ötvenedik évfordulója alkalmából megszervezte első ünnepségét a hősi halált halt katonáorvosok emlékére. Egy évvel később már a Ludovika előtt is állt a korábban szétbontott, és különböző helyeken tárolt emlékmű: „Hungaria anya siratja fiait.”

Minden május utolsó vasárnapján hajtunk fejet hőseinkre emlékezve.

Torontóban az idén a Magyar Kultúrközpontban tartott hősök napi megemlékezésen vetítették le Koltay Gábor Horthy Miklósról szóló kétrészes filmjét Horthy, a kormányzó címmel. A film a kormányzó életét és a két világháború közötti Magyarország történetét

mutatja be az események koronatanúit, a Horthy-család tagjai, a Kormányzó menyé, özv. Horthy Istvánné és a Kormányzó unokája, ifj. Horthy István segítségével. Több mint hatvan év után az első mozifilm a Kormányzó életének legfontosabb negyedszázadáról. A film hatalmas sikert aratott a nagyszámú torontói közönség körében. „Még az én szemem is elhomályosult párszor”, mondta Vaski Árpád, a Ház elnöke, aki a vetítést irányította, a nézők meghatott színpogását még a vetítők is meghallották.

HUZELLA PÉTER: ZENEGÉR 2007. JÚNIUS 10.

A hálás közönség bekapcsolódott az előadásba. Az alábbi felvételek ezt bizonyítják.

TRIANON - 2007

2007. június 3-án már délelőtt nagy tömeg gyűlt össze a tóparti Budapest Parkban. A Magyar Kultúrközpont Barsi Ernő Népdalköre énekszámokkal lépett fel, íjászbemutatóra került sor, majd d. u. 2-kor felzendült a kanadai és a magyar himnusz. Eközben két volt '56-os harcos, Kulcsár Ervin és Mátrai Géza közreműködésével felhúzták a kanadai és magyar zászlót, és eldördült az ágyú Kenderesi László irányításával. Az öt ágyúlövés mintegy figyelmeztette a világot arra, hogy a 87 évvel ejtett magyar sebek még nem gyógyultak be, még a világ tartozik ezek orvoslásával.

Vaski Gábor, a Magyar Kultúrközpont elnöke rövid emlékbeszéddel zárta a szabadtéri megemlékezést.

Este 6 órakor a Magyar Kultúrközpontban vacsorával egybekötött előadásokra került sor. Kilyén Ilka marosvásárhelyi színművésznő csodálatos irodalmi összeállítása érzelmileg előkészítette Dr. Barki Eva Maria nemzetközi jogász beszédét, aki teljesen új megvilágításba helyezte a trianoni békediktátum következményeit.

A műsorát Kilyén Ilka a most száz éve született erdélyi költő, Dsida Jenő Psalmus Hungaricus c. versével keretezte, közben erdélyi – mezőségi, székelyföldi, csángó – dalokat iktatott be a versek, illetőleg prózai szövegrészek közé. Az Európa-szerte ismert, szeretett és ünnepezt művésznő az erdélyi havasok tiszta forrásainak üzenetét hozta el Kanadába biztatásul, hogy a tenger megpróbáltatás ellenére mégis élünk, és még van annyi nemzeti tartalékerőnk, hogy meg is maradjunk.

Dr. Eva Maria Barki nem történelmi leckét tartott, hanem jogilag megalapozott mélyelemzést nyújtott a trianoni trauma következményeiről, a mindenkori magyar kormányzás mulasztásairól, a soron következő feladatokról, lehetőségekről, amivel meg lehet és meg kell változtatni a jelenlegi állapotokat a Kárpát-medencében. Hangsúlyozta, hogy a térségben nem lehet kisebbségekről beszélni, az egyetlen elfogadható fogalom a nép szó, hiszen a magyarság ott őslakos, éppen ezért nem autonómiát kell kérnie, hanem

önrendelkezési jogának érvényesítését. A dél-tiroli példára hivatkozva elmondta, a népakarat dönti el, hogy milyen politikai rendszerben akar élni. Tüntetni kell, aláírásgyűjtéseket szervezni, védekezni kell a diktatorikus törekvések ellen, védeni kell a demokráciát. Ez minden magyarnak joga és kötelessége otthon és itt, az emigrációban is. A fundamentális szabadságjogoknak nagy hagyománya van Magyarországon, de ezek megvédésének is. Egy közös cél érdekében össze kell fognunk.

Képek a trianoni megemlékezésről

“A CSÚCS A CÉL” - A TETŐJAVÍTÁSÉRT ELNÖKI GÁLABÁL - 2007

A Torontói Magyar Kultúrközpont elnöke, Vaski Gábor arról álmodik, hogy a pusztulásnak indult Házat felújíttassa, amelyben az itt élő magyarság otthon érezheti magát. Aki mer, az nyer-elhatározással harcot indított a szkeptikus kézlegyintéseknek, és elhatározta, hogy új hagyományt vezet be. Ez az elnöki Gálabál. Május 26-án került sor a másodikra. A pompásan feldíszített Árpád-termet elegáns közönség töltötte meg ha nem is zsufozásig, de eléggé ahhoz, hogy reménnyel töltse el azokat, akik segíteni akarnak Vaski álmának megvalósításában. A pezsgős fogadással kezdődött bálon a legtöbb ismert magyar szervezet képviseltette magát. „A csúcs a cél”, hirdette meg a gálabál jelszavát az elnök, ami azt jelenti, hogy az est bevételének teljes összegét a Ház tetőzetének a javítására fordítják.

Dr. Beer Sándor, a Magyar Köztársaság torontói főkonzulja és felesége a Vaski-házaspárral

Koszó Mihály tökéletes házigazdának bizonyult. Elegánsan irányította az eseményeket és mutatta be a vendégeket, támogatókat: Gaál Csabát, a Magyar Kultúrközpont volt elnökét, Aykler Papp Zsuzsát, a Rákóczi Alapítvány elnökét, Borbás Károlyt, a Magyar Veterán Szövetség elnökét, Perlaky Lovrics Andreát, a Magyar Helikon Társaság volt elnökét, Forrai Zsuzsát, a Zrínyi Ilona Vigalmi Csoport elnökét, Kázmér Miklóst, a Magyar Halász-Vadász Szövetség elnökét, Kirec Lászlót, a Kodály Táncsoport vezetőjét, Majtényi Lászlót, a Vitézi Rend elnökét, Mudlic Katalint, a Bácska Bánát Egyesület elnökét, Stadler Kinga Imolát, a Magyar Kanadai Mérnökegyesület

elnökét, Vörös Verát, a Mississauga-i Magyarok Első Magyar Klubja titkárát. A rendezvény főszponzora Dr. Beer Sándor, a Magyar Köztársaság torontói főkonzulja volt, aki – mint kiemelte – első alkalommal szólhatott nyilvánosan az itteni magyarokhoz. Megköszönte a Magyar Kultúrközpont segítségét, amelyet Dr. Sólyom László magyar köztársasági elnök kanadai látogatásakor nyújtott, és értékelte mindazok munkáját, akik a magyarságtudat és a magyar nyelv megőrzéséért fáradoznak. Vaski Gábor elnök a Magyar Kultúrközpont vezetőségének célkitűzéseit ismertette, amelynek megvalósulásához az első lépést a tetőjavítás jelenti.

Pillanatképek az Elnöki Gálabálról

Az idei Magyar Fesztivál elérte a hajdani Karaván színvonalát, számos színes és változatos programmal szórakoztatta vendégeit. A jól sikerült szervezésnek köszönhetően a torontói Magyar Kultúrközpont látogatottsága az elmúlt hétvégén rekordot döntött. Az a többszáz ember, aki megfordult a Fesztiválon, mindent megtalált, ami magyar sajátosság: jókedvet, táncot, zenét, kézimunkát, könyvet, ékszer, jóvendőmondót – és mindenek előtt rétest, gulyást, palacsintát, kürtőskalácsot, sört, bort s minden jót, mi szem-szájnak ingere!

Csütörtökön, június 21-én a Queen Street-i Opera House-ban a budapesti Hobo Blues Band-koncerttel nyitott a rendezvénysorozat, amely fergeteges sikert aratott. Hobo szombat este Faludiverseket adott elő a Magyar Házban. Előzőleg, péntek este Szabó Sándor világhírű akusztikus gitárművész előadása olyan zenei élményt nyújtott,

amelyet a hallgatóság egy életre magával visz. Szombaton került sor a Kodály-gálára is. A Kirecz László vezette Kodály-csoport munkájához tartozik a táncházmozgalom itteni megteremtése is, amelyen aprók és nagyok együtt tanulják a magyar tánclépéseket. A gálaműsort egy Kodály-kiállítás egészítette ki.

Vasárnap az utcai ünneplés fénypontja Gypsy Flame forgatagos előadása volt, amely végigsöpörte a Magyar Ház előtti járdát.

A Magyar Fesztivál programjának egyik vonzó színpontja volt Stephen Spinder fotóművész bemutatkozása, aki kiállította Magyarországon és Erdélyben készített fényképeit és az azokból összeállított könyveit.

Természetesen, péntek este a disco fényorgonái is kigyulladtak Illyés Lehel irányításával, a Világfalu c. film pedig minden nap pergett a kevésbé zajos szórakozást választók örömeire.

A konyha elmaradhatatlan segítései: Enyedi Erzsike, a két Mihály és a háttérben működő Hosszú János.

A "NEIL YOUNG SÉTÁNY" TORONTÓI ELŐADÁSÁNAK HAZAI VISSZHANGJA

Huzella Péter, Rátóti Zoltán, Tóth István nemrégiben tértek haza a nagy útról, ahová menedzserük, *Marosi Veronika* is elkísérte őket. Nem tartott velük a Sétány negyedik tagja, Sülyi Péter, aki az élő rocklegenda, Neil Young dalainak kitűnő magyar szövegeit írta, ő itthon az augusztusban esedékes őrési Hétrétország programjait szervezi. Remélhető, hogy a programban megint lesz Neil Young Sétány. Az utazásról a Kercaszomorón élő Tóth Istvánnal beszélgettünk.

- Hogy kerültetek a Neil Young Sétánnyal Amerikába?

- Két helyről is érkezett meghívás. A Kanadai Kulturális Egyesület részéről: van Torontóban egy Magyar Ház, az ottani szervezőnek Huzella Péterrel régóta volt kapcsolata. Aztán érkezett egy meghívás a New York-i magyar színházról is, amit pedig egy New York-i magyar televíziós tudósító kezdeményezett, aki Budapesten kétszer látta a produkciót. Kézenfekvőnek látszott összekapcsolni a két lehetőséget.

- Miből finanszíroztátok az utat?

- A repülőjegyekre pályázatot írtunk, a kinti fellépti díjakat pedig összeraktuk a közös költségekre. Béreltünk például egy kisbuszt, azzal mentünk New Yorkból Torontóba és vissza. Meghívóink biztosították az ellátást, derekasan megvendégelték minket.

- Hogy fogadták Amerikában a Woodstock által híressé lett Neil Young magyarra átírt dalait?

- Az ott élő magyaroknak játszottunk. Mindkét helyszínen érzékelhető volt, hogy van egy idősebb korosztály, amely már régóta kint él, és van egy fiatalabb

generáció, amely 7-8 éve ment ki. Nagy siker volt. Tulajdonképpen hazavittük Neil Youngot. Mindkét helyszínen próbálták megszervezni, hogy az öreg (több mint 60 éves) eljöjjön a koncertünkre, Torontóban márcsak azért is, mert Neil Young onnan származik. Most Kaliforniában él egy farmon. A menedzserével tudtak beszélni, aki a meghívásra azt a távirati stílusban megfogalmazott választ közvetítette, hogy olyan messziről most nem utazik ide, de melegen üdvözl, hogy van egy ilyen zenekar, amely az ő számaint játssza Magyarországon, és sok sikert kívánt.

- Volt két koncert Amerikában, mivel teltek a napok egyébként?

- Nemcsak két koncert volt. Torontóban játszottuk a Neil Young Sétány produkciót, Huzella Péter önálló estét adott a gyerekdalaiból, Rátóti Zoli A boggyógyümölcskertész fia című műsorát adta elő. A három kötött este mellett volt két szabad esténk, voltunk szórakozóhelyeken, a Niagaránál... Fantasztikus élmény volt. Jó volt, hogy személygépkocsival kelhettünk át New York államon és Pennsylvánián, mert sok mindent láttunk, gyönyörű tájakon át vezetett az út, élveztük az amerikai sztrádák lassú, nyugodt, szelíd tempóját, a nagyságot, a szépségeket. New Yorkban egy hetünk volt, egy barátunknál, Szilágyi Ákosnál laktunk, Manhattantól két métrómegállóra. Reggeltől estig jártuk a várost, voltunk John Lennon lakóhelyén, az ikertornyoknál, múzeumokban, és minden estére jutott egy zenés program. Voltunk a Sohóban, ahol a világ legjobb zenészei örömménélnek, magunk is táncoltunk. De voltunk a Sakáltanya című film forgatásának egyik helyszínén, egy lepusztult bárban, ahol a felszolgáló lányok és a női vendégek az éjszaka előrehaladtával kivetkőznek magukból, és a melltartóikat felakasztják a falra, a már ott lévő sok ezer melltartó közé...

- Élnek tovább ott a magyar nyelvű NYS-dalok? Vittetek lemezeket?

- A Torontói Magyar Rádióban rendszeresen játsszák a számainkat, de vittünk lemezeket is. Nemcsak a Neil Young Sétányt, hanem egyebeket is, például Huzella Péter gyerekanyagát, Rátóti Zoli két hangoskönyvét. Én a Hétrét lemezeit vittem, meg egy indián meselemezt, amiket itt, a kercaszomori stúdióban vittünk fel.

www.vasnepe.hu, 2007. július 12.

**“EZERÉVES MAGYARORSZÁG AZ
ÚJVILÁGBAN”
DÉL-ALFÖLDI NAPOK KANADÁBAN
2007. OKTÓBER 18 - 21.**

1. KULTÚRA (ELŐADÓI ÉS NÉPI KULTÚRA)

- ◆ Musical-, operett-, opera-részletek
Szegedi Nemzeti Színház tagjai előadásában
- “István a király” keresztmetszete
- Huszka Jenő, Szirmai Albert, Kálmán Imre,
Lehár Ferenc operettjeiből
- Bánk bán, Hunyadi László, Hány János
- ◆ Filmvetítések
Szabadság, szerelem -
Rendező: Goda Krisztina
Szereplők: Csányi Sándor, Dobó Kata,
Fenyő Iván, Gesztesi Károly

56 csepp vér - rendező: Bokor Attila
Szereplők: Kaszás Attila, Miller Zoltán,
Palcsó Tamás, Veres Mónika
- ◆ Irodalmi est: Ady Endre
József Attila
Márai Sándor
- ◆ Népművészeti kiállítás: Apátfalvi
fehérhímzés, hódmezővásárhelyi hímzés,
halasi csipke, kalocsai hímzés

Tokaj, Kláštróm Pince

tokaj.hu

**2. KIÁLLÍTÁS: MAGYARORSZÁG EZER ÉVE
ÉRMÉKBEN**

50 db üveg keretben fotózott, kasírozott
érmék Magyarország ezer évéről

3. MINŐSÉGI MAGYAR BOROK

- ◆ SZEKSZÁRDI BORVIDÉKRŐL
 - a. Szent Gaál Pincészet - www.szentgaal.hu
Badarka, Kadarka, Kékfrankos, Cabernet
Sauvignon, Cabernet Franc, Merlot stb.
 - b. Gere Attila - www.gere.hu
Olasz risling, Rosé Cuvée, Kékoportó,
Cabernet sauvignon, Anonymus Cuvée stb.
 - c. Boch József - www.boch.hu
Siklósi Hárslevelű, Siklósi Chardonnay
barrique, Villányi Rosé stb.
 - d. Vylyan Szőlőbirtok és Pincészet
www.vylyan.hu
Chardonnay, Pinot noir, Zweigelt, Syrah stb.
- ◆ TOKAJI BORVIDÉKRŐL
 - a. Klastrom Bor
Furmint, Sárga muskotály, Szamorodni, Aszú
 - b. Tolcsva-Bor
Aszú

**1956-RA EMLÉKEZÜNK
2007. OKTÓBER 19-ÉN ESTE 8 ÓRAKOR
A MAGYAR KULTÚRKÖZPONTBAN
ÜNNEPI SZÓNOK: DR. SZAKÁLY SÁNDOR,
A BUDAPESTI SEMMELWEIS EGYETEM
PROFESSZORA, AKI
“AZ 1956-OS FORRADALOM ÉS
SZABADSÁGHARC. MIÉRT
MAGYARORSZÁG? AZ 1956. OKTÓBERI-
NOVEMBERI ESEMÉNYEK”
CÍMMEL TART ELŐADÁST
www.hccc.org**

„A TORKOKAT HIÁBA TÉPTÉK A RÉGI FÉLELMEK HUROKJAI...”

1956-RA EMLÉKEZETT TORONTO MAGYARSÁGA

„Egy nép színe-java gyűlt össze itt!
A vulkán felgörgette szörnyű köveit,
Izzva sistergett a legtisztább ércek lárvája,
Az indulatok hófehér tiszta felhője...”
(Váci Mihály)

Dr. Szakály Sándor

A Magyar Kultúrközpontban vasárnap, 2007. október 21-én délután két órakor a hatalmas Korona alatt megilletődött magyarok hallgatták az előadókat, akik az 1956-os forradalom és szabadságharc 51. évfordulójára emlékeztek. Elsőnek Vaski Gábor, a Magyar Kultúrközpont elnöke lépett a színpadra, és üdvözölte a megjelenteket. Az ünnepi megemlékezés vendégszónoka a Budapestről érkezett Dr. Szakály Sándor történész volt, akinek pályáját Jordán Emőke ismertette.

Dr. Szakály beszédében hangsúlyozta, hogy „1956 az 51. évfordulón is üzenetértékkel bír mind a határon belül, mind a határon túli magyarság számára. A magyar nemzet ezeréves történelme során nem mindig irányította úgy a sorsát, ahogy szeretne volna. De a XX. században mégis volt egy olyan pillanat, amikor saját akaratából döntött. 1956. október 23. volt ez a pillanat. Szép, napsütéses októberi őszt volt akkor is, és Budapest utcáin tízezrek, sőt az esti órákban, százezrek jelentek meg.

Miért? Mert változtatni akartak az életükön... A diákság október 22-én este 14 pontban foglalta össze követeléseit, azokat a követeléseket, amelyeket már röviddel azelőtt Szegeden az egyetemi hallgatók összeállítottak, hogy aztán másnapra 16-ra növeljék azok számát.

Mi volt a legfontosabb követelésük? Hogy az idegen csapatok, a szovjet megszállók hagyják el az országot, azt az országot, ahol jogtalanul tartózkodtak... Amikor 1953-ban az ország élére egy újminiszterelnök került, Nagy Imre, akkor az emberek megismerték, hogy lehet szabadabban lélegezni, szabadabban gondolkodni. Ám 1955-ben ennek a fellélegzésnek vége lett. Az ÁVH, a terror, az elnyomás, a nincstelenség és a sorbanállás következett. Amikor 1956 nyarán a lengyelországi munkások felemelték fejüket és azt mondták, hogy tovább így nem mehet, akkor az általuk megfogalmazott szabadság, tisztesség, becsület, az önállóság gondolata Magyarországon is követőkre talált. És kik voltak azok, akik ezt az eszmét 1956-ban továbbvitték?

Többek között önök, akik akkor hagyták el az országot, és azok, akik otthon maradtak és azok a hősök, akik valahol a 301-es parcellában nyugszanak. 1956. október 23-án ugyanis egy spontán népfelkelés után a hatalom lövetett. A békésen felvonuló tömeg csak annyit kért, hogy a pontoknak megfelelően legyen egy önálló, független, demokratikus Magyarország, hogy hozzák haza a hadifoglyaikat, akik még akkor a

Szovjetunióban raboskodtak. A hatalom belelővetett a tömegbe.

És a tömeg nem hátrált meg... A spontán tüntetés és felkelés fegyveres harccá, forradalommal alakult át.” De már október 24-én hajnalban Budapest utcáin lánctalpas szovjet harckocsik jelentek meg, szovjet katonák érkeztek Ceglédre, Kecskemétre és Székesfehérvárról – így a küzdelem szabadságharcra alakult át. Akik az utcán voltak, akik fegyverhez jutottak, szembefordultak az idegenekkel, mert tudták, hogy nem lehet és nem is szabad már feladni. „Az emberek nem azt kérdezték egymástól, hogy ki vagy és honnét jöttél, hanem azt kérdezték, hogy mit akarsz tenni. Ez volt a szép ebben a megmozdulásban. Illyés Gyula ezt sokkal szebben, más szavakkal fogalmazta meg, de a lényeg itt is az volt: vajon van-e szebb és felemelőbb érzés annál, ha egy nemzet esetében az emberek képesek vallási, világnézeti, s ha van ilyen, faji különbségek fölé emelkedni és egységesen, egyként, magyarként gondolkodni és magyarként remélni azt, hogy létre jöhet egy független, demokratikus Magyarország? Mert ez volt az alapgondolata 1956-nak.

Felvetődik bennünk a kérdés: vajon 51 évvel a forradalom és szabadságharc után eljutottunk-e oda, hogy azt mondassuk: független és demokratikus Magyarország vagyunk? Vannak akik igennel, vannak akik nemmel válaszolnak. Kinek van igaza? Nehéz kérdés. De vajon igazunk lehet-e nekünk, akik azt mondjuk, hogy 1956-nak van ma is üzenete? Az üzenet pedig az, hogy a határainkon belül és határainkon kívül együvé tartozunk, egy nemzet tagjai vagyunk, akiknek a legfőbb gondolata az kell hogy legyen, hogy 1956 után nem háborúval, nem harcokkal, hanem valami mással kell kivívnunk a világ figyelmét!” Az előadó elmondta, hogy 1956. október 30-31-én az egész ország hitt abban, hogy győzött a forradalom, mert eltűntek azok a személyek a közhatalomból, akik odaig juttatták az országot, ahová jutott, és előjöttek azok a politikusok, akik kiszabadulhattak a börtönökből, előjöttek azok a fiatal diákvezetők, akik az egyetem padjait koptatták. Akkor bekövetkezett az, amire talán csak 1848-49-ben volt példa: hogy a nép nemzetté vált, felemelte a fejét és egy tisztességes, független, igaz Magyarországot szeretett volna. „Hogyha csak ezt a rövid korszakot vennők figyelembe, akkor is azt kell mondanunk, hogy a nemzetnek ma is kötelessége lenne fölemelni a fejét és kötelessége lenne nemzetben gondolkodnia, nem csoportokban, nem érdekszférákban, hanem magyarságban. Hiszen ez a nemzet egy olyan világban él, ahol megmaradni, fennmaradni nem könnyű. Több mint ezeresztendő történelme során jöhetett tatár, jöhetett oszmán-török, német vagy orosz, de a magyar nemzet fölemelte a fejét és él. De hogy ne csak fölemelje, de bátran és nyugodt szívvel fenn is tartsa, másra nincs szükség, mint összefogásra, és büszkén vállalni azt, hogy magyarok vagyunk a határainkon kívül és a határainkon belül egyaránt.”

Dr. Szakály Sándor előadása után került sor a kitüntetések átadására.

A megemlékezés hivatalos részét ünnepi műsor követte, amelyet Weber András csellóművész, Joós Tamás szombathelyi énekmondó, valamint az Arany János Iskola és a Szent Erzsébet Iskola diákjai szolgáltattak. A műsorszámok befejezése után a szervezetek zászlófelvonással egybekötött koszorúzási ceremóniája következett.

Este hat órakor az érdeklődők megtekinthették a Goda Krisztina rendezte *Szabadság, szerelem* c. filmet.

Október 23-án a torontói Városháza előtt szerény létszámú résztvevő jelenlétében került sor a Magyar Köztársaság zászlajának a felvonására. A zászlófelvonás előtt Vaski Gábor, Dr. Beer Sándor főkonzul és Joe Mihevc, Toronto város képviselője mondott beszédet. A déli ünnepség koszorúzással ért véget a Budapest Parkban. Este a Paraméter Klubban folytatódott a forradalom és szabadságharcra való ünnepi megemlékezés, ahol Joós Tamás művészetében gyönyörködhetek a hallgatók.

A HŐSÖK A HAZÁÉRT ÉRDEMREND TORONTÓI KITÜNTETETTJEI

Dr. Felkai Ferenc, az egykori „Széna-téri budai srác”, az idei megemlékezés alkalmával meghatottan tolmácsolta az Ötvenhatos Igazolt Szabadságharcosok elnökének, a Budapesten tartózkodó Kulcsár Ervinnek az üzenetét, aki értesítette, hogy Vaski Gábor, a Magyar Kultúrközpont elnöke és Kralik György, a Magyar Kultúrközpont köztisztviselőként álló tagja a *Hősök a hazáért Érdemrendet* kapta kitartó, önfeláldozó munkásságáért. A magyar nemzeti-történelmi hagyományok fenntartásáért végzett munka, amelyet végeznek évek óta, példamutató az ötvenhatosoknak, de főleg a fiatalabb nemzedék számára.

„Az ötvenhatos eszmék elismerése, értékelése és terjesztése nekünk, akik a harcokban részt vettünk, nagyon fontos. Vaski Gábor és Kralik György felbecsülhetetlen érdemeket szereztek az ötvenhatosok körében. Kralik György úr gondoskodott a tiszteletlövésekről az 50. évfordulón a Budapest Parkban. Vaski Gábor elnök úr és csapata a Magyar Házban szervezte meg az ünnepségeket. Nagyon köszönjük munkátokat,” mondta Dr. Felkai. Az Érdemrendeket „egy pesti srác, a Korvin-közi” Terényi Ferenc nyújtotta át kitüntetetteknek.

A bécsi születésű **Christina Leeb** zongoraművész és a magyar **Rigó Sándor** szaxofonművész felejthetetlen élményt nyújtó hangversenyén nemcsak a Magyar Kutúrközpont tagjai, hanem Ausztria torontói konzulátusának képviselői is megjelentek.

Tamás Gábor koncert

Közreműködik
**Farkas
András**

Szüreti Bál 2007

szeptember 15 este 7:00

Jegy: \$45 (szept. 1-ig)

utána \$55

jegyrendelés: 416-654-4926

Mesterszakács:
Jánosi Gusztáv

Torontói Magyar Kultúrközpont 840 St. Clair Ave. W.

Gyere velem a Hargitára,
hegyet látni, erdélyi tájat,
messze nézni, álmodozni jó!
Hozzál nékem fenyővizet,
homorodi jó borvizet,
Erdélyt jární, veled együtt jó.

Refr.

Zúg, az Olt vize zúg,
az emléke fáj, hívogat vissza már,
Szívemet az otthon hívja,
oda vágyom mindig vissza,
hazajövök, ha élek, hazajövök, ha élek, még hozzád.

Székely kapu nyílj ki nékem,
hadd jöjjenek be még ma éjjel,
hosszú út után fáradt vagyok én!

Erőt veszek honi tájból,
messzi hegyek illatából,
a Hargitán itthon vagyok én.

Refr.

Zúg, az Olt vize zúg,
az emléke fáj, hívogat vissza már
Szívemet az otthon hívja,
oda vágyom mindig vissza,
hazajövök, ha élek, még hozzád.

Zúg, az Olt vize zúg,
az emléke fáj, hívogat vissza már,
Szívemet az otthon hívja,
oda vágyom mindig vissza,
hazajövök, ha élek, hazajövök,
ha élek, még hozzád.

ŐSZI ESEMÉNYEK A MAGYAR KULTÚRKÖZPONTBAN

A nemzetközileg elismert többszörös arany és platinalemezes magyar hegedűvirtuóz, Sir Mága Zoltán és az Angyalok nagyszerű hangversenye 2007. szept. 29-én a Magyar Kultúrközpontban

MC Haver & Teknő szereplése november 10-én nagyon jól sikerült. Ezt bizonyítja, hogy 160-nál több fizető tag volt jelen, annak ellenére, hogy vízumprobléma miatt csak 10 napunk volt a hirdetésre. Az ötletem, hogy ha már ennyi ember eljön az koncertre, legyen utána diszkó, szintén sikeresnek bizonyult, mert reggel 3 órakor még sok fiatal táncolt.

November 30-án ismét lesz diszkó, amelyre szeretettel várunk mindenkit.

Úgy tűnik, hogy a fiatalság lassan kezd összekovácsolódni. Filmklubot is szeretnék nyitni, ezenkívül alakul egy ifjúsági csoport, amely a Magyar Házhoz hasonlóan fog működni saját rendezvényekkel!

Ilyés Lehel, Ifjúsági igazgató

Az Arany János iskola a közelmúltban három alkalommal látott vendégül magyarországi művészeket. Elsőnek Lakatos István találkozott az iskola tanulóival, akik nagy szeretettel fogadták a vendéget. Októberben Joós Tamás énekmondó örvendeztette meg tanulóinkat megzenésített gyermekversműsorával.

Havas Judit előadóművészt mind a tanítók, mind a tanulók ismerősként üdvözölték, akitől a versmondás művészetét leshették el.

2007. október 13-án volt a Bácska-Bánáti Bál, amely - mint mindig - az idén is nagysikerű volt.

A Vigalmi Csoport népszerű Süteményvására!

2007. október 27-én Hungaria Ferencváros Sportklub Évadzáró Bálja!

Magyar Borok Magyaros Ételekkel - Borkóstoló a Mátyás Pincében!

Orbán Balázs Társaság hagyományos székely bálja
2007. november 3-án!

Balogh Kálmán Gypsy Cimbalom Band koncertje!

2007. november 24-én Vadászbál!

**Isten éltesse Jordán Emőkét
80. születésnapja alkalmával!**

Születésnap parti a Mátyás Pincében!

“hol zsarnokság van: mindenki szem a láncban...” (Illyés Gyula)

A Kanadai Magyar Fórum meghívására Budapestről Torontóba érkezett a Civil Jogász Bizottság négy tagja, akik november 11-én este a Magyar Kultúrközpontban **A Magyar Demokrácia határai – a 2006-os őszi események tükrében** címmel előadást tartottak. A vacsora díszvendége Bőjte Csaba ferences rendi szerzetes, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány megalapítója, aki szintén köszöntötte az egybegyűlteket.

A Civil Jogász Bizottságot elkísérte észak-amerikai körúttjára M. Szabó Imre újságíró és televíziószerkesztő, akit ismerősként üdvözöltek Torontóban is. M. Szabó Imre egyike a legismertebb riportereknek, akinek cikkei, televíziós műsorai a nemzeti oldal hűséges és tántoríthatatlan szolgálatában állanak, aki soha nem hallgat, ha valamely, közösséget vagy egyéneket érintő igazságtalanságot tapasztal – olykor akár személyes biztonságát is kockáztatva. Torontói rajongói főleg a Zenit és az Echo TV műsoraiból ismerik M. Szabót, aki a Civil Jogász Bizottság megalakulásának pillanatától állandóan együtt dolgozik a jogászokkal.

A Bizottság levetítette azt a rövid filmet, amelyet a 2006 őszen történt budapesti atrocitásokról készítettek, majd sor került a vendégek megszólalására.

Dr. Morvai Krisztina, a CJB társelnöke

Fotó: Kralovanszky Balázs

Elmondta, hogy tavaly Magyarországon végveszélybe került a szabadság, a demokrácia, a jogállamiság és végveszélybe kerültek az emberjogok. 2006. szeptember 19-én és 20-án, október 23-án Magyarországon krízishelyzet alakult ki - emberjogi krízishelyzet. A társadalom arra számított, hogy az október 23-án megkínzott áldozatok elégtételt kapnak az elszenvedett borzalmakért, a felelősöket megtalálják és felelősségre vonják. Sajnos nem így történt, mert még mindig nem következett be az ezzel kapcsolatos igazságtétel. Még mindig nem vonták felelősségre a bűnösöket, egy fillért kártérítést sem kaptak a kilőtt szemű és más módon megsérült, jogsértett áldozatok, még mindig koncepciós eljárások vannak folyamatban ártatlan emberek ellen, és „nem utolsó sorban még mindig nem lehetünk biztosak abban, hogy ez nem fog megisméltódni Magyarországon,” hangsúlyozta a szónok. Az idén, szeptember 17-én a miniszterelnök azt mondta az embereknek, hogy „Remélem, a magyarok tanultak az elmúlt őszi eseményekből.” Október 22-én éjszaka a Civil Jogász Bizottság még dolgozott azoknak a tavalyi áldozatoknak a kiszabadításán, akiket újra önkényesen előállítottak, miközben hatalmas rendőri erőbedobás volt Budapest utcáin. Békés megfigyelőként ott voltak a Bizottság tagjai is, akiket üvöltve igazoltattak, és megvalósították továbbra is azt a félelemkeltést, ami tavaly szeptember 17. óta jellemzi Magyarországot. Az emberjogok és az emberi jogok gyakorlóinak démonizálása, a tömegek megfélemlítése, az állandó erődemonstráció a hatalom részéről, és az emberek egymásnak ugrasztása –, a csendes többség és a randalirozó kisebbség - szembeállítás. Az utóbbin azokat kell értenünk, akik emberi jogaikkal élni kívánnak. A jó Isten a Civil Jogász Bizottság munkáját segítette, óvta a megalakulása óta eltelt egy évben, mondta Morvai Krisztina. Beszédének további szakaszában bemutatta a Bizottság tagjait és azok munkáját. Három evangélium jel segítségével is érzékeltette azt a küldetést, amelyet felvállalt hat társával együtt: az első jel az utolsó vacsora, a lábmosás jelenetével, a második, amikor Mária megkapja a Hívást, és szembesül azzal, hogy egészen más küldetése van, mint amire addig készült, a harmadik pedig Krisztus számárháton való bevonulása Jeruzsálembe. Ez utóbbival

szemléltette, hogy mit jelent az a kifejezés, hogy segítséget megtapasztalt. Többek között az utolsó vacsora jelenetével azonosította azt a tapasztalatot, amikor odament hozzá országjáró körutjuk egyik előadása után egy asszony, és azt mondta: „Tudja, amikor hazamentem október 23-án az Astoriától, a fülemben még hallva a gumilövedékek puffogását, a sérültek jajkiáltásait, orromban érezve még a könnygáznak a rettenetes, orrfacsaró szagát, nyelve a könnyeimet, halálfélelemben lefeküdtem az ágyamba, és két hétig nem tudtam felkelni. Nem tudtam bemenni a munkahelyemre, nem tudtam kommunikálni, nem voltam önmagam. És akkor megjelent a TV képernyőjén a Civil Jogász Bizottság, és Önök el kezdték mondani az igazat arról, ami ott történt 23-án. Hallgatva a Bizottság tagjait, hirtelen azt éreztem, hogy meggyógyultam.” A CJB célja éppen az, hogy felemelje, reményt adjon az elesetteknek, a magyar embereknek a tények megállapításával, a jogsértések feltárásával, a felelősség tisztázásával, az áldozatok megfelelő elégtételének kezdeményezésével, a megtépázott életű, meggyötört, sokszor munkaképtelenné vált személyek emberi méltóságának visszaállításával: A jövőre nézve pedig a rendőri brutalitás megakadályozásával, a koncepció tárgyalásoknak a befejezésével. Nagyon fontos annak az elérése, mondta, hogy Magyarországon olyan fajta gyalázatos emberjogtiprásra, ami történt 2006 őszén, soha többé nem kerülhet sor. A bibliai Mária kiválasztottságához hasonlóan, Magyarországon, és a 16.000.000-os magyarság soraiban minden egyes embernek új küldetése van: megmutatni, hogy szereti hazánkat, egymás kezét megfogva képes újjáépíteni a demokráciát, a jogállamiságot, a szabadságot. Kétféle magyar ember van Magyarország határain kívül és határain belül: a hazáért aggódó, felelősséget vállaló és azért cselekedni is hajlandó magyar, és a haza sorsa iránt közömbös, tehát érte semmit nem vállaló, nem cselekvő magyar. Morvai Krisztina ismételt hangsúlyozta, hogy a Civil Jogász Bizottság tagjainak közös, együtt végzett munkája bizonyítja: hogy a haza sorsáért vállalt felelősség egyik legfontosabb megnyilvánulása az emberjogok védelméért folytatott harc, az emberi jogi sérelmek kivizsgálása és orvoslása. Ezt vállalták fel 2006 novemberében.

Dr. Gaudi-Nagy Tamás – a rendőrség által elkövetett jogsértésekről

Fotó: Kralovanszky Balázs

Azt eszelte, hogy a tavaly ősszel tapasztalt rendőrterror hogyan csapódott le az emberi sorsokban. Október 23. számára olyan nap volt, amikor egy utazás ért véget, és egy új utazás kezdődött. Pontosan egy évvel ezelőtt, október 10. és 22. között az Egyesült Államokba kapott meghívást a Nemzeti Jogi Alapítvány küldöttsége és ott már azon gondolkoztak, hogy október 23-án feltétlenül otthon kell lenniük, mert azok után, ami szeptember 18-19-én és 20-án történt Budapesten, nem lenne meglepő, ha valami még borzalmasabb következne. Sajnálatos módon a történelem őket igazolta. Október 23-án délelőtt, amikor Ferihegyen leszálltak a repülőgépről és bekapcsolták a telefonjukat, egyre-másra érkeztek az üzenetek a segélyhívó vonalon szülőktől, barátoktól, akik mind arról számoltak be, hogy szembetalálták magukat valami elképesztő agresszióval, durvasággal, és ennek folytán szeretteiket elfogták, megverték, meghurcolták, és segítségre szorulnak. A jogvédő számára ezek az időszakok azok, amikor ott kell lennie, és ki kell nyújtania a jogvédelem segélyét a rászorultak számára.

Jelentésében külön fejezetben fejtette ki, hogy az 1990-es rendszerváltás után a posztkommunista hatalmat gyakorló kormányzat időszaka alatt mennyire nem tisztelték az alapvető emberi jogokat, pl. 1997-ben a magyar föld védelmében kiálló emberek jogait. Többek között ott fordult elő, hogy Pongrácz Gergely 56-os szabadságharcost a Horn-kormány elnöksége megbilincselve húzta végig a földön. A

következő években is a szervezett tüntetések alkalmával a rendőrség és a hatalom minden alkalommal bizonyította, hogy nekik semmi sem drága annak érdekében, hogy az embereket elrettentsék jogaik gyakorlásától.

A szeptemberi események kiváltó oka, hogy a 2006-os választások után a magyar választókat becsapták, félrevezették. Az emberek kimentek az utcára tiltakozva, felháborodásuknak hangot adva, megfogalmazták követeléseiket és a Magyar Televízió székháza elé vonultak azok beolvasását kérve csakúgy, mint ahogy történt 1956-ban. Ezt megtagadták tőlük, ezzel megszegve az ide vonatkozó jogszabályokat. Az emberek felháborodásukban megostromolták a TV székházát és így egymásnak ugrasztották a rendszer szenvedő alanyait, a tömeget és a rendőrséget. Mert a rendőrök épp olyan nehéz helyzetben dolgoznak, mint a társadalom többi része, családjaikon keresztül megélik mindazt a rosszat, amitől az ország szenved. A rendőrök is kiszolgáltatott helyzetbe kerültek, számosan megsérültek, és ezt a teljes rendőri állománnyal végignézték, nem küldték segítségül a közelben felfegyverkezve, bevetésre várakozó nagyszámú rendőri erőket. Ez indított el egy olyan tudati folyamatot a kisrendőrökben, hogy sokkal inkább képesebbé váltak azokra az agressziókra, amelyekre október 23-án sor került.

Személyes élménye, hogy amikor megkapta az értesítést, hogy Novák Elődöt az Alkotmány utcából szintén elfogták, akkor mikor becsukódott mögötte a rácsos ajtó, akkor egy megdöbbenő léggömb fogadta. Három elfogott tüntető megbilincselve, testileg-lelkileg összetörve, odatámasztva homlokkal a falhoz - szétvetett lábakkal. Homlok magasságban véres volt a fal. Olyan agresszív volt a hangulat, hogy attól tartott, ő is fogva tartottak sorsára jut. A Civil Jogász Bizottság munkájának eredményességét bizonyítja, hogy tudtak segíteni a szerencsétlenül járt embereken, akiknek ügye most jutott el a bírósági szakaszba. Megemlítette Tátrai Péter kanadai állampolgár esetét is, aki fizikailag szenvedett életre szóló sérülést a rendőri önkény következtében.

Dr. Gaudi Nagy Tamás mindenkinek szánt, hogy ne féljen élni alapvető emberi jogaival annak érdekében, hogy saját nemzetét és az egész emberiséget a jó irányába mozdítsa. "Ennek eszközt látjuk magunkban," mondta. Deák Farkas, erdélyi, a XIX. században élt gondolkodó szavaival fejezte be előadását, amely egyben a jogvédő bizottság hitvallása is: "Légy ember! Ez a cél. Légy Magyar! Ez az eszköz."

Dr. Juhász Imre - a nemzetközi emberi jogi egyezményekről

Fotó: Kralovanszky Balázs

A tavaly októberi események világszinten felhívták Magyarországra a figyelmet. Az emberi jogok, amelyek többszáz éves múltra tekintenek vissza, nagyon-nagyon kényes területét jelentik a jogvédelemnek, hiszen az emberi jogvédelemért való küzdelem az emberi méltóság letéteményese. Azé az emberi méltóságé, amely papíron jogszabályokban látszólag nem telik meg tartalommal. A gyülekezési jogról elmondta, hogy ez pozitív kötelezettséggel is jár az állam és személy számára egyaránt. Azt a pozitív kötelezettséget jelenti, hogy meg is kell védeni azokat, akik gyülekezési jogukkal élni kívánnak. A gyülekezési jogával élni kívánó tömeget az Astoriánál a magyar kormány, illetve annak a rendőrsége sehogysem védte meg. A véleménynyilvánítás szabadsága szintén nagyon régi jog, összefügg a gyülekezési joggal, mert nem csak összegyűlni szeretnek az emberek, hanem szeretik is kinyilvánítani a véleményüket azokkal együtt, akik hasonlóképpen gondolkodnak. Egyik gyűjtőpontja a tavaly őszi eseménysornak pontosan az volt, hogy az emberek a véleménynyilvánítási jogukkal szerettek volna élni, amit a hatalom nem engedett meg számukra. Ezek az

események még néhány más alapvető jogot is sértettek Magyarországon. Alapvető jog a kínzástiltalom. Magyarország már 1976-ban, tehát Kádár János idején csatlakozott a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányához. Ez többek között tiltja a kínzást. Budapesten tavaly tömegesen fordultak elő a kínzás fogalmát kimerítő cselekedetek. Ezek közé tartozik az, hogy a magyar rendőrség a szeptember, októberi események idején egy villanszerelők által használt műanyag gyorsbilincssel, kábelkötegelővel oldotta meg a megkötözést. Ez egy vékony műanyag szíj, amelyet csak szorítani lehet, de engedni nem. Ezt húzták meg kegyetlen módon szinte minden fogva tartott személy esetében. Ez a szíj aztán órákon rajta volt a letartóztatottakon, mélyen a húrukba vájva akár maradandó károsodást okozva. Maguk a rendőrök is elmondták, hogy sok esetben alig tudták levágni, nehéz fizikai munka árán, az emberekről ezt a bilincset. A másik kérdés az ütlegetéseknek és egyéb testi sértéseknek a kérdése. Az egyik meghallgatott személy, egy 65 év körüli színész bevallotta, hogy ő megpróbálta megbékíteni a rendőrsorfalat és a tüntetőket. Kivált a tüntetők sorából, és lassan, minden támadó szándék nélkül a rendőrök felé tartott. Amikor hallótávolságra ért, hallott két parancsot. Az egyik az volt, hogy álljon meg, a másik az, hogy távozzék a helyszínről. Akkor ő már állt. A rendőrök megrohanták, berántották a rendőrsorfal mögé, és miután megbilincseltek, két rendőr szorgosan elkezdte rugdalni. Másik nemzetközi szervezet az Emberjogok Európai Egyezmény, amelynek több mint 40 európai ország a tagja, és legfőbb szerve a Strasbourgan működő bíróság. Ez az egyezmény is védi az emberi jogokat és minden tagállamra kötelező korlátozásokat jelöl meg. De szemben az ENSZ kereteiben működő Egyezményekkel, ezek egyedi jellegű jogvédelmet biztosítanak. Ez azt jelenti, hogy ha a magyar bíróságok előtt nem sikerül valamely ügyben a jogvédelmet kivívni, el lehet menni vele a strasbourgi bírósághoz.

Juhász Imre kitért Magyarország Európai Unió tagságára is. Az Unió a tagállamaiban történő jogtiprások esetén szankciót vezethet be. Magyarországon huszonegyféle szándékos bűncselekményt követtek el a magyar rendőrök a múlt év őszén – a nemzeti zászló meggyalázásától a legsúlyosabb testi sértésekig. Az Európai Parlamentben viszont nem hoztak semmiféle szankciót, mert győzött a baloldali kormánypropaganda. Juhász Imre ismételten hangsúlyozta, hogy az emberjogok kérdése, amely a demokráciának alapvető értéke, a Bizottság számára gyújtópont. Sütő András-idézettel vezette be mondandójának utolsó üzenetét: „Nem mindegy, hogy valaki New York mellett egy villában írogat kalandregényeket, vagy valaki Erdély közepén egy erdei házikóban titokban írja könyveit, és vállalja egy nép sorsát.” „Emeljük fel a fejünket, legyünk büszkék, hogy így-úgy, de kapcsolatban vagyunk a magyarsággal, gondoljunk arra az 1100 esztendőre, amely a Kárpát-medencei haza megválasztása óta mindenképpen összefog minket, és ne hagyjuk, hogy ez az 1100 éves munka, amelyben őseinknek vére, verítéke bennevan, veszendőbe menjen.”

Dr. Szőőr Anna – a múlt ősszel végbement események pszichológiai elemzése

Fotó: Kralovanszky Balázs

Boldogan üdvözölte a közönség soraiban rokonát, Máriássy Katit, majd elmondta, hogy az emigrációs magyar irodalom két jeles írójának, Márainak és Wass Albertnek a műveiből értette meg igazán, hogy magyarnak lenni?

A magyarság nagyon sokat adott Kanadának és az Egyesült Államoknak, tehát nemcsak mi kaptunk Észak-Amerikától, hanem Észak-Amerika is rengeteget kapott a magyarságtól. „Legyünk büszkék arra,

hogy magyarok vagyunk, mert magyarnak lenni erkölcsi kötelezettség. Hiába próbálták elsumákolni a bécsi döntéseiket, hiába próbálták ellenforradalomnak beállítani ellenforradalomnak 1956-ot, mi emelt fővel vállaljuk a magyarságunkat.”

Rátérve a múlt évi eseményekre, elmondta, hogy a Bizottság szókimondó, és nem eseményekről beszél, hanem tömeges rendőri brutalitásról. 2006. szeptember 17-én a morális válság elmélyült, és morális pánik tört ki Magyarországon. Gyurcsány Ferenc deviáns magatartást tanúsított, és erre válaszolt a társadalom, és kialakult a „Csináljon már valaki valamit!” állapot az országban. Az emberek az utcára mentek a várakozás izgalmaiban. „Legalább fél órát ott voltam a Kossuth téren a gyermekeimmel és férjemmel együtt. Majd úgy éreztük, hogy felelősséget kell vállalnunk, megéreztem, hogy egy jó cél mellé összefogott a magyarság. Sokat köszönhetünk Gyurcsány Ferencnek, mert összekovácsolt bennünket, megteremtődött a virtuális határok között élő 16.000.000 magyar lelki kohézióját, és ezt neki is köszönhetjük. Ahogy az utcán álltunk és figyeltem, hogyan eszkalálódnak az események, ott voltunk a TV-ostromnál, ott voltunk 19-én és 20-án, amikor soha nem látott embervadászatot tapasztaltunk Budapest utcáin, akkor végig arra gondoltam, hogy mit tehetünk a magyarságért, amikor úgy érzem magam, mintha egy filmjelenetben vagyok, mintha nem is velem történne, és nap mint nap nekem ezt végig kell néznie. Arra gondoltam, hogy megtudom a diktatúra legfőbb eszközét, miszerint a rendőröket szembeállítják a civil társadalommal. Próbára teszem a rendőrséget. Kiosztottam 300 kokárdát a rendőrök között a Kossuth téren, és mind a 300 rendőr elvette tőlem. Ebből megértettem, hogy a rendőreink is ennek a diktatúrának az áldozatai. Szembeállítanak minket, így gerjesztik a félelmet. Október 14-én ők is tüntetni akartak, sőt tüntettek is a kormány ellen, mert az életkörülményeik nagyon rosszak. Október elsején önkormányzati választások voltak Magyarországon, és elsőprő sikerrel győzött a nemzeti oldal. Akkor úgy gondoltuk, hogy valami jó fog történni. De Lampert Mónika úgy gondolta, hogy csak rajta keresztül történhet valami, ekkor mondta, „Csak bízzatok bennem!” Október 23-án a magyarság nem tüntetni, hanem ünnepleni ment. A Kossuth téren a politikusok, a rendőrök egyetértésben együtt voltak, és a civil társadalom valóban tüntetett. Tüntetett az igazságtalan kormány ellen, a jogszabályok tiprása ellen. Október 23-án furcsa jelenséget tapasztalt már a közlekedésben is, valósággal odahajszolták a Deák-térre. Már az Operánál érezte a szúrós szagú könnygázt, ugyanakkor a Deák téren már kardlapozás, könnygázgránátdobálás, lövöldözés zajlott. A kisebbik fia sokkos állapotba került, ezért hazamentek, de a férje azt mondta, ha mindenki így gondolkozna, soha nem történne semmi ebben az országban, de ő a gyermekeit biztonságban akarta tudni. Otthon gondolkozott el azon, hogy micsoda igazságtalanság, micsoda médiamanipuláció az, hogy ha valaki elmegy egy szép megemlékezésre, és engem hibáztat a társadalom. De Budapest utcáin nem egyszerű agresszióval találkozott az ember, hanem a bizonyos frusztrált, destruktív agresszióval.

A rendőröket érzékennyé tették a tüntetőkre, amely elkezdődött a TV-székház ostrománál, amikor a parancsnokok cserben hagyták a kisrendőröket, majd folytatták azzal, hogy sok ideig nagyon keveset kaptak enni, nem engedték haza a családjukhoz, tehát gyűlölniük kellett az ünneplő tömeget.

36 órát dolgoztak, frusztráltakká váltak, megbocsáthatatlanul durvákká. Mintegy aktív éber hipnozisban estek neki a tüntető tömegnek.

Félelmetes, hogy ha valaki elmegy emlékezni az 56-os hősökre, akkor el kell veszítenie a szeme világát.

„Mi úgy érezzük, hogy mindent meg kell tennünk azért, hogy valóban megteremtődjék 16.000.000 magyar ember lelki kohéziója, meg kell ezt tennünk, hogy segítsen rajtunk az emigráció és együtt segítsünk az elszakított területek magyarságán. Segítsük egymást!”

MAGYAR KULTÚRKÖZPONT VEZETŐSÉGE KÖSZÖNETET MOND KIREC
LÁSZLÓNAK ÉS FELESÉGÉNEK, ERIKÁNAK AZ 1.000.00 DOLLÁROS
ADOMÁNYÉRT, AMELYET FELAJÁNLOTTAK A MAGYAR HÁZ FENNTARTÁSÁRA.
NEMES GESZTUSUKÉRT ISTEN ÁLDÁSÁT KÉRJÜK ÉLETÜNKRE.

HAVAS JUDIT ADY-ESTJE KANADÁBAN

*“Ifjú szivekben élek s mindig tovább,
Hiába törnek életemre
Vén huncutok és gonosz ostobák,
Mert életem millió gyökerű.*

*Szent lázadások, vágyak s ifju hitek
Örökös urának maradni:
Nem adatik meg ez mindenkinek,
Csak aki véres, igaz életű...” (Ady Endre)*

Ismét vendégül láthattuk Torontóban Havas Judit budapesti előadóművészt. Ezúttal a Mátyás Pincében hallgathattuk meg Ady-összeállítását. A rendkívül finom érzékkel összeválogatott versek tolmácsolásával szinte élővé varázsolta a “lidérces messzefény”-ként ragyogó Ady-szellemet, ismételten felébresztette a költő versei iránti érdeklődést azokban is, akik talán régóta nem nyitották ki köteteit. Judit bugó hangjával becsempészte hallgatói szívébe a „föl-földobott kő”-ként mindig haza-és visszaérkező nagy poétát azért, hogy lerója az életet, „egy régi adósság”-ot a „szent lehetetlenség zsoldárja”-n.

Havas Judit kanadai előadói körútját Montréalban kezdte, az ott tartott estje után érkezett Torontóba. Az előadóművész felsőfokú tanulmányait az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsész Karán magyar-könyvtár szakon végezte. 1975 óta előadóművész. 2003-ban PhD fokozatot szerzett az ELTE Irodalomtörténeti Intézetében. Beszéd- és előadóművészetre Cserés Miklós dr., Latinovits Zoltán, Wacha Imre, Montágh Imre, Török Tamás és Kerényi Miklós Gábor tanították. Évek óta az ELTE Alkalmazott Irodalomtudományi Tanszékén oktat beszédkultúra-beszédművelés tárgyat. Számos önálló estet állított össze, többek között Ady Endre, József Attila, Illyés Gyula, Kányádi Sándor verseiből. Kodály Zoltán és Bartók Béla válogatott levelezéséből és a róluk szóló versekből, *Embernek Fia* címmel a XX. századi spanyol és latin-amerikai líra gyöngyszemeiből, valamint a kortárs héber költők verseiből készített válogatást *A hajnali imádság margójára* címmel, amely CD-n és kazettán is megjelent. A Magyar Rádió és Televízió műsorainak rendszeres közreműködője, *Verselő* címmel állandó műsort vezetett és szerkesztett a Duna Televízióban. Judit a Petőfi Irodalmi Múzeum tudományos főmunkatársa.

1982-ben kapta meg irodalmi műsoraiért a *Magyar Rádió Nívó-díját*, 1997-ben a *Jeruzsálem 3000* év kitüntetésben részesült. 1994-ben a Komédiium Színházban mutatta be Földes Mária *A séta* című regényéből készült monodrámát. Gyermekműsorai közül a Weöres Sándor verseiből összeállított a *Ha a világ rigó lenne* című, valamint a *Kik is azok a boszorkányok?* – a magyar nép hiedelemvilágát bemutatók a legnépszerűbbek. Az *Útibatyu* című, magyarországi és a határainkon túli magyar költők gyermekverseiből készített összeállítását Torontóban is bemuatta.

A magyar líra avatott tolmácsolójaként nem csak Budapesten és vidéken, hanem Európa számos országában – Csehországban, Franciaországban, Romániában, Szlovákiában, Németországban, Hollandiában Angliában, a Vajdaságban, Kárpátalján és Belgiumban, valamint Izraelben, az Egyesült Államokban és Kanadában is képviselte a magyar irodalmat és kultúrát.

KARÁCSONYI ÉJFÉLÓRA – KILYÉN ILKA KANADAI FELLÉPÉSE

Kilyén Ilka Magyar Örökségdíjas művész

Erdélyi karácsonyok hangulatát ígértük a meghívónkon, amelyen Kilyén Ilka műsoráról tudósítottuk a Toronto környéki magyarságot. Tévedtünk. Nem azt kaptuk a művésznőtől: sokkal többet. Nemcsak Erdély idézte meg, hanem a lelki hazát, az ősszmagyarság karácsonyát.

A Mikulás-ünnepségre összesereglett kisgyerekek ámulva hallgatták a Magyar Kultúrközpontban a tündéri mesevilágot odavarázsoló szép előadó szebbnél szebb történeteit a kis Jézus születéséről, a betlehemi csillagról, és szinte észrevétlenül kapcsolódtak bele a hallott események megjelenítésébe. A nagyobbacska irányította kicsik is megértették, hogy miért ítélte el a nép az önző, pénzéhes kovácsot, és miért fogadta szívébe annak vak leányát, aki bevezette a barmok közé a szent családot. Ének és mese váltogatta egymást, ugyanaz, mint Hamiltonban, a Magyar cserkészek által szervezett Mikulás-ünnepségen. Hamiltonban a Szent István Templom halljában mise után gyűlt össze a népes közönség.

Klasszikus, örökszép adventi és karácsonyi énekeket, történeteket adott elő Kilyén Ilka a tőle megszokott, de mindig frissen ható módon, ilyenképpen nemcsak az éneklés, hanem a szép kiejtés példáját is nyújtva. A szívekbe énekelte bele a csodavárás gyönyörű izgalmát, a Megváltó megszületésének himnuszát, amely áthatja ilyenkor az egész keresztény világot.

A kimondottan felnőtteknek szánt Karácsonyi rege c. műsorát a Mátyás Pincében adta elő. Ide elhozta mindazt, ami a Kárpát-medence magyarjainak fontos, ami lelki megerősödésük és fennmaradásuk forrása. A magyar irodalom legszebb adventi-karácsonyi versei váltakoztak népi karácsonyi énekekkel, miközben gyermekkori emlékeket, mesés, regés, szép adventeket, varázslatos szentestétet is megidézt a székely havasok aljából, a csángók világából, Délvidékről vagy éppen az alföldi pusztáról. A történelem megrázó teleit éppúgy beleszotte ünnepi összeállításába, mint a közelmúlt fogvacogtató hidegét, hogy aztán diadalmasan megénekelje a remény angyali üzenetét. Délvidéki levelének egy részlete illusztrálja azt, hogy a Messiás várását még a háborús viszonyok sem tudták elfojtani a népben, még kevésbé a gyermekekében.

Kilyén Ilka Hamiltonban

2008. VOL. 2, NO. 1. - ÉRTESÍTŐ - BULLETIN - VOL. 2, NO. 1, 2008

PUBLISHER - KIADÓ: VASKI GÁBOR

EDITOR - SZERKESZTŐ: DANCS TELCH RÓZSA

ISSN 1913-2360

‘S ha valamely tudomány méltó és férjfihoz illő, bizonyosan annál dicsőbb nem lehet, ‘s egyszersmind édesb, ‘mint embertársai java ‘s boldogsága okainak nyomozása ‘s kifejtése. Dicsőbb nem, mert az erénynek, melly szó erőbül származik, legnagyobb fénye az, hogy az erős nem egyedül akar megelégedett lenni, örvendeni, szerencsésnek érzeni magát, a’ mi magányosan lenni nem is tudna; hanem hogy másokon is segíteni törekedik, jolétekre kezét nyujt, ‘s többeket kíván boldogságra juttatni.

Csak a’ gyenge szereti önmagát, az erős egész nemzeteket hordoz szívében!

Gróf Széchenyi István. Idézet a “HITEL” c. könyvéből. Kiadva, 1830

‘And if there be any science more befitting a man, surely there is none more glorious and none withal more sweet, than to search for and unravel the reasons for the success and happiness of his fellow man. None more glorious, because virtues’, a word derived from virility, greatest brilliance is, that the strong does not wish to be content with oneself alone, to rejoice, to feel ones good fortune, which solitarily would not even be able to be; rather because one strives to help others, offers a hand for prosperousness, and desires to assist many to achieve happiness. Only the weak loves oneself, the strong carries entire nations in ones heart!

Count István Széchenyi. Excerpt from his book “Credit and Credibility”. Published, 1830

**BOLDOG ÚJ ÉVET MINDEN KEDVES TAGTÁRSUNKNAK!
HAPPY NEW YEAR!**

ISTEN, ÁLDD MEG A MAGYART AZ ÚJ ESZTENDŐBEN IS!

Gergely Róbert

Szilveszter – Óesztendő búcsúztatása. És egy reményteljes Újév kezdete. Ez minden évben megismétlődik. A nagy evések, nagy ivászatok, fergeteges jókedv, tánc és muzsika – és máris elfelejtjük, hogy nemcsak az év billent át egy másikba, hanem öregebbek lettünk mi is háromszázhatvanöt nappal. Nem baj, csak egészség legyen, ismételtetjük a megszokott közhelyet és mulatunk. Hogy is írta Arany János?

„Hajrá fiúk! Ez a pohár
Az évért, mely kiszenvede;
Emléke fönn lesz holnap is...
Egy kis mámor futó köde.” (Szilveszter éjen)

A torontói Magyar Kultúrközpont Árpád-terme zsúfolásig megtelt Szilveszter estéjén. A helybéli magyar közösség tagjaival szilveszterezett Dr. Beer Sándor főkonzul és családja is. A Kultúrközpont szervezői kitétek magukért – ünnepi pompába öltöztették a nagytermet, a legjobb híró magyar szakácsot, Jánosi Gusztávot hívták meg az évvégi és -eleji menü elkészítésére, hivatásos pincér irányította a kiszolgálást. A mulatság koktélfogadással kezdődött, amelyet a hallban Mudlic János házelnök irányított, sajtók és pogácsák választékával kínálta a vendégeket a felszolgálók serege. Ezalatt a Budapest Duó hallgatókat játszott, hangulatfenntartó muzsikájukat a teremben is élvezhettük egészen a vacsora befejezéséig.

Mint minden rendezvény, ez a Szilveszter-est is egy egész csapatnyi önkéntes asszony és férfi közös munkáját dicséri - sokan és rengeteg órát feláldozva készítettek elő, hogy a vendégek minél kellemesebb hangulatban fogadják az Újévet. Köszönet illeti mindnyájukat. Mint mindig, most is ott sürgött-forgott Harmath Icuka is a csapatban, aki megérdemelné az önkénteseknek járó jelképes kitüntetést fáradhatatlan szolgálataiért.

A vacsora előtt Vaski Gábor elnök üdvözölte a jelenlevőket, külön köszöntve magyarországi sztárvendégünket, Gergely Róbert énekest. A vacsora – „mi szem-szájnak ingere” – sokfogásos, bőséges és ízletes volt, a jó hangulatot a finom kanadai és magyar borok emelték. Közben Vaski elnök, aki képzett énekes és zenész is egyben, fel-felugrott a színpadra egy-egy énekszámmal. A Budapest Duó kíséretében, később Gergely Róberttel együtt elhangzott dalait a közönség osztatlan tetszéssel fogadta. A talpalávalót a Hungária zenekar szolgáltatta. A tehetséges csoport minden korosztály igényeit kielégítő zenéje mindenkiiben megpezdítette a vért. Gergely Róbert énekes Budapestről érkezett. Hírneve megelőzte a művészt, a közönség szeretettel és őszinte várakozással fogadta. Kedves, meleg hangú bemutatkozása nem is a messziről jött idegené volt, hanem a régi ismerősé, aki barátok közé érkezett tizenöt éves fiával, akiről büszkén mondta el, hogy turnéjának rátermett kísérője, technikai kezelője, talpraesett tolmácsa is apjának. Róbert repertoárja széles skálán mozgott egész este. A nosztalgialadoktól a tánczenéig, örökzöld dallamokig mindent átfogott. „Gergely Róbert személyiségében szerencsésen ötvöződik a tehetség és a muzsika iránti véget nem érő határtalan szenvedély,” írja róla a kritika, és valóban, a színpadon minden mozdulata, minden elénekelt dal a deszkákhoz szokott sokoldalú, sokarcú színész, a professzionista énekes tehetségéről árulkodott. Gergely Róbert egyénisége, műsora elbűvölte a kanadai magyarokat, akik visszavárják az év egy „prózaibb” estéjére is.

SZILVESZTER KÉPEKBEN

*Gergely Róbert a
CD-jét dedikálja*

Hajnalig áll a bál

„LÉGY JÓ, FIAM, LÉGY JÓ MINDHALÁLG” – A TORONTÓI SZÍNJÁTSZÓCSOPORT SIKERE

Dancs Rózsa

A Magyar Ház Baráti Köre szervezésében került bemutatásra 2008. január 13-án délután a Légy jó mindhalálg c. három felvonásos Móricz Zsigmond-darab Ormay Gabriella rendezésében. Olyan nagyszámú közönséget ritkán látni kulturális rendezvényen, mint ezen az előadáson – majdnem minden épkézláb ember ott volt Torontóból és környékéről, lett légyen 100 éves vagy éppen Nyilas Misi korú kisiskolás. És életkortól függetlenül mindenki élvezte a színpadon történeteket. Ormay Gabriella évek óta nem rendezett színdarabot. Ezúttal mintha újra fellángolt volna benne a rendezői kedv, minden várakozást felülmúlva bizonyított. Telitalálat volt maga a darab kiválasztása is.

Móricz Zsigmond halhatatlan kisregénye és annak színpadi változata sorsformáló üzeneteket tartalmaz. Mit is mond nekünk Móricz alkotása? Hadd idézzük a szakirodalom idevágó passzusát: „Nyilas Misi példája nem is olyan távoli, ma is belerendül a világ, ha egy tiszta és becsületes gyermeknek csalódást okoz a felnőttek világa. Ez a csalódás és megrendült bizalom azonban újjáépíti a gyermeki lelket, új távlatokat nyit épp elkezdődött életében: az emberiség tanítója, a jóság apostola szeretne lenni, az édesanyjától kapott tanítást akarja továbbadni. Nemes cél, mely legalábbis Móricz esetében megvalósult. Ugyanis kitűnő irodalomtörténészeink szerint a mű életrajzi ihletésű. A szerző a kommün (Magyar Tanácsköztársaság, D. R.) összeomlásakor a nemzeti katasztrófák után érzett mély válságát fejezte ki; fájdalmában, csalódottságában menekülésképpen írta meg saját életérzését gyermeki szívbe ágyazva.

A debreceni református kollégium akkoriban a nemzeti nevelés fellegvárának számított. Nagy, komor, négyszögletű épület, a szegény sorból származó Nyilas Misi fél tőle, de büszke is rá. A megrázó történet végén azonban dacos eltökéltséggel ismételteti, hogy nem akar többé debreceni diák lenni. A szülői ház áldott emlékével, érzékeny lélekkel és határtalan bizalommal érkezik az alig tizenegy éves kisfiú a Református Kollégiumba. A fizikailag gyenge, ám önérzetében erős diák azokat a lépcsőket járja, melyeket korábban Csokonai, Kölcsey és Arany János, akikre rajongó csodálattal gondol. Szellemi képességei az osztály legjobbjai közé emelik, ám tapasztalnia kell, hogy a tanárokat a tanulók származása is befolyásolja az értékelésben. Jól ismert helyzet. Amikor szorosabb kapcsolatba kerül a debreceni felnőtt világgal, útravalója, a gyermeki hit, bizalom és az emberek iránt érzett tisztelet, fokozatosan szertefoszlik. Egy lutricédula ellopása mellett a felnőttek csalással, hazugsággal vádolják, jóllehet épp a felnőttek dűlják szét az ő bizalmát. Erkölcsei tartása szemünk előtt formálódik: jóhiszeműségéért keservesen megfizet. Érdemes-e ottmaradnia a patinás kollégiumban?

Nyilas Misi fogalma mindannyiunk számára a lelki tisztaság, mely végső soron a pénzzel áll szemben. Nem csak az irodalomból ismerjük ezt az alapkonfliktust. A pénz ritkán kerül ki vesztésként, még ha a lélek tisztaságával is áll szemben, mely a regény címének bibliai idézetében (Jelenések könyve) összegződik.”

Nyilas Misi szerepét Ormay Gabriella Kacsó Erikára osztotta, aki őszinte átéléssel, meggyőzően alakított. A cselekményt szinte a maga törekeny vállán görd alakította tette előre, főleg gesztusok nélkül, a maga természetességében, csodálatos, tökéletes szövegtudással, kristálytisztá kiejtéssel „dolgozott” végig. Pósalaky úr szerepében Borbás Károly kimagasló hitelességgel játszott, a darab legemlékezetesebb pillanatai közé éppen az ő és a kis Nyilas felolvasási, illetőleg párbeszédese jelenetei tartoznak.

A többi szerepben is jó alakításokat láttunk: a Marosán Ágnes Bella kisasszonya, Kiss Borbála Violája, Vass Gergely Török Jánosa között folyó bonyodalom jól ellensúlyozta a gyermekien naív Nyilas Misi ártatlanságát, felnőttekbe vetett bizalmát. Sanyika szerepét mintha Marosán Tamásra szabták volna – természetesen élte meg a „rossz tanuló” figuráját, akinek egyetlen igaz élvezete a csemegézés. Nagy úr alakítója, Marosán Ábel a felnőttek világához közeledő, de még romlatlan erkölcs tolmácsolójaként tudott közel kerülni a kisebb diák lelkéhez és a nézőkéhez. Meglepően ügyes gyermekszereplők jelentek meg a pakk-jelenetben. Humort vittek a színpadra kedves, kölykös csínytevőkként, ugyanakkor az úri sznobériától megfertőzve. Böszörményit Nyúlas Arnold, társait Hegedűs Péter és Balog András alakította. Forrai Zsuzsa a tőle megszokott rutinossággal és lelkesedéssel játszta meg a fián majomszeretettel csüngő Töröknét, őszinte beleéléssel azonosult Ilonka alakjával Majorcsák Dóra, Doroghinéval Jordán Emőke, Teréz kisasszonnyal Bojtár Teréz, Kacsó Béláné Erika pedig a takarítónővel. Külön említést érdemel a tanári kar, amelynek magatartása a kor ellentmondásosságát jelképezi. A gyermeki lelket ismerő és értő emberséges igazgatót Szűcs Béla rokonszenvesen testesítette meg. Forrai Levente az úri világot kiszolgáló, vaskalapos tanártársaival szembeszegülve kimagasló alakítást nyújtott Valkay tanár úr szerepében. A tanárokat a kitűnő orgánumú Bukovecz Dávid mint Bagoly tanár úr, Záhonyi László mint Sarkadi tanár úr és Ilyés Lehel mint Gyéres tanár úr alakították.

Az előadás sikerének a szereplők nagyszerű egyéni és csoportos teljesítményén túl elengedhetetlen letéteményese a sűgő, aki ezúttal Zoltay Anikó volt.

A darab végkicsengése, Misi nagy monológja mindenkit szíven talált: „Nekem azt mondta édesanyám, mikor idehoztak: fiam, a Kollégiumba mégy, a jó tanár urak keze alá ... úgy tiszteld őket, mint az édesapádat... Édesanyám azt mondta: A tanárok a szülő helyettesei. Azért élnek, hogy a gyerekek testét-lelkét képezzék, ők belelátanak a gyermek szívébe, megértik és megvédik őt...”

Torontóban vannak tehetséges műkedvelők és van igény a munkájukra. Ezt megtapasztalhattuk a Légy jó mindhalálig előadásán. És arra is ráébredhettünk megint, hogy anyanyelvünket megtarthatjuk idegen nyelvi környezetben is: egy kis odafigyeléssel nemcsak azok képesek angolos hangsúly nélkül, töretlenül használni a magyart, akik az ó-hazából érkeztek, hanem a Kanadában született gyermekeink is.

Az előadás végén Ayklerné Papp Zsuzsa a Rákóczi Alapítvány Elismerő oklevelét és érméjét nyújtotta át Ormay Gabriellának, ami tulajdonképpen életmű elismerés is a kitüntetett több évtizedes kulturális tevékenységéért. Gratulálunk. A Vigalmi Bizottság jutalomként vacsorával vendégelte meg a szereplőket és a beszélgetésre maradt közönséget.

A siker örömeivel - Ormay Gabriella és a szereplők egy csoportja

Ormay Gabriella.: A Magyar Ház színjátszóköre

“Az ú. n. kredit tanfolyam évváró ünnepélyeiből nőtt ki a színjátszókörünk, amely hagyományosan megtartotta az évi előadásait. A legelső bemutatott darab Móricz Zsigmond Légy jó mindhalálig c. műve volt, amelyet a régi Magyar Házban adtunk elő nagy sikerrel. Színre vittük többek között Kisfaludy Károly Kérők, Móricz Zsigmond Nem élhetek muzsikaszó nélkül, Zilahi Lajos Süt a nap, Herczeg Ferenc Gyurkovics lányok, Csiky Gergely Nagymama, Sütő András Balkáni gerle, Csató Kálmán Az új rokon, Wass Albert Elvész a nyom c. darabjait. Kisebb szünet után újjáéledt a színjátszókör...”

1848, TE CSILLAG

Dancs Rózsa

A magyar történelem egyik legcsodálatosabb napja 1848. március 15. Akkor, egyedül egész Európában, egy olyan vértelen forradalom zajlott le a márciusi ifjak vezetésével, amelyben a magyarság addig elfojtott, de elpusztíthatatlan szabadságvágya öltött testet.

Hogyan kezdődött?

1848-ban a magyar országgyűlés vigyázó szeme ismét Párizsra vetődött, amikor megérkezett a hír, hogy a francia fővárosban kitört a forradalom, és kikiáltották a II. köztársaságot. Kossuth Lajos 1848. március 3-án felszólalásában javasolta, hogy az országgyűlés követelje a bécsi abszolutizmus megszüntetését és Magyarország számára kérje a modern népképviselési alkotmányt. A döntésre várakozva, 1848. március 13-án újabb hír érkezett Budapestre: a császárvárosban, Bécsben is kitört a forradalom és elsöpörte Metternich herceg uralmát. Erre az újságra az országgyűlés elfogadta az egész liberális alkotmányos programot, és küldöttséget indított Bécsbe, hogy a királlyal aláírassa a követeléseket.

A Pilvax kávéházban összegyűlt márciusi ifjak csoportja lázba jött. Az alig tizenhét éves Vajda János bezárta az ajtót, kényszerítvén az amúgyis elszánt Vasvári Pált, Petőfi Sándort, Jókai Mórt és a többieket, hogy azonnali döntést hozzanak az éppen esedékes hetivásárt is kihasználva. Akkor éjjel meg is született a 12 Pont: Mit kíván a magyar nemzet? és annak lírai megfogalmazása, Petőfi halhatatlan Nemzeti dala. Jókai később így emlékezett vissza erre a történelmi fordulatra:

„A budapesti március 15-nek indítóoka nem a bécsi forradalom volt, hanem amit nyomtatott adatok igazolnak, a „Pesti Kör”-nek az a határozata, hogy a „Magyar nemzet tizenkét pontban formulázott kívánatait” ne intézzük egyenesen az országgyűléshez: hanem előbb köröztessük azokat az országban vidékszerte. Ez lett volna az eszmefolyás elmocsárosodása. Ez ellen indítottuk meg mi, márciusi fiatalok, a népre való hivatkozást.

Március 14-én este adtunk egymásnak találkozást az én szállásomon, melynek lakosztályán Petőfiékkel osztoztunk. Másnap reggel négyen jöttünk össze a kitűzött találkozóhelyen: Petőfi, Vasvári, Bulyovszky és én, de több társaink, Degré, Bozzay, Vajda János, Süket, Pálffy Albert, Emődy, Oroszhegyi, Dobsa a Pilvax-kávéházban vártak reánk, az úgynevezett „közvélemény-asztalnál.”

Korán reggel volt: borús, esős idő. Petőfi az elmúlt éjjel megírta költeményét: „Talpra magyar, hí a hazal!”

Én pedig a pesti tizenkét pontját a fiatal Magyarországnak: „Mit kíván a magyar nemzet?“, a nép által megérthető formában alakítottam át. A tizenkét pont összeállítása Irinyi József műve volt, ki azt a Pesti Kör elé terjeszté. A kérdés csak az volt március 15-nek reggelén, hogy mi történjék a tizenkét pontos petícióval.

Apelláljunk a népre! Ez volt közös megegyezésünk.

Vasvári Pál kezében elefántcsont fogantyús botjával oly hevesen hadonászott, hogy a pálcatőr kirepült a botjából, s az én falam szögletében állt meg a hegyével.

„Jó ómen!” Előre a vassal!

S ezzel a szóval kezdődött meg az örökké emlékezetes 1848-i március 15-e: sajtószabadságnak, a népszabadságnak örökké emlékezetes napja.”

Március 15-én Kossuth Lajossal az élen a forradalmárok már nem kevesebbet követeltek, mint a teljes szabadság kimondását. Petőfi Sándor elszavalta költeményét, amelynek refrénjét a tömeg a költővel együtt harsogta:

„A magyarok istenére

Esküszünk,

Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!”

A verset a 12 Ponttal együtt a helytartó engedélye nélkül kinyomtatták a lefoglalt Landerer nyomdában. Ez a sajtószabadság győzelmét jelentette. Az ifjak lelkesedésétől felbuzdulva, a forradalmi tömeg nap közben kiszabadította a Várból a politikai foglyokat - Tánicsics Mihályt vállra véve hozták ki a börtönből -, majd este sor került a Bánk bán előadására, amelynek Getrudis királynéját Jókainé Laborfalvi Róza alakította.

„Vannak napok, melyek nem szállnak el,
De az idők végéig megmaradnak,
Mint csillagok ragyognak boldogan,

S fényt szórnak minden születő tavasznak” – írja az utókor nevében Juhász Gyula a Március idusára c. költeményében, és vele együtt mi is valljuk, hogy

„Ó nagy nap, szép nap, légy örökre áldott,
Hozz mindig új fényt, új dalt, új világot!”

MÁRCIUS IDUSÁN – TORONTÓBAN

A torontói Magyar Kultúrközpontban március 15-ét két”felvonásban” ünnepeltük meg: délután egy gondosan összeállított műsorral és este a Lélek, légy szabad c. előadással.

Az ünnepséget az intézmény elnöke, Vaski Gábor nyitotta meg. Ezt követően Dr. Felkai Ferenc ügyvéd átnyújtott Vaski elnöknek egy \$5000-os adományt, amelyet a nemrég elhunyt Németh János hagyott végrendeletileg a Magyar Kultúrközpontnak.

Dr. Beer Sándor főkonzul mint ünnepi szónok főként Petőfi Sándor naplójának részleteire alapozva idézte meg a 160 évvel ezelőtt lezajlott eseményeket. A Gerő Erik vezette Scola Cantorum Kórus a Himnusz, a Szózat dallamaival az emlékezés, az ünneplés fennkölt hangulatát teremtette meg. A délutáni műsor zenei háttérét a mindenki által szeretett és tisztelt Szentiványi György zongorajátéka szolgáltatta, aki ezúttal saját szerzeményű zongoradarabjával is meglepte a közönséget. Szentiványi György minden alkalommal szerényen, kedves, csendes mosolyával lép a zongorához, hogy alázatos zenei kísérelője legyen a szereplőknek – a szabadságharc emlékünnepején a Farkas Major Annamária előadásában felhangzott Kossuth-nótának is. Az énekszám mellett Farkas Major Annamária előadóművész Petőfi Sándor Egy gondolat bánt engemet c. versét is elszavalta pátosszal fűtött hangon. Gyönyörű magyarsággal, tökéletes hangsúlyozással mondta el Vaski András, a hamiltoni magyar iskola tanulója Petőfi Sándor forradalmi hitvallását, a Nemzeti dalt, és Vanderploeg Attila, az Arany János Magyar Iskola tanulója Csanádi Imre Március ünnepére c. versét. A Magyar Kultúrközpont Barsi Ernő Népdalköre – az ünneplő tömeget is bekapcsolva az éneklésbe – Kossuth-korabeli nótákat adott elő. A magyar történelem két legszentebb napja, március 15. és október 23. Ez a két nap jelképezi a magyar nép szabadságvágyának a lángallobbanását.

“Föltámadott a tenger,
A népek tengere,
Ijesztve eget földet,
Szilaj hullámokat vet
Rémítő ereje...”

Dr. Beer Sándor főkonzul

“Négy nap dörgött az ágyu
Vízakna s Déva közt,
Ott minden talpalatnyi
Földet vér öntözött!...”

Vanderploeg Attila

Farkas Major Annamária

Vaski András

Azóta eltelt 160 esztendő sem tudta hitéből, nyelvéből, hagyományából, nemzeti öntudatából kiforgatni a világon szétszóródott nemzet tagjait. A szabadságvágyat, az önrendelkezési törekvéseket azonban nem minden időben vállalhatta a Kárpát-Medence magyarsága, hosszú évtizedeken keresztül csak lélekben emlékezhetett a szabadságharcok hőseire. Erről beszélt röviden e sorok írója, majd felolvasta a Lovamat kötöttem piros almafához c. elbeszélését.

Dancs Rózsa

Este került sor a Magyar Köztársaság Kanadai Nagykövetségének ajándékára, a Lélek, légy szabad! c. színházi előadásra, amelyet Arany János és Petőfi Sándor levelezése alapján állított színpadra Pozsgai Zsolt. A halhatatlan értékű irodalmi levelezés anyagának egyrészét most és itt hallhatta legelőször közönség, hiszen – a rendező bevallása szerint – nagyon sok olyan szövegrészt is felhasznált, amelyek eddig még nem jelentek meg nyomtatásban. Máté P. Gábor, Arany János alakítója, Szokolai Péter pedig Petőfi szerepében igazi hitelességgel varázsolta emberközébe irodalmunk két legnagyobb képviselőjének az alakját. Emberi vívódásukon keresztül megérezttük a szabadságharc különböző szakaszainak nehézségeit, győzelmeit.

EGY TÁRLATLÁTOGATÁS MARGÓJÁRA

Dancs Rózsa

“Pilátus pedig, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és üle a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabathának.” János 18-13.

Munkácsy Mihály - (1844, Munkács - 1900, Endenich) halhatatlan műve, a Krisztus Pilátus előtt c. festménye hazai körútja után visszatért az ontariói Hamiltonba - adta hírül az AGH. Az eseményszámba menő kiállítást nagyon sokan látogatják. A torontói Magyar Kultúrközpont, a Magyar Fórum, a Kanadai Magyar Mérnökegyesület és az Első Magyar Református Egyházközség közös képtárlátogatást szervezett 2008. március 15-én a világhírű alkotás megtekintésére. A Magyar Kultúrközpont részvételét anyagilag a The Effort Trust Company és a Weiss család támogatta. Délután 2 órakor fogadáson vettek részt a látogatók, majd 3 és 4 között került sor a vezetett túrára, amely alkalmat nyújtott az AGH időszakai és állandó kiállításainak a megismerésére, majd a Munkácsy-művel való találkozásra. Mert igazi találkozást jelent az embernek – akár művészetkedvelő, akár nem – az emberiség megváltásáért vállalt legmeggrázóbb áldozatvállalás képbeli szembesülése.

A túravezetőtől hallott ismertető részleteiben megegyezik azzal, amit a Magyar Képzőművészet internetes adattárában olvashatunk: „Munkácsy Mihály 1874 nyarán látta Velencében, a Scuola di San Rocco-ban Tintoretto négy hatalmas passióképét. Velencéből Budapestre érkezett, majd Kalocsán töltött két hetet Haynald Lajos érseknél, az egyházművészet ösztönzőjénél, Liszt Ferenc barátjánál. Bizonyára már ekkor megszületett benne a Krisztus sorozat ötlete. Ezután főként Rembrandt és Rubens műveit tanulmányozta. 35 olajban megoldott tanulmány és vázlat után 1880 tavaszán készítette el az első kompozíciós vázlatot, 1881 húsvétján mutatta be a hatalmas festményt műgyűjtője, menedzsere, Karl Sedelmeyer párizsi palotájában. A siker itt, majd Bécsben, Budapesten, Nagy-Britannia több mint húsz városában hatalmas volt. Sedelmeyer a festmény vázlataival, tanulmányaival, könyvekkel, metszetekkel egészítette ki a bemutatót. 1886 novemberében Amerikába vitte a festményt, Munkácsy hat hetet töltött

New Yorkban, Philadelphiában, Washingtonban és portré megrendeléseknek tett eleget. 1887-ben John Wanamaker milliomos megvásárolta a Krisztus Pilátus előtt-et és a Golgotá-t 120 ezer és 100 ezer (más forrás szerint 175 és 160 ezer) dollárért. 1889-ben kölcsönadta a párizsi világkiállításra, 1893-ban maga vitte el a chicagói világkiállításra a két festményt- 1907-ig vidéki képtárában tartotta a két művet. Amikor ott tűz ütött ki, levetette és restauráltatta azokat. 1911-1988 között Philadelphiában, a Wanamaker-store nyolcadik emeletén, különteremben álltak egymással szemben a művek több más festő képeivel együtt. 1988-ban a Sotheby's árverésen egy telefonon aukcionáló kanadai férfi vásárolta meg a festményt, később derült ki, hogy Joseph T. Tanenbaum.

A mű 1995. február 2-án érkezett meg Debrecenbe. Szentkirályi Miklós, Lente István és Béres Erzsébet restaurálta 1995 tavaszán. Magyarországi másodbemutatója, 1882 után 113 évvel, 1995. augusztus 25-én történt. Ez egyben a Krisztus-trilógia világbemutatója.

A hatalmas festmény – bár épít a biblia szavaira (János 18., és 19., Lukács 23.) - sűríti az eseményeket. A diadalmas Krisztust mutatja be, aki sugárzó, fényes fehérségével áll a középpontban és néma nyugalommal győzi le acsarkodó ellenségeit, a tétovázó római helytartót. Több kortárs művész (Ivanov, Antokolszkij, Gustave Doré) foglalkozott passiótémával, de Munkácsy remeke fölöttük áll. Nem csak a Biblia ismeretéről, hanem lélektani tudásáról tett tanúbizonyságot, koráról, önmagáról vallott szuggesztív művében. Egy megváltozott, kétkedésekkel teli korban élte át a bibliai történetet, illetve ürügyül használta azt a világról, az erkölcsről szóló vélekedésének, megrendülésének a kifejezéséhez.”

A Képzőművészeti Kiadó által kiadott könyben Végvári Lajos: Munkácsy Mihály 1844-1900 c. munkájában így értékeli a szuperprodukción:

“Munkácsy nem a múltban élt, hanem a jelenben, nem a múltat akarta reprodukálni, hanem a kortárs emberről volt mondanivalója. Humanisztikus elképzelései az igazság és a hamisság ellentétéről - amelyek lényegében plebejus tárgyú képeinek is a magját képezik - serkentették arra, hogy a bibliai témákhoz forduljon: hiszen itt feltalálhatta azokat a mély emberi konfliktusokat, amelyek minden időben felgyújtották művészi invencióját.”

Torontói csoport a hamiltoni galériában

MIKSCH ADRIENN ÉS SZOKOLAY GERGELY ANYÁK-NAPI HANGVERSENYE TORONTÓBAN

A magyar opera fiatal csillaga, a nemzetközi énekversenyek többszörös kitüntetettje, Miksch Adrienn szopránénekes Észak-Amerikában vendégszerepelt. Az Amerikai Egyesült Államokban kezdődött turnét Torontóban folytatta. A Magyar Kanadai Kultúrközpontban 2008. május 11-én délután speciális anyáknap hangversenyt tartott az itteni zenekedvelők előtt jól ismert és szeretett, Torontóban élő-dolgozó Szokolay Gergely zongoraművész-karmester kíséretével.

Akár Elisabeth belépőjét énekelte a Tannhauser második felvonásának első jelenetéből, akár Agathe Maxért való aggodalmát (Weber: Der Freischütz) vagy a szláv mitológián alapuló Dvorák hősnő, Rusalka Holdhoz intézett kérelmét, hogy tolmácsolja szerelmét álmai hercegének, Adrienn csodálatos hangszerként használta hangját, gazdagon árnyalt előadásmódjával, a lírai szerepekkel teljesen azonosulva közvetítette a művek tartalmát, hangulatát. Minden ária előtt röviden ismertette a soron következő zenemű tartalmát. Ezek a bevezető jelenetek felvillantották a művésznő másik arcát: a tehetséges drámai színészt.

Bevallása szerint szívesen fellép színházi előadásokon is. Szokolay Gergellyel való találkozását, együttműködését az élet nagy ajándékának nevezte, hiszen Gergelyben olyan zenei kísérője volt, aki - a legnagyobb művészekre jellemző módon - alázattal vállalta a művésztárs hangszeres kíséretét, egyéni zeneszámait viszont káprázatos technikával, szenvedélyes lendülettel adta elő. Bravurósan elegáns szóló zongorajátéka - M. Glinka – M. Balakirev: The Lark, Transcription for piano solo, Alabieff – F. Liszt: The Nightingale, Transcription for piano solo, Rachmaninoff: Lilacs Op. 21 No. 5, Transcription for piano solo - betetőzése volt az anyáknap műsornak.

A gyönyörű fiatal Miksch Adrienn 2007-ben a szicíliai Ragusa-ban megnyerte az IBLA-nagydíjat, és ugyanebben az évben az International Monteverdi L'Orfeo vetélkedő győztese lett. Ezt követően Monteverdi L'Orfeo c. operája premierjének 400. évfordulóján Mantuában énekelte hatalmas sikerrel Speranzat alakítva. 2006-ban a San Marino-i 6. Renata Tebaldi International Voice vetélkedőn első díjat kapott és elnyerte az Év Hangja címet. A montreáli 9. Cseh és Szlovák Nemzetközi Zeneversenyen harmadik díjas lett, aminek következtében megkapta a 2005-ös Bayreuth Ösztöndíjat a Nemzetközi Richard Wagner Society magyarországi fiókjától. Kétszeres Artisjus Díjas művész. Ezt a díjat 2002-ben és 2007-ben nyerte el a jelenkori zene kiváló megszólaltatásáért.

Miksch Adrienn és Szokolay Gergely a torontói Magyar Házban

Miksch Adrienn a budapesti Liszt Ferenc Zeneakadémián tanult szólóéneket Sziklay Erika és Virág Emese professzorok tanítványaként. Tanulmányait a Magyar Állami Operaház stúdiójában folytatta Oberfrank Géza mester irányításával. Közben résztvett Jevgenij Nesterenko, Marton Éva, Nadesdia Kniplova és Hamari Júlia mesterkurzusain is.

Miksch Adrienn Baján született, Budapesten él és előadókörutakon vesz részt Észak-Amerika, Japán, Olaszország és Magyarország különböző városaiban.

A magyarországi születésű Szokolay Gergely zongoraművész neve nemcsak egyéni előadóként és kamarazenészként rendkívül ismert és kedvelt Európától Észak-Amerikán keresztül Japánig, hanem megbecsült tanár és hangszerkísérő is. A The Banff Centre's Advanced Music Program, a McGill University's Opera Studio és a Glenn Gould School of The Royal Conservatory of Music zenei kísérő tanszékein dolgozik. 2005 óta Szokolay Gergely a Canadian Children's Opera Chorus zongoraművésze. Ő szervezte meg 2007-ben ennek a gyermekkórusnak az európai turnéját, amelyen maga is szerepelt. A Hamiltonban megrendezett 2007-es Great Romantics Festival alkalmával Szokolay Gergelyt egyéni előadóművészként hallhattuk. Az éneklésben és hangszerkezelésben egyformán otthonos Szokolay Gergely nagyon keresett mint ének- és zongora oktató, valamint közreműködő zongoraművész.

JÓZSEF ATTILA

MAMA

Már egy hete csak a mamára
gondolok mindig, meg-megállva.
Nyikorgó kosárral ölében,
ment a padlásra, ment serényen.

Én még őszinte ember voltam,
ordítottam, toporzékoltam.
Hagyja a dagadt ruhát másra.
Engem vigyen föl a padlásra.

Csak ment és teregetett némán,
nem szidott, nem is nézett énrám
s a ruhák fényesen, suhogva,
keringtek, szálltak a magosba.

Nem nyafognék, de most már késő,
most látom, milyen óriás ő -
szürke haja lebben az égen,
kékítőt old az ég vizében.

Karancsi Sándor: Anyaság (rézkarc)

Huzella Péter

... mert ahogy mondva van: kell egy csapat! Huzella Péter torontói előadása

“Darvasi László 2006-ban megjelent könyvében közel negyven írást ad közre a fociról, és mindazokról, akik életre-halálra képesek a labdát kergetni”, olvassuk a KulturPort.hu honlapon. Ez a mondat eligazításul szolgál azoknak, akik nem vehették még kézbe Darvasi könyvét, de Huzella Péter elhozta nekünk a színpadi feldolgozását. Az előadás alapján megértettük, hogy a futball Darvasi filozófiájában az élet szinonimája. “... mert ahogy mondva van: kell egy csapat!”, amely az ember életét teljessé teszi. Mert még mindig lehet ugyan megkülönböztető jelentősége a labdarúgásnak, a magyar sport valamikori büszkeségének, de a puskásöcsis fény régen megkopott, a hajdan délceg játékosok fölött is eljárt az idő – ám maradt az örök értékek rendje. Az élet minősége.

Darvas a csapat legfontosabb szereplőjévé a kapuba állított nőt emeli, merthát a férfi sorsa a nő. A mindenkori közhelyen túllépve azonban tagadhatatlanul számba vesszük a madáchi filozófia lényegét. Az asszony jelenti a levest, a gyermeket, a szép szót, a megtartó barátságokat, a tűzhely védelmében elfogyasztott napi kávé és a pohár jó bort – ezen túl pedig marad a megfakult álmok szűrkesége, az öltöző zugában didergő magunkramaradás – a pályán-kivüliség. Huzella szerint a foci nem más, mint maga az élet. Darvasi László eredeti szövegein kívül Ady Endre és Zalán Tibor megzenésített verseit is hallhattuk az előadás során. Huzella Péter elegáns bravúrral vitte színpadra Darvas elképzelését, vallva, hogy “A foci maga a szerelem, az élet és a halál.” Torontói előadásán magával ragadó könnyedséggel “válogatta” össze csapatát, a közönség derűsen, de a művészi üzenettel teljesen azonosulva igazodott a színpadi játékhoz. Az egyszemélyes előadás észrevétlenül vált csapatmunkává, noha az itteni közönségnek nem egyértelműen jelenti a futball ugyanazt a fogalmat, mint a hazainak. “A férfi és a nő, az élet és a halál viszonya” fogalmazódik át Huzella zenés színpadi feldolgozásában, aki “belülről élte meg a darvasi fociját is”, miközben muzsikába öltöztette, és elindult vele hódító útjára. A torontói nézőket mindenképpen meghódította. (D.R.)

A csapat

ZENÉS GÁLAEST

Hatalmas érdeklődés előzte meg a magyarországi énekesek torontói fellépését. Nostalgia-estet ígért a meghívó – és ez már magában csábítólag hat egy olyan magyar közösségre, amely egészen távol él a nemzeti kultúra forrásvidékétől. A vendégművészek nemcsak a Magyar Kultúrközpontban, hanem az Első Magyar Református Egyház évfordulós ebédjén is felléptek, és műsorukkal azt az élményt nyújtották a hallgatónak, amire vágytak. Az előadásukban felhangzott örökzöld melódiák idézték meg az elmúlt ifjúságot, az óhazai évek letűnt korát.

A Déryné-díjas bájos Nagy Ibolya Szombathelyen született, 18 éves koráig ott töltötte gyermek- és ifjúkorát. Ezekben az években sok meghatározó élmény segítette az énekes pálya felé. Ezek egyike, hogy már 9 éves korában szólót énekelt a Tanárképző Főiskola kórusában. Tanulmányait zeneiskolában kezdte, ahol hegedülni és zongorázni tanult, majd a Debreceni Zeneművészeti Főiskolán magánének és zeneelmélet szakon diplomázott. A főiskolai diploma megszerzése után a Miskolci Nemzeti Színház szerződtette mint énekes színésznőt. Játszott operát és prózai főszerepet egyaránt, de igazából az operett világában érezte a legjobban otthon magát, mert itt minden együtt van, amit egy zenés színész kívánhat. Vendégként sok más színházban is énekelt, miközben szabadúszóként dolgozott. Jelenleg az Interoperett koncertjein énekel rendszeresen a budapesti Belvárosi Színházban.

Krasznai Tamás a Győri Nemzeti Színház magánénekesese. A csornai esztergályosból lett előadóművész. A slágerré vált A csornai Koronára süt a nap című népdal, amivel az 1970-es Röpülj Páva vetélkedő döntőse lett, meghatározta Krasznai Tamás egész szakmai előrehaladását. Később elvégezte a SzAk operett-musical szakát, kilépett a népdaléneklés kereteiből. Másfél évadon keresztül a Fővárosi Operett-, később a győri Kisfaludy Színház énekeseként működött. Azóta gazdag repertoárral mutatkozott be minden fellépésén. A János vitéz Kukorica Jancsiját, az Egy rózsaszálat, Darumadár fenn az égen-t, Bob herceget a hallgatók mindig kitörő lelkesedéssel és tapssal fogadják. “- Addig leszek boldog, ameddig úgy élem az életemet, hogy a művészet kiegészíti, az összes többit, ami még ezen kívül van. Mindig emlékezni kell arra, ami az idős bölcsektől ledesztillálódik az emberben, és azt fel tudja használni a saját élete folyásában” - mondta egyik interjújában.

Nagy Ibolya és Krasznai Tamás

VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK! – Elnöki Gálabál Torontóban

Dancs Rózsa

A torontói magyar közösség új hagyományt teremtett: az Elnöki Gálabál idénre kinőtte a kezdeti botladozásokat. Magas színvonalánál fogva joggal tarthat igényt arra, hogy a megváros társadalmának lelegegásabb rendezvényei között tartsák számon a jövőben. Hihetetlen energiával, erőt, időt nem kimélve a háznagy, Mudlic János irányításával minden látható folt eltűnt az ódon épületről, a főbejárat magas lépcsőjét nemcsak lefestették, hanem a nemzeti színű zászlókkal bevont korlátok között, magyar nemzeti viseletbe bújt Kodály-táncos fiatalok őrsege mellett valóságos „piros szőnyeges” bejáratá csinosult. A patinás Árpád-terem elegáns díszítést kapott, amelynek fényes parkettjén mosolygó, szorgos pincérek szolgáltak fel – Harmath Icuka irányításával – nagy báltermekre jellemző kifogástalan udvariassággal.

Voltunk, vagyunk, leszünk! – fogalmazta meg jövőbe mutató jelszavát Vaski Gábor elnök és előre tekintő bizakodással fogadta a vendégeket. A tiszteletbeli meghívottak a Mátyás Pincébe érkeztek, ahol pezsgővel, tepertős, sajtos pogácsával, étvágygerjesztő inycségekkal kínálták őket a felszolgálók, a nagyközönséget ugyanezekkel a finomságokkal fogadta egy másik csoport az Árpád-terem előtti hallban. Mindenki, aki a bálra érkezett, ajándékba kapta a Kalejdoszkóp c. folyóirat ünnepi számát, amely dióhéjban összefoglalja a Magyar Ház történetének hetven esztendejét.

Diszvendég a Budapestről érkezett Habsburg György főherceg volt, aki egyben a Magyar Vöröskereszt elnöke és a Magyar Köztársaság EU-s nagykövete is. Kedves modorával egyszeriben megnyerte az őt köszöntő vendégeket. Az igazi nyüzsgés megkezdése előtt fél óráig beszélgetett Hertelendy Józseffel, aki történelmet idézhetett meg a történelmi nevet viselő fiatal vendégnek. Kettejüket nézve pillanatig József Attila sorai jutottak eszembe, aki Thomas Mannt így köszöntötte: „Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen./ Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen/ néz téged, mert örül, hogy lát ma itt / fehérek közt egy európaít.” Elfogadta a meghívásunkat és megjelent Diane Finlay, Kanada Bevándorlási és Állampolgársági minisztere, Wappel Tamás parlamenti képviselő, Vastagh Pál, Magyarország nagykövete, Joe Mihevc, Toronto város képviselője, Karl Schmidt, Austria kereskedelmi attaséja, Dr. Beer Sándor torontói magyar főkonzul, Madeline Ziniak, az OMNI TV alelnöke és vezérigazgatója, Sajgó Szabolcs, a torontói Szt. Erzsébet Római Katolikus Egyház plébánosa, Jane McGowan, a Kanadai Vöröskereszt elnöke és Janet Davidson, volt elnök, a Kanadai Vöröskereszt tiszteletbeli alelnöke.

A bál ceremóniamestere Telch György volt, aki bemutatta a meghívottakat és felolvasta a köszöntőleveleket, amelyeket a Magyar Ház fennállásának 70. évfordulójára küldött Michaelle Jean főkormányzó, Erzsébet királynő kanadai képviselője, David Onley, Ontario tartomány kormányzója, Dalton McGuinty, Ontario miniszterelnöke, Stephan Dion, a liberális párt federális vezetője, Wappel Tamás és Andrew Telegdy parlamenti képviselők, Michael Bryant tartományi képviselő.

Finlay miniszterasszony magyarul kívánt jó estét a vendégeknek üdvözlő beszéde elején. Nem idegenként érkezett közénk, hiszen múlt év április 24-én Dr. Sólyom László magyar köztársasági elnök torontói látogatásakor részt vett a Magyar Kultúrközpontban tartott díszvacsorán. Megemlítette a nemrég érvénybe lépett vízumkényszer megszüntetését Kanada és Magyarország között, aminek eredményeképpen

szorosabbá válhat a két ország kapcsolata. A júliusban Magyarországra látogató miniszterasszony emlékeztette a hallgatóságot arra, hogy a naponta zsebünkben cincogó egydollároson a királynő diadémés portróját de Pédery Hunt Dóra magyar szobrászművész készítette, és a kanadai gazdasági életben tekintélyes szerepet játszó Peter Munk szintén magyar származású. Kanada emigránsokból kialakult ország, és igyekszik minden bevándorlónak otthont, szabadságot és munkát biztosítani, hogy igazi otthonának érezze fogadott hazáját, mondta. Mielőtt szép magyar kiejtéssel megköszönte volna a vendégek figyelmét, még visszatért de Pédery Hunt Dóra szavaira, aki azért választotta Kanadát új hazájául a világ minden más országa helyett, mert itt azonnal otthon érezte magát, mihelyt ennek az országnak a földjére lépett.

A miniszter asszony a Mátyás Pincében a MH vezetőivel

Madeline Ziniak, az OMNI TV országos alelnöke és férje

Vaski Gábor elnök elmondta, hogy az Elnöki Gálából emléke a nyolcvanas évekre nyúlik vissza. Ezekben az esztendőkből sorozatosan megrendezték az örökös tagok bálját, amelyek eseményszámba mentek Torontóban. A mostani Elnöki Gálából hagyományfolytató és -teremtő szándékkal indult, és az idén csúcsra ért. A torontói Magyar Kultúrközpont jelenlegi vezetőségének sikerült étellel megtöltenie a Házat, magas szintű, minőségi rendezvényekkel felhívnia a nem magyar ajkúak figyelmét is a mi sajátos történelmünkre, hagyományainkra és tiszteletet kivívnia a magyar név számára.

de Pédery Hunt Dóra alkotásaiból

A MANDALA DALSZÍNHÁZ TORONTÓBAN

A nyíregyházi Mandala Dalszínházat - ahogy műsorpolitikája bizonyítja - elsősorban és mindenekelőtt a nemzeti elkötelezettség jellemzi. Hozzánk a torontói Magyar Kultúrközpont elnökének, Vaski Gábornak a meghívására érkezett a tizenegy tagú Mandala-csoport. A zenei időutazás égisze alatt elhozták magukkal repertoárjuk legjobb darabjait, minden jelentős műsorukból kaptunk ízelítőt.

A Honfoglalás népszerű Kell még egy szó c. dalával indították az előadásukat, majd miután megismerkedtünk a Dalszínház dióhéjban elmondott történetével – Bódis Barna mint műsorvezető az előadás ideje alatt minden fontos mozzanatról beszélt, ami fennállásuk óta jellemzi a munkájukat - sorra hangzottak el a gyönyörű énekszámok, a magyar musicalek, rockoperák, zenés vígjátékok, bohózatok, mesék közkedvelt betétjei. Az István a király c. rockoperán át Dobó István esküjéig, a Nemzeti dal megzenésített változatától a költő visszatér ígéretéig és 1956 hősi pillanataiig minden jelentős történelmi eseményt érintettek, amely nemzetünk életét meghatározta és amelyre büszkén emlékeztethetjük magunkat, taníthatjuk gyermekeinket.

Az előadás után a Dalszínház igazgató rendezője, Dobos László mondott köszönetet a meghívásért, aki feleségével, Baski Valériával együtt elkísérte a csapatot. Eddig még a Mandalához hasonló nagyszámú társulat nem lépett fel a torontói Magyar Kultúrközpontban. Csodálatos előadásuk igazolta az együttes hírnevét.

Fotók:Kralovánszky Balázs

A torontói Magyar Kultúrközpont előtt három napig megpezsdült az élet. A Magyar Fesztivál 2008 kellemesen indult június 20-án, ragyogott a nap, de elviselhető volt a meleg, még a betegek is kimerészkedtek a közeli Rákóczi Villából, hogy megkóstolják a frissen sült, ropogós lángost, a frissen csapolt sört és élvezzék a magyar zenét. Az emberek nagy érdeklődéssel álltak körül a könyvstandokat, a színes népművészeti portékák is csalogatták a vásárlókat. Eközben a konyhában tetőfokára hágott az izgalom: utolsókat keverték a csirkepaprikáson, még egyszer ellenőrizték, hogy a töltött káposzta, a babgulyás tökéletes-e, elkészülte a nokkedli, szép pirosan mosolyog-e a bécsiszelet. Minden rendben volt, minden apró részleten eligazítottak a szorgos önkéntesek.

Este hat órakor került sor a kiállítások megnyitására. Elsőnek Eifert János fotóművészeti tárlatát néztünk be, majd Löwey Lilla-Váradai Péter Pál fényképeiben gyönyörködhettünk, amelyek Wass Albert hegyeit mutatták be néhány, az író hagyatékából előkerült fotóval gazdagítva, végül a magyarországi Kovács Tibor és a torontói HUVAC festészeti bemutatkozásán vettünk részt.

Ezután kezdődött a kultúrműsor. A Kodály táncosok minden korosztálya és a Magyarországról érkezett Körösi Kata és Mlinár Pali bemutatkozott a szabadtéri színpadon Magyar Kálmán és barátai muzsikájára. Nagyszerű tánczással fejeződött be a pénteki program. Szombaton a kitcheneri Kossuth táncsoport tagjai is felléptek, a Barsi Ernő dalkör népdalokat és népi szokásokat adott elő. A Nap legendája címmel vetítésre került Mihályi Gábor és Nikola Parov néptánc témájú filmje, majd a világhírű DJABE koncertje következett. Ezen a hangversenyen Vaski Gábor, a Kultúrközpont elnöke is fellépett a tehetséges magyar zenészekkel. Vasárnap délután a Kodály-koncert keretében a torontói és magyarországi táncosok, Magyar Kálmán és barátai, Erdélyi Rózsa mutatkozott be, ezt követően Eifert János Kép-Hang-Színház címmel tartott digirama-előadást.

JÓTÉKONYSÁGI KALEIDOSZKÓP ÖSSZEJÖVETEL A SÖTÉTPATAKI (GYÍMES) TANKÓ ZSOMBOR MEGSEGÍTÉSÉRE

Páratlan összefogás, segítőkészség nyilvánult meg a torontói Magyar Ház Mátyás Pincéjében a Kaleidoszkóp felhívására, hogy segítsünk egy reménytelenül szenvedő erdélyi kislánynak.

Az Orbán Balázs Társaság járt elől az adományozásban: a Társaság elnöke \$500-t nyújtott át, amit a többi bevétellel együtt eljuttattunk a rászorult családnak.

Az édesanya köszönőlevelén kívül nemsokára olvashattuk az erdély.ma híradását, hogy

“Összegyűlt a szükséges pénz, így Tankó Zsombor is elutazhat Kijevbe összejtbeültetésre. Az izomsorvadásban szenvedő kislány – édesapja elmondása szerint – izgatottan készül a szombat este kezdődő nagy utazásra. Augusztus 21-én még arról számoltunk be, hogy bár jó sok pénz összegyűlt, még nincs meg a teljes összeg a sötétpataki, izomsorvadásban szenvedő Tankó Zsombor kijevi összejtbeültetésére. Az ötödik osztályba készülő, járni, mozogni immár egy éve nem tudó kislánnyal kapcsolatosan most már arról adhatunk hírt, hogy összegyűlt a szükséges 11 500 euró, és szombat este elindul szüleivel Kijevbe. Ebben az összegben benne van az orvosi beavatkozás, valamint a család utazási költsége, ellátása, szállása. Az édesapa is velük tart, hisz az út során az édesanya nem tudja végig egyedül emelgetni Zsombort. Így az eredeti összeghez még hozzá kellett számítani 500 eurót, de az is megvan. 4000 lej hiányzott még, azt pedig a csíkszeredai Szent Kereszt Plébánia kitétte, így minden együtt van, és indulhatunk – mesélte Tankó János, akinek tegnap még átadtunk egy kisebb, a szerkesztőségünkben az utóbbi időben összegyűlt összeget. A z édesapa megkért, tolmácsoljuk családjuk hálás köszönetét mindenkinek, akik magánszemélyként vagy a céges és egyházi gyűjtések keretében, továbbá a jótékonyági koncerten vagy szerkesztőségünkön keresztül adományokkal segítették Zsombort hozzájutni ahhoz az esélyhez, amit az összejtbeültetés jelent számára.”

Akik segítettek

ÁLOM ÉS VALÓSÁG HATÁRÁN - KOVÁCS TIBOR TORONTÓI TÁRLATÁNAK MARGÓJÁRA

Dancs Rózsa

Első látásra úgy tűnik, hogy Kovács Tibor pusztán a játék kedvéért fest, játszik a formákkal és a színekkel anélkül, hogy a világ konkrét tárgyi valóságára kíváncsi lenne.

Mértani alakzatokból domborodik elő megannyi emberi alak sejtetve valami örök szépet, időn túlmutató éteri szépséget. Művészetek esetében félve írjuk le a jelzöt, hogy szép, mert ez gyakran giccseset jelent, piaci olcsóságot, ám Kovács Tibor alkotásai állják a próbát – sajtóságosan, a szó filozófiai értelmében közvetítik a művész szépségeszményét. Álomvilág benépesítői ezek a képek, amelyek korunk eldurvult, eszménytelenedett valóságából menekítik el az alkotót és a szemlélőt a plasztikus vonalak és a meleg színek találkozásának ritmusával. Dr. Losonci Miklós szerint *“Kovács Tibor nem a drámát festi, hanem harmóniával ötvözve színekkel, a formák légyságával, görbítésével, hajlításával csöndesíti ezt a drámát. Így akaratlanul is, olyan egyetemes küldetést vállal és teljesít, amelyben a kor fájdalmait a maga művészetével gyógyítja, és a reményt növeli.”*

Angyali üdvözlés, olaj

Bizalom, olaj

A torontói tárlaton a szokatlan technikai megoldások is kíváncsivá tették a nézőket. A műkritikus Szelényi Pál erről a következőket írja: *“A művész kíméletlen önmagával abban, ahogy az egyes képek felületét megdolgozza, ahogy a kezdeti vastagabb, erőteljesebb tónust a pointilista oldáson át olyan végletekig finomítja, mint a kék színű Bánat című képen... Képeinek technikai története persze nem előre meghatározott, mert ő mindig a gondolat felől közelít, annak megfelelő kibontásáig, miután nem ösztönös, hanem a világismeretét közvetítő művész... Kovács Tibor festményei nem ösztönös, önkifejező megnyilatkozások, nem is tájfestmények, hanem intellektuális képek. Témáik kifejezetten gondolatkísérletek, melyek mintegy optikai következményeikben válnak kompozíciókká.”*

Torontóban örökre itt maradt egy darabka Kovács Tibor-világ a Dream Tan szépségssalonban igazolva azt, hogy a világ külső és belső harmóniája szebbé, jobbá tudja formálni életünket, ha keressük és akarjuk ezt a harmóniát.

Kovács Tibor 1959. március 6-án Budapesten született. Alap- és középfokú tanulmányait Szekszárdon végzi. 1983-ban rajz szakkollégiumi oklevelet szerez. A 80-as évek közepén a Pécsi Tanárképző Főiskolán Keserű Ilona tanítványa, 1987-ben kap rajztanári diplomát. A főiskola elvégzése után tanít és fest. Munkái zömét portrék és sajátos tájképek alkották. A 90-es években alkotásainak témája és technikája is megváltozott. Művei arculatát egyéni, szubjektív érzelmek formálják. Művészetéről így vall egyik kritikusa: *“Kovács Tibor korunk egyik látványteremtő poétája, olyan lírikus, aki élénk színekkel, árulkodó gesztusokkal különleges világot tár elénk. Olyan alkotó, aki világunkat sajátosan elvontta, egyénivé érleli magában... Egyedi, foltszerűen megfestett faktúrájával, arctalan, geometriai formákká redukált alakjaival, elvont gondolati világot hoz létre.”*

A MAGYAR KORONÁZÁSI JELVÉNYEK MÁSOLATA TORONTÓBAN

Mireisz Tibor, a Magyarok Nagyasszonya Szent Korona Lovagrend jegyzője elhozta hozzánk a magyar koronázási jelvényeknek a másolatát, Hummel Gizella szobrászművész Szentendrén őrzött remekművét. Aki megtekinthette ezeket a csodálatos nemzeti ereklyéket, érezhette azt a szeretetet, egységet és tökéletes harmóniát, amely a Szent Korona országát óvta és vezérelte 1000 éven át.

Az augusztus 22-24. között megrendezett Magyar Fesztivál a nagy hőség ellenére hatalmas tömeget vonzott a Magyar Ház elé. Szabadtéri programok, a HUVAC képzőművészcsoporthoz tartozó ünnepi tárlata, kirakodóvásár, könyvadás, ínycsiklandozó magyaros ételek, csapolt sör és Farkas András énekszámai ellenállhatatlanul megállásra készítették az arra járókat. Vasárnap került sor az ünnepi műsorra. Ez ismételt bizonyította, hogy a torontói Magyar Kultúrközpont szellemisége töretlenül szolgálja azokat a nemzeti értékeket, amelyek megőrzéséért olyan sok szabadságot kereső honfitársunk választotta a szülőföldtől való elszakadást “és idegen földön a lakást”.

Jaschkó Balázs atya, a Szent Erzsébet Római Katolikus Egyházközség nyugalmazott plébánosa ünnepi beszédében érdekes történelmi áttekintést nyújtott I. István királyról, családi kapcsolatairól, Imre fiához intézett intelmeiről. Utána lépett a színpadra Mireisz Tibor, aki mintegy előzetest nyújtott az esti előadásából.

A beszédek az Ormay Gabriella által rendezett műsor követte, Szentiványi György, a nagy tisztelettel és szeretettel körülvevő zeneszerző zongorakíséretében előadott Vámos Marika és Szűcs Béla énekszámai, Kacsó Erika, Szekeres-Pándy Ágnes és Vaski András szavaltatai, Dancs Rózsa felolvasása, Nt. Vass Zoltán köszöntése, valamint Borbás Károly De Profundis c. profán imádsága, amelyet Forrai Levente adott elő. Vámos Marika könnyekig meghatotta a közönséget az *Ah, hol vagy, magyarok tündöklő csillaga* kezdetű, 1797-ben megjelent Szent István-énekekkel és a földönfutásra kényszerítettek himnuszával, az *Elindultam szép hazámból* kezdetű dallal, Szűcs Béla a *Hazám, hazám* c. Bánk bán áriával szintén. A Nimród Hagyományörző Íjászok bemutatója mozgalmasságot kölcsönözött a délutáni műsornak.

Mireisz Tibor este A Szent Korona ikonográfiája címmel tartott vetítéses előadást, miközben mindenki megcsodálhatta a Magyar koronázási jelvények kiállított másolatát. Megemlítendő, hogy az ereklyéket előzetesen, vasárnap délelőtt a Szent Erzsébet Római Katolikus templomban a 10:30-as szentmisén is bemutatta Mireisz Tibor lovag Telch György, a kanadai Royal Legion tagja és Terényi Ferenc 56-os hős kíséretében.

A koronázási jelvények a Szent Erzsébet templomban

Jövönkre garancia csak a Szent Korona misztikus teste lehet, melynek mi tagjai vagyunk.

Minden Szent István óta felhalmozott törvény a Szent Koronából ered és minden érvényes országgyűlés mindig a Szent Korona nevében hozta törvényeit. A baj hazánkban mindig akkor jött nemzetünkre, ha félretettük Szent királyunk intelmeit. Vizsgáljuk tehát meg mai szemmel ezt a csodálatos művet, mely messze megelőzte kortársait és olyan szellemiséget hordozott magában, mely a világ egyedülálló Szent Korona Eszme teljességét fejezi ki.”

Az Árpád teremben

Fotó: Kralovanszky Balázs

BULLETIN

MAGYAR KÉPZŐMŰVÉSZEK SZENT ISTVÁN-NAPI TÁRLATA TORONTÓBAN

Nyári kiállítással ünnepelte a HUVAC a magyar államalapítás évfordulóját, Szent István napját. A torontói Magyar Kultúrközpont Petőfi Termében székelő Kanadai Magyar Képzőművészek Egyesülete nyári tárlatát nem látogatták túlságosan sokan augusztus 22-24. között, mert az utcai ünnepség és a nagy hőség az embereket ellazította, és nem mindenki vágott neki a második emelet lépcsőinek. Ám aki mégis rászánta magát, nem bánta meg, mert igazi művészi élményben részesült. A sok szép derűs festmény, Gaál Mária, Horthy Nándor, Körmendi Nándor, Majthényi Barbara, Sárkány Mária, Tóth Rozália, Turkewitsch-Horthy Éva, valamint Makai Rita grafikái mellett megismerhettük Csiszér Jenő bőrből készült képeit és fába vésett szobrait. Az erdélyi faragómesterekre jellemző módon Csiszér Jenő egy darab rönkbe álmotda bele és hozta felszínre pl. államalapító szent királyunk alakját.

Az Egyesület hat hetes festőtanfolyamot indít szeptember közepétől a Magyar Kultúrközpontban kezdő és haladó felnőttek részére, olaj és acrylic szakon. Heti egy alkalommal három órás kurzusokat tartanak hivatásos művészoktatóval. További felvilágosításért hívják Hothy Nándort a 416-485-1027-es telefonszámon.

Ugyancsak képzőművész tanfolyam indul fiatalok részére Makai Rita grafikusművész vezetésével. 6-tól 14 éves gyerekek jelentkezését várják. Rajz- és festésoktatás keretében művészi alapismeretek elsajátítása, különböző technikák megismerése, készségfejlesztés, tehetséggondozás a cél. Magyar népi hagyományokat is követő ünnepkörökhöz kapcsolódó kézműves foglalkozásokra is sor kerül. Érdeklődni lehet Makai Ritánál a 416-357-3048-as telefonszámon vagy e-mailben: makairita@yahoo.com

A HUVAC-csoport

A NIMRÓD HAGYOMÁNYŐRZŐ LOVASÍJÁSZ BARÁTI KÖR
VACSORÁVAL EGYBEKÖTÖTT ÖSSZEJÖVETELT TARTOTT A MAGYAR KULTÚRKÖZPONT
ÁRPÁD-TERMÉBEN
VENDÉGELŐADÓ: SZÁNTAI LAJOS MŰVELŐDÉSTÖRTÉNÉSZ VOLT
ALÁBB KÖZÖLJÜK ÍZELÍTŐKÉNT SZÁNTAI LAJOS EGY ELŐADÁSÁNAK RÉSZLETÉT

Szántai Lajos

KOPPÁNY KUPÁJA

Koppány vezér vallásáról nem sokat tudunk, ezért illő megvizsgálnunk mit tudhatunk meg erről. Ez nem jelenti azt, hogy nem maradt ránk elég olyan adat, melyről vallására következtethetnénk. Hogy erről a vallásról mégis keveset tudunk, az azért van, mert néhány évszázada a történelemtudósok így eszelték ki, éppen azért, hogy a fölösleges gondolkodástól megkíméljék a hallgatókat.

Bármily különös is Koppány vezérről sokkal többet lehet tudni, mint azt az első pillanatban gondolnánk. Annál többet, hogy ez a vallás egy szkíta ősvallás, melynek határozottan keresztény vonulata van.

Vizsgáljuk meg a Turul nemzetség irányából, milyen vallással rendelkeztek a nemzetség tagjai. Először a nevekre kell figyelniük, mert az Árpád-kori fejedelmek nevek beszédesebbek. Árpád fia Tarhos, az ő fia Tevel, Tevel fia Tormás, Tormás fia Tar-Zerind. A nevek felsorolásából érzékelhető, hogy mögöttük egy jól kimutatható út húzódik meg. Mindegyik névben ott találjuk a Tor vagy Tar gyököt. Ez azt jelenti, hogy a Turul nemzetség vallásának útján jártak ezek a fejedelmek vagy vezérek.

Tar Zerind Koppány édesapja volt. Koppány, miután apja meghalt, egyre inkább kiemelkedőbb pozícióba jutott, és ebből az emelkedésből érezhető, hogy Koppány a nemzetség ezen az ághoz tartozik. Fő kérdésünk ezután, hogy ezek a fejedelmek milyen vallási úton jártak. Nevükhöz utóragok illeszkedtek, pl. Tar-hos. Ebből a névből első megközelítésben nem lehet semmit kihámozni. A nyelvészek és történészek azt mondják, hogy török eredetű méltóságnevekkel állunk szemben, de ha tudjuk, hogy ez a nemzetség a Turultól származtatja magát, és ha egy nemzetségben sorra bukkannak fel a Tar, Tor, tehát a Turul gyökű fejedelmek nevek, akkor egyértelmű, hogy mindegyik fejedelmek a Turul-vallásnak a tagjai...

KALEJDOSZKÓP-EST A MÁTYÁS PINCÉBEN - AKI ÜZENETET HOZOTT A VÉGEKRŐL

Bordás György (Verbász, 1948. március 5.) - prózaíró, kritikus, szerkesztő. Az általánosiskolát szülővárosában, gimnáziumot Újvidéken végzi, az Újvidéki Egyetem Bölcsészettudományi Kara Magyar Nyelv és Irodalom Tanszékén diplomál, majd posztgraduális képzése után a irodalomtudományok magiszteri címét 1986-ban. 1971-76 között a Magyar Szó újvidéki napilapművelődési rovatának munkatársa, 1976 és 86 között a Híd havonta megjelenő irodalmi folyóirat szerkesztője, majd 1987-től 1995-ig a Forum Könyvkiadó igazgatófőszerkesztője. 1995 és 2000 között a Forum Lap- Könyvkiadó és Nyomdaipari, mintegy 600 dolgozót számláló kiadóház vezérigazgatója, majd ismét a Könyvkiadó vezetője 2007-ig. 1992-től tagja a Magyar Írók Szövetségének, 2002 óta pedig a vajdasági Magyar Nemzeti Tanács kulturális bizottságának alelnöke. Jelenleg, két év múlva esdékes nyugdíjbavonulásáig igazgatói tanácsos és irodalmi szerkesztő.

Bordás György főbb díjai - Pro Cultura Hungarica (1996), Márai Sándor-díj (2003), Szenteleky Kornél irodalmi díj 2005, 56-os Emlékérem (2006).

Bori Imre irodalomtörténész írja róla A jugoszláviai magyar irodalomtörténet című könyvében: "Fűzfasíp című regénye a reveláció erejével hatott, és a kritika egyöntetűen az erőteljes, autentikus világot ábrázolni tudó szépirót üdvözölte. Az írónak ugyanis sikerült a művészregény keretében nemcsak a művelődéstörténeti anyagot megmozdítania, de sikerült neki életmód- életvitelregényt is írni, olyan módon, ahogy a magánsorsok a közéletben fejlődnek egy dátumok szerint is meghatározott időszakban - 1910. augusztus 22-e és 1914. június 28-a között..."

A Fűzfasíp folytatásának a Csukódó zsilipek a jelképességtől sem mentes címe az impériumváltás traumáit is rögzíti. A jövő sejtelve üzen benne, hogy egy más, a háború előttitől különböző világ látványa van a szerző szeme előtt, s azt kitűnő érzékeléssel valóban regényíróhoz méltó módon, esztétikai érvénnyel bizonyítja. Ez mondható el a regénytrilógia harmadik kötetéről is, a Kotanaszökevényről. Üvegház, majd Ténta és repesz cím alá gyűjtötte az évtizedeken át a Magyar Szó és a Híd hasábjain közölt esszéit és riportjait, amelyekben kritikusai szerint megtalálta az oly kívánatos és áldásos összhangot az egyéni élmény és az általánosabb érvényű közügy között, miközben az intim közlésnek szerez érvényt. Írásain, beszéljen bármiről" - mondja Bori Imre - "az élet hitelesítő pecsétje is rajta van."

„Elsősorban regényírónak tartom magam,” mondta a Márai-díjas Bordás György magáról a 2008. szeptember 14-én megtartott torontói Kalejdoszkóp-esten, amikor legújabb kötetének a bemutatására került sor. A patinás Mátyás Pince lassan megtelt az irodalomkedvelő közönséggel, amire a szerző és felesége, Ilonka, valamint kanadai vendéglátói, Soós Kató és József megérkeztek. Farkas András erdélyi

származású, Torontóban élő énekes csodálatos virágénekekkel igazi irodalmi kávéházak hangulatát teremtette meg, amelyet a Dancs Rózsa által felolvasott Pilvax c. írás is megidézett.

Farkas András. Fotó: Telch György

Bordás Győző stílusa gördülékeny és rendkívüli tömörítésre képes. Nagyapa - aki visszatérő hőse a dokumentumnovelláknak - meséjéből évszázados családfa ágai bogózódnak össze, felvillantva az egyes korok szokásait, régi krónikák lapjait, mint pl. az 1893-ban Zomborban megjelent vármegyétörténetet vagy a püspöki könyvtárban őrzött Nagy Kálosi Balázs könyvét, amelyből fel-feltöltődik időnként a nagyszülői meseforrás. Figyeljük csak: “meséjében a történetek úgy álltak össze igaz mozaikká, mint rajta vasárnaponként az öltözéke: fejen a pörgekalap, alatta a frissen borotvált arcon a stuccolt kefebajusz, felső gombra gombolt fehér ing, rajta nyáron is a nyolcgombos fekete lajbi, ősszel-télen az egyetlen, rókaprém-galléros ünneplő kabát. Kemény télen a kalap helyett (nagyanyám kifejezése) “főjülről beütött” bárányszőr subára. Nyakkendője, ugyancsak fekete, öklömnyi csomóval, de csak ha úrvacsoraosztás is volt,” stb. Kordivat ez, kérem – mindenféle divatlapnál leiróbb, szemléltetőbb... Hihetetlen könnyedséggel ugrunk át évszázadokat, az idősíkok úgy cikáznak egyik a másikba, hogy észre sem vesszük, és máris visszakanyarodtunk ama negyvennyolcas megyegyűlésig, ahol a zombori atyafiak Mészáros Lázár és Perczel Mór nevével ismerkednek, hogy Verbászon csatlakozzanak a Károlyi gróf vezette nemzetőrökhöz. A Családcímer c. kötetkezdő írás sok érdekes adatot, illetőleg minden adatot feltár a nemesi előjogokat valamikor kiérdemelt Bordásokról, de elárulja az író finom humorát is. Ilyen a nagyanya válasza, aki nem tudja megjegyezni elsőszülött unokájának a nevét, hogy Attila, és amikor “egy vasárnap délutáni bibliórán rákérdeztek: - No, Kati, hogy is “híjják” az “úri” unokád?,... azt mondta: “Tudjátok, valami menteforma, de zúzó neve van a gyerekeknek!” Hasonlatai nem elvontak, pl. nagyapa kalapján mindig ott akár egy dísznek a padlás egy-egy pókhálója, a Pilvax a meséből úgy jelent meg a gyermeki képzeletben, “mintha a pillangók háza lett volna, vagy egy csillag, meteor, amely a távolban világít, s utat mutat”, A mi Jézusunk-ban pedig

“a háború is olyan, mint a lyuk, minél többet piszkálják, annál nagyobb lesz.” Meglepő fordulattal enyhíti azt a stresszes állapotot, amelyet az ÁVÓ megfigyelési dossziéja vált ki belőle. Miközben olvassa magyarországi értelmiségiekkel folytatott találkozásainak, beszélgetéseinek a titkosszolgálat által nyilvántartott beszámolóját, és azt érzi, hogy “A szoba mintha megmozdult volna vele, az ablak fényei vibráltak. Fölállt, de egyensúlyi helyzetét is veszíteni érezte,” és akkor hirtelen egy régi otthoni kép villan föl előtte. Allegorikus képpel jelzi állapotát: galambok nagy raja csapódott be a füsttel, lánggal telt padlásnyílásokba, majd a téglafalnak ütközve égő tollal röppentek vissza...

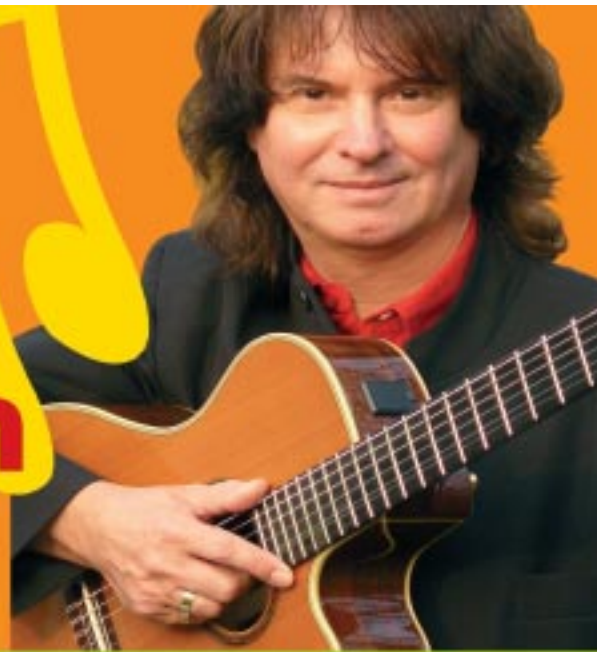

Fotó: Telch György

Pomázi Zoltán

műsora

óvodásoknak,
és kisiskolásoknak

„Generációk nőttek fel a magyar népmeséken, szerették meg Benedek Elek apó csodálatos mesehőseit, tanulták meg a magyar népdalokat, énekeket és mondókákat, és igen: generációk nőttek fel azokon a dalokon, melyeket a Kalácska, Halász Judit, és a Bojtorján ismertettek meg velük. Ettől a tradíciótól nem lehet elszakadnia annak, aki dalokat ír, a legjobb költők verseit teszi elénekelhetővé (és így könnyen megtanulhatóvá), és mindezt a legkisebbeknek nyújtja át, mondván: ezek az én kincseim, ismerd meg őket.

Mindezek miatt lépek fel nap mint nap kis közösségek, – főleg óvodák, iskolák – közönsége előtt, egy szál gitárral a kézben, szinte eszköztelenül. Ha húszfőnyi hallgatóságom van, pont olyan lelkesedéssel játszom nekik, mint amikor kétszázan vannak. Ez az igazi kihívás a számomra, aki megjárta már a világ legnagyobb színpadait is, az ország mind máig legjobb countryzenekarának, a Bojtorjának szólístájaként: emberközelségbe vinni, kézzelfoghatóvá tenni a zenét mindenki, főleg a gyerekek számára.”

(Pomázi Zoltán)

Önálló, interaktív műsoraim saját, szabadtéren is használható hangosítással szólalnak meg, 40-45 perc időtartamban, a műsorok a legismertebb Bojtorján és Halász Judit dalokat tartalmazzák.

Jelenlegi műsoraim:

„Tündéri Buli”

(csupa bulizós, tempós, ismert dal, közös énekléssel, táncversennyel, farsang idejére)

„Négyszögletű Kerek Erdő”

(közös muzsikálás, macskaszámolás, daltanulás)

„A cinege cipője”

(Őszi műsor, szüret idejére, és medvék minden mennyiségben)

„Száncsgö”

(Mikulásos, téli, és karácsonyi dalok, novembertől karácsonyig)

Műsoraimhoz minden óvodai csoport ajándék CD-t kap!

Szeptember 20, vasárnap du. 3 óra
Magyar Kultúrközpont, Toronto • 840 St. Clair W.
Jegy: \$10 • Információ, rendelés: 416-654-4926

A TORONTÓI SZENT ERZSÉBET RÓMAI KATOLIKUS MAGYAR TEMPLOM NAGY ÜNNEPE
Dancs Rózsa

2008. szeptember 7. volt az a nap, amely szentesítette Sajgó Szabolcs SJ atya életének és pályájának újabb szakaszát. Ezen a napon került sor ugyanis a torontói Szent Erzsébet Római Katolikus Magyar Templomban a plébános beiktatási szentmiséjére, amelyet Richard J. Grecco torontói segédpüspök celebrált.

A zsúfolásig telt szép templomban zengett az örömhimnusz, amelyet a Scola Cantorum Kórus és az Ifjúsági Kórus felváltva énekelt a kitűnő Oláh Imre orgonaművész és karmester vezényletével, illetőleg orgonajátéka kíséretében. Felcsendült Shubert Ave Maria és C. Frank Panis Angelicus c. szólószáma a csodálatos hangú Hegedűs Enikő előadásában, akit Fülöp Gyula kántor kísért orgonán – igazi ünnep volt ez a délelőtt! Sajgó Szabolcs atya esküjében, a Szentírás szavait követve fogadta meg, hogy hivatása idején egyházában “egy nyáj lesz és egy pásztor,” keresztényi alázattal követni fogja a katolikus egyház előírásait és elvárásait a vallási törvényeknek megfelelően.

Sajgó Szabolcs atya visszajött Torontóba, híveinek szívében pedig hazaérkezett. Hiszen itt, Kanadában lett a magyar jezsuita rendtartomány tagja 1982-ben, ahol 1990-ig szolgált, miután Magyarországra vezette a kötelessége. Közben nagyon tehetséges költőként írta verseit, lengyelből fordított és szerkesztette A Szív c. katolikus folyóiratot. A festői szépségű Dobogóköt kellett most elhagynia, hogy a Kanadában, elsősorban Torontóban élő katolikus magyarok ügyét felvállalja. Toronto távolról sem Dobogókő, ahol dallá és verssé nemesül a gondolat, igévé lényegül a szó – itt kocsin robogva jut az ember a lélek csendjét nem zavaró zöld övezetbe, ég felé meredő magas épületek vágják el a tekintet útját, világvárosi zajok visítanak bele a mise meghittségébe. Isten szolgája tudta ezt, hiszen közel egy évtizeden keresztül megtapasztalta az itteni viszonyokat fiatal papként.

ISMÉT LENG A MAGYAR ZÁSZLÓ A TORONTÓI VÁROSHÁZA ELŐTT

Telch György

Mondják, akkor is ilyen kellemes őszi napra virradt Budapest, mint az idén. 2008. október 23-án Torontóban ragyogott a nap a déli órákban, amikor megkezdődött az impozáns torontói Városháza előtti téren az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc emléke előtti tisztelegés. Vaski Gábor, a Kanadai Magyar Kultúrközpont elnöke üdvözölte a megjelenteket, majd Nt. Vass Zoltán imádsága következett. Ezután Beer Sándor, a Magyar Köztársaság torontói főkonzulja mondta el ünnepi beszédét, utalva nemcsak a magyar események világviszonylatban is kimagasló történelmi jelentőségére, hanem a prágai tavasz és a lengyelek folytatta küzdelmek fontosságára is. A magyar származású Georgina Bencsik az Ontario-i Liberális Párt küldötteként jelent meg a zászlófelvonáson. A Multikulturális Hivatal főnöknője a szülői házban hallottak alapján idézte fel 1956 dicső napjait, amikor a magyar nép szabadságszeretete legyőzte a félelmet, és felkelt elnyomói ellen. A politikusnő – mint mondta - büszke magyar gyökereire, és boldog volt, hogy együtt ünnepelhetett a forradalom veteránjaival Toronto szívében.

Telch György, a Királyi Kanadai Veteránok Légiójának tagja beszédében párhuzamot vont a legfontosabb magyar történelmi események között. “Az 1956-os forradalom és szabadságharc mintha az 1948-49-es forradalom és szabadságharc egyenes folytatása lett volna” - mondta. “Mindkettő hasonló okokból indult el. Mindkettő spontánul kezdődött. Mindkettő hasonlóképpen végződött - külföldi idegenek beavatkozásával. 1849-ben a cári orosz hadsereg, 1956-ban a szovjet orosz hadsereg fojtotta vérbe a szabadságharcot. A felkelők nagyjából civilek voltak: egyetemisták és főiskolások, akikhez munkások, inasok és segédek csatlakoztak, értelmiségiek és tisztviselők – fegyvertelen férfiak, nők és gyermekek, akikhez később felsorakoztak a katonák is. Fegyvertelenek voltak, de amikor az ÁVO a békésen tüntető nép közé lőtt, pusztá kézzel nekimentek és elszedték a fegyvereiket. Ez volt az igazi bátorság! Az egykori egri nők hősiességére emlékeztető merészség.

Georgina Bencsik

Az 1956-os októberi forradalom elkerülhetetlenül szabadságharcá vált, mert a magyarokban perzselt a szabadságvágyának a szikrája, amelyet nem tudtak kioltani az idegen megszállók és az egész kommunista

Hol sírjaink domborulnak,
Unokáink leborulnak,
És áldó imádság mellett
Mondják el szent neveinket.

világrendet fenyegető tűzcsóvává nőtt, amiért el kellett fojtani. Azoknak volt fontos megállítaniuk, akiknek nem a nemzet, nem a haza, hanem a hatalom volt az istene, de gyengék voltak a fenséges népi erővel szemben. Képzeljük el, hogyan éreznék magunkat, ha idegen megszállók tankjai lőnék az épületeket: az Eaton Centre-t, a csupa üveg iroda- és üzletházakat, a Sheraton Centre-t, az éttermeket és lakóházakat, és legépfegyvereznék a járókelőket meg a vásárlókat? Borzalmas gondolat, ugye? Tekintsünk Budapest korabeli fényképeire – csodálattal, büszkeséggel az orosz benyomulás előtti városképre, és kétségbeesetten a pusztításaikra. Mind 1849-ben, mind 1956-ban a végeredmény ugyanaz volt: az egyenlőtlen harcban ezrek és ezrek veszítették az életüket. Ezrek és ezrek kerültek börtönökbe, az osztrák Kufstein-ba, egy évszázaddal későbbi Andrassy út 60-ba és Recskbe, egyes adatok szerint negyed millió fiatalot küldtek az orosz Gulág feneketlen poklába, ahol aztán örökre eltűntek és soha többé nem hallottunk felőlük. És még mindig nem szóltunk arról a több száz mártírról, akiket a Kozma utcai börtönben vagy másutt kivégeztek. Vagy azokról a 14-15 éves, halálra ítélt gyermekekről, akik a siralomházban várták a nagykorúságukat, hogy a születésnapjukon meggyilkolhassák őket. Az utolsóval 1961 augusztusában végzett a kommunista hóhér. Csoda-e tehát, hogy több mint 200,000-en menekültek el a megtorlás elől és hazátlanok lettek.

Magyarországnak szörnyű pusztítást okoztak az orosz inváziók. A magyaroknak elege van az orosz tankokból, a kommunizusból és a diktátorokból!

Ma azoknak a bátor lelkeknek az emléke előtt tisztelgünk, akik az életüket áldozták, akik börtönökben sinylődtek, akik eltűntek a Gulág poklaiban, akiket kivégeztek.

Mi, a torontói Kanadai Magyar Közösség tagjai, köszönjük Kanada Államának nemeslelkűségét, hogy azonnal biztonságos menedéket adott a több mint 37,000 magyar menekültnek. És köszönjük Toronto város vezetőségének, hogy kihirdették a Magyar Napot és minden évben lehetővé teszik a Városháza előtt a magyar zászló felvonását.”

A magyar és a kanadai himnusz éneklése közben az 56-os veteránok felvonták a piros-fehér-zöld nemzeti lobogót, amely hirdeti a világnak a magyarok kiolthatatlan szabadságvágyát. Az ünnepi megemlékezés az Ontario tó partján levő Budapest Parkban folytatódott, ahol elhelyezték az utókor kegyeletét jelképező koszorúkat. A Budapest Parkban egyúttal két gyönyörű kopjafát is felállítottak, amelyeket Beer Sándor főkonzul és Nt. Vass Zoltán ünnepélyesen leleplezett és megáldott. A kopjafákat a Heinemann-házaspár, Aladár és Éva adományozta a szabadságharcos mártírok emlékére. A két masszív, messzire tekintő, Erdélyt, azaz a szétszakíthatatlan magyar egységet jelképező emlékoszlopot a kovásznai Bodor János újságíró, fafaragó művész cseresznyefából faragta kanadai vakációja idején. Névjegyét ősi rovásírással véste az alapba.

Dancs Rózsa

KALEIDOSZKÓP IRODALMI KÁVÉZÓ

SZERETETTEL HÍVUNK MINDENKIT

TÉMÁNK: MI TÖRTÉNT BUDAPESTEN 2006. OKT. 23-ÁN?

ELŐADÓ: NÁDUDVARI JÁNOS, BUDAPEST

MÁTYÁS PINCE - 2008. AUGUSZTUS 6.

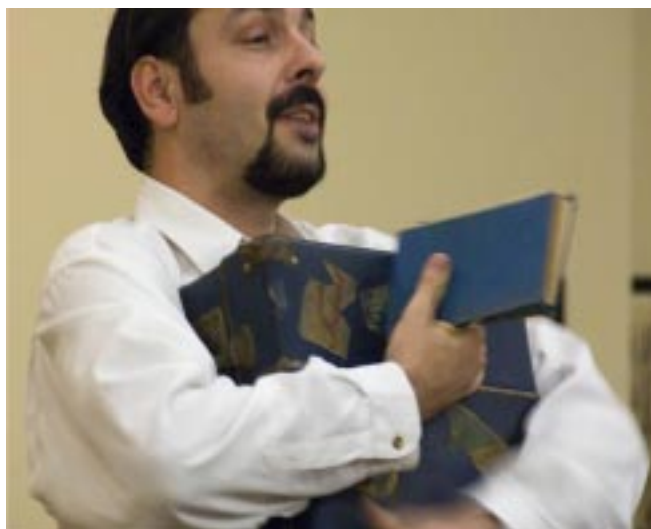
VERSSZÍNHÁZ TORONTÓBAN

Turek Miklós és Nágel Kornél a műzsák találkozásából született páratlan élménnyel ajándékozta meg a torontói közönséget a Magyar Kultúrközpontban megtartott Radnóti-esten, majd ezt követően a Barbara Frum Könyvtárban bemutatott Faludy György-műsorral.

Versszínház – ezt ígérte a műsorelozetas és ezt is nyújtotta: egyszemélyű complex színházi előadást. Amelynek vizuális kiegészítője a grafikaszorozat, a két életmű ihlette linó- és fametszetek versekkel párosított minitárlata. Az előadóművész Turek nem mondott verseket, hanem megjelenítette a versekbe rejtett költőket. A szelíd mosolyú, az Istenhegyi békés kertről álmódó, a legmélyebb pokol bugyorszennyében is fegyelmezetten alkotó Radnóti társául szegődtünk mi is, együtt éltük végig vele azoknak a koroknak a megaláztatásait, ”mikor az ember úgy elaljasult, hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra...”(Töredék)

Radnóti Miklóst fiatalon és értelmetlenül elfújta a “förtelmes halál”, ám a “gordonkahangú versek” diadalmasan legyőzték a kerge világ tébolyát, élnek és beszélnek hozzánk Turek Miklós hangján, Nágel Kornél képeivel láttatva a “széljárta sziklaszál felé vivő vad” utat, “mely túlvisz majd e mély koron.”

A Faludy-est hasonlóan megrázó élményt nyújtott.

A mindenkori kínzások ellen versmonológgal védekező, Radnótitól eltérően matuzsálemi kort megért Faludyt Torontóban kétszeres honfitársnak tekintik a magyar irodalomkedvelők, hiszen jelentős időszakot töltött itt. Portréját két plaketten is megörökítő szobrászművész, a Faludy-versek rajongója, de Pédery Hunt Dóra éppen az előadást megelőző napokban hunyt el, az előadás szünetében a résztvevők megtekinthették azt a de Pédery Hunt-alkotást, amely a torontói Faludy György Emlékparkban látható.

Turek Miklós bevezetőjében elmondta, hogy ő is azokból az bulvársajtóban megjelent információkból ismerte meg Faludy György nevét, amelyeket a megélhetési gondok kényszerűségéből vállalt a hazatelepedett idős költő. Miután megismerte költészetét, rájött arra, hogy Faludy többet érdemel a polgárpukkasztó furcsaságok népszerűsítésénél. “Nem verselést hallunk, nem szavalást,” olvassuk egyik értékelőjét. “Az élet filmjét vetíti elénk - amit a valódi “szereplő” versekben írt le.”

Fotó: Kralovanszky Balázs

Békés boldog karácsonyt és sikerekben gazdag új esztendőt!

Karácsony havában az ember számba veszi az elmúlt időszak eseményeit és a jövőbe tekintve, terveket sző. Mi is ezt tesszük. 2005 tavaszán egy olyan Magyar Kanadai Kultúrközpontot vettünk át, amelyik mind anyagi, mind erkölcsi értelemben a csőd szélén állt. A korábbi vezetőség abbeli igyekezetében, hogy megszabaduljon az adósságtól, a kiadásokat a végtelenségig lecsökkentette, mondhatni, csontig faragta; az épület karbantartására a legminimálisabb gondot sem fordította, és a hónapokon át dühöngő hatalmi harc miatt a rendezvényeket, valamit a termék bérbeadását elhanyagolta. Ezek miatt fogva a Ház pénzforgalma lelassult, a jövedelem komoly károkat szenvedett. Az épület hosszú ideig rendőri megfigyelés alatt állt nemcsak azért, mert egy szélsőséges jobboldali csoport rendszeresen itt tartotta a gyűléseit és a szemináriumait, hanem gyakran megfordultak az épületben kábítószerfogyasztó csoportok is. A Tűzoltóság \$25,000-os büntetést helyezett kilátásba a tűzvédelmi berendezés javításainak az elhanyagolása miatt. Ezek után talán érthető, hogy egy ilyen helyzetből a kivezető út nagyon göröngyös és meredek...

Nekünk mint újonnan megválasztott vezetőségnek az első számú célkitűzésünk és feladatunk az volt, hogy stabilizáljuk az intézményt, állítsuk vissza a jó hírnevét. A Mátyás Pincében egy díszvacsorát rendeztünk, amelyre meghívtuk a volt torontói polgármestert, Art Eggleton szenátort, megköszönve a magyar közösségnek nyújtott hosszú ideig tartó védnökségét és támogatását. Nemsokára, pontosabban májusban, a Miss Budapest bálon bebizonyosodott, hogy a Kultúrközpont épületének fizikai állapota tűrhetetlen. A 130 fős közönség 37 fokos hőségben fuldokolt, mivel a légkondicionáló berendezés használhatatlan állapotban volt. Ezt követően derült ki, hogy a Kultúrközpontnak nem volt érvényes szerződése sem a fűtésre, sem a légkondicionálásra már több mint két éve. Mivel azonnali cselekvésre volt szükség, az Épület Bizottság megkezdte a működését. Kiderült, hogy 1998 óta, amikor az eredeti felmérést végezték az ingatlanon, semmi nem változott. A felületes javítások az idők során elkoptak, újabb javításokra van szükség. A Tűzoltóság felújításokat követel, mind a fűtő-/ hűtőberendezés, mind a vízvezeték és a villanyhálózat szervizre szorul, a konyhában és az illemhelyeken siralmas állapotok uralkodnak, az elhanyagoltság miatt a legtöbb terem nem adható bérbé. És mindenek tetejében: a tető! Annak állapota külön elemzést érdemel.

Ezeknek a hiányosságoknak a számbavételével megkezdtuk nagyszabású megmentési tervünket. Idő teltével az önkéntesek fáradhatatlan és kemény munkájának és némi pénzügyi támogatásnak köszönhetően a helyzet kezdett javulni. Úgy gondoljuk, hogy nem adhatjuk fel, dolgozunk tovább.

Elsőnek a Petőfi-termet újíttottuk fel, majd felszereltünk és megnyitottunk egy computer-termet. Ma a Petőfi-terem a Magyar Kanadai Képzőművész Egyesület (HUVAC) állandó galériája, amire büszkék vagyunk. Majd a Kodály-terem nagyméretű átalakítása és korszerűsítése következett. Rengeteg szemetet, szeméttároló konténert kellett kidobnunk, az egész padlózatot kicseréltük, aláépítve hullámos alpadlóval, hogy a táncsoport igényeinek megfelelően. Az első emeleten az illemhelyeket teljesen felújítottuk, a Mátyás Pincében konyhafelszerelést rendbe hoztuk. Apránként számtalan vízvezeték- és villanszerelési munkát végeztünk el. A tető keleti és nyugati szárnyait lebontottuk és újrafedtük, az irodák bútorzatát mindenütt kicseréltük.

Az Árpád-teremben - amelyiknek a két hátsó sarkát évekig elkerítették, mert beázás miatt hullt róla a vakolat - a falakat és a plafont megjavítottuk, a padlót újrapolitúroztuk, és sikerült beszerezni a legmodernebb követelményeknek megfelelő hangrendszert! Tíz évig tartó tárgyalás után a Magyar Közösségi Szolgálatnak végre helyet adhattunk, amelynek az irodája a Kultúrközpont irodájával szemben működik.

Lassan felvirágozott a kulturális élet a Magyar Kanadai Kultúrközpontban! Programjainkon szerepeltek Berecz Andrásról Vikidál Gyuláig, Barsi Ernőtől Hobóig, Nagy Ibolyától Balogh Kálmánig és Kilyén Ilkáig nemzetközileg elismert művészek, voltak bálók, helyi előadóestek, színházi előadások, fesztiválok, zenekarok, stúdióműsorok, jazz, pop, népi és klasszikus zene, opera, operett, rock opera, disco-koncertek, népitáncok, történészek, tudományos előadások, író-olvasó találkozók, politikusok, diplomaták, államelnökök és még egy herceg is – a rendezvények skálája nagyon széles és sokszínű. Ha valaki tudni szeretné, hogy mit mulasztott el az elmúlt 3 és fél év alatt vagy milyen fajta műsorajánlatokkal várjuk a jövőben a magyarságot a Kultúrközpontba, csak sétáljon fel a földszintről az első emeletig, a lépcsőfeljárat képei szemléltetik gazdag kulturális tevékenységünket. Az emberek jöttek, látogatták rendezvényeinket. Manapság már megszokott dolog, hogy szombat esténként egyszerre 3-4 rendezvény színhelye a Ház. Bálók idején a Kultúrközpont számára importált legfinomabb magyar borok és rövid italok nagy választékát élvezhetjük, miközben a Mátyás Pincében a fiatalok diszkója vagy éppen esküvői lagzi folyik. Ha nappal tévedünk a Házba, tánc- és énekpróbákat láthatunk, klubrendezvényeken, előadásokon vehetünk részt. A múzeumunk új anyaggal gazdagodott, az Arany János Iskola gyerekzajtól hangos, a Halász János Könyvtár – bár fizikailag nagyon megpróbált helyiségben működik - eddig nem tapasztalt forgalommal büszkélkedhet. Bérelőink száma és minősége javult, és 2009 januárjától újabb kliensekkel gazdagodunk.

Nos, miért van rajtunk még mindig ekkora pénzügyi nyomás? A válasz a számokban keresendő. Noha majdnem megdupláztuk a jövedelmünket az elmúlt 3 és fél év alatt, nem vagyunk képesek lépést tartani a naponta felmerülő karbantartási problémákkal, a pusztulásig elhanyagolt épülettel, a tagfogyatkozással (a fekete zászló az épület ormán majdnem minden héten valamelyik idős tagtársunkat gyászolja), a fiatalok távolmaradásával és nem utolsósorban a környék földrajzi és népességi átalakulásával, az épület funkcionalitásának elvesztésével. A felbecsülhetetlen értékű önkéntes munkába fektetett pénz, idő és energia ellenére a Magyar Kanadai Kultúrközpont megállíthatatlanul halad a deficit irányába!

Nagyon sok még a tennivaló! Meg kell mentenünk a könyvtárat, amelynek a helyzete kritikussá vált! Bár fölötte a tetőt már kétszer kicseréltük, a víz továbbra is befolyik. A Mérnökegyesület szakmai közbelépése dacára sem találtuk meg a mai pillanatig ennek az okát. Nagyon valószínű, hogy repedések vannak az alap betonzatában vagy a tartó falban, mindenesetre a könyvtárat be kell zárunk és a könyvállományt a Kodály-terem egyik sarkába áttelepítenünk, ami az adosságok további halmozását jelenti.

A Magyar Kanadai Kultúrközpont hites könyvizsgálója, Rédly Gyula CA által készített pénzügyi jelentést nemsokára ki fogjuk küldeni a tagságnak, amelyből látható, hogy naponta milyen anyagi kihívásokkal kell szembesülnünk. Az elmúlt két esztendőben több mint \$200,000-ba került az épület fenntartása és javítása, ami több, mint az előző hat-hét évben együtt véve, az energiafogyasztás pedig 70%-al emelkedett. A bérlesek jövedelmének növekedése és a rendezvények kiadási költségeinek csökkentése dacára a nettó bevétel alacsony, amihez most még hozzáadódik a gazdasági életben fellépő recesszió is. Egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a Magyar Kanadai Kultúrközpont ebben az állapotban nem tud tovább fennmaradni.

Mit kell tennünk tehát, hogy ne jussunk a Litván Klub sorsára, amelyik mostanában csukott be? Mindenekelőtt össze kell fognunk mint közösség! A mi intézményünknek hosszú múltra visszamenő tekintélye van és ez minket is arra kötelez, hogy támogassuk. Másodszor, muszáj eldöntenünk azon, hogy mi a legjobb megoldás a Kultúrközpont jövője szempontjából, hogy az intézmény betölthesse a szerepét, hogyan maradhat meg közösségformáló és erősítő centrumnak? Melyek azok az anyagi és emberi erőforrások, amelyekre támaszkodhatunk, hogy megtarthassunk egy működő és életerős Magyar Kanadai Kultúrközpontot? Végül, kikre bízhatjuk rá azt a feladatot, hogy sikeresen átvezessék ezeken a megpróbáltatásokon a közösséget és megmentse a Házat a jelenlegi és jövő nemzedék számára?

Karácsony közeledtével a Béke és a Jóakarát hatja át a világot, ilyenkor mindannyian kissé jobban odafigyelünk a dolgokra. Arra kérek mindenkit, szánjonk rá egy kis időt és gondolkozzék el a fentebbi kérdéseken azért, hogy a 2009. január 25-i tisztújító közgyűlésen olyan vezetőséget választhassunk, amelyik nem csak az elmúlt 3 és fél évben bizonyította elhivatottságát a magyar közösség iránt, hanem elkötelezte magát arra is, hogy befejezi a megkezdett folyamatot, és megmenti azt a kultúrközpontot, amelyre mindannyian büszkék lehetünk. Közösségünk tagjai között nagyon sok a tehetséges ember. Az elmúlt évek során sokan segítettek nagyszerű ötletekkel, javaslatokkal a munkánkat. Ezek az ötletek természetesen különbözőek is, ám éppen ebben a változatosságban van a mi erőnk és természetesen, ebből fakad a gyengeségünk is. Rengeteg időt szántunk a felmérésekre és szavazásokra. A véleményeket, tanácsokat, ötleteket mind figyelembe vettük, tanulmányoztuk, többször megvitattuk őket. Időbe telt, amíg a magyar közösség megértette, hogy milyen gondokkal küzdünk és mit teszünk, hogy fennmaradjon a Ház. Mindaz, amin naponta dolgozunk, része egy folyamatnak, ami változtatást jelent, a régi módszerek helyett újakat kell alkalmaznunk a kialakult helyzethez alkalmazkodva. De a változtatás új irányt is jelent, új lehetőségeket. A következő hetekben összesítem az elképzeléseinket, tapasztalatainkat és a lehetőségeket. Önöknek mint tagságnak egy konkrét stratégiai tervet készítek el arról, hogy milyen módon akarjuk biztosítani maradandó hagyományaink megőrzését, beleértve a Magyar Kanadai Kultúrközpontot is az eljövendő nemzedékek szolgálatára.

A Magyar Kanadai Kultúrközpont Igazgatósága nevében minden kedves honfitársunknak áldott Karácsonyt és egy sikeres Boldog Újévet kívánok.

Tisztelettel,

Vaski Gábor, elnök

Az Árpád terem díszben

UNFINISHED BUSINESS

The Christmas season provides us with an opportunity to reflect on the past and plan for the future.

In the spring of 2005, we inherited an H.C.C.C. which was both morally and financially bankrupt. The previous administration in its valiant attempt to stay out of debt, had cut expenditures to the bone; maintenance was at an absolute minimum, and due to the power struggle which had raged for months, the event calendar, rentals and cash flow were severely curtailed. The facility was under police surveillance because for months a right-wing extremist group had been holding regular meetings and seminars there and other groups notorious for drug use had been frequenting the building. As well, a \$25,000 Notice of Violation by the Fire Department was pending for non-compliance of fire safety repairs. The road upward would be a long and steep one...

Our first objective was to stabilize the institution and bring back some credibility to its reputation, thus a dinner was organized in the Matthias Cellar where we honoured former Mayor and Senator Art Eggleton for his long-time patronage and assistance to the Hungarian Community. Later in May at the Miss Budapest Ball, the obstacles we faced with the physical state of the building became painfully clear. Sitting in 37° heat, due to a broken down air conditioning system, 130 people attempted to enjoy ourselves. Soon we discovered that the H.C.C.C. had not had a heating and air conditioning service contract for over 2 years. It was time to get a better understanding of the situation, so the Building Committee went to work.

What they discovered was that not much had changed since 1998, when their original analysis was done, the repairs that had occurred over time were, for the most part superficial or had simply run their course of wear and tear and needed to be readdressed. The fire department wanted upgrades, the heating/cooling system needed servicing, plumbing and electrical problems abounded, the kitchens and washrooms were in disarray, most of the major rooms were unrentable due to their dilapidated state and, of course, the roof!

So began this huge project. Over time, thanks to a great deal of help from volunteers, some grant assistance, and a lot of hard work, the situation began to improve. First the Petofi hall was renovated, then the computer room was created. Today the Petofi hall is the proud home of the Hungarian Visual Arts Association, where continuous art exhibitions are organized. Next followed the Kodaly hall where a huge transformation took place. A dozen container loads of accumulated garbage had to be taken to the dump, an entire new floor was installed, complete with corrugated sub-floor for the dance ensemble. On the main floor, the washrooms were completely re-done, the Matthias Cellar kitchen appliances were refurbished. One by one, countless plumbing and electrical issues were addressed. The entire East and West sections of the roof were torn up and re-roofed and every office in the facility had its furniture replaced. In the Arpad Hall, where for years, the back two corners had been cordoned off because of falling plaster, the walls and ceiling were repaired, the floor re-varnished and finally a state of the art sound system was installed. After 10 years of negotiation the Hungarian Community Services moved into the H.C.C.C. across from the office. And the cultural programs abounded; from Berecz Andras to Vikidal Gyula, Barsi Erno to Hobo, Nagy Ibolya to Balogh Kalman, Balls, local performers, theatre, festivals, orchestras, chamber groups, jazz, pop, folk, classical, opera, rock-opera and disco concerts, artists, historians, folk dance nights, lectures, writers, poets, politicians, diplomats, presidents and even a prince; all one needs to do is take a walk up the staircase to see the vibrant cultural and social life rejuvenated in the H.C.C.C. over these past 3 years.

And the people come. Today, it is not uncommon to have 3-4 events simultaneously on a Saturday night in the house. At a ball in the Arpad Hall you can enjoy a variety of the finest Hungarian Vintage wines and spirits specially imported for the H.C.C.C., while the youth party at a disco in the M.P. and a wedding reception takes place in the Petofi Hall. On any given day you will see, folk dance, lectures, rehearsals and club meetings taking place. The museum has been rejuvenated, the Arany Janos school continues to flourish and the library, while fraught with physical problems, has grown to never before seen proportions. We have increased the number and quality of our tenants as well and will be adding another high quality tenant in January 2009.

So, why then are we still under such financial stress? The answer is in the numbers. Despite almost doubling revenue over the past 3 years, we have been unable to keep up with the ever escalating costs of maintenance, the overall degenerated state of the building, the staggering rate at which we are losing members due to age, (the black flag hangs outside almost weekly) versus gaining new and younger members and most importantly, the geographic and demographic challenges of the location and lack of functionality of the building. Even with so many people donating their time, energy and money, the H.C.C.C. continues to slide into deficit!

Yet, there is still so much to do! We must save the library. The situation has become critical! The roof has now been replaced twice yet water continues to pour in. Despite assistance from the Engineers Association, the root of the problem at the time of this letter's writing has not yet been found. If ultimately, the problem is cracks in the foundation slab or retaining wall, the library will have to be closed and relocated to a section of the Kodaly room, adding cost upon cost. We will soon release a financial report, currently being prepared by the H.C.C.C.'s Auditor, Gyula Redly CA, which clearly shows the huge financial challenges we are facing. Hydro and utility costs have skyrocketed almost 70% in the last 2 years. Repairs and maintenance costs are over \$200K, more than the previous 6-7 years combined. Despite an increase in tenant revenue, and reduction on event costs, net event income is down, coinciding with the general cautious spending state of a recession economy. It is becoming more and more evident, the H.C.C.C. in it's current state, cannot survive much longer.

What then must we do in order to avoid the fate of the Latvian Club which recently closed its doors?

First and foremost, we must pull together as a community. Our institution has a long standing, well respected reputation and deserves our support. Second, we must give ourselves enough space in our own minds to allow for some possibility thinking. We must ask ourselves hard questions. What is best for the future of the H.C.C.C.? What steps must we take in order to ensure the institution addresses the needs of our current, and aging community, as well as continuing to thrive as a centre serving the up and coming generations? What are the resources, both financial and human we have within our grasp to make an enduring H.C.C.C. a reality? Finally, to whom do we entrust leading the community through this challenging and exciting process?

During this Christmas season, a time of Peace and Goodwill, we all tend to become a bit more reflective. I would ask you to take some time to think about these questions, so that on January 25th 2009 we elect an executive which has not only proven its commitment to the H.C.C.C.'s well being over the past 3 years, but is also committed to finishing what it started and maintaining a home for the Hungarian Community we can all be proud of. Our community has an outstanding pool of talent. Over these past years many of you have come forward with excellent ideas and suggestions. These ideas and concepts are as varied and diverse as our community and as always, our strength is often our weakness. We have invested hundreds of hours in research and polling. We have reviewed ideas, presented concepts and asked opinions. We have argued, agreed and then disagreed again. It has taken time for the community to come to terms with the realities we face and the changes we must make in order to endure. All of this is part of the process of change and change as rarely comfortable. Change brings uncertainty, change can bring fear. Change also brings new direction and opportunity. Change is exciting. Over the next few weeks I will be working on a synopsis of these concepts, experiences and opportunities in order to provide you, the members of our community, with a strategy and a plan to ensure we leave an enduring legacy and that many years from now, our children and theirs will have a place they call the Hungarian Canadian Cultural Centre.

On behalf of the Board of Directors of the H.C.C.C., I wish you and yours the very best of the Christmas Season and a prosperous New Year.

Yours Sincerely

Gábor Vaski President H.C.C.C

Dec 18th, 2008

2009. VOL. 3, NO. 1. - ÉRTESÍTŐ - BULLETIN - VOL. 3, NO. 1, 2009
Kiadó - Publisher: Szabó Katalin

EDITOR - SZERKESZTŐ: DANCS TELCH RÓZSA
ISSN 1913-2360

**KELLEMESES HÚSVÉTOT !
A KANADAI MAGYAR KULTÚRKÖZPONT
IGAZGATÓSÁGA**

**HAPPY EASTER!
BOARD OF DIRECTORS OF THE HUNGARIAN
CANADIAN CULTURAL CENTRE**

“Múlt, jelen, jövő szól hozzám.”

Nekünk, magyaroknak erős a hitünk egymásban, bízunk a közösség erejében. Azt is tudjuk, hogy a múltunk csak akkor a miénk, ha ismerjük azt. Mert csak így, hagyományainkra alapozva tudjuk tovább építeni a jelent a szeretet és a béke jegyében. Valljuk, hogy a magyarságunkat nem adhatjuk fel, hanem idegen nyelvi és kulturális közegben is fenn kell tartanunk a jövő nemzedékei számára.

A magyarság szolgálata Kanadában azt jelenti, hogy megismertetjük és megbecsülést szerzünk fogadott hazánkban a Magyarországról, Erdélyből, Délvidékről, Felvidékről, Kárpátaljáról magunkkal hozott nemzeti hagyományainknak, nemzeti kultúránknak és történelmünknek.

Ez a mi munkánk itt és nem is kevés. Ehhez kellene a jóindulatú tanácsok, a hozzáértő szakemberek, akik segítségével fel tudjuk mérni, hogy milyen kulturális programokra, rendezvényekre van szükségük az egyes csoportoknak, korosztályoknak, milyen módon tudjuk megnyerni a társszervezeteket, az egyházakat, főleg a fiatalokat a tevékenységeinkbe.

Ez év januárjában új Igazgatóságot választottunk, egy erős új csapatot, amely azóta bizonyítani tudta, hogy jóindulatú szervezett munkával két és fél hónap alatt is lehet köveket megmozgatni.

Új stratégiai tervet dolgoztunk ki, amely legfontosabb feladatul a Magyar Ház mielőbbi elcserélését jelölte ki. Ennek végrehajtására az alábbi bizottságokat alakítottuk:

1. Épület Bizottság; 2. Pénzügyi Bizottság; 3. Épülethasználati Bizottság / Program / Rendezvények / Bérlok; 4. Tagsági Bizottság; 5. KMKK Politika / Alapszabály Bizottság

Munkájukról a beszámolót az április 19-i közgyűlésen ismertetjük, később ez olvasható lesz a honlapunkon. A feladatok megvalósítása fokozott és súlyos terhet ró az Igazgatóság tagjaira. Munkánkat csak szakértői, stratégiai tervvel, következetesen és pozitív hozzáállással, társszervezeteink segítségével tudjuk végezni. A közelmúltban áthelyeztük a könyvtárunkat egy biztonságosabb helyre, hogy gyönyörű könyvtárállományunkat megmentsük a beázás okozta további károsodástól. Klubszobát alakítunk ki, ahol

TV adás, internethasználat, kártyázás, filmvetítés, pinpongozás, cho-chojáték, billiárdozás szervezhető. Ilyés Lehel vezetésével megalakult az Ifjúsági csoport, és most van alakulóban az új női és férfi csoport. Önkéntes munkával, a Vigalmi Csoport anyagi támogatásával a múlt hét végén tatarozni kezdtük Mudlic János irányításával a Kodály terem előtti női és férfi WC-t. Egy Rendezvényszervező Bizottság alakult Ugray Tamás vezetésével, amely már dolgozik az Elnöki Gálabál előkészítésén. Mindenkinek postázzuk nemsokára a meghívókat, és szeretettel várjuk erre a kiemelkedően fontos és színvonalas eseményre.

1848 - Iskolásaink Weber Andrással és Joós Tamással

Az Igazgatóság véleménye, hogy a Magyar Ház érdekei ellenében még mindig dolgozó egyének kis csoportját teljesen ki kell zárunk a munkánkból és végérvényesen ignorálnunk kell őket. Minden igyekezetünkkel próbáljuk összekovácsolni a magyar közösséget, amihez minden jó érzésű honfitársunkra szükségünk van. Bárkit szívesen fogadunk, akár miben tud segíteni: anyagiakkal vagy önkéntes munkával, csak arra kérjük, hogy minél előbb jelentkezzen, mert sürget az idő. Mivel a Ház anyagi teherbíró képességének a vége felé jár, ezért nagyon fontos minél előbb elcserélnünk egy gazdaságilag megfelelőbb épületre, amely otthont ad a ma itt élő magyarságnak, kielégíti közösségi igényeit, igazi kultúrközpont tud lenni.

Valljuk, hogy egységben az erő, csak így kaphat igazi értelmet a jelszavunk: "Múlt, jelen, jövő szől hozzám."

Szabó Katalin elnök

A Fekete Föld Zenekar, Szabó Katalin és Várkonyi Piroska

Az 1968-as magyar Népdal- és Nótavetélkedő nyerteseként Bussay Antal neve ismertté vált nemcsak Magyarországon, hanem szerte a világon. Torontóban Balla Irénnel lépett fel többször is, ahol nemcsak a közönség szeretetét nyerte el, hanem feleséget is talált.

Balla Irén 1984 óta él Torontóban. Rendszeresen muzsikál magyar éttermekben, kultúrközpontokban és klubokban magyar és helyi művészekkel.

A fotón Balla Irén, Busa Antal és Baló József

PRESIDENT'S REPORT

"The Past, Present & Future Call to Me!"

We Hungarians believe in each other. We believe in the strength of the community. Also, we recognise that our past is ours only if we are familiar with it. We can further build only on the foundation of our traditions, in the sign of love and peace. We believe that we cannot give up our Hungarian heritage in a community of dominant culture and language, but we must maintain it for the sake of our future generations. Serving the Hungarian community in Canada means that we must familiarise our adopted country with the culture, traditions and history brought with us from Hungary, The Southlands (now in Serbia), Transylvania (now in Romania), The Highlands (now in Slovakia) and Sub-Carpathia (now in Ukraine). This is our duty and it is not a small task. We need the goodwill and sound advice of experts or specialists in their areas. With their assistance we could evaluate what programs, and social events are needed by our different groups and age groups within the House, also, how can we gain and include into our activities associated organisations, Churches and groups of youth.

In January of 2009 we just elected the new Executive. They are a strong experienced team. Since then, in two-and-a-half months, they proved, that with goodwill, in a well organised and dedicated manner, great works can be achieved. We developed a new Strategic Plan, in which, the most important task is the exchange of the present Hungarian House for a more suitable building.

To effect this, the following Committees were appointed:

1. Building Committee:
2. Financial Committee:
3. Occupancy / Programs / Social Events / Rents Committee:
4. Membership Committee:
5. HCCC Legal / By-Law Committee:

A report of the work of the above Committees will be presented during the April 19, 2009 General Meeting. The implementation of our objectives places increasingly heavy burdens on the members of the Executive. Only with a sound Strategic Plan, expert advice, steady and positive attitude and with the assistance of our associated organisations can we accomplish our targeted plans. To save our marvellous collection of books from further water damage, in the recent past we relocated the Library in a protected location. We have created a Club Room for T.V. broadcasting, use of internet, movie projection, card games, billiards, ping-pong and cho-cho games can be had. The Youth Group was organised by Lehel Ilyés and new Men's Group and Women's Group is currently being organised. The Entertainment Group with their volunteer work and financial assistance (as in the past), with the direction of János Mudlic, last week started to renovate Gents' and Ladies' restrooms located opposite the Kodály Hall.

Under the Chairmanship of Tamás Ugray, The Programs and Social Events Committee has already started to work to prepare the Presidential Gala Ball. Soon we will be mailing the invitations and await everyone to this outstandingly important and high quality event. In the opinion of the Executive, that the group of those few individuals who are still working against the best interests of the majority of the Hungarian House, must be permanently excluded from our work and ignored.

We must make every effort to forge together the Hungarian Community. To this end, we need all compatriots of good will to join with us. We will gladly welcome anyone whether you can help financially or by volunteer work, we only ask to come forward because time is short. Because the end of the present House's financial capacity is nearing, it is extremely important to exchange of the present Hungarian House for a more cost-efficient building. One, which, would give home for today's Hungarian Community, satisfy its requirements and is capable of becoming a real Cultural Centre.

WE BELIEVE THAT STRENGTH IS IN UNITY.

Our slogan "The Past, Present & Future Call to Me!" can only be realised through unity.

Katalin Szabó
President.

Nem csak a húsz éveseké...

“Szemének mindenegy mozdulatára
Szerelemnek egy-egy tündére rezdül,
S aki nézi őt, annak szemén keresztül
A szívhez az utat mind megtalálja.”
(Dante: Vita Nuova)

Szeressük egymást, gyerekek... - köszöntötte a Valentin-, illetőleg Bálint-napi ünneplőket Farkas András a torontói Magyar Házban 2009. február 14-én. Mudlic Kató pompás díszbe öltöztette a Kodály-termet, amelybe jóleső érzés volt belépni. Az ajtónál a vendég hölgyeket egy-egy szál piros rózsával fogadták a szervezők. Az egyébként műhelynek számító terem - itt próbál a Kodály táncscsoport, itt tartják az iskolai ünnepélyeket és a gyűléseket – szerencsésen alakult át táncos mulatság színhelyévé, annál is inkább, mert a Mátyás Pince konyhájából könnyedén szolgálhatta fel a vacsorát az ifjak csapata. Az est mesterszakácsa, Papp Zoltán, ezúttal is remekelt – többfogásos, finom ünnepi menüt állított össze. Vaski Gábor, a Magyar Kultúrközpont alelnöke szaxofonnal és énekszámokkal kapcsolódott be a vendégek szórakoztatásába, szünetekben pedig Ilyés Lehel D.J., a Kultúrközpont Ifjúsági és Sportigazgatója szolgáltatotta a zenét. A felejthetetlen vidám pillanatokat Kralonvanszky Balázs kapta lencsevégre, így a piros rózsák nemcsak “beszélgettek”, hanem maradandóvá is váltak. A romantikus hangulatban a költő József Attila egyszerű verssorai jutottak eszembe: *“Tedd a kezed/ homlokomra,/ mintha kezed/ kezem volna.// Úgy őrizz, mint/ ki gyilkolna,/ mintha éltem/ élted volna.// Úgy szeress, mint/ ha jó volna,/ mintha szívem/ szíved volna.”*

A nemrégiben lezajlott tisztújítási közgyűlés után ez volt az első nagyszabású rendezvénye a Magyar Kultúrközpontnak. A Ház új elnöke, Szabó Katalin és vele együtt az újonnan megválasztott vezetőség elégedetten nyugtázhatja mint nagyon sikeres estélyt, amelyen sok olyan magyar honfitársunk is részt vett, akik eddig nem látogatták a Házat. Ez bizonyítja, hogy egy eddiginél körültekintőbb szervezéssel sok új tagot meg lehet győzni arról, hogy érdemes eljönnie a Magyar Házi eseményekre, mert maradandó, otthonos érzéssel telítődnek.

Nagyon jó a hangulat a Bálint/ Valentin napi bálon

LELKESÜLT LÉLEKKEL ÜNNEPELTÜNK

A március 15-i program a magyar Himnusszal kezdődött, amelyet a Wéber András vezényelte Scola Cantorum énekelt, majd Szabó Katalin elnökasszony köszöntötte a közönséget. A gyönyörű Szent Koronával ékes Árpád-terem zsúfolásig megtelt, ami bizonyította, hogy a nemzet ünnepe mindenki számára szent, hogy jó együtt emlékezni és ünnepelni.

Ft. Sajgó Szabolcs

Szabó Katalin

Az ünnepi szónok, Sajgó Szabolcs atya beszéde az összmagyarságnak szánt üzenetet jelent: “Az igazságosság, a szabadság, a tisztesség, a rend forradalma zajlott 161 éve - és ma is égető szüksége van erre a magyarságnak az óhazában és az újvilágban egyaránt. Megkerülhetetlen az erkölcsi forradalom, ha élni akarunk. Akkor tudjuk igazán és helyesen szeretni a földi hazát és akkor tudjuk méltó áldozattal szolgálni, ha igazán és helyesen szeretjük az égi hazát, minden igazság, igazságosság, tisztesség és békeség forrását. Akkor válik nyűgből és börtönből áldássá az otthon, a család, a vér szerinti, a nyelvi-kulturális és a sorsközösség, ha a látható tükrözi a láthatatlant. A magyarság a legjobbjában az Árpádok óta munkálja a harmóniát az égi haza és a földi haza között. Mi más jelent, hogy a Babba Mária népe vagyunk, hogy Regnum Marianum a Kárpát-medencei otthonunk, hogy a többnyelvű nemzet áldás. Helyesen ünneplünk most, ha együttlétünk fölemeli lelkünket megtartó közös értékeinkhez, ha erősíti a vágyat bennünk, hogy ezekért az értékekért készek legyünk áldozatot hozni. Az univerzum törvénye: nem a tévelygő és a gazember

halálára van szükség, hanem arra, hogy megtérjen és éljen, hogy igyekezzék jóvá tenni, építeni azt, amit rombolt, hogy újra áldás legyen mindeneknek - vagyis azzá legyen, amiért a földre küldetett. Ebben társa az embernek a Teremtője. Az ember isteni, teljes szabadságát maga Isten sürgeti és védelmezi még önmagunk ellenében is. 1948 emberei igazi emberek voltak, fölfelé tekintők, antropozsok, akiknek erőt a szívbeli imádság adott.”

A Scola Cantorum kórus *Fölszállott a páva...* és *Ének Szent István királyól* c. csodálatos darabjai felemelték a szíveket, és ezt a fennkölt hangulatot már csak fokozhatta Farkas Major Annamária szavalata, a *Nemzeti dal* művészi tolmácsolása. Mint minden alkalommal, a magyar iskolák tanulói most is szerepeltek. Az Arany János Iskolát az idén Bognár Richard képviselte, aki Ady Endre *Fölszállott a páva* c. versét mondta el, a hamiltoni magyar iskolából Vaski Tamás és Vaski András szavalt. Tamás Petőfi Sándor *A kutyák dala* és *A farkasok dala* c. verseit mondta el, András Petőfi *Élni vagy halni?* c. költeményét. A torontói Szent Erzsébet Iskola tanulói közül négyen készültek verssel: a Szárics-testvérek, Dorottya és Melinda Pulins Brigittával közösen adták elő Csanádi Imre *Március* c. versét, Juhász József pedig Pósa Lajos *A magyar huszár* c. költeményét. A szavalatok sorát gazdagította Bácsi Bernadett Petőfi *Föltámadott a tenger*, Farkas Major Annamária Petőfi *Egy gondolat bánt engemet...*, Kacsó Erika Wass Albert *Emlékezés egy régi márciusra*, Székely Kinga Kányádi Sándor *A nyergestetőn*, valamint Stadler Tímea Reményik Sándor *Erdélyi március* c. verseinek tiszta magyarsággal, őszinte átérzéssel való tolmácsolása. A versmondók is, a többi fiatal előadó is tehetségéből a legtöbbet nyújtotta a közönségnek. Pulins Rebekka hárfajátéka, Bácsi Tamás zongoradarabjai, Szűcs Béla Szentiványi György zongorakíséretével elénekelt Bánk bán áriája, Balatoni Sárka énekszama és Szíjjártó Sarolta székely, illetőleg csángó dalai mind a tökéletesség szintjén dicsérte a szabadságharc hőseinek emlékét. A Kodály táncsoport mezősi tánc szintén általános tetszést aratott. A Magyar Kultúrközpont Barsi Ernő Népdalköre korabeli nótákat énekelt.

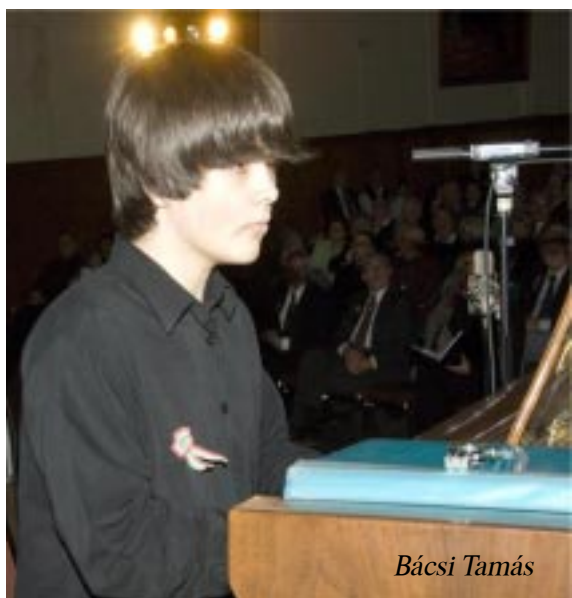
A műsor összekötő szövegét Bede Fazekas Zsolt, Dancs Rózsa, Stadler Tímea, Székely Kinga és Vaski Gábor mondták. Zydron Veronika kivetített korabeli képeit nagyon értékelte a közönség. A műsort saját versével Sajgó Szabolcs atya zárta. Ezt követően az Ifjúsági Csoport levetítette a *Szabadság, szerelem* c. filmet.

MÁRCIUS 15. KÉPEKBEN

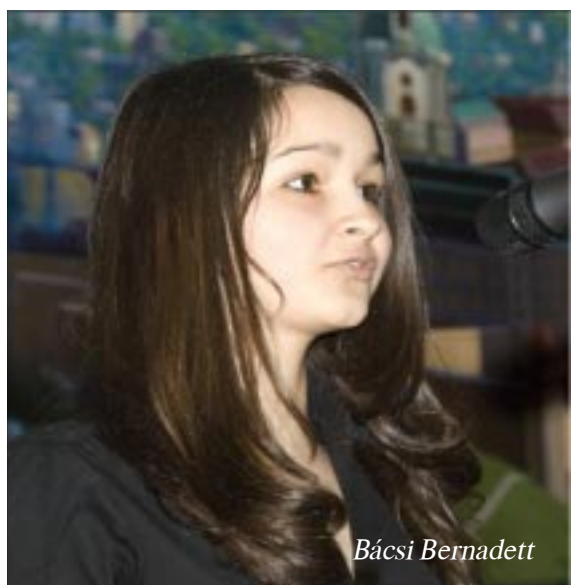
A fotókat Kralovanszky Balázs készítette

Szíjjártó Sarolta

Bácsi Tamás

Bácsi Bernadett

Pulins Rebekka

Farksa Annamária

Vaski Tamás

Pulis Brigitta

Vaski András

Juhász Jósika

Szárics Melinda

Bognár Richard

Székely Kinga

Balatoni Sarolta

Stadler Tímea

Szárics Dorottya

Farkas Annamária

A Barsi Ernő Dalkör

A Kodály Együttes

Szentiványi György

Kacsó Erika

AZ ARANY JÁNOS ISKOLA FARSANGI BÁLJA

Benkő Gabriella

Kellemes meglepetésben volt részünk a magyar iskola farsangi rendezvényén. Úgy éreztem, hogy igazán mindenki szívesen szórakozott a gyermekek között. Ez volt talán a harmadik alkalom, hogy szülők és gyermekek együtt töltöttek egy kellemes délutánt az Arany János Iskola szervezésében. Szerintem éppen az, ami hiányzik az angol iskolákból, hogy a fejlődő gyermekek és a családtagok együtt tölthessenek el egy-egy délutánt. Ezért kell nagyon az ehhez a hétvégéhez hasonló rendezvény. Hiszen a gyermek kis szíve egy üres lap, amibe mi írjuk bele a betűket.

Mi szülők, nagyszülők megköszönjük azoknak, akik megszervezték, ennek sikeréért fáradoztak.

A szülőknek, akik a büfét hozták, a tanítóknak, akik szombatonként a gyerekekkel foglalkoznak, anyanyelvünkre és kultúránkra tanítják őket. A szülőknek, akik elhozták gyermekeiket, és maguk is részt vettek a délutáni műsorban. Majd elfelejtettem megköszönni a Kodály táncosok kiváló szereplését. Egy Magyarországról jött táncos pár gyönyörű ruhában járta a magyar táncokat. És a Fekete Föld zenekar tagjai olyan jól húzták, hogy aki nem is akart felállni, az is beállt a kicsik közé táncolni .

A Fekete Föld zenekar

TELHÁZAS HÉTVEGE A TORONTÓI MAGYAR HÁZBAN

2009. március 27-28-29.

Hatalmas sikerű rendezvényeken vettünk részt az elmúlt félévben dúló személyeskedési harcok miatt szinte lebénult Kanadai Magyar Kultúrközpontban, közismert nevén Magyar Házban. Pénteken este a Balogh Kálmán világhírű citerazenekar koncertjére már több embert nem is tudott volna bezsúfolni a rendezőség. A sikert a KMKK tanácsadó igazgatója, Magyar Tamás így foglalta össze dióhéjban:

„Fantasztikus volt Balogh Kálmán-koncert! Vi Igszínvonalú zenészek, akkora közönség, hogy a Kodályteremben félni kellett, hogy kidőlnek a falak. Ekkora tömegre senki nem számított. Rengeteg új arc a nézők között! Ez azt jelenti, hogy nem reménytelen a Ház jövője - egy fenntartható új helyen. És akik ott voltak, soha el nem felejtik a nagyszerű meglepetést: Vaski Gábor, a KMKK alelnöke beállt a zenészek közé, és nem vallott szégyent a Magyar Ház színeiben. Büszkék vagyunk rád, Vaski Gábor! Amikor már mindenki azt hitte, hogy ennél többet és jobbat a nagy gondokkal küszködő torontói Magyar Ház nem tud produkálni, jött a Kodály együttes hat tagja, fergegetesen táncolva a zenekar utolsó számára. Köszönet mindenkinek, akinek része volt abban, hogy ezt a műsort a Magyar Kanadai Kultúrközpontban megszervezzük”

Szombaton a hagyományos Bácska Bánát Bált az ünneplőbe öltöztetett Árpád teremben tartották meg. Az elnöknasszony, Mudlic Kató távollétében az intézkedések nagyrésze Szakáll Rózsára és segítőire hárult, akik mint igazi háziasszonyok figyeltek minden apró részletre. Az érkező vendégeket otthonról jött szilágyi törkölypálinkával és pogácsával kínálta Buják Erzsébet és Szakáll Boldizsár.

„Nyílik majd még sok virág/ A zombori rózsafán” – egy vidám délvidéki táncmulatság után

A hagyományos évi Bácska Bánáti bál az idén is a legsikeresebb torontói rendezvények egyike volt. A házigazdák „családiasan”, házilag főzött almapalinkával és pogácsával kínálva fogadták az érkezőket. Hogy igazán a bácskai dombok aljában érezzük magunkat, gyönyörű népviseletbe öltöztek.

A tavalyi bálon hangzott el Viszmege Attila elnök elhívása: ne szégyelljük elővenni a szekrények alján lapuló népviseleti ruhákat, hiszen azok a mieink, szüleink-nagyszüleink testálták reánk – és tisztességet, tiszteletet kölcsönöznek a viselőiknek. És előkerültek a csodálatos szoknyák, blúzok, lájbik, harisnyák, lányok, asszonyok, férfiak és sok-sok vidám, hancúrozó kisgyerek pompázott bennük.

Lassan ugyan, de megtelt a torontói Magyar Kultúrközpont Árpád terme, amelynek ünnepi díszei szinte rímelték a népi öltözetek tarkaságával, még az asztal közepén illatozó rózsák színe is. Gombos, Doroszló, Kupuszina (egykori nevén Bácskertes), Csonoplya jellegzetes himzésmintáit, ruházati stílusait csodálhattuk meg.

S miközben a Hungária zenekar délvidéki dalokkal teremtette meg a jó hangulatot, észre vettük azt is, hogy már nem csupán idős emberek ünnepe ez a bál, hanem egyre inkább a fiataloké, akik kisgyermekükkel együtt Erdélyből, csonka Magyarországról, Felvidékről származó és Kanadában született barátaikat is elhozzák.

A diaszpóra olyan régóta fojtogató réme, az idegenségben való feloldódás, a nemzeti hovatartozás elvesztése mintha ezen az estén kevésbé fenyegetett volna.

Az elnöki üdvözlés után Sajgó Szabolcs atya mondta el az asztali áldást, amit a bácskai konyha gazdag felhozatala követett. A többfogásos finom vacsorát Magyarországról importált borokkal öblíthette le a vendégsereg, miközben vastappsal jutalmazhatta az évfordulóját ünneplő Kossuth Táncsoport cigánytáncát és a Kodály Együttes erdélyi táncait.

A bácska-bánáti torontói magyarok Becsey Zsolt EU képviselővel a Mátyás Pincében

VILÁGÖRÖKSÉGEK TALÁLKOZÁSA

Koncz Péter

A Kaleidoszkóp Irodalmi Kávészó vetítéses előadást szervezett Világörökségek találkozása címmel a Mátyás Pincében. Meghívott előadó Koncz Péter volt, aki az új-foundlandi (New Foundland) St. Johns-ból érkezett Torontóba. A fiatal tudós Budakeszről indult el, hogy az emberiséget izgalomban tartó nagy kérdések egyikére választ keressen: bekapcsolódott a Nemzetközi Poláris Év programba, és immár egy éve New Foundlandon él járva csoportjával a terepet. Tanulmányait Debrecenben végezte, ott szerzett mesteri szinten diplomát biológia-ökológia szakon. A Debreceni Egyetemen a Biológus Klub egyik főszerzője volt, közben demonstrátorként működött növény élettani gyakorlatokon, és a szakmában tanulmányokat folytatott a koppenhágai egyetemen is, később pedig a Debreceni Egyetem Növénytan Tanszékén erdő-ökológiai vizsgálatokat végzett.

Péter tehát a természet sorsát szakemberként a szíven viseli, és vallja, hogy a személy élete nem független a természet, a környezet mozgásától, változásaitól. Az ember egészségesen élni, alkotni csak egészséges környezetben képes. Mint kultúrember vonzódik az építészet és általában a művészetek iránt, tehát mintegy huszonegyedik századi reneszánsz unoka nyitott szemmel néz körül a világban. Különösen érdekli a világörökségek sorsa, amiről izgalmas, kétnyelvű előadását nagyszámú érdeklődő hallgatta, nézte végig. Péter nagyon boldogan utazott vissza kutatási székhelyére, mert torontói bemutatkozását nagy sikernek könyvelhette el, főleg a hozzászólásoknak, beszélgetéseknek örvendett. „Sem Pécsen, sem Koppenhágában nem számíthat valaki nagyobb létszámra egy ilyen előadáson, kellemesen meglepett a nagyfokú érdeklődés”, mondta búcsúzóul.

**AMIKOR A TAVASZI SZÉL VIZET ÁRASZT... HAZA INDUL A KRISZTUS PILÁTUS ELŐTT
CÍMŰ MUNKÁCSY-KÉP**

Kósa Lajos a Mátyás Pincében

Beteljesedéséhez közeledik egy három és fél éves, önként felvállalt kultúrnagyköveti munka: Vaski Gábor kanadai tapasztalatával és magyarságából fakadó lelkesedéssel elérte, hogy konkrét megegyezés szülessék Debrecen és az ontariói Hamilton között. A két város képzőművészeti életét a hatalmas Munkácsy Mihály-festmény kapcsolta össze, a Krisztus Pilátus előtt. A kép 1995 óta kanadai tulajdonban van és a kanadai törvények szerint nem adható el 1912 előtt. Akkor azonban áruba bocsátható. A múlt héten eldőlt, hogy a debreceni Déri Múzeum és maga a város fel fog lépni mint vásárló, nemcsak azért, mert a világhírű magyar festőművész világhírű munkájának Magyarországon illik megtalálnia a végső helyét, hanem azért is, mert Debrecenben ismét odakerül a másik két Munkácsy-remekmű, a Golgota és az Ecce Homo mellé. Amint megtudtuk a debreceni polgármester, Kósa Lajos társaságában január 12-14. között Kanadába látogató Rácz Róberttől, Hajdú-Bihar megye elnökétől, még maga a hatalmas művek alkotója, Munkácsy sem látta együtt a három képet.

A két jeles vendég, Kósa Lajos és Rácz Róbert kanadai látogatásának egyetlen célja a hamiltoni képtárral – AGH – való tárgyalás a Krisztus-kép jövőjéről. Vaski Gábor vállalta a közvetítést nemcsak Hamilton és Debrecen képviselői között, hanem találkozást kezdeményezett és ért el David Millerrel is, Toronto polgármesterével, aki megígérte, hogy maga is támogatni fogja a kép visszaútját Magyarországra.

A Krisztus Pilátus előtt c. művet Munkácsy 1881-ben festette, mondta el Rácz Róbert január 13-án a torontói Magyar Kultúrközpontban a helybeli magyar média képviselőinek, majd a Mátyás Pincében tiszteletükre szervezett díszvacsora résztvevőinek. Megtudtuk, hogy a festmény 1995-ben először került a Déri Múzeumba a kanadai tulajdonos, Joseph Tannenbaum jóvoltából, aki azonban 2001-ben jelentős adókedvezmény ellenében a hamiltoni galériának ajándékozta. Ezért vissza kellett szállítani Kanadába. 2002 karácsonyára Debrecennek ismét sikerült kölcsön kérnie, és öt évig ott tartania a képet. Ezalatt az idő alatt egymás mellett láthatta a képtárlátogató közönség a csodálatos Munkácsy-trilógiát, a Krisztus Pilátus előtt, a Golgota és az Ecce Homo c. munkákat.

Az akkori benyomásokat így summázta a krónikás: “Aligha van még egy képtár a világon, ahol három ilyen, méreteiben is lenyűgöző, hatalmas festmény mutatná be a krisztusi szenvedéstörténet megrendítő stációit az elítéltetéstől a kereszthalálig. Itt van, Magyarországon, magyar művész munkájaként.” (Cs. Nagy Ibolya, www.reflap.hu)

Amint tudjuk, a Déri Múzeumnak csak az Ecce Homo a tulajdona, a Golgota Pákh Imre amerikai gyűjtőé, aki azonban 2006-ban tíz évre, 2016-ig tartós letétbe helyezte azt a Déri Múzeumban. A 2007-ben Hamiltonba visszazállított Krisztus Pilátus előtt c. festményt vezeklésszerűen látogatták az érdeklődők.

Vaski Gábor fáradhatatlanul szervezte a csoportokat a magyar közösség körében, egy-egy ilyen csoportlátogatást követő fogadáson ismertette dédelgetett tervét, amelyről már hosszú ideje álmodik és tárgyal: Munkácsy képét vissza kell juttatni Magyarországnak!

Az AGH nem tudja két-három hónapnál tovább kiállítani a hatalmas méretű festményt, amely az idők során a kanadai kulturális örökség részévé vált. Ezért gondosan ládába csomagolva vár a sorsára. A mostani hivatalos tárgyalások eredményeként, az éghajlat enyhültével, tavasszal útjára indítják Debrecenbe. Egyelőre öt évi bérlésről született egyezség, 2012-ben azonban szóba jöhet a kép megvásárlása is.

Akárhogy is alakul 2012-től a csodálatos remekmű élete, elmondhatjuk, hogy a magyar nemzet kulturális értékeinek hazai útját elszánt konoksággal egyengetve Vaski Gábor igazi nemes szolgálatot teljesített. Ezért is nevezte őt Rácz Róbert kulturális nagykövetnek a Mátyás Pincei díszvacsorán.

Ezen az estén, amelyen részt vett a torontói magyar főkonzul, Dr. Beer Sándor és Toronto város körzeti képviselője, Joe Mihevc, a jelenlevők kérdésekkel rohamozták meg Kósa Lajost is, Debrecen polgármesterét, a Fidesz alelnökét. A magyar politikai élet közismert és népszerű politikusa elegánsan, senkit nem vádolva, senkire nem vetve követ, teljes mélységeiben rávilágított a hazai gazdasági, politikai és szociális helyzetre. Anélkül, hogy megfogalmazta volna, érthetővé tette annak a szállóigének az igazságát, hogy minden népnek olyan vezetői vannak, amilyent megérdemel. A jelenkori magyarországi állapotokra átfordítva: amilyent megválasztott és megtűr.

A Mátyás Pincében alig fértek el a vendégek, mindenki hallani akarta a vendégeket

2009. VOL. 3, NO. 2. - ÉRTESÍTŐ - BULLETIN - VOL. 3, NO. 2, 2009
PUBLISHER - KIADÓ: SZABÓ KATALIN

EDITOR - SZERKESZTŐ: DANCS TELCH RÓZSA
ISSN 1913-2360

**MÚLT, JELEN,
JÖVŐ SZÓL HOZZÁM!**

**TARTSUK ÖSSZE A MAGYAR
KÖZÖSSÉGET!
TALÁLJUK MEG KÖZÖSEN
A LEGJOBB HELYET
AZ ÚJ MAGYAR HÁZNAK,
AHOL UNOKÁINK IS
OTTHON ÉREZHETIK
MAGUKAT!**

SZABÓ KATALIN ELNÖK

**THE PAST, PRESENT AND
FUTURE CALL TO ME!**

**LET'S KEEP THE
HUNGARIAN COMMUNITY
UNITED
AND WORK
TOGETHER TO FIND
THE PERFECT
LOCATION FOR OUR
NEW HUNGARIAN HOUSE!**

CATHERINE SZABÓ, PRESIDENT

ÚJ FEJEZET NYÍLT A KANADAI MAGYAR KULTÚRKÖZPONT ÉLETÉBEN

Múlt, Jelen, Jövő szól hozzám! - ez a mottója a torontói Magyar Ház elnökének, Szabó Katalinnak. A 2009. április 19-én megtartott beszámoló közgyűlést a Himnusz eléneklése után egy perces néma csenddel kezdtük adózva a legutóbbi közgyűlés óta elhunyt tagtársaink emlékének, köztük Zsolt Endre mérnöknek.

Beszámolójában Szabó Katalin elnökszony a következőket mondta:

“A múltra tanulságként tekintünk vissza A jelen a megoldások és a jövő szakszerű tervezését rója reánk. Ezt azonban békés összefogással, egymás támogatásával hajthatjuk végre, mert a torontói magyar közösségnek egy a célja: egy olyan új otthont találni a Magyar Kanadai Kultúrközpontnak, amely megfelel Toronto és környékén élő magyarság igényeinek és amelyet gazdaságosan fenn tudunk tartani. Az elnökszony megcáfolta - tényeket felsorolva - a ház vezetésével kapcsolatos igaztalan és bomlasztó híreket. Visszautasította az interneten, postán, szóbelileg szinte óránként világszerte terjesztett rágalmat, hazug vádakat, amelyek a magyarság teljes erkölcsi lejáratását célozzák, nagyméretű anyagi és erkölcsi kárt okozva a közösségnek. Szerencsére, a torontói magyarok többsége támogatja munkánkat, amit bizonyít az is, hogy ebben az évben a tagságunk megduplázódott. Ennek következtében a rendezvényeinken való látogatottság is javult. Az új Igazgatótestület igyekezett minél több tagot bevonni a munkába. Január 25. óta öt bizottságot alakítottunk, és így összesen 42 személy kapcsolódott be az előttünk álló feladatok megoldásába. A fiatalság is felzárkózott a Vezetőség mellett, megalakítva az Ifjúsági Csoportot, amelynek elnöke Hertel Tamás. Fő célja a testületnek, hogy különböző színes programokkal megnyerje a magyar és kanadai fiatalokat és becsalogassa őket a Magyar Házba. Három alkalommal tanácskoztunk az egyesületek megbízottjaival, vezetőivel azért, hogy megtudjuk, milyen elvárásaik vannak a jövőt illetően és milyen módon tudnak segíteni abban, hogy tovább léphessünk és megfelelő otthont találjunk.”

Az elnökszony beszámolója után került sor a hites könyvvizsgáló, Rédly Gyula pénzügyi jelentésére, aki ezúttal jelentette be felmondását családi okokra és egyéb elfoglaltságaira hivatkozva. Költői idézettel búcsúzott és köszönte meg a Magyar Házzal 30 évig tartó kapcsolatát: “Köszönjük, élet, áldomásodat./ Ez jó mulatság, férfimunka volt.”

Vaski Gábor alelnök ismertette a Magyar Ház eladásának és egy új otthon vásárlásának a stratégiai tervét, amit a közgyűlés tagsága elfogadott és megszavazott. A jelenlévők több mint 90 %-a jóváhagyta - csak nyolc ellenszavazat volt -, hogy az Épület Bizottság dolgozzon a Ház-csere ügyében, a lehetőségeket ismertesse a tagsággal, majd rendkívüli közgyűlés összehívásával döntő szavazásra bocsássa az eladás és az új ház vételének kérdését.

Ezután került sor az új Ellenőrök, valamint a Fegyelmi Bizottság megválasztására. A megválasztott Ellenőrök: Elek Rozina, Gálik Mihály, Mátray Géza. Póttagok: Mille Jim, Neuperger Olympia.

A Fegyelmi Bizottság új tagjai: Abert Lajos, Dr. Branyicky Attila, Dr. Dunca Zoltán, Hegedűs Gyula, Molnár Gábor, Szűcs Béla.

A közgyűlés fáradalmait a Kodály teremben megtartott Trúbadurok éjszakája, királyok asztala - D'Amor de Guerra c. koncerten pihente ki a tagság zenekedvelő csoportja. A magyarul is jól beszélő occitán zenészek, Miguel Montanaro és fia, Baltazar Montanaro, Provence tartomány hangulatát hozták el közénk. A Mudlic János mesterszakács középkori receptje szerint készült különleges, ízletes vacsora és a finom magyar bor csak fokozta a jól végződött vasárnap örömet. (D. R.)

A KANADAI MAGYAR KULTÚRKÖZPONT IGAZGATÓSÁGÁNAK JELENTÉSE AZ ÉPÜLETBIZOTTSÁG EDDIGI MUNKÁJÁRÓL

Dr. Magyar Tamás

2009. jún. 15-i a KMKK igazgatósági ülésén az Épületbizottság elnöke, Vaski Gábor ismertette a Ház adás-vételének eddigi helyzetét. Elmondta, hogy miután a tavaszi közgyűlésen a Magyar Ház tagságának több mint a 90 %-a a jelenlegi épület eladása és új épületbe való költözése mellett döntött, megalakult az Épületbizottság. A házcsere megszervezése, a lehetőségek felkutatása az Épületbizottság feladata, de a végső döntést az Alapszabálynak megfelelően az erre a célra összehívott rendkívüli közgyűlés fogja meghozni.

Az Épületbizottság tagjai: Vaski Gábor elnök, Dr. Magyar Tamás alelnök, Juretics Péter, Jordán Emőke, Tausz Gyula, Ugray Tamás, Király Sándor, Fekete Valér, Endes Erika, Kókai Tibor, Szűcs Béla, Dobos László. A tagok között két olyan kulcsfontosságú embert emelnék ki, akiket a Magyar Ház tagsága kevésbé ismer, és akiknek napi gyakorlatuk van, sok 10 millió dolláros épület tervezése és kivitelezésének irányítása terén. Ezenkívül kiterjedt kapcsolataik vannak sokmillió nagyságrendben működő torontói építési vállalkozókkal. Ez a két építőmérnök a vajdasági származású Kókai Tibor és az erdélyi eredetű Király Sándor.

Az Épületbizottság először a költözés jogi hátterét tisztázta szakértő ügyvédi segítséggel. A jelenlegi helyzet szerint a meglévő Ház eladását követően, 10 évre visszamenően nem kell befizetni az épületadót. Az új helyen viszont – a megacity területén maradván, azaz a Steeles-től Délre – az épület adómentességét újra kérelmezni kell a várostól.

Ezt követően az Épületbizottság torontói nemzetiségi kultúrházakat látogatott meg. Eljutottunk az olasz, észt, litván, lengyel, örmény, zsidó, japán kultúrházakba, és meg kell mondanuk, hogy mindenhol nagyon kedvesen fogadtak bennünket.

A látogatásokról készült összegező felmérés több oldalas. Az említett központok főbb közös jellemzői: kb. 250 + parkolóhely (saját vagy a közelben), mindenhol van teljes munkaidővel fizetett manager, sok-sok bejegyzett önkéntes. A fizetett alkalmazottak száma több, mint a Magyar Házban, de biztosan megszolgálják a munkabérüket, mert a meglátogatott Házakban pénzügyi egyensúly van. Az Igazgatóság sehol nem vesz részt a napi működés irányításában, az a fizetett alkalmazottak és az önkéntesek feladata.

Mindegyik házra nagyfokú nyitottság jellemző, mivel senkit nem tudna eltartani a saját nemzetiségi tagsága. Például az egyik legsikeresebb Házban, a japánokéban, a tagok fele nem japán, hanem kanadai, akik érdeklődnek a japán értékek iránt, az elnök is kanadai angol, igaz beszél japánul, de csak a felesége japán. A örmények házáat a Magyar Ház közelmúltban elhunyt örökös tagjának, Zsolt Bandinak a cége, az INDUCON építette, amiről a bejárat mellett gránit tábla tanúskodik. Az örmény ház konyhájának a főszakácsa magyar volt, aki haláláig ott dolgozott teljes munkaidővel. Az örmény Ház konyhája ugyanis állandóan működik, mert a nagytermet naponta kiadják rendezvények szervezésére.

Vannak olyan nemzetiségi házak (lengyel, örmény, görög stb.), ahol a kultúrház és a templom ugyanazon a telken van. Mivel nem egy időben működtek, így jól kihasználják a közös cc. 250 + parkolóhelyet. Egymástól pénzügyileg függetlenül működnek mint külön-külön charitable, non-profit szervezetek.

Van olyan hely is, ahol a parkolóhelyeket napközben, amikor nem kell a kultúrháznak, a környéken dolgozók fizető parkolóhelynek használják, amely szintén okos és szép jövedelemforrást jelent.

A kultúrközpontokban üzleti vállalkozások működnek (amik természetesen fizetnek adót), a profitjuk egy része segíti a non-profit, charitable kultúrintézményt. Több helyen is az adott ország konzulátusa üzemel és fizeti a havi bérleti díjat.

Azoknak, akik használják rendszeresen a házakat, mint pl. iskola, sportkör, tánccsoport, az adott

csoport tagdíja mellett, kötelezően be kell fizetniük a tagsági díjat, és szinte mindenhol vannak kedvezményes családi tagdíjak.

Mivel sok "idegen" tag van, az adományok jó része nem a saját nemzetiségűtől jön. A mi Épületbizottságunk most fogja kiválasztani, hogy melyik ingatlan ügynökség fogja árulni a Magyar Házat. A hirdetés a két kanadai magyar újságban is megjelenik angol nyelven ugyan, de a magyarok jelentkezését is várjuk. A jelenlegi Magyar Ház eladásához olyan ingatlan ügynökséget keresünk, amelynek van legalább egy évtizedes torontói tapasztalata sok milliós kereskedelmi épületek eladásában és kimutatható kapcsolata van nagy ingatlanok építőivel. Az előzetes felmérések szerint, a jelenlegi épületet minden vevő lebontaná és a városi építési szabályok szerint, többszintes iroda- vagy lakóházat emelne fel helyette. Hogy új épületet veszünk vagy építünk, esetleg átalakítunk, még nem tudjuk. Még nem döntöttünk a nagyságát illetően sem, csak azt tudjuk, hogy Torontóban kell lennie. Minden attól függ, hogy milyen ajánlatokat kapunk a jelenlegi Házért.

Lehet, hogy most a piac nyomott árú, de az is igaz, hogy akkor olcsóbban is jutunk hozzá az új, fenntartható Magyar Házhoz.

Addig is a Magyar Háznak működni kell, ehhez és munkánkhoz kérjük a tagság támogatását.

A Magyar Napok mindig sikeresek, mert olyan programokat sikerül összeállítanunk önkénteseink közreműködésével, amelyek vonzzák a torontói közönséget - a nem magyarokat is.

Képünkön Eifert János magyarországi fotóművész mutatja be munkáit.

ELNÖKI GÁLABÁL A NEMZETI MEGMARADÁS JEGYÉBEN

Dancs Rózsa

Az elnöki asztal

A torontói Magyar Kultúrközpont az immár hagyomány számba menő Elnöki Gálabálját 2009. május 23-án tartotta. A minden évben megrendezett esemény célja a Magyar Kultúrközpont támogatása, egyre öregedő épületének a rendben tartása. Az idei Gála díszvendége, Dr. Becsey Zsolt EPP-ED, magával hozta az Európai Parlamentben bemutatott és azóta több európai országban körbejárt "A sokféleség laboratóriuma, avagy a multikulturalizmus évszázadai a Bácskában és a Bánátban" c. kiállítását. Ezt a tárlatot a bál megkezdése előtt Dr. Becsey bemutatta az érdeklődőknek, akik között nemcsak az összmagyarsághoz tartozó honfitársainkat üdvözölhettük, hanem a kanadai kormány, Toronto város és az angol nyelvű média képviselőit is.

A Toronto környéki magyar közösség legnagyobb évi eseményét az elegánsan feldíszített Árpád teremben tartottuk, amelynek falait nagyméretű, nemzeti történelmünk sorsdöntő eseményeit, személyiségeit megörökítő, illetőleg megelevenítő festmények és a hatalmas szentkoronát utánzó csillár ékesít. Az előtérben a szorgos kiszolgáló személyzet koktéllal fogadta az érkezőket, miközben a Fesztivál Zenekar kellemes, halk zenét játszott. A Kodály tánccsoport délceg tagjai kísérték az asztalokhoz a vendégeket, akiket a bál ceremóniamestere, Vaski Gábor üdvözölt és mutatott be. Tiszteletbeli vendégeink között volt Bencsik Georgina, Ontario tartomány multikulturális bizottságának főnöke, aki felolvasta a tartományi miniszterelnök, Dalton McGuinty üzenetét is, továbbá Dr. Beer Sándor magyar főkonzul, Joe Mihevc városi képviselő, Madeline Ziniak, az OMNI TV országos alelnöke, a Kanadai Nemzetiségi Média Szövetség elnöke, Sajgó Szabolcs atya, a Szent Erzsébet Egyházközség plébánosa, Dr. Szakács Sándor, a Sapientia Egyetem professzora. A Tóth Ibolya főszakács készítette pompás, bácska-bánáti ízekkel fűszerezett ünnepi vacsora elfogyasztása után Dr. Becsey Zsolt megtartotta ünnepi beszédét, majd a Magyar Kultúrközpont

elnöke, Szabó Katalin asszony köszöntőjét hallhattuk. Szabó Katalin a következőket mondta:

„Azzal az örömmel köszöntöm ma este Önöket, ami minden esztendőben megismétlődik ebben a teremben: a találkozás, a megújulás és a szeretet jegyében. Az a boldogság, hogy íme, a szétszórattásban is egymásra tudunk találni, közösen terveket tudunk szőni és együtt tovább tudjuk folytatni elődeink álmát a megmaradásról, a továbbélésről. Ezért szól hozzám a Múlt, a Jelen és a Jövő. Ezért szólnak hozzám az emlékek, a napi feladatok és a jövőbe vezető tervek, mert az idegen földön is erkölcsi kötelességünk magyarként megmaradnunk. Befogadó hazánk mindenben támogat bennünket, hogy ne adjuk fel nemzeti hovatartozásunkat, és ennek a nemzeti érzésnek a melengető fészke a mi mindenkori Magyar Házunk. Ma már rogyadoznak ugyan itt-ott a falai, de bízom abban, hogy a nemzet lelke, a mi közös akaratunk fenntartja, megakadályozza az összeomlástól addig, amíg egy jobb épületre tudjuk cserélni, ahol folytathatjuk az itt megkezdett munkánkat. A Magyar Ház elnökeként hiszem ezt, hiszek a munkánkban, hiszek magunkban és abban, hogy Önök ebben fognak engem támogatni.

Ez a Ház minden magyart szeretettel fogad, mondhatnók azt is, hogy itt gyakorlattá vált a költő által megfogalmazott, a határokat átívelő nemzeti egység a lelki hazában. Mert itt nem azt kérdezzük, hogy honnan érkezett valaki, hanem megértjük a közös nyelvet, az általunk a világ legszebb nyelvének érzett és vallott magyar nyelvet. Ezt a nyelvet, a magyar nyelvű kultúrát, történelmet, nemzeti hagyományainkat folytatva és terjesztve szerezhetünk igazán megbecsülést magunknak nemcsak más nemzetek körében, hanem sajátmagunk előtt is. Köszönöm, hogy megjelenésükkel támogatják az Elnöki Gálabált, a támogatóinknak hálásak vagyunk az adományaikért, mert csak az Önök segítsége tolmácsolhatja felém ma is és holnap is a Múlt, a Jelen és a Jövő üzenetét.”

Ezután került sor a Széchenyi Társaság Anna-díjának az átadására. Az idei rangos kitüntetést Forrai Zsuzsa és férje, Gáspár vehette át azért a sokévtizedes munkáért, amelyet a Vigalmi Csoport keretében Magyar Házért folytattak. A megható pillanatok ünnepélyességét a félévszázados Kodály táncscsoport műsora emelte. Ezután kezdődött el a tulajdonképpeni bál, amikor a talpalávalót Ötvös Géza és zenekara húzta. A csendes árverésen sok értékes adomány került eladásra, amelynek bevételét szintén a Magyar Ház javára fordítjuk.

Sikeres, szép rendezvény volt az idei Gálabál is, a magyar közösség önbecsülésének a megnyilvánulása, a nemzeti egységbe vetett hitének bizonyítása. Hogy ezt elérhessük, nagyon sokan segítettek. Köszönet illet mindenkit, aki részt vállalt a szervezésben, nem utolsósorban a védnököket, az adományozókat, az önkéntesek csapatát. A HUVAC a Petőfi-teremben lévő állandó galériáját egész idő alatt nyitva tartotta, hogy a bál vendégei megtekinthessék munkájukat. A helybéli OMNI TV filmezte az eseményeket.

ISMÉT “SÜT A NAP” A TORONTÓI MAGYAR HÁZBAN

Dancs Rózsa

Anyáknapi gálaelőadást tartott a torontói Magyar Ház Színjátszó Csoportja. Az új tagokkal bővült, Ormay Gabriella vezette csoport 2009. május 10-én nagy sikerrel mutatta be Zilahy Lajos Süt a nap c. darabját, és ezzel az elmúlt félév második előadását állította színpadra. Hogy a folytonosság ne szakadjon meg, ősszel a Nem élhetek muzsikaszó nélkül c. Móricz darabot mutatják be.

A vasárnapi előadást Flynné Székely Kinga vezette be, aki röviden ismertette Zilahy Lajos életútját. A darab hangulatát a színpadi díszlet is előrevetítette: a székelykapu és a gyönyörű hímzett asztalterítő, a falusi lóca. A Süt a nap cselekménye falusi történet, humoros fordulatokkal, furfangos legényfogási kísérletezésekkel, amelyek fölött győz a tiszta, vagyoni érdek nélküli szerelem. A szereplők között voltak “veteránok” is, akik már évtizedekkel ezelőtt is játsztak az Ormay Gabriella rendezte darabokban, így Szűcs Béla, Jordán Emőke, Bojtár Teréz, Monostori Júlia, Harmat Ica, ám a főszerepeket új tehetségek alakították. Kacsó Erikát emlékezetes Nyilas Misi alakítása után mindenki ismerősként fogadta. Sárrika szerepében most is remekelt. Bácsi Betty és Záhonyi Mónika hitelesek voltak a felnőtt világ intrikáinak kitett felcseperedő leányok szerepében. Mindhármukat külön dicséret illeti tiszta, szép magyar kiejtésükért. A partiképes fiatalemberek alakítói, Demjén Tamás és Sárközy Kálmán is mint új arcok jelentek meg a színpadon, reményt keltően, hogy még akadnak a másod generációs ifjak között is olyanok, akik szívesen kapcsolódnak be a magyar kultúra terjesztésébe. A soktehetségű F. Székely Kingát eddig mint festő-költőt ismerte a torontói magyar közönség, ezúttal székely menyecskeként láthattuk a deszkákon. Jordán Emőke a minden szitán átlátó nagymama alakjába sok humort csempészett, „fia”, Mátrai Géza élete első színpadi szerepében a papot alakította, Monostori Júlia szegény parasztasszonyt játszott, akinek ellentétsége a gazdag Juhászné volt Bojtár Teréz alakításában. Harmat Icának mint postamesternének, a tanító szerepében pedig Szűcs Bélának tapsolhattunk. Az előadás siker volt a javából, a torontói magyar műkedvelő színjátszás egy újabb fejezete. A sűgolyukban fáradhatatlanul Kacsó Erika, a mama, dolgozott.

Nagy öröm, hogy újból életre kelt a Magyar Házban ez a hosszú évekre visszanyúló színjátszómozgalom, hiszen mind a Süt a nap, mind a nemrégén színre vitt Légy jó mindhalálig bebizonyította, hogy egy-egy előadás igazi tömegeket tud megmozgatni. Szülők, nagyszülők, kisgyermek és tizenévesek jönnek el és tapsolnak a szereplőknek, ismerkednek a magyar irodalom remekeivel, és egy-egy remek színdarab láttán erősödik bennük a nemzeti büszkeség érzése.

Ormay Gabriella tanár, az Árpád Akadémia arany díjával kitüntetett író és könyvtáros. Egyik szenvedélye az amatőr színjátszás. Remek előadások fémjelzik sikeres rendezéseit. Nemzedékeket szoktatott hozzá a nyilvános szerepléshez, oltotta beléjük a szép és szabatos magyar nyelv használatának igényét. Hertelendy József ezt hangsúlyozta ki beszédében.

Az előadást követően a Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó rövid műsorra és virággal köszöntötte az édesanyákat és a nagymamákat. Szentiványi György zongoraművész kíséretében Szűcs Béla énekelt, Bácsi Betty pedig elszavalta Mécs László A királyfi három bánata c. költeményét. Az anyáknapra rendezvény hangulatos vacsorával fejeződött be. Külön köszönetet érdemel Abert Ida, aki önkéntesként kávé és süteményt árult a rendezvény szünetében.

**TRIANON - GYÁSZNAP. MEGEMLEKEZÉS A MAGYAR HÁZBAN
A SÁROSPATAKI 8KOR SZÍNHÁZ ELŐADÁSA**

Összeállítás Kós Károly, Wass Albert, Reményik Sándor, Petőfi Sándor, Szentmihályi Szabó Péter műveiből; többek közt a Kormorán, Dész László, és Jeney Szilveszter megzenésítésében.

MAGYAROK VILÁGSZÖVETSÉGE PETICIÓJÁNAK BEVEZETŐJE

Ha Franciaország tudta volna – tizenhat évvel ezelőtt -, hogy azok az államférfiak, akik 1919-ben képviselték a nemzetet, milyen hátsó gondolatokkal és milyen céllal kötötték meg „a jog és az igazság békéjét” – ha tudta volna akkor, s ha tudná ma, hogy ezek az urak milyen érdekek, milyen igyekezetek szolgálatában keverték gyanúba a haza becsületét, és veszélyeztették jövőnk biztonságunkat:

Franciaország és vele együtt Európa most nem ott tartana, ahol ma tart...

Franciaországnak 1914 júliusában egyetlen ellensége volt: a hazugság!

HENRI POZZI, 1935

Igazságot Európának!

A magyar kérdés rendezése nem tűr halasztást

Közel egy évszázada annak, hogy véget ért az I. világháború, amely után a győztes hatalmak a Versailles-ban megtartott tárgyalásokon érvényesítették háború előtti szándékaikat. Az 1920. június 4-én Magyarországra kényszerített „béke” méltánytalansága és a nemzetközi jogi elvekbe ütköző volta már az aláírás napján is nyilvánvaló volt, de fölülvizsgálatára és igazságszolgáltatásra mindmáig nem került sor.

A korábban a Magyar Királyságban élő és az 1222 óta írott alkotmánnyal rendelkező, jogállamiságból Európának példát mutató országban államalkotó szerepet játszó magyar nemzetet hétfel szaggatták, és 3.5 millió magyart megkérdezése nélkül, akarata ellenére idegen uralom alá kényszerítettek.

1920. június 4-e óta az Európa történelmében – a déli harangszóban megörökített és naponta emlékezetbe idézett – védőszerepet játszó, elévülhetetlen érdemeket szerzett magyar nemzet elvesztette össznépi képviselőjét.

A Magyarok VII. Világkongresszusa keretében több mint ötszáz küldött részvételével megtartott Trianon Újraértékelése Konferencia egész napos elemző vita alapján **Indítványt** fogadott el az 1920. évi trianoni és az 1947. évi párizsi béke fölülvizsgálatáról, amely 7 pontos indoklással követeli, hogy a nemzetközi közösség vessen véget a magyar népet kollektíven büntető trianoni és párizsi béke máig tartó következményeinek, és szolgáltasson *Igazságot Magyarországnak!*

A Magyarok Világszövetsége **P E T Í C I Ó T** terjeszt elő, amelyben kéri az I. világháborút lezáró trianoni (1920. június 4.), valamint a II. világháborút lezáró párizsi (1947. február 10.) béke fölülvizsgálatát, a magyar nép további hátrányos megkülönböztetésének megszüntetését és igazság szolgáltatását a magyar nép számára. Ez a jelen körülmények között – tekintettel jelentőségére és kihatására – egyet jelent az **Igazságot Európának!** felhívással.

Gratulálunk JORDÁN EMŐKÉNEK, aki 2009. június 28-án megkapta a Szent László Társaság lovagkeresztjét a nyugati diaszpórában a hazáért és a magyar nemzetért végzett kitartó, becsületes munkásságáért.

KALEIDOSZKÓP IRODALMI KÁVÉZÓ VENDÉGÜNK ORMAY GABRIELLA

Szentiványi György zongoraművész

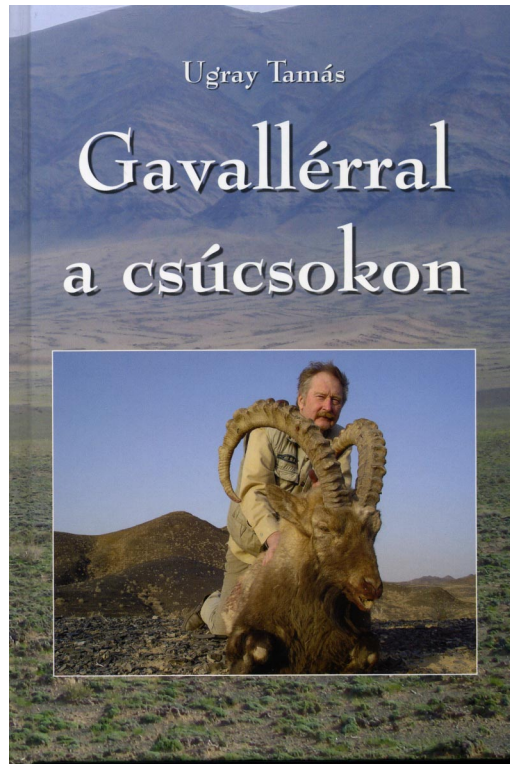
Ormay Gabriella könyvét az Árpád Akadémia Arany díjjal tüntette ki. Ha csak azt vennők, hogy emigrációban élő, egész életét a magyarság tanításának szentelő írónak ítélte oda a rangos kitüntetést az Árpád Akadémia, akkor is azt mondanók, hogy nem is kerülhetett volna méltóbb helyre az elismerés. De Ormay Gabriella műve nem csak ezért érdemelte meg az elismerést, hanem irodalmi értékéért is. Az Értől az Óceáinig c. könyv kordokumentum. A dokumentumirodalmat személyesen megélt tapasztalataival gazdagítva állít Ormay Gabriella emléket egy világnak, amelyet elsöpört a történelem szele, amelyet megcsúfolt egy beteg és pusztító ideológia, amelyet több mint félévszázadon keresztül csak emlékeiben és álmaiban őrizhetett az, akinek az élete abban gyökerezik.

A szerzői est hangulatát kulturális program - szavalatok, ének- és zeneszámok emelték.

ELNÖKI FOGADALOM ÉS KIHÍVÁS

Tekintettel a Magyar Kultúrközpont súlyos anyagi helyzetére, a tetőjavítás céljára Vaski Gábor és felesége, Lisa felajánlja, hogy az első három \$1,000.00-os dományt megtetézi \$1,000.00-\$1,000.00-al, összesen \$3,000.00-al járulva hozzá az ományokhoz. Ezzel szeretnének mindenkít hasonló elkötelezettségre serkenteni, akinek fontos a Magyar Kultúrközpont sorsa. A tetőjavítás \$7,000.00-ba kerül! Tető nélkül nincs Magyar Kultúrközpont!

UGRAY TAMÁS SZERZŐI ESTJE- GAVALLÉRRAL A CSÚCSOKON

“A vadászat, a természettel való szoros kapcsolat, a vele való együttélés sok jeles személyiséget, képzőművészt, író, zenészt ihletett meg, hiszen történelmünk, a magyarság történelme már a honfoglalás kor előtti időkből összefonódott ezzel a sportággal. Gondoljunk csak a Csodaszarvas c. mondánkra, amely Cantata Profana címen híres Bartók zenedarabbá nemesült, de felidézhetjük a későbbi időkből Mátyás király korát, el egészen a mai napig. Hogy csak Wass Albert irodalmi munkásságát említsük, amelynek alapján akár a vadászat bibliáját is össze tudnók állítani. De maradjunk Ugray Tamásnál. Legújabb vadászkönyve, a Gavallérral a csúcsokon nemcsak vadászexpedíciók aprólékos, lényegre törekvő leírása miatt izgalmas olvasmány, hanem jelentős a dokumentumértéke is.” *(Dancs Rózsa)*

Az ünnepi műsor szereplői: Szíjjártó Sarolta és Bácsi Bettyke

2009. JÚNIUS 12 - 14. - MAGYAR NAPOK

Az idei Magyar Napok főszervezője a Kanadai Magyar Kultúrközpont elnöke, Szabó Katalin volt. Nagy segítséget kapott az önkéntesek munkájának megszervezésében és a rendezvény népszerűsítésében Molnár Erzsébettől és Abert Lajostól, akik nemcsak irányítottak, hanem ténylegesen is sokat dolgoztak a három nap alatt. Köszönet illeti Molnár Gábort, Balogh-SiposMihályt, Horváth Jánost, Hosszú Jánost, Dálnoki Róbertet, Pataki Lászlót, Köntös Roger-t, akik végig ott voltak, ahol a legnagyobb szükség volt a férfi munkaerőre és természetesen, a tésztát dagasztó, lángost sütő Randy Higgins-t. Molnár Gábor nagylelkű adományával is hozzájárult ahhoz, hogy az ünnepi napok alatt végig szóljon a zene, igazi utcai fesztivál hangulat uralkodjék a St. Claire-en. Adománnyal járult hozzá a sikerhez Szabó Árpád, a Mr. Dairy igazgatója, aki virágokkal és a főzéshez szükséges zöldségekkel ajándékozott meg.

Hatalmas sikert aratott a Perdület c. előadás, a Kodály és a Kossuth Táccsoportok műsora, amelyhez a zenét a Fekete Föld Együttes, valamint Magyar Kálmán és társai szolgáltatták. A járdán a csapolt sört Öcsi mérte a szomjazóknak, a finom ételeket szorgos asszonyok, férfiak árusították. Név szerint kell megemlítenünk Abert Idát, Molnár Erzsébetet, Molnár Christine-t, Borbás Erzsébetet, Lakatos Erikát, Fancsik Ilonát, Virág Editet, Enyedi Erzsébetet, Miklóssy Erzsébetet, Szakály Erikát, Zydrón Margitot, Kiss Máriát, Farkas Erzsébetet, Horváth Jánost, Mezei Lídiát, Forrai Zsuzsát, Forrai Gáspárt, Vaski Lisát, Stadler Tímeát, Simon-Luncz Andreát, Sötét Éva Máriát, Mezei Györgyöt, Bukovecz Dávidot, Forrai Leventét, Elek Rozinát, Tóth Évát. Papp Zoltán a Mátyás Pincében keményen dolgozott, hogy legyen elegendő gulyásleves és rántott hús a fesztivál egész idejére.

A sátrak alatt kirakodók sorakoztak, a szokásos magyar asztal Pauzer Magdolna szép portékáival, könyvet áruló Majercsik Dóra, Engyel Gyula, MátraiGéza, Fodor Irén, Fodor Sándor és más emléktárgyakat kínáló standok vonzották az vendégeket, az épületben pedig kiállítások várták az érdeklődőket, a HUVAC képzőművészeinek tárlata, ahol több napon át szolgálatot teljesített Flynné Székely Kinga és a férje, Michael, Kralovanszky Balázs és a gyöngyösi Liktör Ferenc fotókiállítása, a táncokon kívül a Barsi Ernő Dalkör énekszámait, a sárospataki 8kor Színház és az albertai Savanya István koncertje, a Magyarországról érkezett Barnás Ferenc könyvbemutatója. Minden korosztály igényeit kielégítő táncház, nosztalgia-diszko egészítette ki a Magyar Napok programját. Az utóbbi idők legsikerültebb, anyagilag is legjobb eredményt hozó volt ez a hétvége. Az összefogás eredményes volt, a biztonsági szolgálatot teljesítő Simon Csaba, Kirec László, Tóth Ferenc, Joó Gábor is elmondhatta, hogy nem történt semmi kihágás, rendetlenség, és ezzel az ellenőrök, Mátray Géza és Mile Jim is egyet értettek.

2009. JÚNIUS 12-14.- MAGYAR NAPOK KÉPEKBEN
A FOTÓKAT BEDE-FAZEKAS ZSOLTTÓL ÉS BORBÁS ERZSÉBETTŐL KAPTUK

Vaski Gábor

Savanya István

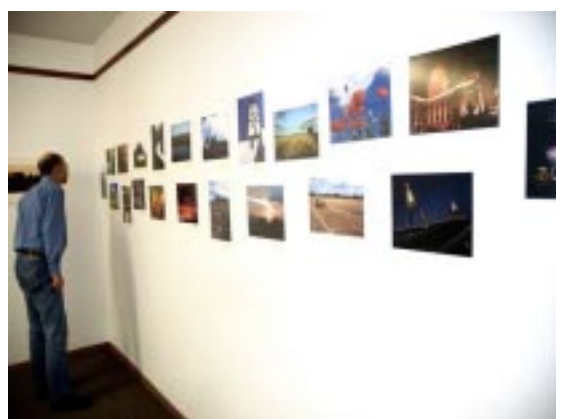
Öcsi

Magyar Kálmán és a Fekete Föld

Simon L. Andrea

Barnás Ferenc dedikál a Mátyás Pincében

SZENT ISTVÁN ÜNNEPÉLY TORONTÓBAN

BOZÓKI BARNA

A torontói magyar kultúrközpontban 2009. augusztus 23-án mintegy 300-an vettünk részt egy nagyon szép ünnepélyen. Az ünnepélyt levezető Dancs Rózsa mondta az ünnepi köszöntőt. Rózsa a Torontóban megjelenő „Kalejdoszkóp” magyar-angol kulturális folyóirat főszerkesztője, és a kultúrközpont sajtóigazgatója. (<http://www.kalejdoszko.com/>)

A zongorán Bácsi Tamás játszott, aki a torontói Royal Conservatory of Music (RCM) ösztöndíjas hallgatója. Ezt a zongoraszámot a nemrég egy autó szerencsétlenség következtében Magyarországon elhunyt Lantos Edithnek dedikálta. Lantos Edith Kodály Zoltán tanítványa volt és 2007-ig, nyugdíjba vonulásáig, az RCM-en tanított a Kodály módszer szerint. Kanadában több állami kitüntetést kapott kiváló munkásságáért.

Tamás zongoraszáma után a Balassi vegyes kórus programja következett. Ez a gimnazista diákokból szervezett kórus már 10 évvel ezelőtt is énekelt Torontóban. Sokan emlékeztünk akkori szereplésükre és örömmel vártuk őket vissza. Természetesen az énekesek mind mások voltak, de vezetőjük változatlanul Bartal Lajos. A 24 énekszámából álló programjukban mindenki megtalálhatta, amit szeret. A program végén a közönség hosszan tartó tapssal ünnepelte a vendégeket, akik ezt egy szép ráadással viszonzták. A kórusról bővebben a honlapjukon olvashatunk. (<http://www.freeweb.hu/balassikar/>) A torontói vendégszereplésük létrejöttéért nagyon sokan dolgoztak. Az egyik fő szervező Jordan Emőke volt, aki Bartal Lajost és a kórust üdvözölte és átvette a karnagytól a kórus ajándékát. Külön köszönetet kapott még Bogyay Elemér,

Z S O L T E N D R E

OKL. MÉRNÖK

1095 BUDAFST
Soroksári út 1 VI. 9.
HUNGARY
TEL.: (36-1) 216-2739
FAX: (36-1) 26-2741
Mobil: (36 00) 9486-500

3800 Yonge Street
Penthouse 5
TORONTO
CANADA, M4N 2N6
TEL.: (416) 486-2355
FAX: (416) 486-7671

Torontó, 1999, augusztus 9.

A Kanadai Magyar Kultúrközpont Elnökének
és Igazgatóságának
840 St. Clair Ave. West
Toronto

Tisztelt Elnök Úr és Igazgatóság!

Jagodits Feri kollegámtól kaptam kézhez az OPTIONS BEYOND THE MILLENNIUM című. March 1999 dátummal ellátott EVALUATION REPORT-ot, mely a Kanadai Magyar Kultúrközpont ("Kultúrközpont ") renoválását, vagy eladását és egy új helyen való megépítését volna hivatott felértékelni.

Az EVALUATION REPORT (továbbiakban: "Report") témaköre számomra nagyon is ismert, mivel 20 évig voltam az Kultúrközpont igazgatósági tagja és az Építőbizottság elnöke. Ezt is az 1970-es évek elején azzal a feltétellel vállaltam, hogy a Magyar Ház egy igazi Kanadai Magyar Kultúrközponttá alakul, melyben a tagság minden magyar, vagy a magyar kultúrát támogató egyén részére nyitva áll. Ezen javaslatomat az akkori igazgatóság egyhangúlag elfogadta, és egyben felkért egy ilyen értelrnű alapszabály megírására, melyet az ezt követő Közgyűlés is egvhangúlag elfogadott. Így született meg a mai Kanadai Magyar Kultúrközpont.

Első fèladatom volt. a College Street-i Magyar Ház helyett egy nagyobb magyar Kultúrközpont megépítési lehetőségének kiértékelése. mely az akkori igényeknek megfelelően, az 1970-es évek elején mintegy 6.5 millió dollárba került volna, mely befektetés messze túlhaladta a realisztikus lehetőségeket. Így kezdtünk az ingatlan piacon lévő épületeket tanulmányozni, melyek során 840 St. Clair Avenue-n lévő. volt zsinagóga bizonyult a leggazdaságosabbnak s legmegfelelőbbnek, s melynek ára egy hasonló új épület árának egy tizede volt.

Az igazgatóság nevében én tárgyaltam le a vételi szerződést, előnyös feltételekkel, tudva azt, hogy a teljesen lerongyolódott épület egy további 250.000 dollár befektetést fog igényelni, hogy az valójában használható legyen. Azt is tudtuk, hogy semmi kilátás nem volt arra, hogy a Kultúrközpont a szükséges munkálatokat a tagdíjakból finanszírozni tudná. Az épületben egy női és 2 férfi W.C. volt, a többi mind óvoda méretű volt. A hatóságok az épület bezárásával fenvegettek, mely sürgős teendőket követelt. Ezt és a sok egyéb problémát 20 év alatt nem csak hogy megoldottuk, az épület jelentős részét felújítottuk, a személyes garanciákra felvett 250.000 dolláros T.D. bankkölcsönt nem csak, hogy visszafizettük, hanem Csekő Miklós elnöksége alatt a Mátvás Pince befejezése után a jól karban tartott Kultúrközpont 90.000 dollár tartalékkal rendelkezett.

Mind ennek tudatában többen felkértek, hogy írjam le a REPORT-al kapcsolatos megfigyeléseimet és véleményemet, melveket az alábbiakban összegezek:

1. Sajnos a REPORT teljesen figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy mint a REPORT számai is mutatják, a Kultúrközpont ma egy beteg intézmény. Míg 1991-ben a Kultúrközpont virágzott, tagjaink és látogatóink tele voltak lelkesedéssel és célkitűzésekkel, hogy a Kultúrközpont egy még nívósabb, elegánsabb találkozóhely legyen, ma ugyanezek a lelkesedők nagy része elkerüli a Kultúrközpontot. Ezeknek a véleménye az, hogy 1992ben a Kultúrközpont bizonyos vezetői eljátszották becsületüket, s vele a Kultúrközpont jó hírnevét, mely tény és probléma a mai napig a vezetőségek érdeklődési körén kívül esik. Ennek köszönhető, hogy 1992-től a Kultúrközpont nem csak hogy megszűnt fejlődni, hanem tudatlan és tehetségtelen elnökök sorozatának közreműködésével a Kultúrközpont néhány év alatt a 90,000 dollar tartalékot több mint 90,000 dollár adóssággá varázsolta! Ha Bogyay Elemér sikeres vezetősége sok nehéz munkával nem fordította volna meg ezt az irányzatot, a Kultúrközpont már csődben volna. Mindez meghosszabbítja a beteg intézmény életét, de a betegséget nem gyógyítja meg. Most, hogy a kölcsön felére csökkent, meg van a lehetőség arra, hogy a Kultúrközpont ismét önfenntartó lesz és hogy a rendszeres épület karbantartást az épület jövedelméből egy lelkiismeretes és szakszerű vezetés fedezni tudja.

2. Ilyen körülmények között hogy lehet összehasonlítani a Kultúrközpontot az Air Canada Centre-el? Micsoda felelőtlen merészség azt remélni, hogy a BUILD IT, AND THEY WILL COME vállalkozási noszogatás biztos csőd helyett sikert fog hozni? Hogy lehet a még nem létező tagságnak új épületet építeni, remélve, hogy "majd jönnek" és kifizetik? Ez pontosan a fordítottja a javasolt "üzletszerű" vezetésnek. Az üzletszerű vezetés azt követelné, hogy miután a Kultúrközpont intézménye meggyógyult és jobb módu tagjai újra támogatják, s tagság elérte a

szükséges létszámot, miután a több százezer dolláros tartalékon felül a intézménynek van egy komoly nettó jövedelme, egy cash flow-ja, ami egy esetleges hitelt tud támogatni, akkor szabad csak újabb es nagyobb, több milliós befektetésekről álmodozni.

3 . A legkönnyebb egy elhanyagolt épületet olcsón eladni, de akkor biztos, hogy nem lesz Magyar Kultúrközpont. A pénz valami másra lesz elkölve. Nyilvánvaló, hogy a javaslat támogatói még eddig nem próbáltak 'long term financing'-ot szerezni egy ilyen kulturális intézményre. Drága volna a Kultúrközpont bőrén ezt megtanulni. Ha egy ilyen intézmény részére egy több milliós 'long term financing'-ot a legelső feltétel a személyes garantálók vagyona. Ha az egyénekenként többszöröse a kért összegnek, akkor volna remény egy ilyen kölcsönre. Így az első kérdés: Hol vannak a több millió dolláros vagyonú garantálók? Milyen felelőtlen kijelentés az, hogy a több millió dolláros 'long term financing'-al a kiadások csökkenni fognak, a jövedelem pedig növekedni?

4. Tapasztalat mutatja, hogy egy egészséges (nem "beteg") magyar kulturális intézmény pénzgyűjtési kapacitása nem millió dollárokbán, hanem csak ezrekben mérhető. S hol vannak ma a Kultúrközpont "Corporate donor"-jai? Mielőtt erről szó lehetne, volna erre egy lista felajánlott összegekkel?

5. Szerintem, ha 1970-ben egy 55,000 négyzetlábas épület telekkel \$6.5 millió volt, az ma több és nem kevesebb lesz. Összegezve, a jelenlegi Kultúrközpont eladása az utolsó és nem az első teendő. Az első teendő Kultúrközpont jó hírnevét visszaállítani, gazdaságilag erőssé tenni, mert "haldokló betegeknek" senki nem épít új házat!

6. Ami a jelenlegi Kultúrközpontot illeti, az egy elegáns épület, könnyen megközelíthető, nyugdíjasok és új bevándorlók számára ideális, villamos megálló előtt, központi helyen van, mely karban tartva még akár 100 évig is szolgálhatja a torontói és kanadai magyarságot.

7. A parkolási lehetőségek talán korlátolt, de a környéken mindig található parkoló hely, így tudtornmal senki nem volt abban a helyzetben, hogy "képtelen volt" parkoló helyet találni. Ha ez valakinek probléma lenne, jöjjön villamossal.

8. Ha az épület jelenleg rossz állapotban van, az az elmúlt évek vezetőségének büne, vagy tehetetlenségének oka, akik a jelek szerint nem csak hogy nem tartották az épületet karban hanem kölcsönökkel terhelték meg az épületet.

9. A legrosszabb megoldás egy elhanyagolt épületet ilyen állapotban eladni, ugyanis a leendő vevő a rendbe hozás többszörösét fogja a vételárból levonni. Egy új épület is - karbantartás hiányában - néhány év alatt ugyancsak elhanyagolt állapotba kerülhet, s ha a vezetőség a jelenlegi épületet nem tudja karban tartani, semmi kilátás nincs arra, hogy másik, drágább épületnél sikeresebb legyen.

10. A Report teijesen figyelmen kívül hagyta a jelenlegi Kultúrközpont rendkívül fontos "Tax-free" státusát, ami egy új helyen nagyon is valószínűtlen, így a rezsi egy új helyen sokkal nagyobb volna, s továbbá, hogy amennyiben a jelenlegi épület el lenne adva, tudtommal a multban megspórolt adót az eladási összegből vissza kellene fizetni.

11 A Report-nak teljesen igaza van abban hogy az épület jelenleg nincs kihasználva, de az ezzel kapcsolatos felújítási javaslatok túlzottak. A katolikus iskolák tudtommal ma sincsenek léghűtéssel ellátva, miért kellene ezt itt bevezetni? Az épület jobb kihasználására meg több évvel ezelőtt egy részletes programot dolgoztunk ki, melynek ismertetésére több "wine and cheese party"-t és további formális program ismertető közgyűlést rendeztünk, ahol tagjaink kiszínezett alaprajzok segítségével lettek rendszeresen építkezési és üzletvezetési terveinkről informálva. Ezeknek volt köszönhető, hogy terveinket és költségvetéseinket a Közgyűlés évrőlévre, túlnyomó többséggel elfogadta. így ennek a fejlesztési programnak fontosabb pontjait most megismétlem:

12. Felújítási programunkban a legsürgösebb volt a 2 szinten férfi és női ("wheelchair access" - és) W.C.- k létesítése, mely előfeltétele volt, hogy rendezvényeinken alkoholt tudjunk felszolgálni, a fogadó termek és a tanácsterem rendbehozatala és bebútorozása, és az alsó szintre egy "wheelchair access"- és bejárat létesítése, mely első lépésként az ujonnan létesített könyvtárt, majd a létesítendő "Mátyás Pince" éttermet volt hivatott szolgálni.

13 Régen rájöttünk arra, hogy nominális tagdíjából és rendszeres koldulással nem lehet egy ilyen intézményt fenntartani, s hogy egy állandó, megbízhatóbb jövedelmi forrásra van szükség, melyre szerintem az épület kitűnő alkalmat adna. Nagy vonalakban, az évekkal ezelőtt általam javasolt és a tagok többsége által ismételtelen elfogadott terv az volt, hogy az épület földszintje, az emeleti

iskolatermek és a pincében lévő nagy tornaterem fogják a Kultúrközpont céljait szolgálni, míg a teljes szuterén épületszint (a könyvtár kivételével) lesz a Kultúrközpont. jövedelmi forrása.

E terv alapján létesült a szuterén közvetlen bejárata és a szükséges W.C.- k mindkét szinten történő megépítése, majd a "Mátyás Pince" étterem helyiségének létesítése.

A pénzügyi előirányzatunk szerint a "Mátyás Pince" étterem egy, hozzá csatlakozó elegáns bankett teremmel, egy kellemes espressóval és egyéb kiadható, nívósan újjáépített termekkel, a vadász- és az írók szobájával együtt egy komoly jövedelmi forrasi lehetőség. Ezeknek a helyiségeknek az újjáépítését és befejezését a Dr. Nagy György elnöksége alatti vezetőség leállította.

14. Szerintem a Report legnagyobb fogyatékosága, hogy a komplett Mátyás Pince szinti szuterén jövedelmi lehetőségét és a régi program befejezésének gazdaságosságát nem vette figyelembe. A Mátyás Pince leendő hátsó különtermének és egyéb (vacsorákkal) kiadható helyiségeinek felújítása, az ezzel kapcsolatos realisztikus költségvetés és új jövedelmi előirányzat elkészítése, majd annak megvalósítása nagyban hozzá tudna járulni a Kultúrközpont anyagi stabilizálódásához.

15. Mint a Report is kimutatja, a legnagyobb magyar koncentráció Torontóban van, míg a többi magyarság zöme szét van szórva Oakville-től Ajax-ig. így szinte lehetetlen és felelőtlen volna Torontón kívül, egy új, u.n. "suburban" Magyar Kultúrközpont létesítése, melynek látogatottsága és jövedelmi lehetősége minden bizonnyal csökkenne így nyugodtan lehet állítani, hogy egy ingatlan adót fizető, több millió dolláros kölcsönökkel terhelt "suburban" Magyar Kultúrközpont csődje rövid időn belül bekövetkezne.

16. Naiv volna még csak gondolni is arra, hogy egy új alapszabály, vagy "Constitution" a jelenlegi Kultúrközpont bármilyen problémáját meg tudná oldani. Az utolsó (második) Alapszabály, amit átírtunk és kinyomtattunk, az első 10 évben felmerült összes problémára praktikus megoldást nyújtott. Végül fokon a probléma nem az alapszabályban volt, hanem abban, hogy szégyenteljesen az "Orökös Diszelnök" és a lemondások miatt lecsökkent vezetőségi klikk - az alapszabályokkal szöges ellentétben - a súlyos visszaélések sorozatát követték el, amit az ezt követő vezetőség nem volt hajlandó kivizsgálni, illetve azt Dr. Nagy György volt elnök tanácsára a vezetőség és az alapszabály szerinti teljesen független Fegyelmi és Békéltető Bizottsága az ezzel kapcsolatos alapszabályszerű beadványokat

sorozatosan figyelmen kívül hagyta. így lett a botrány “szőnyeg alá söprésével” a Kultúrközpont becsülete végső fokon lejáratva. Ilyen állapotban teljesen felesleges új alapszabályról, vagy "Constitution" - ról tárgyalni. Ha a Kultúrközpont Alapszabályai a választott vezetőség által be lettek volna tartva, ha a Fegyelmi és Békéltető Bizottság hajlandó lett volna a sérelmeket meghallgatni, a Kultúrközpont ma egy virágzó, anyagilag erős intézmény volna, az Örökös Tagok Klubja és az Örökös Tagok Bálja ma is létezne, és a jobb módú magyarság, a bálók lelkes szervezői és barátai nem idegenedtek volna el a Kultúrközponttól.

Tisztelettel:

Zsolt Endre

Másolat: Fater Máté József
Jagodits Ferenc

Szerkesztői megjegyzés:

Zsolt Endre levelét eredeti formájában közöltem, nem javítottam, ezért néhol előfordul benne ékezetbeli és egyéb hiba.

"Tarka-barka sokadalom" - INTERAKTÍV GYERMEKMŰSOR AZ ERDÉLYI M. SIMON KATALIN VERSEIVEL, DALAIVAL a "Tavasztól Télig" c. gyermekverskötet alapján

2009. október 18.
vasárnap du.
3:00 órákor

"Ritmus nélkül nincs rend a világban. M.Simon Katalin verseskötete a négy évszak szabályos lüktetésére épül. E kötet nélkülözhetetlen segítséget jelent minden szülőnek, nagyszülőnek, tanító- és óvónéninek, aki meg akarja ismertetni a gyermekekkel a magyar nyelv ritmusát, dallamát és játékos könnyedséggel akarja gazdagítani a kicsinyek nyelvi kincstárát."

Mátyás Pince, 840 St. Clair Ave. W.

Jegy: \$10 / gyermek

Érdeklődés - Jegyrendelés: 416 491 4631; 416-654-4926

VENDÉGÜNK VOLT POMÁZI ZOLTÁN, A BOJTORJÁN EGYÜTTES FRONTEMBERÉ

Sokan ifjúságuk kedvenc dalait hallhatták Pomázi Zoltán előadóestjén szeptember 18-án este. A Bojtorján Együttes frontembereként emlegetett művész másnap, szeptember második felében nagyszerű interaktív előadást tartott a gyermekeknek **Tündéri buli** címmel.

A Bojtorján 1977-ben alakult mint magyar *country*együttes. Népszerűségük a nyolcvanas évek elején volt a tetőponton. Többször jártak az Egyesült Államokban, és játszottak a londoni Wembley Stadionban. 1981 óta Kansas állam díszpolgárai. 1984-ben Nashville-ben fesztiváldíjat nyertek. Több gyereklemezen közreműködtek dalszerzőként és előadóként, állandó közreműködői Halász Judit lemezeinek és koncertturnéinak.

Az eredeti Bojtorján tagság a következő zenészekből állt: Buchwart László (akusztikus és elektromos gitár, ének), Kemény Győző (akusztikus gitár, hegedű, dobgitár, ének), Pomázi Zoltán (6 és 12 húros akusztikus gitár, autoharp, ének) és Vörös Andor (pedal steel - gitár, szintetizátor, zongora, harmonika, öthúros bendzsó, ének). A két utóbbi tag írta és hangszerelte a Bojtorján dalok túlnyomó részét. A zenekar állandó vendég zenészei voltak Sötét Gábor (basszusgitár) és Barna Zoltán (Csibi) - dob.

Az együttes 1999-ben újjáalakult, és Új Bojtorján néven koncertezik Magyarországon, valamint Erdélyben, Székelyföldön. Saját hanglemezekiadójuk jelenteti meg a zenekar új lemezeit, melyek zenei felvételei saját zenei stúdiójukban készülnek. Magyarországon főleg gyerekkoncertekkel, Székelyföldön pedig monstre, háromórás koncertjeikkel aratnak sikert.

M. SIMON KATALIN, AZ ERDÉLYI GYERMEKIRODALOM MŰVELŐJE TARKA-BARKA SOKADALOM CÍMMEL TARTOTT INTERAKTÍV GYEMEKMŰSORT

A költő, aki évtizedeken át tanított, vallja, hogy a kisgyerek zenei nevelését nem kezdhették elég korán el. Mondják, hogy az anyaméhben fejlődő kis élet is már képes felfogni a külvilág muzsikáját, ritmusát, és ez meghatározólag hat későbbi életére is.

Ritmus nélkül nincs rend a világban. Ritmus, amelynek lüktetése maga a zene, s amely ha hiányzik, maga az élet is odavan. Legalábbis az életnek olyan minősége, amelyben élni szeretünk, létezni akarunk.

Mert ha nincs tavasz, amely után a nyár, az ősz s aztán a tél következik, akkor vagy nagyon fázunk vagy gyengévé aszalódunk, de nem ismerjük a hóvirág üde báját, sem a szánkózás gyönyörűségét.

Tehát szegényebbek vagyunk, mint a négy évszak ritmusához szokott magunk.

És milyen lenne a világ körülöttünk, ha a gyermekkor helyébe egyenesen aggastyánokként lépnénk, átugorva az ifjú- és felnőttkort?

S mi lenne a földdel, ha nem világosság után borítaná be a sötétség, amely után természetesen kivirrad megint? Tisztelnünk kell az élet ritmusát, mert az maga a rend. Maga a zene.

Simon Katalin könyve a négy évszak szabályos lüktetésére épül, aszerint csoportosítja gyermekverseit. Olyan kötetet kap kézhez az olvasó, amelyet hasznosan forgathat minden kisgyerek, aki az anyanyelv és a zene varázsával most ismerkedik. De nélkülözhetetlen "eszközévé" válhat minden nagymamának, aki kisunokájával szeretné megismertetni a lelkében még zsongó, de már szövegüket vesztett melódiákat. S a kollégáknak, akik Simon Katalinnal együtt tanítottak nemzedékeket s akik még aktív pedagógusokként keresik a személyiségnevelés leghatásosabb formáit. Akik Kodály Zoltánnal vallják, hogy „a zene lelki táplálék és semmi mással nem pótolható. Aki nem él vele: lelki vérszegénységben él és hal. Teljes lelki élet zene nélkül nincs.”

Októberi előadássorozata a gyermekeknek tartott műsorával kezdődött, amelyet a Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó szervezett, majd találkozott a Magyar Ház Nyugdíjaskörévek és az Arany János Iskola tanulóival, tanítóival és a szülőkkel is, mindenütt nagy sikert aratva.

Kaleidoszkóp

2009.

augusztus 30. este 6:00

Morális és Bizalmi Válság Magyarországon

Tótváradi Zsolt újságíró, pollitológus

a HírTV híradójának felelős szerkesztője

Pataky Enikő szerkesztő-műsorvezető

HírTV - GyógyHír

Házigazda: **Dancs Rózsa**

Javasolt adomány: \$10

Magyar Kultúrközpontban

840 St. Clair Ave. W.

T: 416-654-4926

www.hccc.org

Irodalmi Kávézó

Az uborkaszezonban is van érdeklődés az anyaországi állapotok iránt. Sőt még az is kiderült, hogy a fiatalokat izgatja leginkább, hogy ki lábalhat-e abból a válságból a nemzet, amelyben fuldokol - különösen az MSZP 2006-os győzelme óta.

A Magyar Ház Árpád-termében, a hatalmas korona-csillár alatt szerveztük meg a HÍRTV szerkesztőivel azt a kerekasztalbeszélgetést, amely sok izgalmas témát érintett - természetesen az időkeret miatt azonban semmire sem adhatott választ. Az est moderátora Bede Fazakas Zsolt volt, a torontói Magyar Rádió szerkesztője, a KMKK kultúrigazgatója.

Tótváradi Zsolt, a közkezdelt HírTV híradójának felelős szerkesztője és felesége, Pataky Enikő, a GyógyHír szerkesztője és műsorvezetője próbált mindenki kérdésére válaszolni. Noha nem sikerült a vendégeknek a hallgatóság minden kételyét eloszlatniuk, a rendezvény bizonyította, hogy szükségünk van a hiteles hazai szakemberekkel való találkozásokra.

CASINO EST ÉS A FOUR FATHERS

Október 3-án úttörő kezdeményezésként zajlott le a Casino Est, amelyet jótékonyági céllal szerveztünk meg. A csendes árveréssel egybekötött szürakoztató rendezvény fénypontja a magyarországi Four Fathers vocalis dzsesszegyüttes szereplése volt. Humor, jó hangulat és finomságokat kínáló svédasztal - Mudlic János, Kovács László és Ibolya konyhaművészeti remeklése - uralta az estet.

A KANADAI MAGYAR KÉPZŐMŰVÉSZEK EGYESÜLETÉNEK ŐSZI TÁRLATA

Október 25-én délután nyílt meg a HUVAC nagyszabású őszi kiállítása a Magyar Ház Petőfi termében. A magyar kulturális élet a HUVAC tárlataival állandó mozgásban van, hirdetve, hogy az alkotókedvet sem gazdasági, sem szellemi válság nem tudja elnyomni. A most nyílt tárlat látogatható, a kiállított tárgyak megvásárolhatók.

Sárkány Mária: Readiness. Acrylic

Kaleidoszkóp

2009.
szeptember 27. d. u. 3:00

“a mélységeinkben
tündöklő csoda”
Sajgó Szabolcs költői délutánja

Házigazda: Dancs Rózsa
Javasolt adomány: \$15
Mátyás Pince, 840 St. Clair Ave. W.
416 654 4926
www.hccc.org

Irodalmi Kávézó

A költő, az író eszköze a szó, mint ahogy a festőé a szín, a vászon, az ecset, a szobrászé az anyag, a táncosé a mozdulat. De miként a mozgás nem jelent egyértelműen táncot, miként egy szikladarab is csak akkor juttatja Ikarust az eszünkbe, ha az a művész alkotó tehetségével találkozik, ugyanúgy a szavak is csak akkor rendeződnek verssé, ha a költő kelti életre velük, ami a látható valóságon túl és mögött létezik, ami az élet igazi lényege.

Sajgó Szabolcs megéneklei a szavakat, amelyek nemcsak formálják az embert, hanem minősítik az életét is. A szavak mágiája végigkíséri életünket a születés pillanatától a koporsóig – “a Szó/ a nagybetűs/ a nagybetűs/ amiből élsz/ és mindenek/ amiben születés/ halál kavarg/ ...a világ elszáll/ a Szó marad/...” és itt éri el a szó dicsérete azt a pontot, amikor elkerülhetetlenné válik a költői meggyőződés, a tulajdonképpeni művészi üzenet: “a Szó marad/ és nem marad/ választalan/ visszhangtalan// társ vagy nekem/ és neked én/ mert az a Szó/ az ő a Te/ múlhatatlan létezik/ és nem lenne/ otthon nélküle/ amint a földön/ úgy a mennyben se”

Aligha találunk a világirodalomban tömörebb és szebb, érzékenyebb megnyilatkozást a szavak mindenséget megtartó erejéről. Mert a sajtói költészetre jellemző ellentétezés a világegyetemet kapcsolja össze, biblikus áhítat lengi át a költeményt és ezzel egyetemessé tágul a mondandó... A szó elemei, a hangok is felbúgnak a költő láthatatlan lantján. A hangok az élet csodájaként a lélek mély rejtekéből előcsendülő zenévé változnak, amelynek bűvöletében „megkondul a harangvirág/ a futórózsa tánra kél/ s a szél elül/ a túlevél hegyén”, mert bár a „szín állandóan változik/ a nap marad/ ragyog” Mert a nap marad, ezért szikrázó fagyban is észleli „kívül-belül” a “közelveleg” simogatását. Ez az epigrammatikus tömörségű vers olyan, mint egy finoman metszett drágakő, hibátlan formájú lírai ékszer, amely éteri távolságokat sűrít magába:

a Pilis csendje vesz körül
csillagokkal behintett ég alatt
szikrázó fagyban észlelem
közelveleg kerülget
kívül belül

Itt is tetten érhető Sajgó Szabolcs egyik legjellemzőbb költői eljárása, az ellentétezés, ám az ő ellentéteiben nem feszültségek robbannak, hanem inkább a béke, az életigenlés, a teljesség - a boldogság tolmácsolóinak érezhetjük őket.

1956-OS FORRADALMI MEGEMLÉKEZÉS A KANADAI MAGYAR KULTÚRKÖZPONTBAN

Az 1956-os forradalom és szabadságharc 53. évfordulójának emlékünnepségét a kanadai és a magyar Himnusz eléneklésével kezdtük. Ezt követően a Kultúrközpont elnöke, Szabó Katalin asszony köszöntötte a vendégeket és megnyitotta az ünnepséget. A műsort Dancs Rózsa, a Kultúrközpont sajtóigazgatója állította össze és vezette le. Azzal kezdte, hogy október 23. nemcsak a kicsi, csonka, maradék Magyarország ünnepe, hanem az összmagyarságé.

A miénk is, akik a hivatalos határokon kívül rekesztve vagy az emigrációban éltünk és élünk. 1956. október 23. távoli és közeli is egyben. Érintve vagyunk, mert annak a napnak cselekvő részesei közül sokan itt vannak még közöttünk. Apák, anyák, nagyapák, nagyanyák emlékeznek büszkén és könnyezve arra a napra, amikor lánglelkű költőnk szavaival “föltámadott a tenger”.

Petőfi azonos című versét Bácsi Betty szavalta el, majd e bevezető után Németh Zsolt, a Magyar Parlament Külügyi Osztályának Fideszes képviselője tartotta meg ünnepi beszédét. Az ünnepi szónok nagy elismeréssel szólt a torontói magyar közösség példamutató rendezvényeiről, a diaszpórában párját ritkító hatalmas Magyar Házról, amelynek átcseréléséhez sok sikert kívánt. Tulajdonképpen Magyar Kulturális Intézet kell hogy legyen a torontóiak kultúrközpontja, mondta, ahol nagyon élénk és gazdag kulturális mozgalom van, ahol érezni azt a magyar szellemet, amiről az otthoni, a politikai csatározásoktól reményt vesztett nemzetrészt is példát vehet. “Magyarországon nem a gazdasági világválságnak van begyűrűzése, hanem elsősorban politikai, kormányzati és bizalmi válság alakult ki. A gyógyír, a kilábalás lelki-szellemi előfeltétele az összekapaszkodás, a közös erőfeszítés és hit a közös jövőben.” Reményét fejezte ki, hogy jövő esztendőben már egy emelkedő pályára állított, nemzetközi tekintélyét visszanyert anyaország állhat a tengerentúli szórványmagyarság mögött.

Németh Zsolt

Az ünnepi beszédet Szentiványi György – Szűcs Béla: Turul madár c. ének száma követte, hirdetve a nemzet legyőzhetetlen szabadságvágyát. Ezt a szabadságvágyat tolmácsolta Ducon Gerzson Heltai Jenő: Szabadság c. költeményével és Bácsi Tamás a zongorajátékával.

TURUL MADÁR

Zene és szöveg: Szentiványi György

Kétezer év, régmúlt idő, emléke
megmaradt, örökké él.
A napsugár, a kéklő ég 's a szellő
csodákról mesét, mesél.
Fent a hegyek ormán egy szép madár
repül
s egy sziklatetőn áll már rendületlenül.
Aztán leszáll, hazát talál,
és innen többé már soha el nem száll.

Refr:

Repülj fel a magas égre, szállj, te szép
madár,
Keresd meg, merre van fészked, hogy
szépet álmodjál.
Álmodban örködjél szép hazánk felett,
hogy békében élhessen népünk teveled,
most repülj fel a magas égre és szállj,
szállj, Turul madár!

Árpád apánk sokfelé járt, míg végre
népének hazát talált.
Szép nagy hegyek, tavak, vizek, álmaik
vágya így valóra vált.
Hét vezére Árpádnak esküt tettek rá,
Nem hagyják el többé már ezt a szép
hazát,
és egy madár feljüket száll,
szárnyait kibontva hegytetőn megáll.

Refr:

Repülj fel...

Szentiványi György

PÉLDAMUTATÓ KÜLDETÉS AZ IGAZSÁG ÉRDEKÉBEN

M. Szabó Imre magyar újságíró végigjárta Észak-Amerikát is a temerini fiúk ügyében, miután fáradságot, egészségét, idejét nem kímélve a helyszínen elkészítette történelmi dokumentum értékű filmjét.

Kanadában több helyen sikerült levetítenie a filmet, így Torontóban, Ottawaban, Montrealban, Delhiban, Windsorban, Niagaran, mindenütt szóban is ismertette az elítélt fiatalok szörnyű helyzetét. Ottawaban és Torontóban politikusokkal is találkozott, akiknek a segítségét kérte, hogy a nemzetközi fórumokon hassanak oda, hogy Szerbia EU-s csatlakozása előtt engedjék szabadon a már 2004 óta fogva tartott öt fiatalembert.

Mert miről is van szó?

2004. június 26-án Temerinben történt egy incidens, amely során öt magyar fiatal megvert egy szerb nemzetiségű férfit, aki előzőleg pimaszul provokálta őket. Az állami szervek által kiállított jegyzőkönyvek szerint súlyos testi sérüléseket okoztak neki. Tény, hogy megverték a férfit, viszont a rájuk kiszabott büntetés példa nélküli, a bíróság elfogultságát tükrözi (a hozzátartozók állítása szerint a hivatalos szervek manipuláltak a bizonyítékokkal, nem tették lehetővé minden tanú kihallgatását, stb.). A bíróság ugyanis gyilkossági kísérlettel vádolta meg őket, és egy szokatlanul gyors tárgyalás végén összesen 61 év börtönbüntetést rótt ki rájuk. Általános vélemény szerint ilyen súlyos ítéletre azért volt szükség, mert akkortájt igencsak megszorodtak a magyarellen es incidensek a Vajdaságban, s a szerb hatalom ezt ily módon ellensúlyozni akarta. A fiatalok minden eddigi fellebbezési kérelmét visszautasították, és még halvány esélye sem mutatkozik annak, hogy az igazságos újratárgyalást biztosítanák számukra. Ám ahogy a fiúk nem adják fel a reményt, ugyanúgy M. Szabó Imre sem torpan meg, utazik, agítál, a nagyvilág támogatására számít annak érdekében, hogy mielőbb lehetőség nyíljon egy elfogulatlan bíróság előtt az ügy igazságos újratárgyalására. Ehhez talán segítséget nyújt az a temérdek aláírás, amit tengerentúli útján sikerült összegyűjtenie.

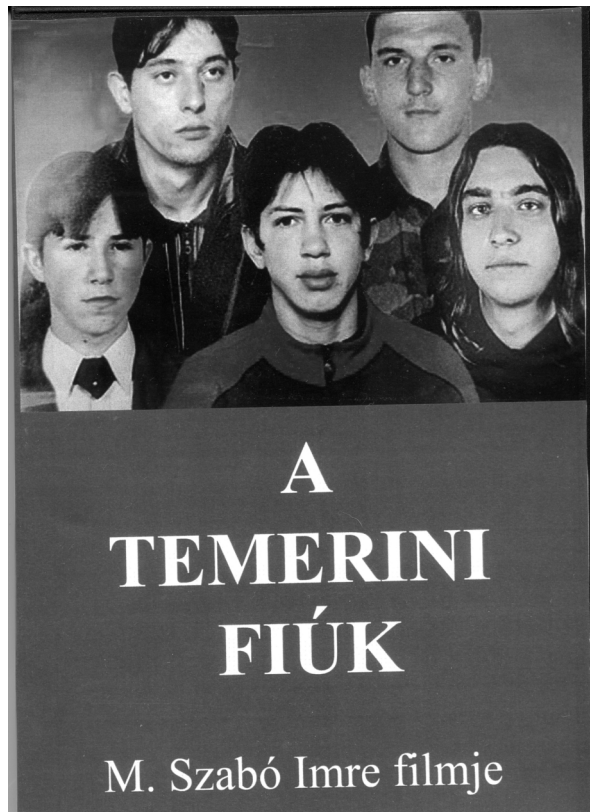
Legújabb értesüléseink szerint *M. Szabó Imre* felelős szerkesztő, műsorvezető az 1956-os Forradalom és Szabadságharc eszmeiségének ápolása elismeréseként a CORVIN-KÖZI HŐSÖK ÉRDDEMRENDJE BABÉRKOSZORÚVAL kitüntetését vette át 2009. október 28-án Budapesten. A díj adományozói: *Wittner Mária*, a Corvin-közi Bajtársi Közösség kuratóriumának elnöke és *Trencsényi László*, az 1956-os Pesti Srác Alapítvány kuratóriumának elnöke.

BÁCSKA-BÁNÁT BÁL

A BB Kör újonnan megválasztott elnöke, Vismeg Attila sikerrel rendezte meg a hagyományos évi bált. A rendezvény bizonyította, hogy a Magyar Ház esedékes cseréjénél figyelembe kell föltétlenül vennünk a magyar szervezetek igényét, és pedig azt, hogy az évi báljaik megtartásához szükség van a 400-500 férőhelyes bálteremre. Minden szervezet az évi táncos összejevetel bevételeiből tudja fenntartani magát, ezért igyekszik minél eredményesebben megrendezni azt. Vismeg Attila és felesége az idén a délvidéki népviselet felújítását is célul tűzte ki, gyönyörűen felöltözve ketten nyitották meg a bált.

A zenét Jakab Alpár és zenekara szolgáltatta, és a résztvevők most először itt hallhatták a Világ vándormagyarjainak himnuszát, Jakab Alpár szép szerzeményét. Hagyományos, otthoni ízek ébresztettek nosztalgiát azokban, akikben még él a honvágy az óhaza iránt.

A bálon M. Szabó Imre szót kapott, és röviden ismertette a temerini fiúk kiszabadulásáért folytatott harcát.

A TORONTÓ-I ELSŐ MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ MEGALAKULÁSÁNAK 80. ÉVFORDULÓJÁT ÜNNEPELTE

A Torontói Első Magyar Református Egyház megalakulásának 80. évfordulóját ünnepi vacsorával köszöntöttük 2009. október 24-én a Kanadai Magyar Kultúrközpont gyönyörű Árpád-termében. Miután közösen elénekeltük a *“Jöjj, mondjunk hálaszót/ Hű szájjal és hű szívvel,”* Nt. Vass Zoltán köszöntötte az egybegyűlteket. Az est díszvendégei voltak: Ft. Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspökhelyettese, főjegyzője, Németh Zsolt magyar parlamenti képviselő, a Parlament Külügyi Bizottságának elnöke, Dr. Beer Sándor torontói főkonzul, Dr. Mezei István chicagói főkonzul és felesége, Egri Magdolna konzul asszony, Kővári Pál, a Rába amerikai igazgatója és felesége, Gera Mátyás, a Chicagói Magyar Társaság elnöke és felesége, Szabó Katalin, a Kanadai Magyar Kultúrközpont elnöke, Dancs Rózsa, a Kanadai Magyar Kultúrközpont sajtóigazgatója, a Kalejdoszkóp c. folyóirat főszerkesztő-tulajdonosa, Marosfalvi László atya, a torontói Szent Erzsébet Római Katolikus Egyházközség ny. káplánja, Nt. Püsök Dániel, a Magyar Baptista Gyülekezet új lelkipásztora és felesége, valamint Bákai István előljáró és felesége, Nt. Vásárhelyi Piroska, a North Pelham-i Angol Presbiteriánus Egyház lelkipásztora, a Kanadai Magyar Református Lelkészegyesület moderátora, Nt. Bartha Ádám és Nt. Bereczki Mónika ösztöndíjas lelkipásztorok, Aykler Béla, a Rákóczi Alap képviselője, a Kanadai Magyarság c. újság tulajdonosa, Kosaras Vilmos, a Magyar Képek TV szerkesztőtulajdonosa és felesége, Bede Fazekas Zsolt, a Torontói Független Magyar Rádió szerkesztőtulajdonosa és felesége, Elekes Dénes, az Orbán Balázs Társaság elnöke.

A vacsora alatt, amelyet Jánosi Gusztáv mesterszakács irányításával az egyház Női Köre készített, Juhász Sándor, Németh Zsolt rokona szolgáltatta a zenét, örökzöld darabokat játszva, később pedig Krizmanic Dóra zongoraművész játékában gyönyörködhettünk.

Az estnek nagyon sok fővédnöke, védnöke és pártfogója volt, akik anyagilag támogatták a rendezvényt.

Vass Zoltán lelkipásztor külön kiemelte Molnár Imre gondnok fáradhatatlan munkáját, aki a főszervező szerepét is betöltötte.

Vacsora után került sor Ft. Kató Béla beszédére.

A Székelyföldön, Barátoson született sepsiillyefalvi református lelkipásztor nemcsak az Erdélyi Református Egyházkerület püspök-helyettese/ főjegyzője, hanem a Keresztyén Diakóniai Alapítványának elnöke, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem elnöke is. Sepsiillyefalván létre hozta a Keresztyén Ijúsági és Diakóniai Alapítványt és a Falu- és Régiófejlesztő LAM Alapítványt, melyeknek mindmáig elnöke. Emlékvacsoránkon erről a helyi “autonómia szigetről” beszélt, amelynek megvalósítása elsősorban svájci támogatással sikerült. Példaértékű kezdeményezése volt az árvagyermek felkarolása, nevelése. Ennek érdekében született meg a GYEREKFALU: az árva és elhagyott gyerekek családban való neveltetése.

Ezután Németh Zsolt képviselő úr szólt az ünneplőkhöz.

Beszédében Németh Zsolt hangsúlyozta, hogy személyes tapasztalaton is alapuló meggyőződése, hogy a keresztyén hit és a politikai-közéleti szerepvállalás összeegyeztethető. Az egyházaknak küldetésük van a templomok falain kívül is. “E sokrétű társadalmi küldetés egy elemét van alkalmunk a gyakorlatban is tapasztalni Torontóban. Az egyházak ugyanis a nemzet egységének őrzői... Továbbiakban felidézte, hogy mit tettek a kanadai, illetőleg a torontói magyarok a maira emlékeztető nagy, 1929-ben kezdődő világválság idején. A kétségbeesés helyett építkezésbe kezdtek, először lelki közösséget, majd templomot hoztak létre. Azt bizonyították be, hogy “aki lelkileg talpra tud állni, illetőleg talpon tud maradni, annak lesz ereje megmaradni..., aki mögött ott áll a közösség, a nemzeti és hitbéli közösség, az könnyebben tud úrrá lenni a válsághelyzeteken is... A torontói magyar reformátusok történetével meg kellene ismerkedniük azoknak a magukba fordult, elcsüggedt, apátiába zuhant otthoni magyaroknak is, akik már-már megváltoztathatatlanlanként élik meg sorsukat, benne a válságot... Mert a gyógyír szellemi-lelki előfeltétele az összekapaszkodás, a közös erőfeszítés, az Isten ígéjének szavaival: “Épüljete fel lelki Házzá!”

Akik a finom vacsorát készítették

VENDÉGÜNK VOLT PELLER ANNA, A “HANGOK KIRÁLYNŐJE”

“Ha ezt a nevet halljuk csodálatos dallamok jutnak eszünkbe, vagy ha “Brillant” hangja megszólal, senkivel nem téveszthetjük össze egyedi bársonyos, kristálytisza hangját, ki megnyitja a szív és a lélek kapuját. Anna egyedüli énekes jelenség, ki ennyi féle repertoárral rendelkezik. Professzionális előadása, hangterjedelme lehetővé teszi, hogy klasszikusokat, operettek, musicaleket, pop-rock-táncdalokat, mulató dalokat, magyar nótákat, eredeti sváb dalokat és a nagy sikert aratott jódlitakat úgy adja át közönségének, hogy azt mindenki magáénak tudja és úgy érezze, hogy reggelig is elhallgatná Peller Anna által énekelt dalokat, miközben szívják magukba a szeretetet...

Előadói életművének érdeme, hogy csodálatos négy oktávós hangjával olyan identitás erősítő üzenetet hordoz és továbbít úgy itthon Magyarországon, mint szerte a nagyvilágban, ahová szétszóródtak embertársaink, Anna dalai éneklésével képes megteremteni az otthon meghittségét Budapesttől New Yorkig, Erdélytől Szlovákiáig, de még sorolhatnánk tovább...

Peller Annát - úgy hiszem - nem kell bemutatnom. Aki hallotta már őt énekelni, biztos vagyok benne, hogy elbűvölte csodálatos hangja, megnyerő egyénisége. Olyan tud ő, amire mindnyájan vágyunk, de el nem érhetjük, meg nem szólaltathatjuk: egy tiszta, emelkedett szólamot, amelytől szertefoszlanak napi gondjaink és szorongásaink, és harmóniába kerülhetünk - ha néhány percre is - a világgal, ég és föld, isten és ember között. Ezt a szólamot csak ő tudja, neki adatott meg. Mi csak dörmögünk, dűnnyögünk, danázunk bor és jó barátok mellett vagy bánatunkban, fájdalmunkban szívettépőn, elcsukló hangon. A csodát ő műveli. S mi hálásak vagyunk érte, hogy időről időre hallhatjuk csodálatos hangját, a titkos szólamot.”

A művésznő honlapjáról

A 2009-es SZÉKELY BÁL TORONTÓBAN

Az események szervezőinek mindig igyekezniük kell, hogy a jegyek időben elkeljenek, ne maradjon foghíjas egyetlen asztal sem.

Az Orbán Balázs Társaságnak nem kellett az üres helyektől félnie: hetekkel a hagyományos évi Bál előtt már száznál is több érdeklődőt utasítottak várakozási listára. Nemcsak Torontóból, hanem az éppen nem közeli Montreálból és a Torontóval szomszédos helyekről is tömegével érkeztek vendégek a nagysikerű és jóhírnevet viselő rendezvényre.

A székely ruhába öltözött leányok, legények és menyecskék serege fogadta “kedvcsináló” köményes pálinkával és friss kenyérrel a belépőket. Ezután a szokásos parolázás, egymás köszöntgetése következett, hogy amire a szépen díszített Árpád terembe lépett az ember, már mindenki felvillanyozódott. Kellemes látvány volt a sok erdélyi, főleg székelyföldi népviseletben pompázó fiatalot látni, jól eső érzés volt nézni a szebbnél szebb székelyföldi felvételeket, amelyeket a színpad szélére szerelt vászonra kivetítettek, és amelyen emellett láthattuk azoknak a nevét is, akik önkéntes munkájukkal hozzájárultak ennek a nagyvonalú estnek a sikeréhez. Miután az Orbán Balázs Társaság elnöke, Elekes Dénes felkérésére elénekeltük a Székely Himnuszot és meghallgattuk az Elnök üdvözlését, valamint megemlékezését a legnagyobb székelyként ismert Orbán Balászról, Sajgó Szabolcs atya, a Szent Erzsébet Római Katolikus Egyházközség plébánosa elmondta az asztali áldást. Ekkor következett a Jánosi Gusztáv mesterszakács irányításával elkészített pompás vacsora, amelynek az ízei régi otthonok hangulatát idézték fel a vendégekben. A finom falatokat kellemes, a Szinkron együttes szolgáltatta zene kíséretében fogyaszthattuk el. A szorgalmas asszonykezek sütötte rendkívül sokféle finom sütemény tette rá a koronát a székely vacsorára, amelyhez magyar és kanadai italok mellett az otthonról importált borvíz is jól illett.

A szervezők azonban gondoskodtak arról is, hogy ne csak a gyomrunkat kényeztessék el, hanem kedvet kapjunk a táncra is, ezért meghívták a kitcheneri Kossuth Táncsoportot, amelyik mezőségi táncot adott elő.

Nem ez az első ilyen magyar házi táncos összejövétel az idei bál szezonban. Hasonló vagy majdnem azonos vendégek tisztelték meg a másik székely csoport bálját, és a Bácska Bánát Klub rendezvényén is hatalmas tömeg vett részt. 400-500 személy egy teremben már erőt jelent!

Noha tudjuk, hogy Toronto környékén több mint 40.000 magyar él, különösen a magyar összejövetelek mutatják annak a rombolásnak az eredményét, amit a trianoni nemzetcsontkítás okozott. Elsősorban a megosztottságot. A régiók szerinti elkülönülést, annak a képtelenségét, hogy össznemzetben gondolkozzunk.

Annak tudomásul vételét, hogy a magyarság – bárhol éljen is nagyvilágban – történelme, nemzeti hagyományai és főként anyanyelve alapján érzi, tudja magát annak, ami. Az biztos, hogy még akkor is, amikor létezett a régi magyar világ, ahogy szüleink emlegették, más volt egy kicsit az íze a halászlének Bácskában, mint Szegeden, és másként fűszerezték a hurkát Újvidéken, mint Székelyudvarhelyen – de mindenütt egyforma nyelven örvendeztek a természet megújulásának, ugyanazon a nyelven árasztott vizet a tavaszi szél. Nagy költőink-íróink sem mind Budapesten születtek, hiszen a pártiumi Arany Jánosnál, a szabadkai Kosztolányi Dezsőnél, a székelyföldi Tamási Áronnál senki nem ismerte jobban a magyar nyelvet, amely mindannyiunk közös kincse. Miért nem tudunk mégis egy karámba terelődni? Miért nem tudunk egységes nemzeti tudattal egy tűzhely köré tömörülni? Az idegen földön, amely második hazánk lett. Megmutatni a befogadó országnak, hogy nemcsak a sok Nobel-díjasunkra vagyunk büszkék, hanem magunkra is, akik becsülettel megálljuk helyünket itt, de ki is tudunk építeni és fenn is tudunk tartani egy olyan magyar közösséget, amely példamutató hazafelé is.

A bálon néhány szót válthattam Elekes Dénessel elnökkel. Mivel magyarázható ez a hatalmas létszám? érdeklődtem. A székely mint fogalom vonzóerő, mondta ő. Elgondolkoztam ezen a válaszon, mert székely vagyok magam is, de erre csak mint másodrendű tényezőre vagyok büszke. Én mindenekelőtt magyar vagyok, akiben Dsida Jenő halhatatlan sorai kezdtek egyszerre zsongani:

“Elindulok, mint egykor Csoma Sándor,
 hogy felkutassak minden magyart.
 Székelyek, ott a bércek szikla-mellén,
 üljeteK mellém!
 Magyarok ott a Tisza partján,
 magyarok ott a Duna partján,
 magyarok ott a tót hegyek közt
 s a bácskai szőlőhegyek közt,
 üljeteK mellém.
 Magyarok Afrikában, Ázsiában,
 Párisban, vagy Amerikában,
 üljeteK mellém!
 Ti eztán születők s ti porlócsontú ősök,
 ti rég halott regősök, ti vértanuk, ti hősök,
 üljeteK mellém!
 Ülj ide, gyűlj ide, népem
 s hallgasd, amint énekelek,...
 amint a hárfa húrjait,
 - dalolj velem,...” (Psalmus Hungaricus)

Tombola

A jól végzett munkához gratulálok a Székely Bál rendezőinek, a résztvevő székelyeknek és nem székelyeknek, és a költő szavaival üzenem: összefogással, egymást tisztelve és szeretve tudunk csak példát mutatni, segítséget nyújtani rengeteg bajjal kínlódó otthoni szeretteinknek a székelyföldi autonómia kivívásához, a szlovákiai nyelvtörvény eltörléséhez, a csonka magyarországi polgári körök tavaszi győzelméhez vagy a temerini fiúk szabadonbocsátásához. Próbáljuk meg!

Ki tudja merre, merre visz a végzet

Göröngyös úton, sötét éjjelen.

Vezesd még egyszer győzelemre néped,

Csaba királyfi csillagösvényen.

Maroknyi székely porlik, mint a szikla

Népek harcának zajló tengerén.

Fejünk az ár, jaj, százszor elborítja,

Ne hagyj elveszni Erdélyt, Istenünk!

Csanády György a Székely himnusz versét 1921-ben írta. Zenéjét Mihalik Kálmán szerezte és először 1922. május 22-én adták elő.

Marosvásárhelyi kőtődések

Vacsora előtti terefere

Munkában a fiatal felszolgálók

Elégedett vendégek

BORKÓSTOLÓ – TORONTO, 2009

A Kanadai Magyar Kultúrközpont immár negyedik alkalommal rendezte meg az évi borkóstolót. A legelsőre mindössze hatvan ember jött el, az idén ez a szám több mint kétszeresére nőtt. Hogy miért van szükségünk itt borkóstolóra? Semmiképpen nem valakik iszákos hajlamának kielégítésére!

Elsősorban van olyan tagunk, aki célul tűzte maga elé, hogy minőségi borokat importál Magyarországról Kanadába, hogy megismerjük a magyar bortermesztők minőségi termékeit. Kovács Kálmán már évek óta olyan borfajtákkal lepi meg az itteni magyar fogyasztókat, amelyeket nem kaphatunk meg a kanadai üzletekben. Ha fellengzősen akarunk fogalmazni, azt mondhatjuk, hogy nemzeti büszkeségből vállalta fel ezt a szerepet. Mi viszont büszkék vagyunk Kálmánra és értékeljük a munkáját, ami gyakran nem is kockázatmentes foglalkozás. Másodszor pedig van két borszakértőnk, akik mindketten Szabó nevet örököltek őseiktől, tehát magyarok és ismerik a jó magyar borokat. John Szabó Kanadában született, Kanada egyetlen mester szommelierje, akinek - bár ismeri a világ minden jelentős borfajtáját - Egerben és Csopakon van borpincéje és büszkén beszél a magyar termékekről. Szabó Zoltán a Székelyföldről érkezett Torontóba mindössze kilenc dollárral a zsebében, és székely leleményességgel, talpraesettséggel felvértezve. Mosogatással kezdte, majd különböző szakmai tanfolyamok elvégzése után borszakértő lett. S mert Isten útjai kiszámíthatatlanok, egy szakvizsgán John Szabóval került szembe. “Szabó vagyok,” mutatkozott be John. “Szabó én vagyok,” válaszolt Zoltán. És azóta mint szakmai testvérek gyakran jelennek meg együtt gasztronómiai rendezvényeken. Mindkettő szakíró, mindkettő professzionális borszakértő és mindkettő a mienk: magyar.

A különbözőféle borokat megfelelő ételekkel párosítva – ez a gasztronómia művészete. Minden évben Berger Ferenc mesterszakács, egyetemi előadó a konyha irányítója. Előételként finom magyar falatokkal megrakott tálakat szolgáltatott fel, amelyeket 2007-es évjáratú Petronyi Csopaki Rieslinggek öblített le a vendégsereg. Azután következett a hagyományos zellerkrémleves, amelynek kísérője a 2008-as Petronyi Csopaki Trimini volt. A Hétvezér Raguhoz 2006-os J & J Egri Kékfrankost ajánlottak a Szabó-“fivérek.”

**KRISTÓF KATALIN
ERDÉLYI ÉNEKESNŐ
A TORONTÓI
MAGYAR HÁZBAN
IS FELLÉPETT**

Már kiskorában imádta a zenét. Lemezjátszójukkal első osztályú szórakozást nyújtott a teljes lakónegyednek, ingyen és bérmentve. A szoba sarkába állva énekelt, mert ott volt jó az akusztika – még effektet sem kellett tenni a hangra, visszhangzott, mint egy nagyágyú. Iskolai produkciók és hasonlók előzték meg konkrét énekesnői karrierjét, ezen előzményekről sajnos még fényképek is csak ritkán emlékeznek meg.

1997-ben Szászem táncolni hívta igencsak kezdeti szinten álló produkciójába, melynek még neve sem volt. Azt az első fellépés előtt el kellett keresztelni, innen a The Cool Project megnevezés. Katalin táncosnői karrierje egyetlen fellépés erejéig tartott. Szászem unszolására ugyanis elénekelt a The Cool Project első dalát, az Utazást. A produkciót be is mutatták annak rendje s módja szerint: felléptek vele a székelyudvarhelyi őszi szépségversenyen, 1300 ember előtt. Sikeres volt a dolog, így hát a táncosból énekesnő lett.

1998 folyamán, sok-sok éjszakába nyúló éneklés és kevergetés után elkészült a The Cool Project első nagylemeze Utazás címmel. A “nagylemez” megnevezés enyhén nagyképu, mert nemhogy bakelitlemezen, de még CD-lemezen sem jelent meg az anyag. Mindössze kazettán látott napvilágot, néhány nagyobb erdélyi városban forgalmazták. Ennek ellenére meglehetősen sokan vásároltak belőle és a The Cool Project lassan ismertté kezdett válni.

1999-ben Szászem újabb ötletekkel állt elő, már ami a zenét illeti. Fejébe vette, hogy márpedig szakít az erdélyi hangzással és megpróbál meglepetéseket okozni a zenei világnak és a közönségnek. Ez sikerült is, amikor bemutatták az Indul a zene című, akkoriban meglehetősen formabontó felvételüket. A szerencsés véletlen folytán Náksi Attila, az ismert Náksi vs Brunner dj-páros tagja Erdélyben járt és megismerkedett Katalinnal. Meghallgatta a zenéjüket, és annyira megtetszett neki, hogy az Indul a zene c. dalt meg is jelentette Magyarországon a Sex Club House c. válogatáslemezen (BMG Hungary), neves magyar klubéleti szereplők társaságában.

A szerencsés helyzet tovább fokozódott 2000-ben. A TCP együttes Valahol van 1 hely c. felvétele már Náksiék budapesti stúdiójában készült el. És ha már úgyis ott volt, rákerült a Sex 2 House c. válogatáslemezre (Sony Music Hungary). Náksi vs Brunner remixet is készített ennek a dalnak. Katalin felénekelte a The Cool Project második nagylemezét, amely ezúttal már CD-n is kapható volt. Mi volt a címe? Természetesen: Valahol van 1 hely. A lemezt még 2006-ban is forgalmazták. Kisebb botrány is volt, mivel a lemez borítóján az együttes tagjai egy szál fehérneműben és bundában pózoltak, s ez abban az időben nem volt megszokott dolog, főleg nem Erdélyben.

Ugyanebben az évben Katalin felénekelte első dalát szólóban, melyet Balázs István, a B-Style együttes vezetője írt. A dal címe Visszavárlak, hatalmas siker volt minden magyarlakta területen. Innen indult az ötlet, hogy készüljön egy Kristóf Katalin szólóprojekt.

Sok vita után Katalin és együttese 2001-ben megvált régi kiadójuktól, a Dancs Market Records-tól. Új lemezkiadójuk és mentoruk, az Euro Music mindent megtett, hogy Katalin nevét mindenütt megismerjék.

ZeneletoltesIngyen.hu

Christmas Jazz

Concert

with Dinner

**AN EVENING OF
HIGH-ENERGY JAZZ**

**By the Attila Fias Trio -
the main performers at
this year's EMMY Awards
Governor's Ball in Los Angeles**

Saturday, December 12, 6:30 p.m.

**Hungarian Canadian
Cultural Centre
Toronto**

840 St. Clair Ave. W.

Attila Fias
Jazz Pianist

Don't miss this one time concert with highly sought after platinum-selling pianist, arranger and composer, Attila Fias. Listen to Attila's special blend of sounds from across the globe as he performs original compositions from his newly released CD - *Stories* - as well as combines jazz and latin idioms with Hungarian music elements and find out why his albums have sold over 2 million CDs worldwide! A jazz performance unlike one you've heard before!

Sponsored by Gábor Vaski,
Ch.P. Strategic Wealth, CFP, BMus

www.attilafias.com

TICKETS: \$35 - including dinner
Master Chef: János Mudlic
Info and ticket ordering: 416-654-4926
or 416-491-4631

SZILVESZTER

2009 december 31

7:00

Koktél-fogadás

8:00

5 fogásos vacsora

Mesterszakács : Tóth Ibolya

Budapesti
Sztárvendég!

ZENE Vaski Gábor és az Esti Fény
Verseghy Árpád és a Fekete Föld

Jegyek ára: december 20-ig \$90.00 utána \$115.00

T: 416-654-4926 www.hccc.org

Magyar Kultúrközpont, Torontó

Balázs Palival

Színház az egész világ...

Ormay Gabriella, a torontói magyar színjátszócsoporthoz rendezője meglegedve nyugtázta a Nem élhetek muzsikaszó nélkül c. darab január 17-i bemutatójának a sikerét. Bevallása szerint húsz évi munkájának a csúcspontját jelentette ez az előadás. A színvonal illetően emelkedettségének egyik titkát a szerencsés szereposztásban látja, hiszen a főszerepet alakító Vaski Gábor közönséghez szokott profi előadóművész, a csoport többi tagja is tapasztalt amatőr színjátszó. A darab klasszikus értékei elvitathatatlanok, ám a jóhírű Fekete Föld Zenekarnak az egész előadást kitöltő aktív részvétele tökéletessé tette a hatást – étellel, jókedvvel telítette a jeleneteket.

Vaski Gábor jó énekhangja is tökéletesebben csengett Versey Árpádék zenekíséretével. Kár, hogy a Kodály Táncsoport nem kapcsolódott be nagyobb számban a mulatozó jelenetekbe, de a szükség szülte verbuválás jól sikerült, a közönség nem vette észre a hiányt. Mint ahogy csak a beavatottak tudták azt is, hogy utolsó pillanatban kellett beugratni Mina néni szerepében Bordás Erzsébetet, aki a tíz évvel ezelőtt megtanult szövegre kitűnően emlékezett, alakítása sok mosolyt csalt az arcokra. Jól alakította Zsani néni Stadler Tímea, a mindig durcás házi zsarnokot, aki viszont asszonyosan tudott elérzékenyülni is egy-egy önfeloldozó pillanatában. A mindig jóságos Pepi néni Zoltáni Anikó varázsolta életes figurává. Ragyogó karaktert hozott a deszkákra Flynné Székely Kinga Kisvicákné szerepében, Szücs Béla Lajost alakítva, de jól illeszkedett az együttes játékába Bácsi Bernadett, Bácsi Andrea, Perjesi Ilona is.

A függöny még le sem gördült, amikor elhangzott a meghívás Hamiltonba és a torontói Szent Erzsébet Templomba, ahol szeretettel várja a közönség ezt a remek előadást. További sikereket kívánunk Ormay Gabriellának és a színjátszócsoporthoz minden tagjának.

Dancs Rózsa

*Három napja szól a nóta...**Perjessy Ilona és Vaski Lisa*

Ki az úr a házban? Pólika és Balázs szerepében Vaski Lisa és Vaski Gábor

*Zsani néni (Stadler Tímea), Peppi néni (Zoltán Anikó),
Mina néni (Borbás Erszébet) és Biri (Bácsi Be rndett)*

Húzd rá, cigány...

2010. VOL. 4, NO. 2. - ÉRTESÍTŐ - BULLETIN - VOL. 4, NO. 2, 2010

PUBLISHER - KIADÓ: HCCC - KMKK - FELELŐS KIADÓ: SZABÓ KATALIN

www.hccc.org

ISSN 1913-2360

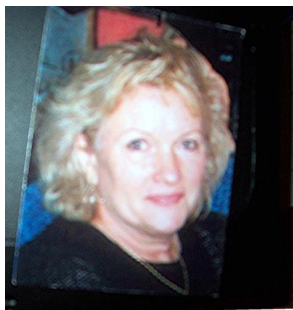
EDITOR - SZERKESZTŐ: DANCS TELCH RÓZSA

BOLDOG HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK KEDVES TAGTÁRSAINKNAK!

HAPPY EASTER TO THE MEMBERS OF THE HCCC!

IGAZGATÓSÁG - BOARD OF DIRECTORS

**ELNÖKI BESZÁMOLÓ A TORONTÓI KANADAI MAGYAR
KULTÚRKÖZPONT HELYZETÉRŐL**

Tisztelt Tagtársak!

Régen jelentkeztünk, mert az elmúlt három hónapban értékes, időt igénylő munkával voltunk elfoglalva, aminek elkészülte nélkül nem tudunk továbblépni, hogy célkitűzésünket megvalósítsuk.

Emellett a szokásos programokkal működtetnünk kellett a Magyar Házat. A szilveszter óta eltelt időszakban is válogatott, jó minőségű kulturális rendezvényeket szerveztünk önöknek, amelyen sokan részt is vettek.

Mint tudjuk, a Ház kikerült eladásra gondos és hozzáértő szakemberek által kiválasztott ügynök szerződésével. DTZ Barnicke vállalatán keresztül Ernest Kokeritz ügynököt választottuk szakmai hozzáértése, tapasztalata alapján. Ernest Kokeritz több éve foglalkozik a Ház elcserélésével, együttműködik a KMKK vezetésével, ismeri az épületet, a szervezeti felépítésünket, érti céljainkat.

Időközben a bizottságok kidolgoztak egy szaktervet, hogy mire szeretnénk átcsereálni a mostani KMKK-t. A jelenlegi épületről mindenki tudja, hogy képtelenek vagyunk gazdaságosan fenntartani, kulturális programjainkat megtartani, igényeinket a ma itt élő magyar közösség igényeihez igazítani.

Miért?

Az épület fizikai és korszerűtlen állapota miatt, parkoló hiányában, az energia magas költségei miatt, ugyanis a fűtés, hűtés, világítás fenntartása havi \$17,000-22,000 között van.

Ezért volt föltétlenül szükséges megterveznünk az új KMKK helyét, területét és az épület kihasználási tervét, különös hangsúlyt fektetve arra, hogy miképpen fogjuk működtetni és gazdaságosan fenntartani.

Ennek érdekében készült el a POR (Program of Requirements) magyar és angol nyelven, amelyet alább mellékelünk. Ennek alapján minden jóindulatú és magyar érzésű tagunk hozhat ajánlatot az új helyre, amelyet szakembereink megvizsgálják és kiértékelnek. Ebben a bizottságban részt vesznek az Igazgatóság és a magyar társszervezetek tagjai.

Az összetartás reményében nézünk a jövő elé. Minden magyar közösségre, a tagság egységes támogatására szükségünk van, mert csak összefogással tudunk eredményesen dolgozni.

“Egyedül a legnagyobb erő sem tehet mindent, mondhatnám, nem tehet sokat: egyesített erőknek pedig a lehetetlennek látszó is gyakran lehetséges.” (Kölcsey Ferenc)

Katalin Szabó

Szabó Katalin, KMKK elnök

2010 FEB. 27. 19 óra 2010 Feb. 28. 15 óra

TORONTO MAGYAR HÁZ

Teremtő légy velünk, fény szabadulj!

ZENÉS TÁNCOS TÖRTÉNELMI JÁTEK

A VANCOUVERI SZÍNÉSZ-
ZENÉSZ
BARÁTI KÖR

ÉS

A NIMRÓD
LOVASÍJÁSZOK

KÖZÖS PRODUKCIÓJA WWW.NIMRODFIAK.COM

JEGYEK:

HELYSZINEN: \$25

ELOVÉTELLEN: \$20

ZENE+INFO

VENDÉG
MŰVÉSZEK:

vitéz
Sziki Károly
Eger

Dánielfy Zsolt dr. Magyar Gábor
Debrecen Tahitótfalu

14 ÉV

ALATT

INGYENES

905 775 8353

416 573 9061

PROGRAMELŐZETES

- Március 6. Bácska-Bánát bál
Március 7. d. u. 3 óra - Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó: "Szép város Kolozsvár" - Farkas Major Annamária erdélyi művésznő és Szentiványi György zenés irodalmi műsora
Március 14. d. u. 3 - "1848, te csillag!" - Forradalmi megemlékezés
Március 20. este 8 óra - Ismerős arcok – koncert
Március 21. Lyukas zászló – az MVSZ filmdélutánja
Március 27-28. - Tavaszi vásár
Március 28. d. u. 4 óra - Debreceni Nyári Egyetem bemutatkozása (Mátyás Pince)
Április 10. Tavaszi sportbál
Április 11. este - Nagy Ibolya-Gergely Róbert koncertje
Április 17. este - a KMKK Kulturális Nagykövete – bál
Április 21-25. - Arabesque
Április 25. Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó - Élő újság (Mátyás Pince)
Május 1. Papa Duke koncert
Május 2. Közgyűlés
Május 9: Anyák napja
Május 16. d. u. 3 - Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó - "Kedvenc szerelmes versem, novellám" - olvasók közreműködésével
Május 16. 7. p. m. – Filmvetítés: "Dracula's Shadow - The Real Story Behind the Romanian Revolution" – Szóczi Árpád többszörös díjnyertes filmje
Május 30. - Hősök napja
Június 5. - Elnöki Gálabál
Június 6. - Trianoni megemlékezés
Június 18 - 20. - Magyar Napok
Június 26. - Kodály-koncert
Augusztus 21. - Szt. István-napi ünnepség
Szeptember 12. - Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó - *Márton Áron és Jakab Antal erdélyi püspökök szellemi öröksége*. Előadók: Dr. Vencser László (Bécs) és Varga Gabriella (Budapest)
Szeptember 17. - Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó - Élő Újság - "Itt van az ősz, itt van újra"
Október 2. - "Attila Fias Trio" - Kaleidoszkóp-koncert vacsorával
Október 16. - Bácska-Bánát bál
Október 24. - 1956 - Magyar Forradalom és Szabadságharc emlékünnepélye
November 6. - Székely bál
November 13. - Borkóstoló
November 21. vagy 28. – Közgyűlés
November 27. - Vadászbál
December 4-6. - Karácsonyi bazár
Dec. 4, 5, 6. „Szegény ember királysága” – Bábszínház - Sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház
Dec. 4. 5. 6. – Évvégi Kabaré - Sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház
Dec. 31. Szilveszter

A Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó márciusi vendége Farkas Major Annamária erdélyi művésznő, Szentiványi György ismert kanadai zeneszerző és zongoraművész, valamint a torontóiak kedvelt énekes, Szűcs Béla volt. A művésznő kedvenc operettszerepeiből válogatott össze egy csokorralalót, amelyeket zongorakísérettel adott elő nagy sikerrel a Toronto belvárosában lévő Mátyás Pincében. A hangulat meghittségét emelte, hogy megjelent Annamária Kanadában élő fia, Roberto és családja, köztük a két gyönyörű kisunok, a hat éves Erika és a négy éves Kirsten.

A Kolozsvárott született Farkas Major Annamária már gyermekkorában magába szívta a különböző művészetek hatásait, főleg a kincses város légköre és Kalotaszeg gazdag folklórja hagyott életre szóló élményt benne. Tanulmányait Kolozsvárott végezte, ott mint másod éves zeneművészeti főiskolás hallgató versenyvizsga nyerteseként lett a Kolozsvári Magyar Opera énekes. Első nagy szerepe Lilla volt Strauss KékDunájában, majd ezt követte a Marica grófnő, Iluska a János vitézben, később a Málnás Miska c. darabban hol Rolla, hol Marcsa szerepét játszta. Ezenkívül énekelt Handel, Mozart és Schubert műveket is - nemcsak a színpadon, hanem templomokban, többek között a torontói magyar templomokban is.

2002-ben férjével, Farkas Csaba zeneszerző és fagottművésszel, a Kolozsvári Magyar Opera karmesterével visszahonosítást kértek, és áttelepedtek Magyarországra. Mezőhegyesen találták meg második otthonukat, ahonnan az operettprimadonna állandó kiszállásban él - látogatja a környék, Dél-Magyarország városait, falvait, Erdélybe és Kanadába utazik, hogy énekelhessen. A világ zenei nagykövetének érzi magát, aki az ének szárnyán viszi a szeretetet az összmagyarság minden tagjának. Igazi kulturális missziót teljesít.

A Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézóban műsora meghatározó mozzanattal kezdődött: Annamária égő gyertyával a kezében, két kisunokája kíséretében vonult be a terembe és hárman elénekelték az Elindultam szép hazámból c. népdalt, majd a művésznő elmondta a Hun imát. A könnyekig meghatódott közönséget ezután az operettdallamok vidám hangjaival, Szentiványi György szerzeményével, a Seprűm, seprűm... kezdetű csárdásával ajándékozta meg a Farkas Major-Szentiványi duó, illetve a Farkas Major-Szentiványi-Szűcs trió. A programban fellépett Iván Elemér is mint zongorista.

Szentiványi György, Annamária és Iván Elemér

Annamária két gyönyörű unokájával

Nagyon szép, meghitt hangulatú volt idén a március 15-i ünnepi megemlékezés a torontói Magyar Házban. Mint műsorvezető azt találtam a legmeghatóbbnak, hogy évek óta talán először gyűlt össze több mint négyszáz ember az ünnepségre – igazán nagyszerű érzés volt végignézni a tömött sorokon, ahonnan ragyogó tekintetek követték a programot. A program pedig gazdag volt, változatos és alkalomhoz méltó. Mert „Vannak napok, melyek nem szállnak el,/ De az idők végéig megmaradnak,/ Mint csillagok ragyognak boldogan,/ S fényt szórnak minden születő tavaszknak,” ahogy fogalmazott Juhász Gyula *Március idusán* c. versében.

A kanadai és Magyar Himnusz eléneklése után Szabó Katalin, a Kanadai Magyar Kultúrközpont elnöke szót néhány szót ünneplő honfitársainkhoz.

Ezután hallgattuk meg az Erdélyből nemrég Kanadába települt Ludvig Zsuzsanna, a marosvásárhelyi rádió volt munkatársa, az Anyanyelvapolók Erdélyi Szövetsége volt irodavezetője ünnepi beszédét.

„Azért vagyunk ma itt, mert a tiszta tettekre és szavakra emlékezünk,” mondta a szónok. „Azért vagyunk ma itt, mert akárhova is helyezett bennünket a sors, büszke őrzői vagyunk a nemzetnek. Föltehetjük magunknak a kérdést, hogy 162 év távlatából van-e egyáltalán köze a márciusi eseményeknek hozzánk, kanadai magyarokhoz? Határozott és megfellebbezhetetlen IGEN a válasz. Megkerülhetetlen részei vagyunk a magyar nemzetnek, a szabadságszerető magyar népnek.

És a felelős nemzetszeretetből összetartozás születik, aminek cselekvő formája a nemzeti szolidaritás. Ha Erdélyben magyarokat vernek, ha Kárpátalján magyarok nélkülöznek, ha Felvidéken intézményesen megtiltják a magyar szót, akkor ne tűrjük mindezt szó nélkül. Hátrányosan megkülönböztetett, megalázott vagy árván maradt nemzettársaink iránti együttérzésünk ismételtesse meg velünk újra meg újra Zrínyi Miklós tiltakozó szavait: „Ne bánts a magyart!”

Ne várjuk el senkitől, hogy felelősséget vállaljon a szétszóródott magyarságért. Gondoljunk azokra, akik 1848 márciusában életüket adták a hazáért. Nem kértek, nem vártak el senkitől semmit, hanem adtak. Az életüket adták a szabadságért. Vajon tudjuk, mit jelent a szabadság?

A tiszta szavak erejével fogalmazhatjuk meg:

A szabadság azt jelenti, hogy felemelt fejjel járok.

Azt jelenti, hogy az emberek szemébe nézek.

Azt jelenti, hogy bátran nevethek és sírhatok.

Azt jelenti, hogy nyugodtan elmondhatom, ami fáj.

Azt jelenti, hogy szabadon szerethetek.

Azt jelenti, hogy szabadon álmodhatom.

Igen, ilyen nagy dolog a szabadság. A leírt és elmondott szavak szabadsága.”

Az ünnepi műsorban elhangzott Vörösmarty Mihály *Szózat* c. költeménye Farkas Major Annamária erdélyi művésznő tolmácsolásában, aki később elénekelte az *Elindultam szép hazámból* c. dalt is és elmondta a Hun imát, valamint Petőfi Sándor *Nemzeti dal* c. versének megzenésített változata Borbély Sándor előadásában.

A Magyar Ház Barsi Ernő Népdalköre *Kossuth Lajos azt üzente és a Most szép lenni katonának* c. dalokat énekelte el, azután Stadler Tímea Jókai Mór: *A márciusi fiataltság* c. írásával idézte fel az 1848. március 15-i eseményeket.

Szücs Béla Szentiványi György zongorakíséretével énekelte Erkel Ferenc: *Hazám, hazám...* c. áriáját, valamint Füredi Imre-Sándor Jenő: *Magyarok szép hazája...* c. alkotását. A műsor befejezéséhez közeledve Szentiványi György *Uram, adj békét...* című saját szerzeményét adta elő, felesége, Gabriella közreműködésével, amelyet a közönség fennállva tapsolt meg, ezzel fejezve ki a 92 éves művész iránti tiszteletét, szeretetét.

Nagy élményt jelentett az Arany János Iskola és a Szt. Erzsébet Magyar Iskola tanulóinak a fellépése. A szereplők mindegyikének szép, tiszta magyar kiejtése nemcsak az iskolák, a tanítók munkáját dicséri, hanem elsősorban a család hatását, a szülői példamutatást. Bognár Richárd, Borbély Eszter, Király Karina, Kovács Rebecca, Németh

József verset mondott, az I. osztályos Anton Renáta hegedűn játszta el *G. F. Handel: d-moll Sonata 3. és 4. tételét* nagypapája zongorakíséretével, Anna, Jackie, Bogi, Jazmin és Eszter csoportja népdalokat énekelt.

Ludvig Zsuzsanna

Farkas Major Annamária

Borbély Sándor

2010-03-14

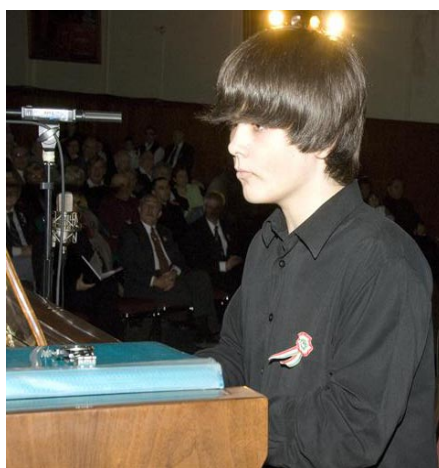
Fotó: Bozóky Barna

Bácsi Tamás nagyszerű zongorajátékát ezúttal is kitörő tetszéssel fogadta a közönség, akárcsak Stadler Tímea és Bácsi Betty szavalatát. Alulírott felolvasta *Wass Albert üzenetét március 15-re*, majd Borbély Sándor gitáron játszva elénekelt a *Ha én róza volnék* c. dalt. Az ünnepség a Székely Himnusz közös eléneklésével fejeződött be.

V. Kulcsár Ervin, a kanadai 56-os bizottság elnöke ezalkalommal nyújtotta át a szabadság harcosainak kitüntetését.

Stadler Tímea

Bácsi Tamás

Bácsi Bernadett

Ismerős Arcok KONCERT

Annyi mindent kéne még elmondanom
S ha nem teszem, talán már nem is lesz rá alkalom
Hogy elmeséljem, milyen jó, hogy itt vagyunk
S mint a régi jó barátok egyet mondunk s egyet gondolunk

Mint a villám tépte magányos fenyő
Mint a vizét vesztett patak, mint az odébb rúgott kő
Mint a fáradt vándor, ki némán enni kér
Otthont, házat, Hazát, nyugalmat már többé nem remél

S bár a lényegét még nem értheted
Amíg nem éltél nehéz éveket
Hogy történjen bármi, amíg élünk s meghalunk
Mi egy vérből valók vagyunk

Mint a leszakított haldokló virág
Mint az öt millió magyar, akit nem hall a nagyvilág
Mint porba hullott mag, mi többé nem ered
Ha nem vigyázol ránk olyanok leszünk mi is, nélküled.

S bár a lényegét még nem értheted
Amíg nem éltél nehéz éveket
Hogy történjen bármi, amíg élünk s meghalunk
Mi egy vérből valók vagyunk!

Március 20-án este az **Ismerős arcok** nagyszerű koncertjére került sor az Árpád teremben. Azok számára, akik elmulasztották ezt az egyszeri élményt myújtó eseményt, hadd álljon itt egyik múlhatatlanul szép daluk szövege, amelyet mindannyiunknak ismernünk illenék.

Attila, a dalok szövegírója

Sajgó Szabolcs

mondd azt

mondd azt hogy reggel
mondd virágzó almafa
mondd dagasztott kenyered megkel
mondd hazamegy minden katona
mondd holnapba néző szemmel
a láncok lehullnak mind
mondd visszaad halottat temető tenger
s fénylenek feledett szeretteink

modd az örök nap ragyog
ami eltörött mind egész
mondd
hátra előre semmi nincs
csak a ma van
csak az itt
s az óceán nyugalma

Kaleidoszkóp

2010. ápr. 25.
d. u. 3:30 órakor
Mátyás Pince
Zenés irodalmi délután
Házigazda Dancs Rózsa
ÉLŐ Magazin
Fellépnek kanadai magyar írók,
költők, előadóművészek
840 St. Clair Ave. W.
Beléptidj: \$15.00
Tel.: 416 491 4631

Irodalmi Kávézó

Sajgó Szabolcs

örök tavasz

sóhajtozol mint szélben a szil
megbékélsz csőben hajszálgökér
közelgő őszt fülelsz mint falevél
s mint rögöt a mag szeretsz
örök tavaszban

AMÍG LEHET

KIRÁLY ILONA

Adni szeretnék! – Folyton adni.
Valamit adni, míg lehet.
Gyűlnek fölém balsejtelemmel
megrakott sötét fellegek.

Figyelmeztetnek: jön az ősz, és
hamarosan itt lesz a vég.
Hallani sem akarom őket,
ebből a beszédből elég!

Mert addig én még adni vágnék:
túlradó szeretetet,

tapasztalatot, ami másnak
megkönnyíti az életet.

Mindezt naívan, versbe öntve.
De kinek kell ma már a vers?
Szívtelen ez a mai élet,
kegyetlen, önző, durva, nyers.

Szeretnék mégis tovább adni,
míg bennem piciny szikra él.
Úgyis tudom, - mint annyi mást is -,
elsodor majd az őszi szél.

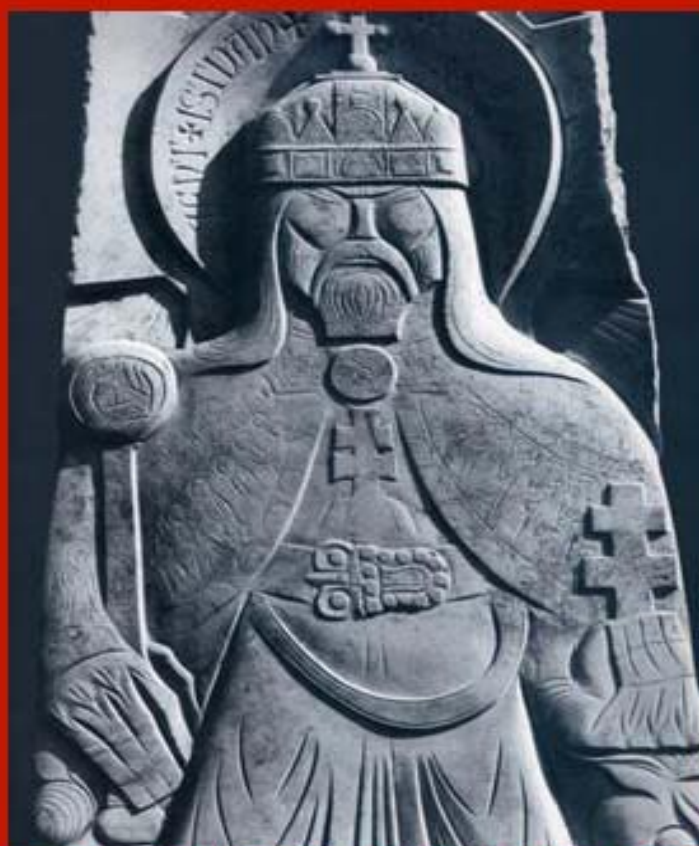
Király Ilona, a férje, Imre és Pauzer Magdolna

A Kalejdoszkóp-esteken saját munkákkal szerepelt Béni Olga, Benkő Gabriella, Blajer Erzsébet, Dancs Rózsa, Kántor Pál, Kaslik Ibolya, Kaslik Péter, Király Ilona, Mátyási Terka, Ormai Gabriella, Rékai Kati, Sajgó Szabolcs, Sándor Mary, Telch György, Ugray Tamás, gitározott Borbély Sándor, zongorán játszott Bacsó Tamás, Cserhádi Emőke, Farkas András, Fias Attila, Szentiványi György, énekelt Balatoni Sárika, Szíjjártó Sarolta, Szűcs Béla, Vámos Marika, Vaski Gábor

ABOUT OLGA BENI'S BOOK: AZ UTOLSÓ ELŐTTI SZÓ JOGÁN

Is there anything that could throw an obstacle in love's way? Hardly. A young person being in love with an older, handsome man cannot be convinced that there are lies and hypocrisy behind the sweet words.

Olga's book is about unconditional love, disappointment, humiliation, and unregainable loss of the relationship with his beloved child. After a short romantic period of marriage she gives birth to his son whom she leaves behind when she flees the country, hoping that she can unite with her family soon in a free country. Later, already in Canada, she learns that her husband got a divorce from her and married the babysitter of their son. In her book, we can follow Olga's struggle to get closer to her son after returning home for a visit. Step by step, she loses her fight because Tomi – being brainwashed by his father - did not forget her that she gave up him. Despite her deep motherly pain, her great reward is the love of her grandchildren.

SZENT ISTVÁN-NAPI TEADÉLUTÁN

**Torontói Magyar Kultúrközpont
Árpád terem**

2010. augusztus 22-én d. u. 3 órai kezdettel

Ünnepi szónok:

Laczkó István atya Magyarországról

Rövid ünnepi műsorban fellép:

**Szentiványi György (zongora), Szűcs Béla (ének), Ducon
Gerzson (szavalt), Telch György (szavalt)**

Filmvetítés:

**István a király – a csíksomlyói nyeregben tartott
szabadtéri előadás**

Kávét, teát és szendvicset szolgálunk fel a jelenlévőknek

**Házigazda: Dancs Rózsa
Mindenkit szeretettel várunk**

A TORONTÓI KODÁLYEGYÜTTES ÖTVEN ESZTENDEJE

Vannak emberi sorsok, amelyek maradandó nyomot hagynak maguk után. Néhai Zadubán György torontói öröksége immár félévszázada hirdeti, hogy a megtartó anyanyelv és nemzeti kultúra forrásaitól elszakadva, parlagot törve is lehet tartalmasan, sorsfordítón élni és dolgozni.

1960-ban, három évvel Kanadába érkezése után megalakította a Kodály férfikórust, amely 1962-ben kibővült és Kodály Együttesként élt és él tovább. Kodály Zoltán álmát valósította meg a hűséges tanítvány: eljuttatta a magyar zenét a tengeren innenső partjaira is. Küzdött a kodályi elmélet terjesztéséért a kanadai operatársulat segédkarnagyaként, középiskolai zenetanárként, kórusvezetőként. Haláláig szolgálta a torontói Szent Erzsébet egyházközséget is mint karnagy, iskolaigazgató és kántor.

A Táncsoport alapító koreográfusa Prommer Gyula volt, aki az O’Keefe Centreben tartott Európa Ünnepei (European Holidays) idején tartott előadásától kezdve az 1967-es Expo-n át egész É-Amerikát megismertette a magyar táncokkal - hatalmas szakmai és közönség sikereket aratva. A hetvenes évek közepétől Dreisziger Kálmán tánctanár-koreográfus vette át a néptáncsoport irányítását, aki fellendítette a táncművészetet is. Közben a Kórus is újabb virágkorát élte, ami elsősorban Zydron Margit munkáját dicsérte. Az ő vezetésével rendezték meg az énekkar 25. évfordulójás hangversenyét is.

A kilencvenes években Dobi Gabi vezette a táncsoportot, aki elsősorban az autentikus táncokra összpontosított, csángó és más folklórszigetek tájain keresgélve az ősi forrásokat.

Az 50. évfordulóra már év eleje óta készül az együttes. A valamikori kórus, ma Scola Cantorum ugyanolyan lelkesen próbál, mint a mindenféle korosztályt felölelő táncosok.

A koreográfusok egyike, a miskolci-budapesti Farkas Réka elmondta, hogy nagy élményt jelent számára a táncsoporttal dolgozni, mert tagjai egy “húron pendülnek,” büszkék az ötven éves múltira és meg akarják mutatni nemcsak a világnak, hanem gyermekeiknek, unokáiknak is, hogy milyen gazdag kulturális örökséget hoztak az újvilágba.

Józsa Tamás Debrecenből érkezett Torontóba, hogy előkészítse az évfordulós műsort. Rékával kidolgoztak egy olyan koreográfiát, amely tulajdonképpen sorsszinfonia táncban elbeszélve. A születéstől a lakodalmasig tart az első felvonás programja, amelynek szép rendje felborul a második részben. Itt ugyanis hangsúlyt kap az emigráció okozta traumatikus állapot, amikor az élet megszokott ritmusa felborul, a gyökerek meglazulnak, és kezdődik a létért való vergődés. Hogy aztán a végén minden a helyére kerüljön.

A Markham Theatre for the Performing Arts színpadán mutatkozott be hatalmas sikerrel a félévszázados Kodály Együttes, amelynek kívánunk további sikeres 50 esztendő!

A Megújulás Éve

Magyar Kulturközpont, Toronto

840 St. Clair Avenue • Telefon: 416-654-4926 • www.hccc.org

Diszvendég: Dr. Pordány László

(FIDESZ) Irt, a Magyar Demokrata Fórum alapító tagja, Magyarország volt Államtitkár,
Új-Zélandi, és Dél-Afrika Nagykövete, a Nemzeti Fórum egyik Vezetője

Házigazda: Vaskó Gábor (M.P., C.P., M.M.)

Zene: Ötvös Géza és a Kontinental Zenekar
Farkas Nándor és cigányzenekara

2010

Elnöki Gála

június 5
este 7

A TORONTÓI MAGYAR HÁZ 2010-ES GÁLABÁLJA

*“Ember az, aki magyar tánchoz jól terme, örüljön!
Férfierő s lelkes szikra feszíti erét.” (Berzsenyi Dániel)*

A megújulás jegyében szervezte a Kanadai Magyar Kultúrközpont vezetősége az idei elnöki gálabált, amelynek díszvendége Dr. Pordány László volt, a Magyar Demokrata Fórum egyik korábbi vezetője, a Nemzeti Fórum egyik tagja, Magyarország volt ausztráliai, új-zelandi és dél-afrikai nagykövete. Dr. Pordány az új Magyar Kormány, a Magyar Országgyűlés és a Kárpát-medence magyarságának üdvözlésével érkezett hozzánk.

Az est koktélfogadással kezdődött. A fogadás és vacsora idején Farkas Nándor és cigányzenekara muzsikált, később a tánczenét Ötvös Géza és a Kontinentál Zenekar szolgáltatta. A gálabál ceremóniamestere, Vaski Gábor, a KMKK alelnöke üdvözölte a vendégeket.

A kanadai politikai élet képviselői közül jelenlétével tisztelte meg rendezvényünket Michael Prue MPP (Beaches – East York), aki felolvasta Andrea Horwath, az ontariói NDP vezetőjének üdvözlését és beszélt magyarországi utazásának élményeiről. A torontói magyar közösség barátja, Georgina Bencsik az ontariói Liberal Party képviselőjében (Candidate for Regional Vice-President Ontario) több levelet olvasott fel, így Dalton McGuinty, Ontario miniszterelnökének az üdvözlését, valamint Bob Delaney MPP, Dave Levac MPP, Dr. Eric Hoskins MPP köszöntését. A vacsorán jelen lévő Joe Mihevc nemcsak a maga nevében beszélt, hanem a torontói polgármester, David Miller üzenetét is tolmácsolta. Az ontariói külügyminisztériumot Diana Sárosi képviselte.

És ha már magyar bál, nem maradhatott el a Kodály Együttes bemutatója sem, akik tüzesen ropták a táncot, amelyről Dr. Pordány beszédében megjegyezte: a magyar tánc a legszebb a világon.

A kanadai és magyar himnusz eléneklése, valamint a hivatalos elnöki köszöntő után Sajgó Szabolcs atya, a Szent Erzsébet Római Katolikus templom plébánosa mondott áldást. Mind Vaski Gábor, mind Szabó Katalin elnök köszöntötte a szervezetek képviselőit, a Magyar Ház Igazgatóságának tagjait, az önkénteseket – ez utóbbiakat diplomával is megjutalmazták, megköszönve évtizedes fáradhatatlan munkájukat. Szabó Katalin hangsúlyozta a tagság támogatásának jelentőségét, amely nélkül nem tudunk megújulni.

Mert ”közösségünknek megújulásra van szüksége, mondta az elnökasszony, meg kell újulnunk, amelynek egyik alapfeltétele, hogy ezt az épületet kicseréljük egy lakhatóbbra, amely nemcsak önmagát tartja fenn, hanem otthont ad kulturális hagyományaink korszerűbb ápolására is. Ne felejtjük el: a torontói Magyar Ház a nyugati magyar emigráció legnagyobb Magyar Háza! Amikor új épületet akarunk vásárolni, erről a megkülönböztető jelzőről nem akarunk lemondani – amennyiben lehet, meg akarunk maradni a legnagyobb kultúrközpontnak. Ennek a célnak csak akkor tudunk megfelelni, ha a legnagyobb támogatást kapjuk a tagság részéről, a legnagyobb összefogással, egységesen... Azért rendeztük a mai gálabált is, hogy a bevétellel gyarapítsuk erőforrásainkat, hogy ki tudjunk tartani addig, amíg az új házunkat megtaláljuk.”

Az idei gálabál is a megszokott jó hangulatban telt el, elegánsan feldíszített teremben (Mudlic Kató főtitkárnak és csapatának érdeme), elegáns és jókedvű vendégek részvételével, akik egyhangúlag dicsérték Tóth Ibolya mesterszakács pompás vacsoráját és a mellé felszolgált finom magyar borokat.

“Nincs más haza, csak az anyanyelv...”

(Márai Sándor)

Kaleidoszkóp
2010. június 20.
d. u. 5:00 óra - Mátyás Pince
Csibi Éva
A rövid távfutó maratonja
c. könyvének bemutatása
A helyszínen a szerző dedikál
Házigazda Dancs Rózsa
840 St. Clair Ave. W.
416 491 4631

Irodalmi Kávézó

Kaleidoszkóp
2010. június 18.
d. u. 5:00 óra - Mátyás Pince
Kántor Pál
többkötetes költő szerzői délutánja
A helyszínen a szerző dedikálja könyveit
Házigazda Dancs Rózsa
840 St. Clair Ave. W., Toronto
416 491 4631

Irodalmi Kávézó

A KALEIDOSZKÓP IRODALMI KÁVÉZÓ VENDÉGÜL LÁTJA A DEBRECENI
EGYETEM KÜLDÖTTségÉT A MAGYAR HÁZ MÁTYÁS PINCÉJÉBEN

MEGHÍVÓ

BEMUTATJUK A **DEBRECENI EGYETEMET** ÉS AZ
1927 ÓTA MŰKÖDŐ **DEBRECENI NYÁRI EGYETEMET**

2010. MÁRCIUS 28-ÁN D. U. 4 ÓRAKOR A KANADAI MAGYAR
KULTÚRKÖZPONTBAN, 840 ST. CLAIR AVE. WEST, TORONTO

**FELAJÁNLUK EGY ÖSZTÖNDÍJAT EGY OLYAN
KANADAI HALLGATÓNAK, AKI MAGYARUL
SZERETNE TANULNI BÁRMILYEN SZINTEN**

DR. RÁCZ ISTVÁN, A DEBRECENI EGYETEM IGAZGATÓJA
DR. SZAFFKÓ PÉTER, A DEBRECENI NYÁRI EGYETEM IGAZGATÓJA
MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

“Ma fogjatok kezét, s esküdjétek...”

Trianon a magyar nemzet 90 esztendeje tartó gyásza. Az idej esztendőt az Erdélyi Nemzeti Tanács Trianoni Emlékévének nevezte, ugyanakkor a Magyar Országgyűlés a gyásznapot, június 4-ét a Nemzeti Összetartozás Napjává kiáltotta ki. Ezzel a törvénnyel az Országgyűlés kinyilvánítja, hogy “a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek.”

Egy a nemzet – olvassuk a torontói/ontariói rendezvénysorozat ünnepi szónoka, Dr. Pordány László kötetének a címét. Amint a könyvben olvashatjuk, a kötet címe Csató Endrétől, az ausztráliai Magyar Élet főszerkesztőjétől származik, és sok évtizedes nemzeti meggyőződésünk, vágyunk frappáns megfogalmazása. Abból a fájdalomból felfakadó kiáltás, amit Trianon okozott a magyar nemzetnek, amelyről “Nem kell beszélni... sohasem,/De mindig, mindig gondoljunk reá...” (Juhász Gyula.)

Dr. Pordány László, a Nemzeti Fórum tagja rövid torontói tartózkodása idején meghívást kapott a dél-ontariói Kitchener magyar közösségének a kultúrközpontjába, a Kossuth Hall-ba is, ahol rövid köszöntőt mondott, kiemelve, hogy nyelvtanilag is kizárja egymást a két fogalom: trianoni békeszerződés, mert nem békét, hanem egy kilenc évtizede tartó háborús helyzetet indított el az aláírás. A szerződéshez az aláíró felek részvételére van szükség, holott történelmi tény, hogy a magyaroknak semmiféle szerepet nem engedélyeztek a nagyhatalmak, amikor a gyászos diktátumot előkészítették. A Nagy folyó (Grand River) parti magyarok műsorszámait arra figyelmeztettek, hogy bár Trianon szétdarabolta a nemzet testét, amelynek tagjai a világ minden sarkába szétszóródtak, mégis megőriztük és meg is fogjuk tartani értékeinket: a néptáncot, az édes anyanyelvünket, amelyen énekelünk, verset mondunk, imádkozunk.

A torontói megemlékezést vasárnap délután tartottuk a Mátyás Pincében. Rövid ünnepi műsorunkat egy korabeli visszaemlékezéssel kezdtük, az ausztráliai Padányi Viktor írásával.

Szentiványi György zeneszerző zongorakíséretében Szűcs Béla elénekelt a *Magyarok szép hazája* kezdetű dalt, majd a 92 éves Gyuri bácsi kompozícióját hallhattuk, a *Turul madár* c. szerzeményt.

Havas István *A négy szobor* c. költeményét ifj. Engyel Gyula olvasta el, majd az ünnepi szónok, Dr. Pordány László beszélt. Idézetekkel alátámasztott személyes tapasztalatait mondta el az “egy a nemzet” gondolatáról, a békeszerződés fogalmának önmagát megsemmisítő tényéről, a magyarországi változások jövőbe mutató programjairól. Az emlékműsort követő beszélgetés során sok olyan kérdésre kaphattunk hiteles választ az ünnepi szónoktól, amit semmiféle újság-, rádió-, illetőleg tévéműsor nem tud pótolni. Egyértelmű és pozitív üzenetet tolmácsolt, amely előre mutat, a trianoni trauma gyógyulásának irányába. Hogy – Karinthy Frigyeset aposztrofálva – ha azt halljuk majd: Kolozsvár, és ezt: Erdély, és ezt Kárpátok – akkor mindenki arra gondoljon, hogy ez itt az én hazám.

A trianoni megemlékezés résztvevőinek egy csoportja. Fotó: Telch György

IN MEMORIAM ABERT LAJOS (1945 - 2010)

Ritkán történik meg az életünkben, hogy röpké időre találkozunk valakivel, akit mindjárt barátnak érzünk. Aki, ha eltűnik, pótolhatatlan űrt hagy maga után. Lali ilyen valaki volt számomra: rövid ideig ismertem, de úgy éreztem, hogy mindig ismerősöm, barátom volt, akire szükség esetén számíthattam is.

Először csak egy újságban megjelent írására figyeltem fel, amelyben megvédte a munkánkat, a Magyar Ház vezetősége önkéntes munkájának a becsületét. Csak később, a tavalyi Bálint napi bálon tudtam meg, hogy kit is fed a név: Abert Lajos. Azon a bálon vidám volt, táncolt Cincivel, mulatott – élte az életet. Ha rátévedt az ember tekintete az asztalukra, azonnal feledte a csüggedést, keserűséget – érezte, hogy Lali, a lalik támogatják a törekvéseinket, a magyar kultúrának a szolgálatát, ezért érdemes folytatnunk. És – nyugdíjaztatása küszöbén már belevetette magát ő is a szürke eminenciások táborába. Attól kezdve Cincivel együtt fáradhatatlanul segítették a Magyar Ház programjainak a szervezését. Nevetve mesélte, hány üresjáratú órája ment rá arra, hogy meggyőzze ezt vagy azt a feltelefonált személyt, hogy eljőjön egy előadásra, hány és hány tréfát kellett elsütnie, amíg elhitette a vonal másik végén aggodalmaskodó honfitársunkkal, hogy nem ördögök gyűlésére hívja, hanem magyar kulturális rendezvényre.

Személy szerint köszönhetem neki a Kalejdoszkóp c. folyóiratom népszerűsítését, előfizetők toborzását és a folyóirat megsegítésére rendezett Fias Attila-koncert hirdetését. Igen, ezen a hangversenyen mondta el, hogy beteg. Alig múlt el azóta pár hónap, és íme, itt állunk a koporsója mellett. Pedig akart élni. Ahogy ismertem, Lali szeretett élni. Feleségével, Cincivel mindenütt jókedvűen, mindig kacagva jelent meg – és mindig visszatért a Magyar Háza. Pár héttel ezelőtt is, már túl a szervezetét megviselő chemoterápián, még bekukkantott, hogy lássa, mi a helyzet, hogy mennek a dolgok, hogy mit kell tennie, ha majd meggyógyul. Nem így lett. Isten magához szólította – és nekünk nem marad más teendőnk, minthogy elbúcsúzzunk tőle. Búcsúzik tőle a Magyar Ház vezetősége, búcsúzik tőle a Kalejdoszkóp. Isten veled, Lali, nyugodjál békében!

Elegánsan, büszkén a
Gála bálon az Árpád
terem előtti hallban:
Cinci és Lali

**KÖSZÖNTJÜK DR. PORDÁNY LÁSZLÓT,
A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÚJ
KANADAI NAGYKÖVETÉT**

PORDÁNY LÁSZLÓ Pécsen született 1945-ben, ott végezte iskoláit. A Szegedi Egyetem Bölcsészettudományi Karán diplomázott, majd posztgraduális tanulmányokat végzett Angliában és az Egyesült Államokban, ahol később több ízben oktatott különböző egyetemeken. Hosszabb ideig dolgozott a Szegedi Egyetem Angol Tanszékén. Tolmácsképző és fordító, majd később Hungarian Studies (angol nyelvű hongarológia külföldiek számára) képzést indított és vezetett. A '80-as években néhány munkatársával új angol tanszéket alapított a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán, melyet először docensként, majd tanszékvezető tanárként irányított.

Célkitűzése és tevékenysége a szoros értelemben vett oktatói és tudományos munkán túl arra irányult, hogy közelebb hozza egymáshoz a magyar és angolszász kultúrát, szellemi életet és világlátást. Mintegy 50 jelentősebb cikke és szakmai tanulmánya, valamint két könyve jelent meg. Többek között az USA-ban, Németországban és Oroszországban volt vendégelőadó; számos országban tartott tudományos előadást főként nyelv- illetve fordításelméleti témában.

Felesége Dr. Csikós Mária tanár, férjével együtt az MDF egyik alapítója. Egy lányuk és egy unokájuk van. Magyar-magyar kapcsolatokkal a 70-es évektől, külügyekkel közvetlenül a rendszerváltozás előkészítésének idejétől foglalkozik, ettől kezdve jelennek meg - itthon és külföldön - e témájú írásai is. A Szegedi MDF első elnöke, Lezsák Sándor elnöksége idején az Országos Elnökség tagja.

Az Antall-kormány alatt Ausztráliában és Új-Zélandon teljesített szolgálatot, mint a Magyar Köztársaság nagykövete. Hazajövele után a Magyarok Világszövetségének külügyi titkára volt Csoóri Sándor elnökségének ideje alatt. Az Orbán-kormány hivatalba lépését követően Pretoriába kapott nagyköveti kinevezést. A Dél-afrikai Köztársaságon kívül egyidejűleg 5 országban képviselte hazánkat. Jelenleg külügyi tanácsadó; a Nemzeti Fórum Külügyi Munkacsoportját vezeti.

Pordány László: A nyugati magyarságról

„... Ha „csak” kétmillió körüli, esetleg annál is alacsonyabb, mondjuk másfél-két millió között van az összlétszám, akkor is reális, hogy tizenöt millió magyarról beszéljünk, ami különösen Antall József nyomán vált általánossá.

Ha nem tekintenék a nyugatiaknak azt a számtalan kiváló, gyakran kiemelkedő eredményét és teljesítményt, melyet az élet legkülönbözőbb területein értek, mindenképpen a hazai és az elszakított területek magyarságával azonos nagyságrendű nemzetrészt és értéket képviselnek. A kapcsolatok tudományos, nemzetgazdasági, nemzetpolitikai, valamint az egyetemes magyar kultúra szempontjából egyaránt elengedhetetlenül fontosak. A nemzetellenesség korszakainak a tükrében különleges érdeme az emigrációnak, hogy akkor tett a legtöbbet a magyar nemzeti tudat megtartása és megerősítése érdekében, amikor azt a Kárpát-medencében minden eszközzel tiltották és rombolták.” *(Részlet Pordány László előadásából, amely elhangzott 1008 áprilisában, Budapesten a Társadalmi Párbeszéd Fórumán)*

**“HETVENÁLLOMÁSOS ZARÁNDOKÚTON” MÁRTON ÁRON ÉS JAKAB ANTAL
SZELLEMEINEK FÁKLYAVIVŐI A TORONTÓI MÁTYÁS PINCÉBEN**

Jobbról: Szabó Katalin, a KMKK elnöke, Dr. Vencser László, Varga Gabriella, Dr. Nagy László, Sajgó Szabolcs, Dancs Rózsa házigazda. Fotó: Telch György

A Kaleidoszkóp Irodalmi Kávézó meghívására Erdély üzenetét hozták el Torontóba a Jakab Antal Keresztény Kör Alapító elnökei, Varga Gabriella budapesti újságíró és a Linzben élő-dolgozó Dr. Vencser László atya, az Osztrák Püspöki Konferencia keretében működő Katolikus Idegennyelvű Pasztoráció országos igazgatója. Márton Áron és Jakab Antal erdélyi püspökök szellemi örökségéről tartottak előadást, valójában azonban az összmagyar eszme tolmácsolói voltak, amelyet a két főpap egész életében és tevékenységében keresztként felvállalt és hirdetett.

A rendezvény egyházi fővédnökének, †Miklósházy Attilának Sj, Ep. Emeritus Hungarorum in Exteris az üzenetét egyik díszvendégünk, Dr. Nagy László atya, a Torontói Főegyházmegye Püspöki Helynöke olvasta fel: „*Kedves László! Köszönöm leveledet, melyben tudósítasz, hogy szeptember 12-én Torontóban lesztek és a vasárnapi szentmise után megemlékezést fogtok tartani a Kultúrházban „Márton Áron és Jakab Antal erdélyi püspökök szellemi örökségéről”. Örvendek a hírek és természetesen elvállalom a rendezés egyházi fővédnöki címét, mert hiszen mindkét püspököt hitvalló hősöknek tekintem a magyarság érdekében és hitük megvallásában. Bármennyire is szeretnék jelen lenni az előadásokon és veletek ünnepelni a szentmisét is, de sajnos egészségi állapotom nem olyan kedvező, hogy ezt meg tudjam tenni. De lélekben Veletek leszek és sikeres ünneplést és megemlékezést kívánok mindnyájatoknak. Imáimban Erdély mindig szerepel és ezt nem lehet elválasztani magyarságunk megvallásától. Talán lesz alkalmunk legalább telefonon beszélni, amikor Torontóban lesztek. Addig is szeretettel köszöntelek innen a távoli „számkivetésből”, és az Úr Jézus meg a Magyarok Nagyasszonya oltalmába ajánlom vállalkozástokat.*”

A rendezvény második díszvendége P. Sajgó Szabolcs SJ., a torontói Szent Erzsébet templom plébánosa a polgári fővédnök, Balogh Zoltán Társadalmi Felzárkózásért Felelős Államtitkár levelét ismertette. Hadd idézzünk néhány sort belőle:

“Tisztelt Honfitársak! Igazi elhivatottságra vall, hogy a Kaleidoszkóp az emigrációban, a már magyarul nem beszélő második, harmadik nemzedék tagjaihoz és az angol nyelvű társadalomhoz is nyughatatlan lelkesedéssel és hittel sugározza közös nemzeti értékeinket.

A Kaleidoszkóp Irodalmi Kávészó szeptember elején sorra kerülő Márton Áron és Jakab Antal erdélyi püspökök szellemi öröksége c. rendezvénysorozata egy újabb, izgalmas kulturális, keresztény ismeretterjesztő misszió. Ez az esztendő egy kettős évforduló, hiszen egyszerre emlékezünk boldog emlékezetű Márton Áron püspök halálának 30. évfordulójára, és arra is, hogy éppen 30 éve, hogy dr. Jakab Antal püspök átvette tőle a gyulafehérvári egyházmegye vezetését. Olyan emberek voltak ők, akik nélkül ma kevesebb lenne a magyar szó, és erőtlenebb a keresztény hit a Kárpát-medencében. A lelkek pásztorkodását egy istentelen, magyarellenes diktatúrában végezték rendíthetetlen hittel, alázattal és bátorsággal...

Önök áldozatos munkájukkal egy szilárd szellemi, kulturális hidat építenek ki az anyaországi és a külföldre szakadt nemzettársaink között, és ez köldökszinórként folyamatosan frissíti a kapcsolatot. Különös nyomatékot ad munkájuknak, hogy az észak-amerikai diaszpóra egyetlen ilyen jellegű és színvonalú folyóirata a Kaleidoszkóp. Köszönjük, hogy sikerrel hívják fel a figyelmet az egyetemes magyar kultúrára az idegen ajkú világban is, tekintélyt, megbecsülést szerezve a magyar névnek és barátokat Magyarországnak...

Köszönet és megbecsülés illeti Önöket, mert nem szüntek meg magyarnak lenni, mert „tűzvigyázóként” őrzik a hazaszeretet lángját és új tüzeket szítanak áldozatos munkájukkal. Erőt, kitartást és áldást kívánok munkájukhoz!

Szívélyes üdvözlettel: Balog Zoltán református lelkész, államtitkár.”

A magyar nemzet egészében való gondolkodás jellemzi a JAKK elnökeinek egész tevékenységét és ennek a gondolatiságnak a jegyében mutatták be egymáshoz kapcsolva a két nagy előd szellemét is.

A vasárnap délelőtti szentmisét a Szent Erzsébet templomban Vencser atya celebrálta, akit pontosan 39 esztendővel ezelőtt, 1971. szeptember 12-én - akkor is vasárnap volt! -, szülőfalujában, Gyergyóditróban szentelt pappá Márton Áron püspök. Vencser atya Isten ajándékának nevezte azt, hogy ezt az évfordulót éppen Torontóban ünnepelhette meg az őt szeretettel és őszinte örömmel körülvevő honfitársak körében. Pappászentelése előtt, a gyulafehérvári Hittudományi főiskolán Dr. Jakab Antal volt az egyházjog tanára, később pedig Márton Áron, majd Jakab Antal megyéspüspökök kormányzása idején ugyanazon a Főiskolán maga is erkölcszociológiát tanított, tudtuk meg tőle.

Az előadás meghittségét emelte egész sor könyv társszerzőjének, Varga Gabriellának a jelenléte és közreműködése, aki Dr. Jakab Antal unokahúgáaként sok-sok, csak a család által ismert mozzanatot elvenített fel a „püspökbácsi” életéből. A Kárpát-medencében könyvtáralapítóként ismertté vált többkötetes szerző, Varga Gabriella publicista - legalább húsz településen, Kárpátalján, Erdélyben, Felvidéken nyitott könyvtárat, maga gyűjtötte könyvek ezreivel ajándékozva meg az édes anyanyelvre szomjazókat.

Hármas évforduló kapcsolta egybe tehát kanadai útjukat: Jakab Antal születésének 100., Márton Áron halálának közele, 30. és Dr. Vencser László pappá szentelésének 39. évfordulója.

Szervátiusz Tibor alkotása

AZ 1956-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARCRA EMLÉKEZVE

Az idén is lengett a magyar nemzeti színű zászló a torontói városháza előtt, és felcsendült a Magyar Himnusz a jelenlévők ajkán. Előbb az 56-os honfitársaink szóltak, majd Dr. Juhász Imre, a magyarországi Független Rendészeti Panasztestület elnöke méltatta a történelmi eseményt.

A Kanadai Magyar Kultúrközpont Árpád termében vasárnap délután gazdagon összeállított ünnepi műsorral emlékezett a torontói magyarság arra a napra, amikor “egy nép azt mondta: elég volt!” A megemlékezés ünnepi szónoka Dr. Juhász Imre volt szívhez szólóan méltatva hőseinket, akik tudták, hogy milyen nagy dolog a szabadság, amely nélkül nem élhet az ember. Az ünnepség felemelő pillanata volt a koszorúzás, amikor a torontói magyar szervezetek elhelyezték a kegyelet koszorúit a hallban lévő emléktábla előtt.

Márai Sándor csodálatos versének befejező strófái idézik a világot csodálatba ejtő 1956-ot.

Nem érti ezt az a sok ember,
Mi áradt itt meg, mint a tenger?
Miért remegtek világrendek?
Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
De most sokan kérdik: mi történt?
Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
És kérdik, egyre többen kérdik,
Hebegve, mert végképp nem értik -
Ők, akik örökségbe kapták -:
Ilyen nagy dolog a Szabadság?...

Angyal, vidd meg a hírt az égből,
Mindig új élet lesz a vérből.
Találkoztak ők már néhányszor
- a gyermek, a szamár, a pásztor -
Az alomban, a jászol mellett,
Ha az Élet elevent ellett,
A Csodát most is ők vigyázzák,
Leheletükkel állnak strázsát,
Mert Csillag ég, hasad a hajnal,
Mondd meg nekik - mennyből az angyal.

HUVAC

A KANADAI MAGYAR KÉPZŐMŰVÉSZEK EGYESÜLETÉNEK ÉVFORDULÓS KIÁLLÍTÁSA

2010. november 3-án a HUVAC megalakulásának tizedik évfordulójának tiszteletére a Todmorden Mills Papermill Gallery-ben megnyitottuk azt a nagyszerű tárlatot, amely az el nem fojtható, ki nem oltható, le nem gyűrhető magyar tehetség seregszemléje. Annak bizonyítéka, hogy a magyar életrevalóság, zsenialitás, alkotóképesség a legridegebb, legközömbösebb körülmények között is képes büszkélkednivalót és maradandót teremteni és felmutatni.

Keszei Attila

Prosenyák Stephen

de Pédery-Hunt Dóra

A HUVAC akkor született meg, amikor az egész világot az ezredforduló lázas várakozása tartotta izgalomban. Ez az izgalom pattanthatta ki a biztosan régóta érlelődő ötletet, hogy magyar alkotókként társuljanak, létrehozzák a maguk társaságát, hogy együtt megmutatkozzanak. Mint ama tizenkét kőműves, akik összetanakodtak, hogy világ csudájára felépítsék magas Déva várát, úgy dugták össze a fejüket a torontói és környékbeli képzőművészek – nem tizenketten, sokkal többen akkor, és elhatározták: Istentől kapott tehetségüket nem rejtik többé véka alá a sokszínű és -nyelvű emigrációban, hanem felépítik a maguk világcsudás szervezetét, az azóta emblematisz jelentésűvé és jelentőségűvé vált HUVAC-ot.

Akkor derült ki, azon az etobikói legelső kiállításon, hogy mennyire gazdagok vagyunk, mennyire sokan vagyunk. Akkor döbbenhattünk rá, hogy bár Kanada nem kényeztet el a művészeit, legkevésbé a távolról ide szakadtakat, a magyar tehetség, “mint mag hó alatt” él, megél, izmosodik, és ha nem is vesszük mindig észre, de alkot, mert másként nem tehet. A világot, az életnek a látvány mögött megbúvó lényegét másként nem tudja feldolgozni, csak alkotásaiban. Mert Isten ezért áldotta meg azzal a képességgel, hogy meglássa a mosoly mögött a fájdalmat, a könnyekben szemérmeskedő örömet, a természet szép ritmusában az élet csodálatos rendjét, harmóniáját.

Az eddig elmondottakat hadd illusztráljam néhány gondolattal, amelyeket a teljesség igénye nélkül és a rangsorolás legkisebb szándéka nélkül ragadtam ki a tagok vallomásaiból.

Eva Turkewitsch a festészetet lehetőségnek tekinti, lehetőségnek arra, hogy a pillanatok és látvány kiváltotta hatásokat feldolgozza, megörökítse. Számára a tájkép csak fizikai megjelenítése a hangulatoknak, amit a természet sokszínűsége, változatossága ébreszt benne. “Az én dolgom, hogy kiszűrjem a látványból a lényegét,” mondja. Környezetünk mindennapi figuráit mintázza meg Bényei András tagtársunk, ám nem másolja őket. Az emberi gyarlóságot, a kényeszerű helyzetekbe vettett kisemberek iránti megértését fedezhetjük fel szobraiban. A megformált alakok jelzései, mozdulatai, érzelmei nem naturalisztikusak, hanem az expresszionizmusra emlékeztetőn nyugtalanítóan jelképértékűek.

Cserháti Péter képein viszont aligha fedezhetők fel a nyugtalanság nyomai. Kora ifjúságától szereti a klasszikus zenét, magába szív minden tisztaságot, harmóniát, amit a természet kínál az embernek, és ez a komplex hatás képein csapódik le. Gabor Schultz is hittet vallja a szép, a természeti szép megörökítésének fontosságát, akár csak Bell Éva, Tóth Rozália, Vajna Iringó, Kun Emília, Klement Monica, Nádasy Rajotte

Erzsébet, Majthényi Barbara, Teich Éva, Buday Elizabeth, a fafaragó Pelaky Emma, Csiszér Jenő vagy az impresszionisztikus Sárkány Mária.

A kanadai táj majdnem minden alkotót megihletett, elég ha csak Stephen Prosenyák vagy Lakatos Priscilla képeire vetünk egy pillantást. Utazási és kultúrtörténeti élmények sejlenek elő Makai Rita, néhai Szentkuthy Pál, Siklós Katalin, Lowy Katalin, a székely folklór elemei pedig Székely Kinga képein. A magyar történelem és a mitológia alakjai elevenednek meg Húsvéti Sándor, Keszei Attila, Elizabeth Merei alkotásaiban és sorolhatnók. Minden, itt kiállító művészre érvényes igazság, hogy alázattal bánik az anyagával, nem kényszerít bele se rézbe, se márványba, se bőrbe, se fába, se kőbe, se agyagba, se textilbe olyan gondolatot, amit az anyag nem képes magába fogadni és visszaadni. Monica Klement szerint a lelki energiát a világegyetem, az univerzum árasztja felénk, ami aztán képessé tesz mind a rossznak, mind a jónak a tolmácsolására. Amire maga a világegyetem, a minden vésővágást, jegyében fogannak - „Őszintén hiszem, hogy a művészet a világ visszénye és csak a művész képes a világ üzenetét a nézőnek közvetíteni,” folytatja.

Ezt az üzenetet közvetíti Horthy Nándor, Gaál Mária, Gadó Brigitta, Pidner Éva-Mária, Horváth Gabriella, Húsvéti Sándor, Siklós Katalin, Sirák Jocy, Varga Davis Yolanda, Zádori István művészete is

Nem feledkezhetünk meg az elhunyt művésztársokról sem, de Pédery Hunt Dóráról és Staffer Károlyról sem, akik tekintélyt szereztek a magyar képzőművészetnek Kanadában.

Tóth Rozália

Makai Rita

Sárkány Mária

És hogy balladás hasonlatunknál maradjunk, miként a csudavár építéskor is kövek hulltak, falak dőltek, ugyanúgy a HUVAC is hullatta tagjait az elmúlt tíz esztendő alatt, de mindig jöttek új és új tagok erősítésnek – és íme, áll a fal, állnak a falak, áll és él a magyar képzőművészek kanadai szervezete! Noha a világ körülöttünk más nyelveken zsong és nyüzsög, ami most itt látható, mind magyar! És ez így van jól.

Az immár klasszikusnak számító, korunk egyik legjelentősebb szobrasművésze, Szervátiusz Tibor így fogalmazta ezt meg: „Ha magyarnak születtem, a művészetet is anyanyelvemen kell beszélnem. Vállalom népem hagyományait, sorsát, történelmét, múltját, jelenét és jövőjét. Keleti szép örökségünket Nyugatba ötvözve... A mi kultúránk Európában, de a világban is egy külön színfolt. Szépen ötvözi keleti örökségünket a nyugati törekvésekkel, hatásokkal. Ezt kell megőriznünk, felmutatnunk. Ez a mi igazi erőnk.”

Majthényi Barbara

Monica Klement

Cserhádi Péter

BORKÓSTOLÓ - WINETASTING

Az idén is nagy sikere volt a Magyar Házban az immár hagyományossá vált borkóstolónak. A rendezvény mindenkori ötletgazdája, ezúttal ceremóniamestere is, Vaski Gábor és Kovács Kálmán, a magyar borok kanadai forgalmazója most is bizonyították, hogy a magyar termékek, a Tokaji Sárga Muskotálytól a Tokaji Szamorodni Édesig megállják a helyüket a legrangosabb borok versenyében is. Kanada ismert borszakértői, John Szabó Master Sommalier és a Székelyföld szülötte Szabó Zoltán Sommalier humorral fűszerezett szakmai tudással emelték az estet igazi professzionális színvonalra.

A hangulatot Bede Fazekas Zsolt szavalata, Gerendás Péter előadása, a Farkas Nándor Trió és Zónai Attila zenéje, valamint a Kodály Tánccsoport szereplése tette felejthetetlenné. A mesterszakács, Tóth Ibolya felejthetetlen ízű konyhaművészeti remeklésekkel vezette be az egyes borok kínálatát.

(Folyt. a 3. oldalról)

kanadaiak az eddigi NMvízummentességet, és bevezetik a vízumkényszert. Ami nyilván nem lenne jó nekünk, tehát kérdésre a válaszom: vannak olyan időszerű kérdések, amelyeket az állomáshelyére érkező nagykövetnek bizony meg kell tárgyalnia az ottani illetékesekkel, és igyekezni megoldást is találni – ha lehet, minél gyorsabban.

– Mikor foglalja el az új állomáshelyét?

– Ismeretes, hogy EU-elnökségünk január elsején kezdődik és ezzel kapcsolatosan bőven vannak teendőink, mégpedig nemcsak itthon, hanem a kanadai nagykövetségünkön is. Ezért nekem mindenképpen ott kell lennem már a karácsonyi ünnepek előtt, hogy érdemi munkát tudjak végezni az említett feladatok közvetlen előkészületeiben. Természetesen ehhez szükséges a fogadó ország, esetünkben Kanada agrément-je, beleegyező nyilatkozata. Nyilvánvalóan ettől is függ a kiutazásom időpontja. (szegedma.hu, 2010. nov. 17.)

MINISZTERELNÖK

Szabó Katalin elnök asszony részére

Kanadai Magyar Kultúrközpont (Torontoi Magyar Ház)

Tisztelt Elnök Asszony!

Kérem, engedje meg, hogy ezúton tiszteltel megítvjam a Magyar Állandó Értekezlet 2010. november 5-én, Budapesten, az Országházban megrendezésére kerülő ülésére.

A nemzeti ügyek kormányra hat éves szünet után lehetőségét kíván teremteni arra, hogy a magyar nemzet képviselői újra találkozzanak, és közös ügyeket megvitassák. Ósintén remélem, hogy a Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtételről szóló törvény és az egyszerűsített honosításról szóló jogszabály elfogadása után a Magyar Állandó Értekezlet is hozzá fog járulni a nemzeti együttműködés nemzetpolitikai rendszerének erősítéséhez.

Budapest, 2010. október 22.

Ödvözléssel:

Orbán Viktor

MAGYAR ÁLLANDÓ ÉRTEKEZLET SZÖRVÁNY SZAKBIZOTTSÁG DIASZPÓRA ALBIZOTTSÁG

Ükl. szám: XLV/2010.05/24/2010.

Teljesné Dancs Rózsa asszony részére ajánlóigazgató

Kanadai Magyar Kultúrközpont

Tárgy: Meghívó a Magyar Állandó Értekezlet Szörvény Szakbizottság Diaszpóra Albizottság első ülésére

Tisztelt Igazgató Asszony!

Ödönemmel örömmel, hogy elfogadták a Kanadai Magyar Kultúrközpont javaslatát, amelyben Önt jelölték tagnak a Magyar Állandó Értekezlet Szörvény Szakbizottság Diaszpóra Albizottságába.

Ezzel összehangban ezúton meghívom a Magyar Állandó Értekezlet Szörvény Szakbizottság Diaszpóra Albizottságának első ülésére, melyre 2011. március 26-án (szombaton), 10.00 órakor kerül sor.

Az ülés helyszíne: a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium épülete (1055 Budapest, Kossuth L. tér 4., I. em. 6. sz. tárgyaló) Az ülés napirendjét egy későbbi időpontban juttatjuk el Önhöz.

Kérem, hogy részvételi szándékát jelölje a Magyar Állandó Értekezlet titkársági feladatait ellátó Nemzetpolitikai Államtitkárság részére elektronikus úton (info.csa@csk.gov.hu, erika.olah@csk.gov.hu) vagy telefonon (+36-1-795-1880, 06-1-795-4890).

Engedje meg, hogy a Magyar Állandó Értekezlet Szörvény Szakbizottság Diaszpóra Albizottságában való tagsághoz ezúton is gratuláljak.

Budapest, 2011. január 6.

Ödvözléssel:

Rózsáné Dancs Rózsa elnök Szörvény Szakbizottság

A Magyar Állandó Értekezlet titkársága Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium, Nemzetpolitikai Államtitkárság 1055 Budapest, Kossuth tér 4.; Tel.: +36-1-795 18 80, fax: +36-1-795 04 59

MAGYAR ÁLLANDÓ ÉRTEKEZLET IX. ULÉSE BUDAPEST, 2010. NOVEMBER 5.

Hat évi szünet után az idén ismét összeült a Magyar Állandó Értekezlet, amelynek zárónyilatkozatát minden párt aláírta azzal a kikötéssel, hogy a nemzetegyesítés programja ne képezze politikai csatározások témáját.

Mint a Kanadai Magyar Kultúrközpont sajtóigazgatója részt vettem a MÁÉRT ezévi ülésén, ahol azt tapasztaltam, hogy a 2010. áprilisi választások győzelme lehetőséget teremt nemcsak a magyar nemzetnekhatárok feletti újraegyesítésére, hanem arra is, hogy a diaszpórában élő magyarság is aktív részévé váljék az összmagyarságnak.

Olvassunk bele a MÁÉRT zárónyilatkozatába:

“Az ülésen elhangzottakat összegezve a MÁÉRT tagjai az alábbi elvekben és célokban állapodnak meg:

Üdvözik a budapesti kormány eddigi nemzetpolitikai tevékenységét. Egyetértenek abban, hogy a meghozott döntések, úgymint a Nemzeti Összetartozásról szóló törvény, valamint a magyar állampolgárság könnyített megszerzésének lehetővé tétele a külhoni magyarság számára, valóban a nemzeti összetartozás erősítését szolgálják. Szintén örömmel fogadták a MÁÉRT összehívását, és megállapodnak a korábban is működő szakbizottsági rendszer újraindításában. A továbbiakban a következő szakbizottságok kezdik meg munkájukat:

- külügyi és jogi szakbizottság,
- oktatási és kulturális szakbizottság,
- gazdaságfejlesztési és önkormányzati szakbizottság,
- szórvány szakbizottság.

- Állást foglalnak az autonómia különböző formái mint stratégiai célkitűzés mellett, mivel ezáltal látják leginkább biztosítottnak azt, hogy magyarként teljes életet lehessen élni a Kárpát-medencében, és ezt tekintik a határon túlra szakadt magyarság nemzeti megmaradása legfőbb biztosítékának.

- Kifejezik meggyőződésüket, hogy a magyar állampolgárság könnyített megszerzésének lehetősége új esélyt jelent a magyarság számára. A kulturális értelemben összetartozó nemzetet ez a jogszabály közjogiesegységé formálja.

- Megállapodnak abban, hogy könnyített honosítás bevezetésével összhangban a szomszédos államokban élő magyarokról szóló törvényt is módosítani szükséges, valamint hogy az oktatási-nevelési támogatást újra az óvodásokra is kiterjesztik.”

THE HISTORIC EXTRAORDINARY MEETING OF THE HCCC Nov 21st, 2010

Not very often does one have the chance to participate in an historic event. Often, it is only in retrospect a long way into the future that a person realizes “I was there” when something very significant happened. Such a day was the Extraordinary Meeting of the HCCC membership on November 21st, 2010. No, we didn’t change the world, but for our community, the Hungarian community, that day ushered in a new era. On that day we stepped into the future. What that future is, is yet to be determined, by us.

The afternoon was divided into three meetings, in order to satisfy the HCCC By Laws. The first meeting began with describing the many possibilities and options we are pursuing to find the new home for our institution. One after another, the team of professionals who have committed many hours of time and energy to the cause presented their views. Afterwards, there was opportunity for questions. Next our Broker Ernie Kockeritz spoke to the sale of the building, including a report on the numerous offers to purchase (six) and an explanation of how he would take the best two to auction. After taking more questions, the first meeting ended.

What followed was the first official extraordinary meeting where we dealt with clarifying section 14 and 22 of the By-laws, an issue which has been a focus of great debate over the last many months. The modification, which had been mailed to members weeks in advance, clarified the issue of 2/3rd’s of the membership IN ATTENDENCE at the meeting v/s of THE ENTIRE membership required to allow the sale of the building. During the discussion of the motion, an amendment was introduced from the floor, however since the original amendment had been mailed out in advance and membership had had time to review it and the By-Laws require modifications to be made in writing in order to be considered legitimate, the modifying motion was deemed out of order. At this point the controllers confirmed the Quorum (287 votes in the room of 497 members) and the voting, by ballot, began.

After the first count, the results were so close that the Controllers asked the membership if they would like a recount, the membership said yes! In the end the yes side won by a small margin 147 to 140 votes and the By-Law modification passed! Here are the results of the second ballot.

Quorum	For	Against
1) 287	147	140
2) 286	149	137
3) 287	149	138

The night had grown long, yet despite this; the yes vote became more determined and “dug in” for the 2nd vote. The 3rd meeting dealt with the sale of the building. The Motion put to the membership was as follows:

“The HCCC membership authorizes their DTZ Barnicke and HCCC representative (Michael Koszo) to proceed to a final auction between the 2 best offers received to Nov 2010 on 840 St Clair Ave W., binding the HCCC membership to the higher price and/or best terms of sale.”

Finally, after the Controllers again confirmed the Quorum (206 votes in the room), the membership voted. The final result 141 yes, 8 no, 8 abstentions and the rest chose not to raise their hands.

Our journey had finally begun!

It is with great pleasure that at the time of this writing we can tell you the wonderful news that a significant offer has now been accepted, with very favourable conditions for the membership. We have now entered into the ‘Due Diligence’ phase, where the buyer has a period of time, in this case 45 days to examine the property and lift their conditions. In the near future, once we are beyond the Due Diligence phase, we will share with you the details of this transaction. In the meantime, the Building Committee will continue their work in finding the HCCC membership a new home.

We look forward to the next extraordinary meeting, when we will be able to say “Eureka” this is it!

On Behalf of the Board of Directors
Catherine Szabo President HCCC
Gábor Vaski VP Chair, Renewal Committee

**TÖRTÉNELMI FONTOSSÁGÚ RENDKÍVÜLI GYŰLÉS A KANADAI MAGYAR KULTÚRKÖZPONTBAN
2010. NOVEMBER 21-ÉN**

Nem minden nap vehetünk részt történelmi fontosságú eseményeken. Gyakran csak később jövünk rá arra, hogy ami elmúlt, rendkívül fontos volt, történelmet ír.

Ilyen volt a KMKK 2010. november 21-i rendkívüli közgyűlése. Noha nem változtattuk meg ezen a napon a világot, de a magyar közösség életének egy új fejezetét nyitotta meg ez a délután. Azt történt ugyanis, hogy ezen a napon átléptünk a jövőbe. Hogy milyen lesz ez a jövő? Teljesen rajtunk múlik.

Az Alapszabályunk értelmében akkor délután három gyűlést tartottunk. Az elsőt bemutattuk az új ház keresésének és kiválasztásának lehetőségeit. Miután a kiváló szakemberekből álló szakmai csoport tagjai, akik időt és energiát nem kímélve régóta foglalkoznak a legjobb megoldás kidolgozásával, beszámoltak munkájukról és annak eredményeiről, a tagság kérdéseire válaszoltunk. Ezután következett ingatlanügynökünk, Ernie Kockeritz beszámolója, aki beszélt a régi épület eladásáról, beleértve a hat kapott árajánlatot, és megmagyarázta, hogy milyen szempontok szerint választottuk ki közülük ezt a két legjobbat. Miután a kérdéseire mindenki választ kapott, az első gyűlés befejeződött.

Ezután került sor a tulajdonképpeni rendkívüli gyűlésünkre, a hosszú hónapok óta vita tárgyát képező Alapszabály-módosításra. A tagság már hetekkel előbb megkapta írásban az Alapszabály 14. és 22 pontjainak módosítására vonatkozó javaslatot annak tisztázására, hogy a Ház eladásához szükséges 2/3 a gyűlésen JELEN LÉVŐ vagy az ÖSSZTAGOK 2/3-át jelenti. Miközben sor került a kérdés megbeszélésére, a jelenlevőktől különféle ajánlatokat hallottunk, de mivel az eredeti módosítási javaslatot időben kiküldtük, hogy legyen ideje mindenkinek átgondolnia és írásban benyújtania a változtatásokat, az ötletszerűen beérkezett javaslatokat nem fogadtuk el. A módosítási javaslatot szavazásra bocsátottuk. Az ellenőrök jelentése alapján a gyűlés határozatképes volt, ugyanis a 497 tagból 287 jelen volt.

A szavazatok első megszámlálása után az eredmények annyira közel álltak egymáshoz, hogy az ellenőrök megkérdezték a tagságot, nem akarják-e az újraszámolást kérni. A tagok az újraszámolás mellett döntöttek.

A második számlálás eredménye:

Quorum	Mellette	Ellene
1) 287	147	140
2) 286	149	137
3) 287	149	138

Ily módon az Alapszabálymódosítás elfogadtatott, megtörtént!

Noha a szavazás késő estébe nyúlt, az Igen szavazatok jelentősége feleltette velünk a fáradságot.

A harmadik gyűlés témája a Ház eladása volt.

Indítvány: A KMKK tagsága felhatalmazza a DTZ Barnicke ügynökeit és a KMKK képviselőit (Koszó Mihály) a 840 St.Clair Ave.W. épületére 2010 novemberében kapott két legjobb ajánlat közötti licitálás lebonyolítására, a KMKK tagsága részére a legmagasabb ár és/vagy legjobb feltételek lekötésére.

Végül, miután az ellenőrök ismét megállapították, hogy határozatképes a közgyűlés (209 szavazat volt a teremben), a tagság szavazott. Az eredmény: 141 igen, 8 nem, 8 tartózkodás, a többi jelenlévő nem emelte fel a kezét szavazásra.

A nagy pillanat számunkra elérkezett!

Kellemes érzés, hogy miközben írjuk ezt a jelentést, azt is közölhetjük Önökkel, hogy a Háza egy nagyszerű és a tagság számára nagyon előnyös ajánlatot már el is fogadtunk. A vásárló 45 napot kapott, hogy megvizsgálja az ingatlant és véglegesen döntsön. Hamarosan, ahogy túlleszünk ezen az időszakon, megismertetjük Önökkel az eladási folyamat részleteit is. Közben az Épületbizottság folytatja a keresést, hogy megtalálja a legmegfelelőbb helyet az új kultúrközpont részére, amely a magyar közösségünk új otthona lesz.

Alig várjuk a következő rendkívüli közgyűlést, amikor bejelenthetjük: megvan, ez az, amit mindannyian akartunk: az új Magyar Kultúrközpont helye.

A KMKK Igazgatósága nevében:

Szabó Katalin elnök

Vaski Gábor alelnök, a Megújulási Bizottság elnöke

A MIKULÁS MEGJÖTT MÁR! - Ho Ho Ho! KARÁCSONYI VÁSÁR A MAGYAR HÁZBAN

Perényi Ilona, a karácsonyi vásár háziasszonya elmondta, hogy kb. 60-70 csomagot osztottak ki a Mikulások, mert nem csak Pál Mihály szolgált szombaton délután, hanem beugrott a szülők kérésére alkalmi szerepet vállalva négy más Mikulás is, pl. Boroczki Tibor, Onódi Péter. A Kodály teremben este az Orbán Balázs Társaság Mikulás ünnepségére is sor került.

Kilenc fizető asztalon találhattak a látogatók karácsonyi ajándékokat, mindenki vásárolhatott családtagjai számára érdekes dolgokat, a sütemények széles skálájától a meleg sapkákig vagy csillogó bizsukig. Ezen kívül a dévai árva gyermekek megsegítésére felállított stand és a magyar asztal árulta portékáit.

Csindaratta, bumm-bumm-bumm.
Ki zörget a nagy kapun?
A jó öreg Mikulás,
Vele van a pikulás
Lánccsörgető ördög:
Csend, rend, figyelem,
Aki rossz lesz megverem!

Csingilingi, csing-ling.
Lám, megmozdul a kilincs.
A Mikulás betotyog,
Cukorkája kipotyog,
Tele van a puttony,
Mindenkinek jusson,
Könyv, báb, fajáték,
Sok gyermeknek ajándék.

Ha álmos vagy, hiába.-
Feküdjél a kiságyba.
Amit kértél megkapod,
Reggel nézd az ablakod:
Kiscipődbe rakja,
S ha elfogy a pakkja,-
Püspöksüveg, nagyszakáll,
Szarvasszánnal tovaszáll.

Cilike

Mikulásra várva

A fáradhatatlan Molnár Gábor

Munkában Andrea és Babi

VOLT EGYSZER EGY MÁTYÁS PINCE

A Magyar Ház legotthonosabb helysége a Mátyás Pince volt. Különösen a záróra előtti időben. Kovács László és Ibolya nemcsak szép adománnyal tetézte szinte havonta a bérlési díjat, hanem igazi magyaros hangulatot teremtett. Ide bárki betérhetett, meleg ételt, egy pohár italt, kávéval rendelhetett, a nyugdíjasok is itt tartották összejöveteleiket, a Vezetőség szintén gyakran rögtönözött itt megbeszéléseit.

Ibolya és László őszinte baráti kedvességét itt azoknak a magyar honfitársaimnak a nevében is megköszöném, akik szerették ezt a patinás helyet, akiknek hiányzik és fáj az eltűnése.

Számomra a hattyúdalt az a karácsony előtti összejövetel jelentette, amelyen Szabó Katalin megköszönte önkéntesi munkánkat és amelyen barátaim a családommal együtt felköszöntöttek a Budapesten kapott Szervátiusz Jenő-díj büszke és boldog birtokosaként.

HÚSVÉTI KÉSZÜLŐDÉS A SZERETET ÉS EGYMÁS MEGBECSÜLÉSÉNEK JEGYÉBEN

A soknemzetiségű Torontóban a Városháza adott otthont a Community Folkart Council rendezésében a Népek Húsvétja c. rendezvénynek. Az idén is húsznál több nemzet vett részt ezen a színpompás kirakodón. A magyar standnál többek között Elek Rozinával találkoztunk, aki a Canadian Hungarian Folklor Association elnöke, és aki már évek óta megrendezi nemcsak ezt, hanem minden decemberben a Népek Karácsonya kiállítást is. Negyvennégy esztendővel ezelőtt Dreisziger Kálmán, a Kodály Együttes akkori vezetője bekapcsolódott a CFC kezdeményezésébe, ami azóta torontói hagyomány lett. Dreiszigerrel együtt, már a kezdetektől aktív szerepet vállalt a szervezésben De Pédery Hunt Dóra szobrászművész, Koroknay Imre, Hamrán Zsuzsa és Aurel, Házi Ildikó és Elek Rozina is. Az idei rendezvényen Rókus Kati néni porcelán- és kézimunkagyűjteménye – az utóbbiakat mind maga hímezte –, Gajárszky Irénke kerámiái egészítették ki a hímestojáskiállítást, a finomabbnál finomabb sütemények tömegét. A híres dobostorta a Sweet Gallery ajándékként került az asztalra, amelynek nem magyar ajkú készítője Budapesten tanulta ki a cukrászmesterséget, onnan hozta el a dobostorta receptjét is. Megkóstoltuk Simonka Mária aranygaluskáját, amelynek íze hajdani gyermekkorunk hangulatát idézte.

Hirtelen megelvedtek a régi, otthoni vízbevető hétfői emlékek, amikor édesapám egy bögre vízzel spriccolta ki az álmot a szemünkből, amikor a paplan alól visítva ugrottunk ki, hogy aztán izgalommal rohanjunk a konyhába, ahol már várt a foszlós kalácsos finom reggeli, a habos tejeskávés, és a megrepedt héjú piros tojás. Ez utóbbinak különös ünnepi íze volt, és örültünk, hogy csorbasága miatt nem került be a díszes tálba, mert így mi már elsőnek megkóstolhattuk. Az is eszembe jutott, hogy egész nap vártuk a locsolókat, még mi, apróságok is, és irigyeltük a nagylányokat, hogy ők piros muskátlit

Gajarsky Irénke, Elek Babi, Rókus Katalin a torontói Városházán

Gajarsky Irénke, Szabó Katalin, Jordán Emőke, Dancs Rózsa és Rókus Katalin. Fotó: Elek Rozina

A 90-es évek elején a fiatalok is bekapcsolódtak

ADVENT TORONTÓBAN

Népek Karácsonya! Toronto multikulturális életének minden decemberben megrendezésre kerülő, többnapos ünnepe. A Városháza tágas hallja ilyenkor megtelik karácsonyfákkal, asztalok sorakoznak a különböző nemzetek hagyományos ünnepi kellékeivel megrakva. Az asztalok mögött rendszerint népviseletbe öltözött személyek ajánlgatják portékájukat, és szól a zene. Ha a rögtönzött pódiumon nem táncot ropnak a csoportok, ha nem nemzeti zenét vagy énekszámokat hallunk, akkor a klasszikus karácsonyi dallamok lengik be a jó akusztikájú épületet – adventi hangulatban mosolyog egymásra a sok látogató.

A magyar asztalnál Elek Babi, Rókus Katalin és Gajarsky Irén népszerűsíti ünnepi szokásainkat, a finom hagyományos sütemények mellett azonban nép- és iparművészeti tárgyakat is árulnak. Immár évtizedek óta fáradhatatlanul. Miközben az asztalok között ácsorogtam, éppen a Kodály Táncsoport táncolt a színpadon, amelyet nagy tapssal jutalmazott az ünnepre hangolt tömeg. Hivatalos vendége is volt a magyar standnak, Bencsik Georgina a liberális párt képviselőjében, aki több elkötelezettsége mellett a környezetvédelem elismert aktivistája (Certified Presenter for Al Gore's Climate Project).

A Városháza előtti tér sem volt kihalt. Sőt, azt mondhatjuk, hogy a magyar Mikulás érkezésének idején Toronto szívében lüktetett az élet, a korcsolyapályán szülők, nagyszülők siklottak együtt a vidám gyermekekkel, fiatalok egymás kezét fogva lejtettek a térzenére. Sokan álldogálva gyönyörködtek bennük, miközben hot dog-ot majszoltak, mások az alkalmi bódékat látogatták sorra, amelyben a kábítószert mentes hét szervezői kínálták az ismeretterjesztő anyagaikat meg a jótékonyági céljukra árusított ajándéktárgyakat. Odébb, az Eaton Centre és a Városháza közötti járdán még a hontalanok is ünnepeltek. Egyik tepsit rázott nagy hangosan, hogy az elhaladókat figyelmeztesse az adakozásra, a másik kényelmesen, féloldalára fordulva cigarettázott, kávézott és egy vaskos pornó magazint lapozgatott elmélyülten. Rikszak állták útját a bevásárlóközpontból kilépőknek, kosztümös figurák ugráltak körül a járókelőket.

Vasárnap délután volt, Mikulás napja – mindenki adventi hangulatban, vidám reménykedéssel nézett a világba, mert tudta, hogy Isten ebben az évben is elküldi egyszülött fiát a hontalanok, a szegények, a dúsgazdagok, a sírók és örvendezők megmentésére.

MEGHÍVÓ

2010 a magyarság életében a nemzeti fordulat éve volt, mert az áprilisi választási győzelemmel Magyarországon nemzetpolitikai rendszerváltozás indult el

2010 was the renewal year of Hungarian nation, because the FIDESZ-KDNP coalition's victory of April started a new era in the history of democracy

Az új magyar kormány első képviselője Torontóban
Dr. Hoffmann Rózsa oktatásért felelős államtitkár előadása

A Magyar Ház Árpád termében
2011. február 1-én este 6:30-kor

Az esten várhatóan jelen lesz Dr. Pordány László,
Magyarország új kijelölt nagykövete

All Hungarians of Toronto are invited to meet
The first member of the new Hungarian Government to visit Toronto,
Dr. Rózsa Hoffmann, the Secretary OF State of the Ministry of Education

Hungarian House, Árpád Hall
February 1, 2011 at 6:30 P.M.

Dr. Rózsa Hoffmann is expected to be accompanied by
Dr. László Pordány, the new Hungarian Ambassador designate to Canada
840 St. Clair Ave. W. Tel.: 416 654 4926

Dr. Hoffmann Rózsa Oktatásért Felelős Államtitkár
Nemzeti Erőforrás Minisztérium
1055 Budapest, Szalay u. 10-14.
e-mail: rozsa.hoffmann@nefmi.gov.hu

Toronto, 2010. dec. 22.

Tisztelt Államtitkár Asszony!

A Kanadai Magyar Kultúrközpont, közismert nevén a torontói Magyar Ház elnökeként szeretném megkérni, hogy kanadai tartózkodása idején látogasson el intézményünkbe. A torontói magyar közösség nagy érdeklődéssel követi az idén áprilisban otthon elkezdődött fellendülést, mind az oktatás, mind az egész társadalmi élet területén végbemenő pozitív változásokat. Szívesen vennők, ha az Államtitkár asszony találkozna közösségünk tagjaival, és ismertetné a hazai eseményeket, a már megkezdődött és a várható változásokat, amelyek meggyőződésünk szerint az összmagyarság felemelkedésének ügyét szolgálják. Az Államtitkár asszony látogatása, amit 2011. február 1-én este 6:00 órára tervezünk, jelképezné a magyar kormány meghirdetett nemzetegyesítési törekvését, amire a diaszpórában élő magyarságnak is nagy szüksége van.

Tisztelettel,

Szabó Katalin elnök

Dr. Hoffmann Rózsa államtitkár Dr. Pordány László nagykövettel a hallgatóság körében

Az államtitkár asszony és Dancs Rózsa

*Szabó Katalin köszönti Hoffmann Rózsát.
A képen Dr. Pordány László nagykövet*

DR. HOFFMANN RÓZSA TORONTÓBAN

Dr. Hoffmann Rózsa, a magyar Nemzeti Erőforrás Minisztérium oktatásért felelős államtitkára torontói magyarokkal találkozott 2011. február 1-én az Első Magyar Református Egyház Károli Gáspár termében. A Templom lelkésze, Nt. Vass Zoltán fogadta a magasrangú vendéget, aki Dr. Pordány László Magyarország kijelölt új kanadai nagykövete és Dr. Raffay Géza főtanácsos, valamint Németh Magda kíséretében érkezett a Vaughan úti rendezvényre. Dancs Rózsa, a Kalejdoszkóp c. kulturális folyóirat főszerkesztője röviden üdvözölte a megjelenteket, majd felkérte a miniszterasszonyt, hogy tartsa meg az előadását, aki miután életét és szakmai pályafutását ismertette, a hazai állapotok bemutatására tért át.

A közönség őszinte tisztelettel és szeretettel hallgatta ezt a halk szavú, de határozott, kellemes stílusú szónokot, aki az oktató-nevelői munka minden szintjét nemcsak magas szakmai képzettsége alapján, hanem gyakorlatból is ismeri.

Háromnegyed óra alatt Dr. Hoffmann Rózsa több évtizedes korszakot átfogó előadásában mindent kérdést érintett, ami a jelenlévőket érdekelhette. Beszélte az első Orbán-kormány megvalósításairól, amelyek fellendítették a kommunista rendszer idején tönkrement országot, amikor a nemzet némi reménnyel nézhetett a jövő felé. Az utána következő nyolc évben azonban a visszarendeződött posztkommunista és liberális kormányok teljesen tönkretették Magyarországot, ami egyenesen vezetett el a nemzeti erők összefogásához a múlt esztendő áprilisában lezajlott választások idején. A Fidesz-KDNP koalíciójának 2-3-os győzelmével kezdetét vette egy olyan nagyfokú demokratikus, az élet minden területét átfogó átalakulási folyamat, amely hatalmas felelősséget ró a kormányra. Ahogy Orbán Viktor miniszterelnök megfogalmazta, „akármilyen elsöprő fölényrel is győztünk,... a következő években számunkra a legfontosabb a szerénység és az alázat kell hogy legyen.”

Ezt a szerénységet és alázatot éreztük Dr. Hoffmann Rózsa szavaiból, aki a magyar kormány soros uniós elnökség keretein belül javasolta, hogy március 25-ét, Bartók Béla születésnapját nyilvánítsák a nemzetközi tehetség napjává, ezzel is ösztönözve a fiatalok tehetségének kibontakozását. A hazai oktatásról sajnálattal mondta, hogy a világhírű, magas színvonalú magyar oktatás a morzsáira zsugorodott az elmúlt nyolc év romboló politikája nyomán, a hagyományos magyar pedagógiai kultúra megszűnt és átalakult szabadelvű iskolává. A tanulók túlterheltségére hivatkozva az oktatásért felelős szervek csökkentették az óraszámokat, tanárok százait bocsátották el, és mindezekkel hatalmas, egyének zsebébe vándoroló pénzüsségeket spóroltak meg. Ez vezetett el a bűncselekmények elszaporodásához, amelyek legsúlyosabbjai közé a tanárverések és gyilkosságok tartoznak. Mint oktatásért felelős államtitkár legfontosabb feladatának tartja az egyensúly helyreállítását, a tanulók tudásszintjének az emelését, hogy visszahozhassák a magyar iskolát arra a szintre, ahol valamikor volt.

Beszélt a közoktatási törvény koncepciójának hatályba lépéséről, a pedagógus életpályamodell bevezetéséről, és reményéről, hogy meg tudják teremteni egy olyan oktatási rendszer alapjait, amire ismét büszke lehet az egész magyar nemzet. Mert csak az oktatáson keresztül lehet egy országot felépíteni, hangsúlyozta.

Az est hivatalos részét finom vacsora követte, amelyet a torontói Magyar Ház keretében működő Mátyás Pince mesterszakácsa és személyzete készített. Február másodikán az államtitkár asszony a torontói egyetem Munk School of Global Affairs fakultásán tartott előadást a magyarországi oktatási rendszerről. Sajnos, ezen a napon az egész nagyvárosra kiterjedő hóviharos szükségállapot miatt kevesen jelenhettek meg ezen a rendezvényen, az üzenet azonban itt maradt velünk: a valamikori világhírű, magas színvonalú magyar oktatási rendszer fel fog támadni tetszhalálából, mert jövőt, nemzeti egységet csak a minőségi ifjúság felnevelésével valósíthatunk meg.

Vidám hangulatban köszöntjük az újévet a Magyar Házban

DUNA-PARTI ÉJSZAKÁK, ZOMBORI RÓZSAFÁK...

A Bácska - Bánát Magyar Klub az idén, 2011. március 12-én is fergeteges sikerrel rendezte meg hagyományos éveleji bálját. A siker titka a klubtagok közös, fáradhatatlan munkája. Ezúttal még a szokottnál is több fiatal vett részt a vacsorával egybekötött táncmulatságon. A torontói Magyar Ház Árpád termét gyönyörű díszbe öltöztette az önkéntesek szorgos serege, a szakácsok pedig napok óta főzték-sütötték a finomabbnál finomabb bácska-bánati ételeket, a bárban szintén önkéntes csapat szolgálta már ajtónyitáskor az italt. Kellemes látványt nyújtott a sok szép népviseletbe öltözött gyermek és fiatal. Viszmege Attila alig két éve meghirdetett, "elő a sublotból a népviseleti darabokat" programja hagyományt indított el. A színek pompája, a doroszlói, kupuszinai, gombosi öltözékek suhogása betöltötte az előteret, kicsinyek, nagyok büszkén mutatták be szülőföldjük jellegzetességeit. Mintha az óhaza küldte volna el üzenetét ebbe a sokadalomba, hogy fiai ne feledjék el gyökereiket, ápolják hagyományaikat, szokásaikat, adják át azokat gyermekeiknek, unokáiknak is.

A BBMK elnöke, Szöllősi Gyula üdvözlő szavai után Tompa Frigyes lépett a színpadra, hogy elénekelje a Magyar Himnusz, majd néhány mondatban nemzeti érzéseinkre, Isten iránti kötelességeinkre emlékeztessen. A vacsora alatt Király Sándor a Hungária zenekarral énekelve, vidám nótacsokkal szórakoztatta a vendégeket, majd a hagyományos délvidéki körtánc következett, amelybe lassan mindenki, idős és fiatal bekapcsolódott. A műsorvezető, a szilágyi származású Szórádi Éva volt.

A tombolahúzás után reggelig tartó vidám hangulat, tánc következett.

Egy-egy ilyen nagyszabású rendezvény azonban nem magától valósul meg. Sok szeretet, honfitársak és közösség iránti elkötelezettség, nem ritkán nagyfokú otthon utáni nosztalgia állítja sorba az önkéntesek hadát, hogy időt, erőt nem sajnálva, mindent pontosan és szépen elrendezzenek. Szöllősi Hajnalka, Szikora Erzsébet, Szakál Rózsa, mint minden évben, ezúttal is oroszlánrészt vállaltak a szervezésből. A finom, igazi délvidéki vendéglátást idéző ízekről a konyhában Viszmege Katica és Könnyű Norbert gondoskodtak. Hazafelé akaratlanul is dúdolni kezdtem:

"Zenta és szép Magyar Kanizsa
Zombori rózsafák illata
Szabadkáról zeng a dal, jaj lesz e még elég magyar
Száll a dal, zeng a dal, hív a dal..."

GREAT NEWS!

July 14, 2011.

Today was a big day in the life of HCCC!

The official sign-off of the Compliance Agreement took place between the HCCC and the Revenue Canada Agency, as a conclusion to the audit of the books and records for the period January 1, 2008 to December 31, 2009.

We walked through all the points and signed three copies of the agreement. CRA Auditor, Julianna Miska was pleased with the result. She pointed out that our HCCC compliance document is only 8 pages long in total, while many times some organizations end up as much as 60 pages instructions in their agreement.

Her overall impression of the HCCC financial management practices is positive!

She assured us that any sign of misconduct in the books would have taken the matters into the hands of the fraud investigating department, in which case we would not be sitting here signing the Compliance Agreement today.

Aligning to the CRA requirements listed in the agreement we will establish sound financial practices going forward.

Ilona Perenyi
Secretary General

Hungarian Canadian Cultural Centre
840 St. Clair Ave. West
Toronto, ON
Tel: 416-654-4926
E-mail: office@hccc.org
www.hccc.org

Ne hagyj elveszni Erdélyt, Istenünk!

SZÉKELY BÁL - 2011

“Én, amíg minden omlik, összedül,
Gyökereimmel e kopár fokon
- Bús székely fenyő -
megkapaszkodom,
S állok, daccal, társ nélkül, egyedül.”
(*Tompa László*)

*Dr. Pordány László nagykövet üdvözli a báli vendégeket
Mellelte Elekes Dénes, az OBK elnöke*

Az idej hagyományos torontói székely bál többszörösen is bekerül az Orbán Balázs Társaság krónikájába. Elsősorban azért, mert e nagyváros és környékén élő erdélyi és délvidéki magyarság első alkalommal találkozott Magyarországi nagykövetségével, Dr. Pordány Lászlóval, aki feleségével, Mária asszonnyal és kisunokájukkal elfogadta a Társaság meghívását és jelenlétével megtisztelte a rendezvényt. Mint az est díszvendége a bál hivatalos megnyitása után köszöntötte az egybegyűlteket. A nagykövet úr tolmácsolta a magyar kormány üdvözlését, többek között kiemelte a nemzetegyesítés és az összetartozás tudatosításának, az egyszerűsített honosítási lehetőségnek a történelmi jelentőségét.

Örülhettünk Tófalvi Zoltán marosvásárhelyi történész, író, újságíró jelenlétének is, aki Erdélyi üdvözlését hozta magával és akinek kanadai előadói körútját az Orbán Balázs Társaság \$500.00-os adománnyal támogatta.

De bekerül a krónikába az idej székely bál úgy is, mint a Kanadai Magyar Kultúrközpont legutolsó rendezvénye – amikor a gyönyörű korona-csillár alatt az Árpád-teremben még egyszer felcsendülhetett - a OBK elnökének megfogalmazása szerint - a „székely hitvallás”, a címben is idézett “Ne hagyj elveszni Erdélyt, Istenünk!”

Mint tudjuk, ezután már csak a végkiárusítás és a több mint 70 éves intézmény végleges lezárása következik.

Elekes Dénes mint házigazda, a Társaság elnöke és felesége, Imola asszony irányította a rendezvény menetét, amelynek sikerét azonban az igazi székely kalácsa biztosította. Az előtérben házi köményes pálinkával és kenyérral fogadta a vendégeket az erdélyi népviseletbe öltözött fiatalság, majd a vacsora idején szorgalmas csapat szolgálta fel – professzionista pincérek ügyességével – a finom magyar ételkülönlegességeket, amelyeket Jánossy Gusztáv mesterszakács készített.

A Szinkron zenekar ezúttal is kitett magáért – a legszebb erdélyi dalokkal szórakoztatta a vacsorázó vendégeket, majd fáradhatatlanul húzta a „talpalávalót”. Öröm volt ismételtelen látni a sok-sok apró gyermeket, akiket a fiatal magyar szülők magukkal hoztak, hogy ízeltől kapjanak a hajdanvolt otthoni multságok hangulatából. És örömmel nyugtázhattuk azt is, hogy ezen a bálon sem csak erdélyi magyarok voltak jelen, hanem a történelmi Magyarország minden területéről ideszármazott honfitársaink is – mondhatni, összmagyar találkozás volt ez a javából, bizonyítván, hogy mi „egy vérből valók vagyunk.” (Ismerős Arcok)

Sajnos, következő hétfőn a bál résztvevői közül nagyon kevesen jelentek meg Tófalvi Zoltán előadásán a Paraméter Klubban, pedig múltunk ismerete nélkül a nagy kanadai multikulturális társadalomban könnyen elveszíthetjük önmagunkat. Főleg a gyermekeinket. A történész nanaimói, victoriai, ottawai előadásait nagy-

nagy közönség- és sajtósiker kísérte, s noha Torontóban és környékén összehasonlíthatatlanul nagyobb a magyarság létszáma, mint az említett helyeken, itt voltak legkevesebben kíváncsiak arra, hogy miért tette meg ezt a hatalmas utat Marosvásárhelytől Kanadáig, miért jött el közénk. Tófalvi Zoltán el akarta mondani nekünk, hogy – Tóth Elemért idézve - „gyökerek nélkül nincsen élet, /múlt nélkül pedig nincs jövő se.” Távozása után maradt számunkra a feladat, hogy tovább küzdjünk megmaradásunkért, anyanyelvünk, nemzeti kultúránk, történelmi hagyományaink ápolásáért. „Mert könnyű bánatunk egymást, vagy önmagunk, /De nem hazudhatunk, mert egymásért vagyunk.../Mert volt már pár utunk és sok mindent tudunk, /De a legfőképpen azt, hogy összetartozunk” (Bojtorján).

Jó együtt lenni - ezt még az egyik legfiatalabb résztvevő, Annamária is elismerte

Finom volt a vacsora, kellemes a hangulat

A Kodály táncsoport - legényes

A MAGYAR HÁZ VENDÉGEI 2005 ÉS 2011 KÖZÖTT

1. Antalóczy Scarlett előadóművész, író, Hamilton
2. Attila Fias Trio, Toronto
3. Balassi kórus (70 taggal), Magyarország
4. Balázs Fecó (Korál) rocklegenda, Budapest
5. Balázs Pali táncdalénekes, Budapest
6. Balogh Kálmán és a Gypsy Cimbalom Band, Budapest
7. Barnás János író, Budapest
8. Barsi Ernő néprajzkutató, Győr
9. Béni Olga író, Toronto
10. Berecz András mesemondó, néprajzkutató, Budapest
11. Blajer Erzsébet író, Toronto
12. Bőjte Csaba atya dévai szerzetes, Erdély
13. Bódy Magdi énekes, Budapest
14. Boka Gábor előadóművész, Magyarország
15. Bordás Győző író, Délvidék
16. Borkóstolók: John Szabó Master Somelier, Szabó Zoltán borszakértő
17. Budapest Klezmer Band koncert, Budapest
18. Casino-est
19. Cigány képzőművészek kiállítása
20. Civil Jogász Bizottság, Budapest
21. Csabai János színművész, Magyarország
22. Dr. Csapó József politikus, Erdély
23. Cselényi László, Duna TV, Budapest
24. D. Csiby Éva író, Budapest
25. Dánielffy Zsolt színművész, Debrecen
26. Dara Vilmos és barátai, Budapest
27. Dévai Nagy Kamilla gitárművész, Budapest
28. Diane Finlay, Kanada Bevándorlási és Állampolgársági minisztere
29. Dinnyés József daltulajdonos, Budapest
30. Djabe (jazz/world fusion), Budapest
31. Domján József kiállítás
32. Dr. Beer Sándor főkonzul, Toronto
33. Dr. Becsey Zsolt EU parlamenti képviselő, Budapest
34. Dr. Eva Maria Barki nemzetközi jogász, Bécs
35. Dr. Gaudi Nagy Tamás, Budapest
36. Dr. Juhász Imre, Budapest
37. Dr. Morvai Krisztina, Budapest
38. Dr. Nagy László, a torontói Főegyházmegye püspöki helynöke
39. Dr. Pordány László külügyi tanácsadó, Budapest/ Magyarország nagykövete, Ottawa
40. Dr. Szaffkó Péter a Debreceni nyári egyetem
41. Dr. Szakács Sándor, a Sapientia Egyetem professzora, Erdély
42. Dr. Szőőr Anna, Budapest
43. Dr. Vastagh Pál, Magyarország nagykövete
44. Dr. Wappel Tamás parlamenti képviselő, Ottawa
45. Dupla KV, Budapest
46. Eifert János fotóművész, Magyarország
47. ELTE Liszt Ferenc kamarazenekara, Budapest
48. Fall Iлона színművész, Erdély
49. Farkas András tánczenész, Toronto
50. Farkas Lőrinc Imre könyvkiadó, a Körösi Csoma Sándor Egyetem professzora, Budapest
51. Farkas-Major Annamária énekesnő, Erdély-Magyarország
52. Fejes Kitty színművésznő, Magyarország
53. Fekete Föld Együttes, Toronto
54. Fenyő Ervin előadóművész, Budapest
55. Fias Attila zongoraművész, Toronto
56. Four Fathers Együttes, Magyarország
57. Galbenojag (autentikus magyar-cigány népzene), Magyarország
58. Gaál Annamária színművész, Erdély
59. Gergely Róbert színész, énekes, Budapest
60. Gubcsi Lajos, közgazdász, Budapest
61. Gulyás János filmrendező, Budapest
62. Gypsy Varázs zenekar, tánckar, Toronto
63. Habsburg György főherceg, Budapest
64. Havas Judit előadóművész, Budapest
65. Hegedűs Endre zongoraművész, Budapest
66. HOBÓ, Budapest
67. Hobo Blues Band, Budapest
68. Huzella Péter előadóművész, Magyarország
69. Ismerős Arcok rockzenekar, Magyarország
70. Izsák Balázs politikus, Marosvásárhely
71. Jane McGowan, a Kanadai Vöröskereszt elnöke
72. Janet Davidson, a Kanadai Vörös tiszteletbeli alelnöke
73. Joe Mihevc városi képviselő, Toronto
74. Joós Tamás énekmondó, Magyarország
75. Kanadai Magyar Képzőművészek közös kiállítása, CHAC: Montreal - HUVAC: Toronto
76. Kántor Pál költő, Hamilton, ON
77. Karl Schmidt, Ausztria kereskedelmi attaséja
78. Kaslik Ibolya író, Toronto
79. Kaslik Péter író, Kanada

80. Kátai Zoltán énekmondó, Magyarország
81. Kató Béla erdélyi ref. püspökhelyettes, Kolozsvár
82. Kecskeszem Együttes, Magyarország
83. Kelemen Csaba színművész, Eger
84. Kilyén Ilka színművésznő, Erdély
85. Koncz Péter, Budapest/ New Foundland
86. Kormorán Memory Band, Magyarország
87. Kósa Lajos, Debrecen polgármestere
88. Kovács Tibor festőművész, Kaposvár
89. Kralovánszky Balázs fotóművész, Toronto
90. Krasznai Tamás énekes, Győri Nemzeti Színház
91. Lábadai Éva bábszínész
92. Laczkó István atya, Magyarország/ Erdély
93. Lakatos István színművész, Budapest
94. Leblanc Győző operetténekes, Budapest
95. Liktör Ferenc fotókiállítás, Budapest
96. Ludvig Zsuzsanna újságíró, rádióriporter, Sepsiszentgyörgy-Toronto
97. M.Szabó Imre újságíró, Echo Tv, Budapest
98. Madeline Ziniak, az OMNI TV országos alelnöke, Toronto
99. M/C Haver tánczenészek, Magyarország
100. Mága Zoltán hegedűművész, Budapest
101. Mandala Dalszínház, Magyarország
102. Márió, a harmonikás, Sümeg
103. Máté P. Gábor, színművész, Magyarország
104. Mary Zsuzsi popénekesnő, Budapest
105. Miksh Adrienne operaénekesnő, Budapest
106. Mireisz Tibor a Szent Korona másolatával, Budapest
107. Modor Ádám történész, Budapest
108. Molnár Ágnes: Ringató - Zenés foglalkozás babáknak, Budapest
109. Montanaro, Miquel zenész, Provence
110. Mózsi Ferenc költő, Cichago-Budapest
111. Nágel Kornél képzőművész, Budapest
112. Nagy Ibolya operetténekesnő, Budapest
113. Neil Young Sétány, Budapest
114. Németh Zsolt államtitkár, Budapest
115. 8-KOR Színház, Sárospatak
116. Ormay Gabriella író, Toronto
117. Pablo Urbányi író, Ottawa
118. Pajna Zoltán Debrecen város alpolgármestere
119. Pándi Piroska énekesnő és ifj. Sánta Ferenc cigányzenekara, Magyarország
120. Papa Duke-koncert, Montreal
121. Pataky Enikő, Hír TV, Budapest
122. Patrubány Miklós, MVSZ, Budapest
123. Péterfy Lajos színművész, Erdély
124. Pomázi Zoltán zenész (Bojtorján), Budapest
125. Poór Péter és Szeredy Kriszti, Budapest
126. Postás Józsi tánczenész, Magyarország
127. Rácz Kati énekesnő, Budapest
128. Rácz Róbert, Hajdú-Bihar megyei önkormányzat elnöke, Debrecen
129. Raffay Ernő történész, Budapest
130. Rátóti Zoltán színművész, Budapest
131. Rigó Sándor saxofon, Christina Leeb-Grill zongora, Bécs
132. Roma gyerekek fotókiállítása: Hogy látom Torontót?
133. Rozsdamaró Népzeneegyüttes, Budapest
134. Ft. Sajgó Szabolcs plébános, költő, Toronto
135. Savanya István zeneszerző, zenész, énekes, költő, Calgary, Alberta
136. Sándor György humoralista, Budapest
137. Sándor Mary író, Kanada
138. Scola Cantorum Kórus, Toronto
139. Selmeczi Zsolt festőművész
140. Sharon Asher András: Jeruzsálem – fotókiállítás, Budapest
141. Simon M. Katalin gyermekíró, Sepsiszentgyörgy, Erdély
142. Sólyom László köztársasági elnök, Magyarország
143. Szabó Sándor akusztikus gitárművész, Vác
144. Szakály Sándor történész, Budapest
145. Székely Műhely - énekelt versek, Budapest
146. Szentiványi György zongoraművész, zeneszerző, Toronto
147. Szíki Károly színművész, Eger
148. Szokolay Balázs – Szokolay Gergely zongoraművészek, Budapest-Toronto
149. Szokolai Péter, színművész, Magyarország
150. Szőczy Árpád, Németország
151. Tamás Gábor énekes, zeneszerző, Svédország
152. Tolcsvay Béla zeneszerző, énekes, Budapest
153. Toronto Wind Orchestra, 2006, október 23.
154. Tóth János Rudolf zeneszerző, énekes, Budapest
155. Tóthváradi Zsolt, Hír TV, Budapest
156. Turek Miklós színművész, Budapest
157. Ft. Tőkés László püspök, Erdély

158. Vancouver-i Rocksínház
159. Varga Gabriella újságíró, Budapest
160. Váradi Péter Pál: Wass Albert havasai – fotókiállítás, Budapest
161. Ft. Vencser László atya, Linz, Ausztria
162. Vikidál Gyula rockénekes, Budapest
163. Dr. Visy Zsolt, Pécsi Tudományegyetem
164. Wass Huba, ny. katonatiszt, Amerikai Egyesült Államok
165. Weber András csellóművész, Toronto
166. Zenész Tibi tánczenész, Budapest
167. Zorkóczi Zenóbia színművésznő, Erdély

Sólyom László köztársasági elnök tiszteletére rendezett díszvacsorán az Árpád teremben: Joe Mihevc városi képviselő és felesége, Szabó Katalin alelnök, Ft. Marosfalvy József SJ.

Az elnöki irodában Szabó Katalin és Vaski Gábor

Vannak időszakok egy közösség életében, amikor sikerül bizonyítani, hogy nemcsak életre képes, hanem nagy dolgokra is. Amikor sikerül, ha még csak egy rövid ideig is, összefogni és egymásban bízva, összedolgozni a közös jóért.

Ilyen volt az a hat esztendő, 2005-től 2011-ig, amikor a torontói és környékbeli magyarok összekovácsolódtak és színvonalas kulturális életet teremtettek maguknak, amellyel bizonyították önmaguknak és Kanadának, hogy - írói aposztrofálással fogalmazunk -, a magyar sem alábbvaló, mint más, körülöttünk élő nemzet.

Ez a több mint kétszázhatvan oldalas könyv, tele képekkel, mesékkel és beszámolókkal, tanúsítja, hogy mi magyarok művelt, tisztességes, becsületes és kulturált nép vagyunk, akik képesek vagyunk őseink szülőföldjétől távol is szakmai sikereket felmutatni, ugyanakkor viszont nem veszítjük el identitásunkat, megőrizzük anyanyelvünket és büszken vállaljuk magyar múltunkat.

Mi, akiket az a megtisztelő megbízásban részesített a Magyar Ház tagsága, hogy az Igazgatóság élén állva irányítsuk az Intézményt az utolsó hat esztendőben, kalapot emelünk és tisztelgünk nemcsak a vezetőség tagjai előtt, hanem mindenki előtt, aki önkéntes munkával, időt, energiát, sokszor anyagiakat sem számítva hozzájárult ennek a gyönyörű hat évnek a megvalósításaihoz.

Biztosak vagyunk benne, hogy jönnek még építkező, virágzó korszakok a torontói magyarság életében, amikor összefogással magasra emelhetjük nemzeti kultúránk fákláját.

Bízunk a jövőben!

Maradandó tisztelettel és köszönettel,

Vaski Gábor volt elnök/alelnök

Magyar Napokon Farkas Andrással

Occasionally, there are moments in the life of a community, when it proves that it is not only viable, but also capable of great things. When it succeeds, if only for a short time, to unite in glorious interdependency and work together for the common good. Such a moment collectively, were the years from 2005 until 2011, when the Toronto and area Hungarians came together and forged themselves into a united force creating a vibrant cultural life long not seen, from which it was able to prove to its adopted home, or as in many cases, its Canadian birthplace, that anyone who identifies with their “Magyar”ness, can be proud of their past and present as well as have faith in their future.

This several hundred-page book, full of pictures, stories, speeches and reports, underscores our belief that we Hungarians, are an educated, decent, honest and cultured people, who besides being able to integrate into our environment with maximum success, compromise neither our identity, nor our self-awareness and remain proud of our Hungarian roots.

As one who was tasked with the honor of leading the Board of Directors, which throughout this memorable era so tirelessly organized and worked with such devotion, I tip my hat and pay tribute to those many volunteers who contributed their time, energy and often their finances towards the realization of these beautiful six years.

There is no doubt in my mind that there will be another time, when our community will come together, and once again raise high the torch of our culture.

Trust and believe in the future! With enduring respect and devoted thanks I remain,

Gábor László Vaski CSWP, CFP, B. Mus, Hons Dipl Mus, past President/Vice-President HCCC

Amikor képzeletünk hamuba sült pogácsájával és talán még a remény szikrájától is megfosztva, elszántan nekivágtunk a világnak, otthagytva mindent, ami és aki addig voltunk és a házat, amelyből anyánk gyenge karja nyúlt volna még utánunk, hogy marasztaljon, akkor a gyökértelenséget öltöttük magunkra. Menekülttáborokban bebizonyosodott, hogy a senki földjén nem volt semmi, ami addig emberré tett, meglazultak, sokszor eloldódtak az erkölcsi kötelek - csak káosz volt, főleg a lelkekben. Ezért igyekeztünk valahova, ahol újra normális életformát alakíthatunk ki magunknak.

És megérkeztünk a szabad világba. Idegenbe. Ahol tudatosan, olykor ösztönösen, de azonnal keresni kezdtük az alkalmat, hogy magyarokkal találkozzunk. Honfitársakkal. Nyelvünket beszélő, dalainkat dúdoló, velünk együtt imádkozó embertársainkkal. Ez a belső kényszer vezette első lépéseinket a templomok felé, ezzel az igénnyel néztünk körül, hogy még hol lehetne... És ha nem volt, hát házat teremtettünk magunknak. Magyar házat.

We humans are just like that, when we leave our homes from which our mothers reach out their arms after us, when we become rootless wanderers, perhaps often the spark of hope is denied us. In the no man's land of the refugee camps there was nothing that helped to keep our humanity. The moral ties were loosened and often cut; only chaos existed, especially in the souls. That is why we struggled to arrive somewhere, where we could newly form a normal life.

And we arrived into the free world. A foreign unknown place. A place where, consciously, often instinctively, we started immediately to search for an opportunity to meet with fellow Hungarians; compatriots. People who spoke our language, hummed our songs and with whom we could pray together. This inner compulsion led our first steps toward the churches and we looked around with aspiration where else could we find cultural activities. And if there was no where else to turn to, we created a house. A Hungarian House. Continent-wide that is what happened and they are commonly called "Hungarian House."